

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

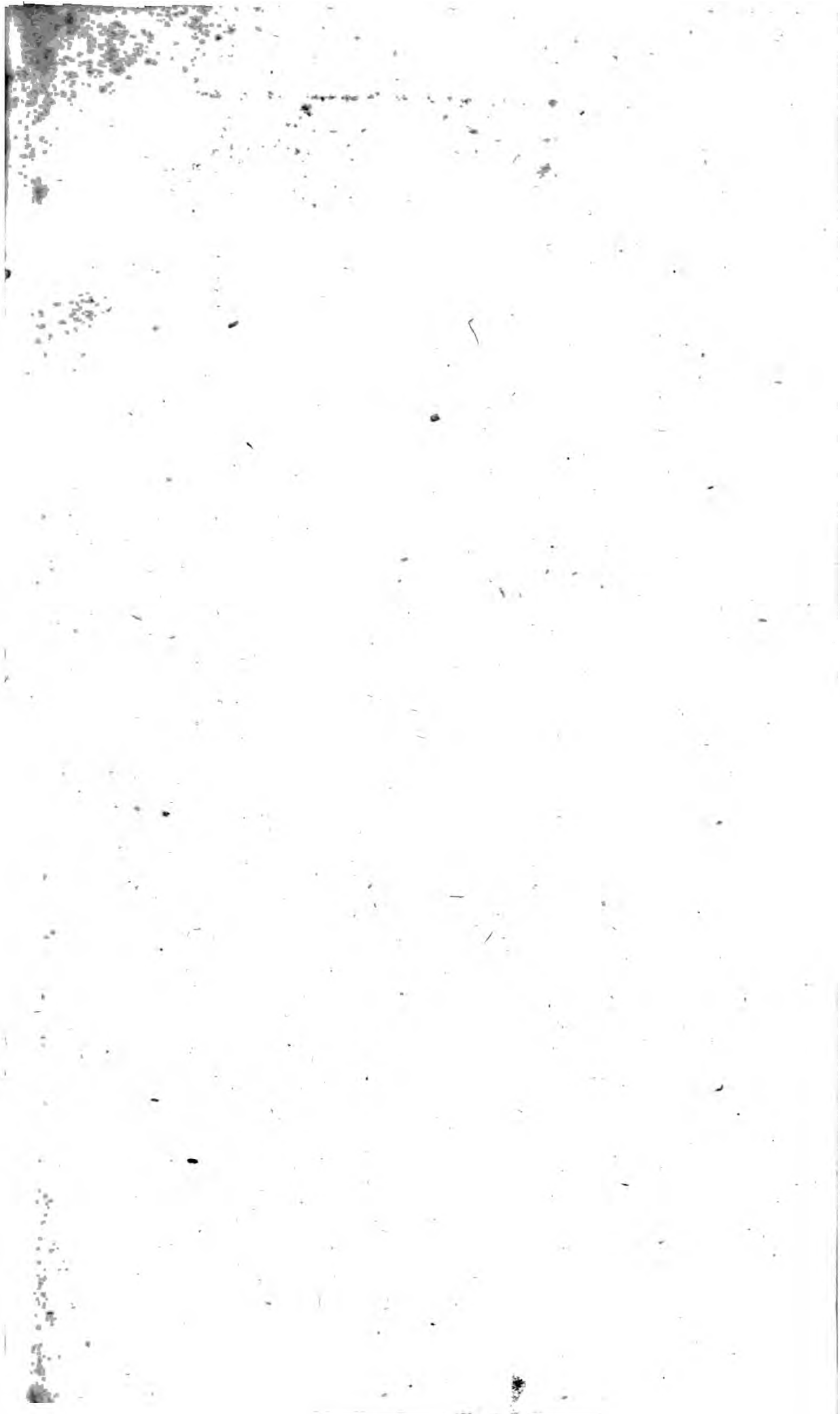

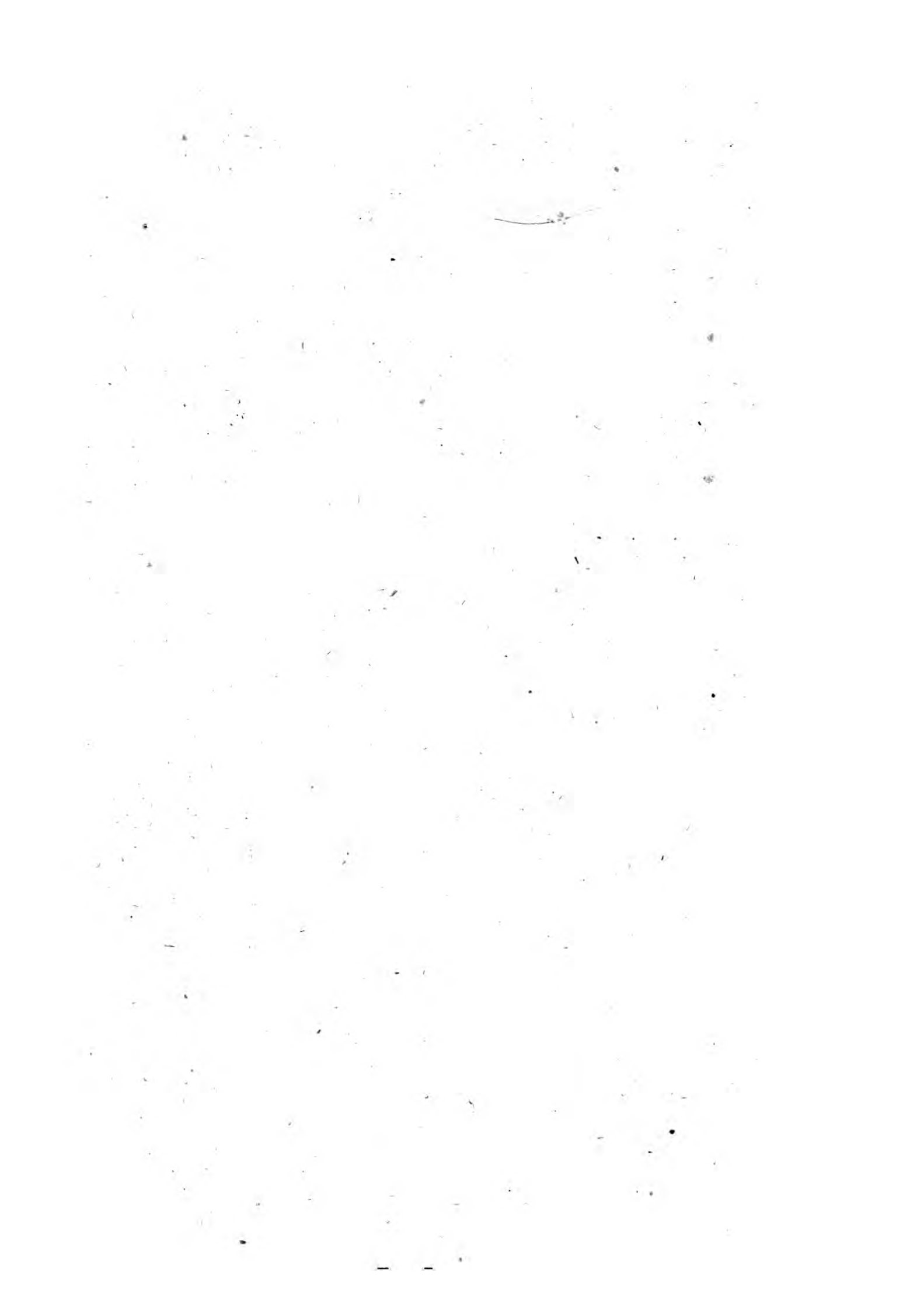
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

Mon

C O L U T H I

- R A P T U S

H E L E N A E.

RECENSUIT AD FIDEM CODICUM MSS.
AC VARIANTES LECTIONES ET
NOTAS ADIECIT

IOANNES DANIEL A LENNEP.

ACCEDUNT EIUSDEM

A N I M A D V E R S I O N U M

L I B R I T R E S

TUM IN COLUTHUM, TUM IN NONNULLOS ALIOS
AUCTORES.

EDITIONEM NOVAM AUCTIONEM

CURAVIT

GODOFR. HENR. SCHAEFER.

L I P S I A E

SUMTIBUS C. H. F. HARTMANNI

MDCCCXXV.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

RECEIVED
JAN 10 1950

PHYSICS DEPARTMENT

UNIVERSITY OF CHICAGO

RECEIVED
JAN 10 1950

PHYSICS DEPARTMENT

UNIVERSITY OF CHICAGO

ΕΙΣ

ΕΥΚΛΕΕΣΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΙΩ-
ΤΑΤΟΝ ΝΕΑΝΙΑΝ

ΙΩΑΝΝ. ΔΑΝΙΗΛΑ
ΛΕΝΝΗΠΙΟΝ,

ΤΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΠΟΙΗΜΑ
ΚΑΤΑΡΤΙΣΑΝΤΑ.

*Π*ῶς σε λέγειν, θέμις; ἢ κριτικὸν σοφόν; ἢ μελοποιόν;

*Δ*ισσὴν δ' ἀγλαΐην σοι πόρε Καλλιόπη.

Εἴ ποτε μολπὴν ἐντύνεις μάλα λειριόεσσαν,

Αὐτίκα χαρμῶσύνη λαμβάνει ἦτορ ἐμόν·

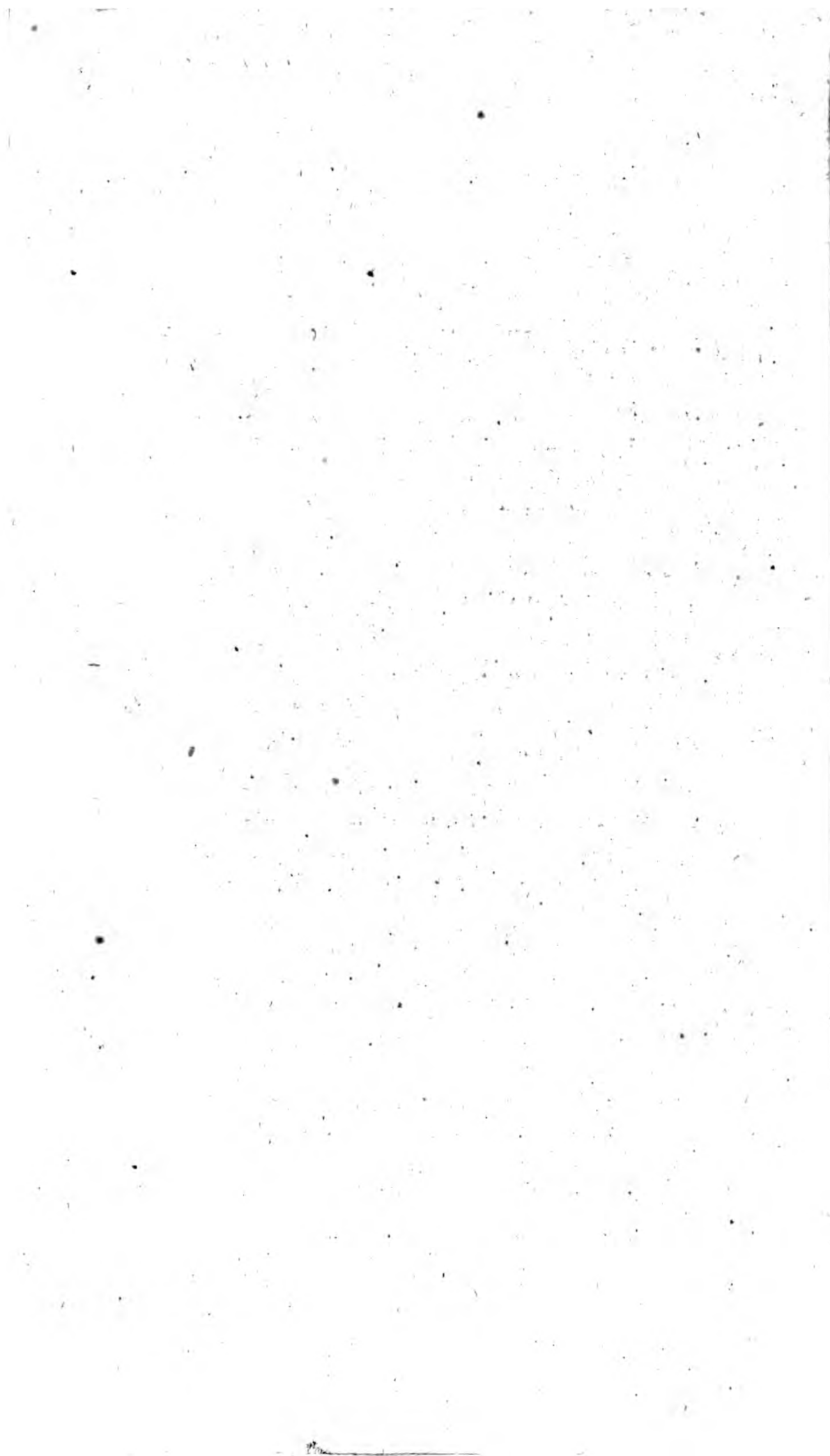
Εἰ δὲ κεδάξεις ποιητῶν σκοτόεσσαν ὀμίχλην,

Θαμβέω ἰδμοσύνην, θαμβέω εὐστοχίην.

*Ἴ*η, ἰη, ΛΕΝΝΗΠΙΕ, δίπλοον ἔλλαχες αἶνον.

Θάλλ' ἔρνος Φοίβου, δεύτερε Καλλιμαχε.

DAVID RUHNKENIUS.

BENEVOLO LECTORI

S. P. D.

IOANNES DANIEL A LENNEP.

Prodit tandem in lucem, erudite lector, accuratiori paululum lima expolitur Poëmation, quod Colutho Thebano adscribi vulgo solet, de Raptu Helenae. Quod licet notae non sit optimae carmen nec decoribus suis et nativa quadam simplicitate sese magnopere commendet aut quemquam permoveat, ut prae ceteris novam illius editionem comparandi curam in se suscipiat, maxime tamen accommodatum, in quo emaculando sese occupatum teneat atque ingenioli vires experiatur adolescentior quis, quique primis duntaxat labellis scientias attigerit. Etenim sicut plurimum labis recentioris aevi ruina, cum iam poetica consenuerat quasi et tantum non omne eius decus conciderat, poëmatio nostro adhaesit, ita longinqui temporis iniuria et librariorum stupenda ignorantia haud parum de pristino nitore amisit; unde *corruptissimum simul et mutilum* pronunciare haud dubitavit magnum illud Aca-

demiae Batavae decus, Tiberius Hemsterhusius, vir acutissimi ingenii et consummatae eruditionis laude florentissimus, in Notis ad Lucianum Tom. 1. pag. 252. Equidem non diffiteor, poëtam nostrum Brodaeo, quique postea illius carmen edidit, Stephano, Neandro aliisque, quos nactus fuerat, editoribus multum debere; attamen nondum eo res perducta mihi videbatur, ut omnibus suis numeris absolutissimus in posterum nullius cura et diligentia indigeret. Quod, si quis ad editorum numerum et peritiam animum solummodo attendat, mirum fortassis accidat; at si consideret, plerosque in limando nostro poëta non nisi perfunctorie versatos esse, haud sane aliunde derivet, quod tot gravissimis mendis refertus hactenus circumferatur. Quod si vel unus Henricus Stephanus maiorem paulo in eo poliendo posuisset industriam, dubitandum non foret, quin multis locis perfectiorem haberemus. Verum non ea libelli dos erat, ut tali viro dignus videretur, in quo sanando multum temporis et laboris insumeret. Ego igitur, cum, antequam Academiae Franekeranae valedicerem ac Leidam me conferrem, ut magnum illum Hemsterhusium, cuius admirator absens hactenus fueram, audirem et studia mea academica ulterius promoverem, profectum meorum in literis humanioribus specimen aliquod edere meditarer, in hoc stadio mihi decurrendum existimavi meamque operam, qualemcunque etiam, Poëtae addixi. Cum enim libelli moles admodum exigua sit nec nisi res unicuique notissimas complectatur, hocce onus viribus meis quodammodo respondere et multo melius cum fructu aliquo suscipi posse sum ratus, quam si opus aliquod dif-

facilius, quodque editorem requirebat cum ingenii viribus pollentissimum tum larga, quam multorum annorum assidua exercitatio pepererat, eruditione conspicuum, aggrederer. Maxime autem in hoc proposito animus confirmabatur, quod novam, penes clarissimum Valckenarium collationem quandam Codicis MS. esse nostri poëtae, eamque pro ea, qua apud illum valerem, gratia facile me impetraturum. In initio quidem constitueram nostro poëtae, qui comes ei plerumque additur, adiungere Tryphiodorum: verum cum postea intelligebam, Iacobum Merrickium Anglum huius poëtae novam parasse editionem, quae Oxoniae in octavo prodiit, ab hoc consilio destitutum ne alterius laudi invidus viderer, tum quod verebar, ne in nimiam molem excresceret libellus, maxime si ad calcem adicerentur Animadversiones nostrae, quas conscribere et in publicum emittere iam tum decreveram.

Ut autem rite persequar, quae propius paulo ad hanc nostram editionem spectant, primo quaedam delibanda sunt ad Codicum MSS., quorum mentio in Notis a me fuit facta, cognitionem pertinentia, tum etiam de vetustis, quibus usus fui, editionibus dicendum. Commemoranda itaque hac in parte benignissima oblatio viri clarissimi ac doctissimi Ludovici Caspari Valckenarii, qui, simulac consilium nostrum ipsi innotuerat, pro singulari favore et proluxa benevolentia, qua me meaque studia adiuvare est solitus, collationem modo iam memoratam mecum communicavit, quam inter libros Vossianos ditissima Batavae, quae Leidae est, Academiae bibliotheca adservat; unde ante annos aliquot in suos usus descripserat vir eruditissimus. Hicce autem Codex quo temporis

articulo exaratus sit, cum nullum eius indicium in collatione Vossiana addebatur, pro certo definire equidem nequeo. Recentem admodum esse et demum, posteaquam Bessario poëma nostrum una cum Quinto Calabrō in Apulia repertum cum orbe literato communicaverat, cum plerisque reliquis, qui adhucdum supersunt, Codicibus exaratum verosimile videtur: mira enim lectionum variantium convenientia, quae saepius in collationibus, quibus usus fui, conspiciebatur, unice hanc in animo meo cogitationem excitavit, omnes illos Codices, quorum nonnullos recentioris admodum notae esse postea dicitur, ex eodem fonte derivatos esse et uni eidemque libro Bessarionis originem debere. Quod si verum, ut sane perquam est probabile, nullum horum ante seculi quinti decimi initium conscriptum esse sequitur. Haec eum in finem verbo deducenda iudicavi, ut quis eo lenius ferret, si hic illic, ubi vulnera inveterata Poëtam deformabant et dudum ante inflicta, quam Codices illi conscripti erant, ingenioli frena paululum liberius laxaverim et coniecturis calidioribus indulserim: nihil enim illis in locis auxilii a scriptis manu Codicibus exspectari poterat, quippe qui plerumque conscribebantur a barbara et somnolenta librariorum gente, cui priorum mendas non tantum non tollere, sed eorum numerum novis etiam maculis adaugere mos erat. Imo, quo difficilius saepius fuerit veras et genuinas lectiones detegere, prava correctorum fecit sedulitas, quorum manibus nonnunquam pessime habitus est et contaminatus Poëta, adeo ut vel perspicacissimus sine meliorum librorum subsidio illis locis emendandis vix par foret. Hoc ne quis argumento minus solido a me adfirmari

putet, unicus instar omnium erit locus prae ceteris in rem nostram dignissimus, qui lectori offeratur, vs. 237. ubi hoc modo de Hyacintho canit:

*“Ον ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
Δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο, μὴ Διὶ Λητῶ
Σκυζομένη, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν.*

Quae verba quam ineptum sensum fundant, suo dicetur loco, ubi sic vulgatam refingendam conieceram:

*“Ον ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
Δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο, δηῖδ' αἴτου
Σκυζόμενος, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν.*

Eiusmodi autem, ac in priori loco conspiciamus, scripturam, nisi manus correctoris dicam an corruptoris accesserit, a rudi scribarum gente oriri posse ut credam, nullis me verborum machinis quis adducat. Ceterum Codex hicce Vossianus, licet recens admodum conscriptus, inter optimos tamen omnino censendus est, cum non uno in loco eiusmodi lectiones suppeditat, quae menti Poëtae apprime congruant atque proinde genuinae antiquitatis videri queant. Huius Codicis variantibus lectionibus adiutus cum iam aliquamdiu in limando Poëta non sine fructu versatus fueram et variis locis manus auxiliatrices partim huius auctoritate fretus partim sola nixus coniectura admoveram, cumque iam inde bene sperare de futura editione animus quodammodo incipiebat, ingens sane decus, et quale vix sperare ausus fuisset, poëtae nostro conciliatum est summo favore clarissimi atque eruditissimi Iacobi Philippi D'Orvillii, ad quem virum exornandum Gratiae cum Musis contendisse videntur, quique ut omnigena eruditionis supellectile est instructissimus, ita omnium, quotquot Musarum sacra severa lege colunt, fautor liberalissimus. Si-

mulac enim consilium meum de Colutho edendo per literas ipsi significaram eumque impense rogaram, ut, si quid Bibliotheca eius instructissima adservaret, unde splendoris nonnihil ad Poëtam esset redundaturum, id mihi impertiretur, statim, quae maxima viri summi humanitas est, huic petitioni subscripsit non tantum, missis tunc temporis Codicis MS. collatione aliisque, quae usui venire poterant, subsidiis, verum etiam aliorum Codicum collationes, quas aliunde brevi accepturum se adfirmabat, nanciscendi usurpandique spem in animo meo concitavit; quam vanam haud fuisse, re ipsa comprobavit vir ille humanissimus: brevi enim post tres adhuc alias collationes mecum communicavit, adeo ut huius viri beneficio quatuor Codicum variantibus lectionibus fuerit ornata nostra editio. Prima harum collationum, quae Vossianae haud multum bonitate cedit, Florentiae instituta est ad Codicem MS. Bibliothecae Laurentianae, in cuius fine legebatur, prouti a collatore fuerat adnotatum: *Τέλος τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης Κολλύθου.* Hunc Codicem excipiunt duo Regii, quorum collationes rogatu summi D'Orvillii Parisiis instituit Martinus Bouquetus, inter eruditissimos Benedictini ordinis viros hodie censendus. Ex hisce autem, cum saepenumero cum Vossiano et Laurentiano conspirant, de reliquorum Codicum aetate quodammodo aestimare licet. Priorem enim, qui inter Codices Regios N^o. erat 2764. quique in calce praeferebat: *ἐπὶ Φούσκης κρατούσης,* recentem admodum esse et seculo demum sexto decimo exaratum, temporis indicium a collatore adiectum probat. Alter Codex, inter regios N°. 2600., in cuius fine eadem fere, quae in Laurentiano, legebantur: *Τέλος τῆς τῆς Ἑλένης ἀρπαγῆς,* et aetate et

bonitate priorem antecede-
 bat, quippe seculo quinto
 decimo iam scriptus. Quartus
 Codex, cuius collationem,
 curante amplissimo Marchione
 Theodoro Alexandro Trivultio
 rogatu cl. A. F. Gorii institu-
 tam itidem favori clarissimi
 D'Orvillii debeo, Mediolani
 in Bibliotheca Ambrosiana
 conservatur; quantum tamen
 ex collatione eius colligo,
 parum bonae frugis continere
 videtur. Aliam praeterea
 Codicis MS. collationem
 haud ita pridem mecum
 communicavit David Ruhnkenius,
 insignis eruditionis atque
 humanitatis vir, qui brevi
 egregium florentis doctrinae
 pignus Constantini Harmenopuli
Πρόχειρον τῶν Νόμων splendidi-
 ori indutum veste orbi
 erudito impertietur. Est
 hic Codex Hamburgi penes
 Ruhnkenii amicum, Hermannum
 Samuelem Reimarum, virum
 cum ingenii dotibus ornatissimum,
 tum larga doctrinae segete
 abundantissimum, qui collationem
 sane accuratissimam Ruhnkenii
 rogatu instituit eamque pro
 singulari de meliorum literarum
 cultoribus bene merendi studio
 in meos usus transmisit. Hic
 Codex olim Eliae Putschii,
 deinde Ioannis Alberti Fabricii,
 idem est, cuius meminit Fabricius
 Bibl. Graec. Vol. I. p. 363.,
 ubi ante trecentos circiter
 annos scriptum tradit. Cum
 autem penitus fere typis esset
 descriptus libellus noster, iamque
 ad metam properarent operae,
 nec proinde commodum alibi
 locum invenire possent huius
 Codicis variae lectiones, ego
 tamen quidquam, quod ad
 splendorem et intellectum
 Poëtae conducere quodammodo
 videbatur, nea culpa praeteriri
 nollem, ad calcem, ubi et
 Iulius Ruhnkenii observata
 paucula*) invenies, in-

[*) Suis quaeque locis cum ipsius Lennepii Addendis hac
 in editione inserta sunt. G. H. S.]

tegram collationem reiicere decrevi: quae simul magnam Addendorum partem confecere. Praeter memoratas Codicum MSS. collationes priscis Editionibus diligenter admodum usus fui, earumque lectiones, si mutatio quaedam notabilis conspicietur, licet saepius veram scripturam minime exhiberent, Notis inserui. Harum plerasque debeo favori nobilissimi Matthiae Röveri, praecellentis doctrinae et ingenii sagacis viri, qui inter alias praeclaras virtutes, quibus omnibus Musarum cultoribus sese merito commendat, et id peculiare habet, quod aliorum, qui aliquid scripto consignare et ingenii sui vires publice experiri tentant, conatibus promovendis semper sese praestet paratissimum. Huius itaque viri beneficio acceptum refero, quod primam editionem ab Aldo una cum Quinti Calabri et Tryphiodori carminibus in forma, ut vocant, octava sine adiecta temporis nota in lucem emissam oculis usurpare mihi contigerit. Illa ita comparata erat, ut reliquas editiones bonitate et accuratione longe antecederet et multas lectiones veras et genuinas exhiberet a posteris editoribus obscuratas, qui ad unum omnes, saltem quorum editiones in manus meas pervenerint, receptis saepe numero pravis lectionibus et cerebelli sui figmentis ad hoc Aldinum exemplar editiones suas conformarunt. Hac editione multo deterior altera ab eodem viro nobilissimo mecum communicata, quae Basiliae per Sixtum Henricipetri prodiit anno seculi sexti decimi sexagesimo nono una cum Quinti Calabri et Tryphiodori Carminibus itidem in forma octava. Saepius autem mendas, quae Aldinae iuerant, fideliter exhibet non tantum, sed ubique fere prioribus novas accumulatur: quapropter eius lectionibus variatibus plerisque in locis lectorem sine magno detri-

mento carere posse existimavi. Exstat etiam Coluthi Poëma in Opere Aureo, quod Basiliae a Michaële Neandro procuratum est in quarto anno 1559. In hac editione, cuius usum itidem debeo nobilissimo Rövero, reperiuntur praeter observationes paululum ampliores notae marginales, quibus loca Poëtae male adfecta emendare conatus est Neander; quod nonnunquam feliciori forsitan successu fecisset, si Codices MSS., quibus plane destitutus fuit uno tantum usus exemplari Aldino, fuisset nactus. Ad hanc suam conformavit editionem Stephanus Ubelus cum brevibus notulis editam Franequerae apud Aegidium Radaeum anno 1600., cuius copiam una cum Iacobi Lectii Corpore Poëtarum Graecorum, ubi fideliter ad Stephani editionem expressum poëmatum nostrum reperitur, pro singulari sua humanitate mihi fecit vir doctissimus Petrus Horreus. Sed etsi nec illa ita erat comparata, ut inde multum decoris ad poëtam nostrum posset redundare, eius tamen collationem, ut et Ubeli emendatiunculas, ubi quodammodo memoratu videbantur dignae, lectorem celare religioni duxi. Praeterea diligenter contuli Principes Carminis Heroïci Poëtas ab Henrico Stephano editos, quippe cuius viri accuratissima diligentia in edendis veterum auctorum scriptis et cum ingenii acumine certans insignis eruditio omnibus est perspectissima. Vix tamen quidquam novi reperiatur, quod non e Brodae Observatis, cui in Colutho edendo multum se debere ipse fassus est vir doctissimus, hauserat. Hanc editionem praeter Iacobum Lectium, cuius iam supra mentio facta est, secutus est Aemilius Portus, qui tamen, ubi a Stephaniana diversus abiit, plerumque pravas lectiones melioribus substituit, ut suis locis in Notis obser-

vavi. Saepius etiam in consilium adhibui Ioannis Brodaeï Notas et Castigationes, quae una cum Adnotationibus in Oppiani Cyneg. et Quinti Calabri Poëma Basiliae anno 1552. in octavo lucem adspexere, in quibus Poëtae loca difficiliora saepe optime, ut solet, explicuit, nonnunquam etiam feliciter restituit. Quin haud raro in partes vocavi Claudii Dausqueii Adnotamenta in Coluthum, quae una cum Adnotationibus in Quintum Calabrum et Tryphiodorum prostant in octavo Francofurti Anno 1614.: qua de re consulendus Fabricius Bibl. Graec. Vol. I. pag. 361. Haec autem observata pleraque ita comparata erant, ut illis etiam sine magna iactura facile careret noster poëta. Praeter Codicum manu exaratorum Collationes insigne prorsus ornamentum editioni nostrae accessit beneficio viri summi I. Ph. D'Orvillii. Miserat enim simul ad me suas in poëtam nostrum observationes, quibus pro arbitrio me uti posse humanissimis, quas adiecerat, literis significabat. Ego itaque, ne quid inde detrimenti editio nostra pateretur, si tantum excerpta nonnulla in publicum emitterem, integris viri clarissimi observatis, quae suis singula locis proposui, eam ornari satius duxi. Imo si hic illic in Notis Falkenburgii coniecturas et emendationes, quae in eius libro in Bibliotheca Lugduno-Batava legebantur, memoratas reperiat, et illas benevolentia clarissimi D'Orvillii me nactum esse sciat lector eruditus. Tandem in hac nostra editione adiectae sunt coniecturae quaedam, quas vir quidam doctus, sive is fuerit Gulielmus Canterus, sive Daniel Heinsius, (utriusque enim nomen in fronte libri conspiciebatur,) sive alius nescio quis, margini editionis Aldinae adleverat. Has enim, cum nonnunquam mi-

nime spernendas animadverteram, Notis inseri magni interesse poëtae nostri censebam. Reliquas autem editiones, quarum meminit Fabricius, inspicere atque oculis usurpare non licuit praeter Christiani Feusteli *Miscellanea Coluthianarum Lectio-*num hisce diebus, cum iam cuncta fere typis essent descripta, a clarissimo doctissimoque viro Petro Burmanno accepta; quae cum Notis in Coluthum Valentinus Ernestus Loescherus *Stromateo Dissert. Wittebergae 1723.* in quarto inseruit. Illis tamen nihil prorsus inesse, quod scopo nostro inservire poterat, deprehendi. Nec etiam disquirere hactenus datum fuit, cuius pretii sit nova illa Coluthi editio, quae cum Notis et *Versione Gallica* haud ita pridem Parisiis in octavo prodiit. Quantum tamen ex specimine, quod in *Actis Eruditor. Lipsiens.* prostat, unde huius editionis cognitio haurienda, colligere licuit, parum continere videbatur, quod nostrae editioni multum decoris conciliare posset. Atque haec hactenus de *Codicibus et Editionibus* priscis aliisque, quorum mentio in hoc opusculo saepius iniicitur.

Restant quaedam dicenda cum de auctore poëmatii nostri, tum de titulis, quibus vulgo insignitum eius nomen in fronte poëmatii conspicitur. Auctor vulgo habetur Coluthus ille Thebanus celeberrima Aegypti urbe Lycopoli oriundus, qui teste Suida sub Anastasio atque proinde in fine seculi quinti et initio sexti floruit: quam in rem ipse Suidas, ut et *Argumenta poëmatio* praefixa, videri queunt. Colluthus tamen seu *ΚΟΛΛΟΥΘΟΣ* (pro quo etiam *ΚΟΛΛΥΘΟΣ* legitur ad calcem Codicis Laurentiani) in duobus *Codicibus*, Laurentiano

nempe et Reimariano, nuncupatur *); unde dubitare quis posset, an recte Coluthus ille Thebanus auctor poëmatii statuatur et non meliori iure Colluthus quidam nomine eius auctor haberi queat: quod nomen olim cognitum et variis hominibus inditum discas e Fabricii Bibl. Graec. Vol. VIII. pag. 332. et 333., ubi binos eo insignitos nomine recenset. Accedit, quod Suidas, ubi Coluthi Thebani scripta recenset, plane silentio praeterierit nostrum poëmatium. Quis autem fuerit hicce Colluthus, si a Colutho diversus statuatur, aut quonam tempore floruerit, equidem ignoro, cum nihil certi de illo memoriae, quantum noverim, sit proditum. Nostrum tamen poëmatium non multum post Nonni Panopolitae, Tryphiodori aliorumque huius generis tempora conscriptum esse certum styli indicium probat. Multo autem certius est, plerosque illos titulos, qui in fronte Carminis leguntur, a recentiori demum manu fuisse additos. Variant quidem leviter in illis editores, verum cum nemo ex illis, quorum editiones vidi, Codicibus MSS. fuerit instructus, sed omnes ex Aldina editione suas derivarint, non dubitabis, quin in reliquis editionibus pro arbitrio editoris sint immutati et ad Aldinam reformandi, ubi legitur: ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ ΑΥΚΟΠΟΛΙΤΟΥ περί τῆς Ἑλένης Ἀρπαγῆς βιβλίον. Unde igitur, inquires, Aldus suam hausit? E Suida procul dubio vel Argumento poëmatis e Suida desumto, ubi iisdem plane titulis insignitur Poëta. Huius observationis si quis meminerit, ubi Tryphiodori inscriptionem cum Suida componat, nec eam aliunde quam e Suida hausisse Aldum facile

[*) *Colluthus* unice placet Wernickio ad Tryphiodor. p. 37. G. H. S.]

sentiet atque adeo in fronte eius poëmatis longe rectius scribi *ΤΡΥΦΙΟΛΩΡΟΥ ΙΛΙΟΥ ΑΛΩΣΙΣ*, quam quod editur: *ΤΡ. Αἰγυπτίου, Γραμματικοῦ καὶ ἐποιοῦ, Ἰλίου ἄλωσις*, quemadmodum etiam in nostro poëta simpliciter dedit *ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ*. Cui sententiae haud parum roboris conciliant Codices Reimari et Laurentianus, ubi *ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ* reperiebatur. Illud enim *ποιητοῦ* sive *ad*das, sive *demas*, licet non ita multum intersit, posterius tamen malo, cum certum mihi videatur, eiusmodi titulos, *ποιητῆς, ἐποιοῦς* etc., a recentiori manu plerumque scriptorum nominibus fuisse additos, sive ut ab aliis eiusdem nominis distinguerentur, sive tantum honoris gratia eiusmodi titulis insigniebantur.

Hic pedem figere et lectorem, quem iusto iam forsitan diutius moratus sum, ad ipsum poëtam dimittere possem, nisi modi adhuc, quem in hac editione procuranda tenui, ratio mihi foret reddenda. Cum itaque illis, quae supra memoravi, subsidiis adiutus uberius Notis instructum Coluthum in lucem edi posse animadvertēram, consilio, quod antea quodammodo iam ceperam, de conscribendo Animadversionum libro non tantum non destiti, sed multo magis in eo corroboratus sum. Quapropter praeter loca difficiliora poëtae nostri, quae verborum ambitu paululum maiori, quam ut in Notis commode tractari possent, indigere videbantur, ex illis, quae, dum aliorum auctororum scripta versabam, in proprios mihi seposueram usus, quaedam seligere coepi, quae quodammodo luce digna et ad intellectum Poëtae conducere videbantur. Imo, quod ultro fateor, cum in hisce Animadversionum libris, sive quocunque

illos nomine digneris, amplissimus mihi campus pateret, saepius occasionem coniecturas super nonnullis veterum locis proponendi et cum orbe erudito communicandi ultro oblatam avide arripui, saepius etiam quaesivi. Quod cum non ubique aequae facile et ex voto succedebat, postea duobus prioribus Animadversionum libris tertium adiciere decrevi, in quo, Colutho iisque, quae ad illum propius spectabant, missis, per florida Musarum vireta exspatiandi maiorem sumsi libertatem. Cum autem mascula et solida eruditione, quae longa exercitatione crebrisque vigiliis acquiritur et diuturna coctione repetitisque meditationibus demum confirmatur atque corroboratur, destitutum me probe noveram atque adeo parum novi quodque luce dignum erat proferri a me posse animadvertēbam, in id potissimum incubui, ut coniecturas et emendatiunculas nonnullis placituras forsā proponerem et hac ratione, si non doctrinae, saltem ingenioli mei periculum publice facerem. In Notis, quae textui subiiciuntur, plerumque brevis esse studui, quippe quas eum potissimum in finem conscripsi, ut, quae propius ad intellectum Poëtae spectabant et interea verbo a me poterant dici, proponerem. Harum proinde magnam partem conficiunt variantes Codicum MSS. lectiones et editorum in nostrum poëtam coniecturae, quas diligenter collegi et, ubi opus videbatur, lectorum oculis exhibui. Interea, si quae loca, quorum curatio non adeo difficilis nec magno verborum molimine opus habebat, reperiuntur, et illa in Notis sanare sum admissus. Per raro autem, nec nisi ad summum probabilitatis gradum pertingerent, proprias coniecturas, quibus non aliquis Codex MS. adstipularetur, in tex-

tum intuli; ubi vero diversas et vulgato meliores lectiones suppeditabant libri scripti, saepius non sine egregio Poëtae emolumento contextum mutavi. Latinam Neandri versionem, quam postea nonnullis mutatis receperunt Lectius, Portus et Ubelus, in initio e regione textus Graeci adiicere fuerat animus, et si qui errores ab illo commissi videbantur, illos in Notis pro virili corrigere. Verum cum sic nimis crebro res mihi habenda foret cum Neandro nec causam viderem, cur non chartae et lectoris tempori parcerem, novam versionem addidi, quantum fieri poterat, Graeco textui congruentem, nisi illis forsitan in locis, ubi scribarum segnitie genuinam scripturam obscuraverat; quando plerumque emendationes et coniecturas tum aliorum tum meas secutus sum. Cum autem persaepe Poëta voces et epitheta minus ad res accommodata vel etiam plane otiosa accumularet, mitius etiam laturum lectorem spero, si hic illic parum forte accurate politeque fuerit conscripta. Indices tandem, quantum necesse videbatur, adieci, in quibus tum omnia Coluthi vocabula iusto ordine disposui, tum res et verba in Animadversionibus tractata, tum auctorum nomina, quorum locis potissimum medicinam ad-moveram, collegi. Erunt fortassis nonnulli, qui sive invidia ducti sive ignorantia (*ars enim non habet inimicum nisi ignorantem*) criticos hosce nostros labores maligno oculo spectabunt: verum illis nihil aliud reponam, quam maluisse me hac in parte malignos invidiae dentes experiri, quam morem sequi illorum, qui, dum aliquid scripto consignare idque in publicum emittere student, dudum inventa aliis aut etiam centies recocta sine ullo pudore lectoribus adponunt: a quo turpissi-

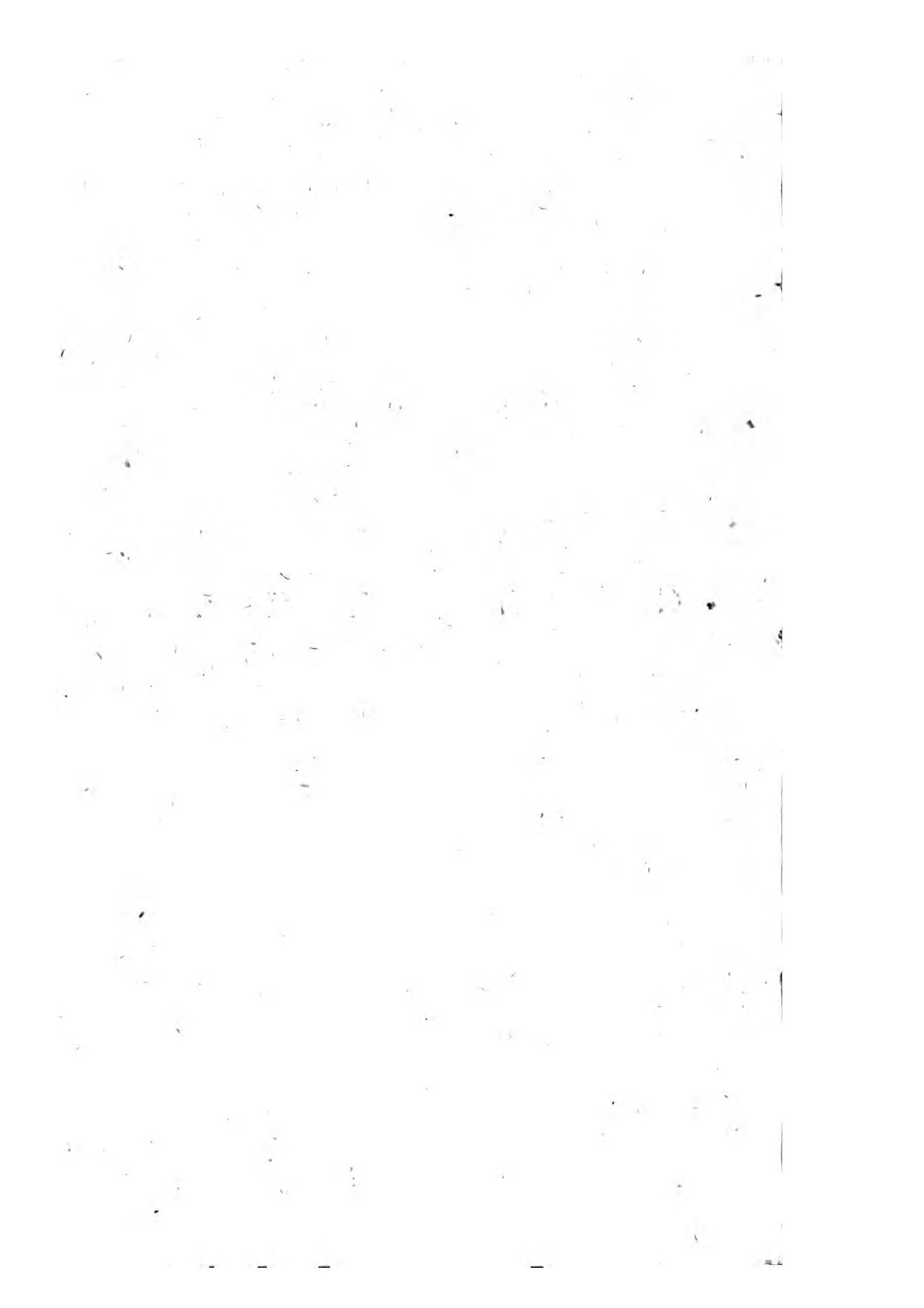
mo et detestando more me vel maxime alienum esse scias. Vale, benevole lector, et hisce nostris conatibus fruire, quos si forte benigno oculo excipias, ad maiora tentandum aliquando animo meo stimulos addes.

ARGUMENTA

ET

VITAE

COLUTHI.

1) ἘΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ἈΡΠΑΓΗΣ ΤΗΣ ἙΛΕΝΗΣ.

2) Κόλουθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἑποποιὸς, γεγυ-
νῶς κατὰ 3) Σούδαν ἐπὶ Ἀναστασίου βασιλέως τῶν Ῥω-
μαίων, μετὰ Ζήνωνα βασιλεύσαντος πρὸ Ἰουστίνου τοῦ
θείου Ἰουστινιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. Οὗτος ἔγραψε 4)
μέτρῳ διάφορα· Καλυδωνικά ἐν βιβλίοις ἕξ, Περσικά
καὶ τὸ παρὸν ποίημα, Ἑλένης Ἀρπαγὴν, ὃ ἐκ 5) Λευ-

1. Ἐπιθεσις τοῦ περὶ κ. τ. λ.] Argumentum hoc reperitur in duobus Codicibus manu exaratis, Parisiensi primo et Vossiano, unde hic edi curavi. Quis fuerit eius auctor, pro certo equidem dicere non habeo, ut nec illud, quonam tempore scriptum sit. Ante Bessarionem exstitisse nullus crediderim: diserte enim legitur e Leucis restitutum fuisse *Coluthi* Poëma; id quod ope Bessarionis factum novimus. Utrum vero ab ipso Bessarione (quod fortassis suspiceris) vel ab alio homine literato istius aevi fuerit compositum, iuxta cum ignorantissimis ignoro.

Ibid. Ἐπιθεσις τ. π.] Inscriptionem Argumenti e Cod. Voss. addidi. In Par. A. aberat, ubi initium faciunt Κόλουθος Α.

2. Κόλουθος] Sic poetae nostri nomen in Paris. A.: sic ve-

tustae editiones in *Vita Coluthi*. Κόλουθος tamen in Voss. Cod. et hodiernis *Suidae* editionibus, unde priora desumta esse ex ipso Argumento liquet.

3. Σούδαν] Σούδαν, non Σουίδα, habent uterque Codex MS. et in *Vita* nostri vetustae editiones. A *Neandro*, quem sequitur *Ubelus*, pro Σουίδα Σουίδα fuit vulgatum. Utroque modo recentioribus fuisse scriptum, notat *Joh. Alb. Fabricius* *Bibl. Gr.* Vol. IX. Cap. XL. p. 622., ubi notae consulendae. Verum tamen et antiquum nomen Σουίδα, non Σουίδα fuisse, si cum *Casaubono* (quem ibidem vide) contendas, non refragor.

4. μέτρῳ] Sic Par. A. In Voss. μέτρα διάφορα. Prius malui.

5. Λευκανῶν νῦν ἀνεσώθη] In Voss. ἀνεσώθη. Par. A. omittit νῦν.

4 ARGUMENTA ET VITA COLUTHI.

κανῶν νῦν ἀνεσώθη. Γράφει τὴν ἐν τῷ τοῦ Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμῳ τῶν θεῶν συναγωγὴν καὶ ἔριν περὶ τοῦ κάλλους· Ἡ καλὴ ⁶⁾ λαβέτω τὸ μῆλον. καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν Ἑρμῆν πρὸς Πάριον κρινοῦντα τὰς θεὰς καὶ δάσονται τῇ εὐειδεστέρῃ τὸ μῆλον. Πολλῶν δὲ λόγων καὶ ⁷⁾ ὑποσχέσεων γενομένων, ὁ Πάρις ⁸⁾ δέδωκε τὸ μῆλον τῇ Ἀφροδίτῃ ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἑλένην· ὃ καὶ γέγονε. πλεύσας γὰρ εἰς Σπάρτην καὶ τὴν Ἑλένην ⁹⁾ ἀναπείσας ἀνήγαγεν εἰς τὴν Ἴλιον ¹⁰⁾ καταλιποῦσαν καὶ ἄνδρα καὶ θυγατέρα καὶ οἰκίαν καὶ πάντα ἐκεῖ ἔρωτι ¹¹⁾ τοῦ βαρβάρου.

¹²⁾ ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΒΙΟΣ.

Κολοῦθος ¹³⁾ Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιὸς, γεγονὼς κατὰ ¹⁴⁾ Σούδαν ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ κληθέντος Βραχινού, μετὰ Ζήνωνα βασιλεύσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει· μεθ' ὃν ἐβασίλευσεν Ἰουστίνος ὁ Θράξ, καὶ

6. λαβέτω τὸ μ.] Voss. λαβέτω.

7. ὑποσχέσεων] Ita malui cum Par. A. Voss. σχέσεων.

8. δέδωκε τὸ μῆλον] Par. A. δέδωκεν Ἀφροδίτῃ τὸ μῆλον.

9. ἀναπείσας] Voss. καταπείσας.

10. καταλιποῦσαν] Voss. καταλιποῦσα.

11. τοῦ βαρβάρου] Articulum τοῦ, qui in Par. A. desiderabatur, e Voss. addidi.

12. Κολοῦθου Βίος.] Ut prioris Argumenti, ita et huius auctorem ignoro. Priori adhuc recentius esse et, hic illic nonnullis mutatis, nonnullis etiam insertis, ex eo conflatum videtur. Imo ab ipso forte Aldo editioni primae fuisse praemissum crediderim fere. Eo saltem nonnihil facit, quod ipse auctor Vitae testatur, paululum supra mille annos inter Coluthi aetatem et tempus, quo Vita eius

conscripta est, intercessisse. Anastasius enim, sub cuius imperio Coluthus vixit, anno 491. accepit imperium. Jam ab eo tempore ad Aldi usque mortem anni fluxere 1024. Consule Fabricium Bibl. Gr. in Notis Vol. XIII. p. 605. Quapropter vulgatam vel quidquam mutare velle temerarium videtur; quod tamen a Neandro ad voc. Θεοσκουλάου factum. Quoniam vero in prioribus editionibus compareat nec sua careat utilitate, operae pretium mihi fuit visum etiam hic poetae nostro praemisisse.

13. Λυκοπολίτης] Ald. et Bas. Λυκοπολίτης. Id non typographorum errore accidisse discas ex titulo libelli, ubi itidem Λυκοπολίτου.

14. Σούδαν] Vide quae paulo ante dixi.

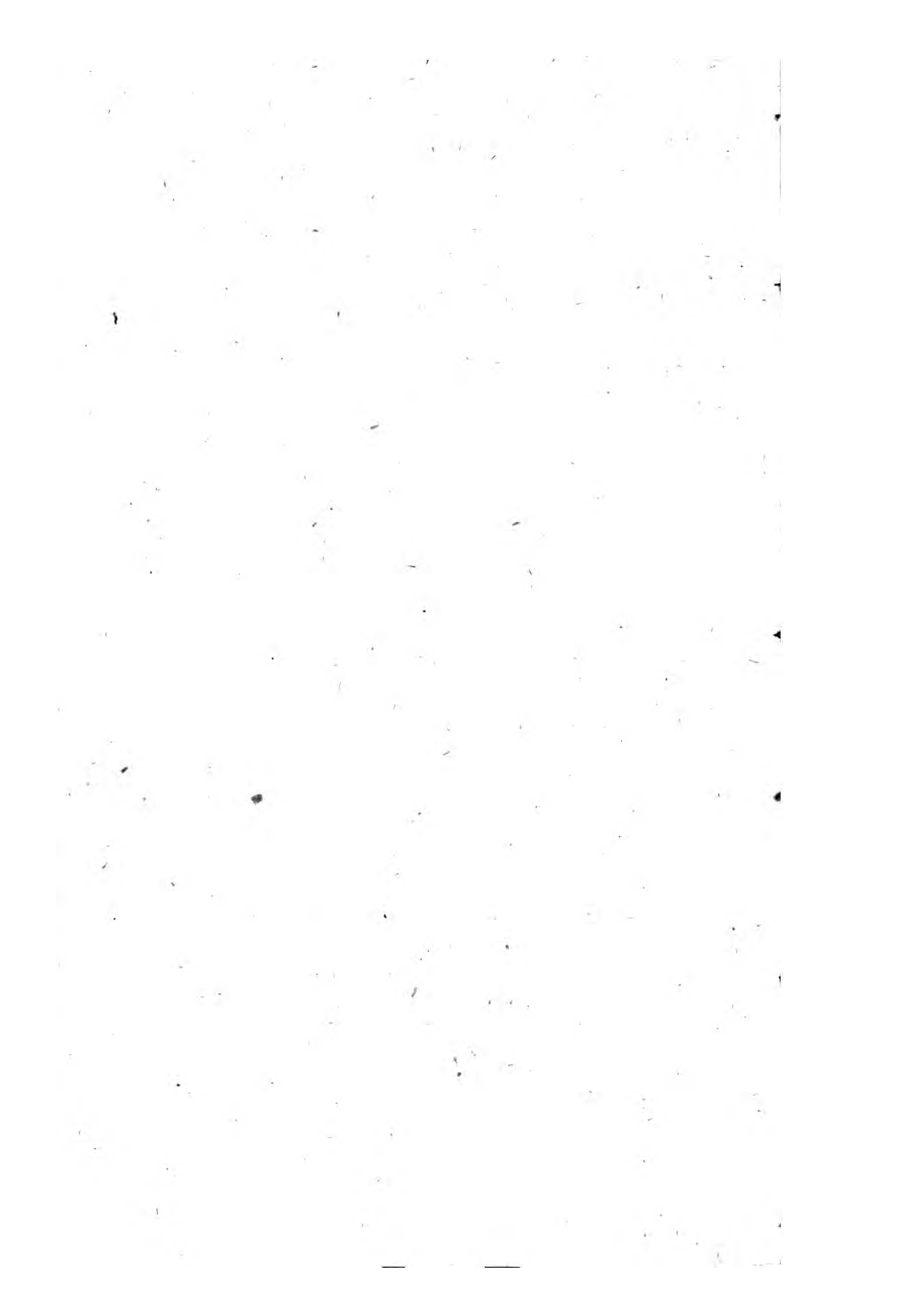
μετ' ἐκείνον Ἰουστινιανὸς ὁ θεῖος, ὁ ἐλευθερώσας Ἰταλίαν τῆς δουλείας τῶν Γότθων διὰ Βελισαρίου, ἀνεψιὸς αὐτῶν ἐκείνου. Χίλια ἔτη εἰσὶ καὶ μικρόν τι πρὸς. Οὗτος ἔγραψε Καλυδωνικά δι' ἑπτῶν ἐν βιβλίοις ἕξ, καὶ Ἐγκώμια, καὶ Περσικά. Τούτῳ ἐπιγέγραπται καὶ τὸ παρὸν ποίημα, Ἑλένης Ἀρπαγῆ, ἐν Ἀπουλία σύνηθες καὶ γνώριμον· ὅπου καὶ ἡ ποιήσις τοῦ Ὀμηρικοῦ Κοῖντου πρῶτον εὑρίηται ἐν τῷ ναῷ τοῦ θείου Νικολάου τῶν Κασσούλων ἔξω τοῦ Ἰδρόντου, ὁ ἀνασώσας ὁ θεῖος Βησσαρίων ὁ Νικαίας καρδινάλις Θουσκουλάνου τοῖς βουλομένοις ἐκόινωσε· καὶ τοῦτο δὲ ἀπόκρυφον γεγονὸς νῦν κοινὸν ἔσται.

ἜΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

Ἔστι δὲ ἰδεῖν ἐν τούτῳ τὴν ἐν τῷ γάμῳ τοῦ Πηλέως καὶ Θέτιδος συναγωγὴν τῶν θεῶν καὶ τὴν τῆς Ἐριδος σύγχυσιν καὶ ἔριν περὶ τοῦ μήλου, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν Ἐρμῆν πρὸς Πάριον κρινούντα τὰς τρεῖς θεὰς καὶ τῇ εὐειδεστέρᾳ δώσοντα τὸ μῆλον. Καὶ πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Πάρις δέδωκε τῇ Ἀφροδίτῃ τὸ μῆλον ἐπὶ ὑποσχέσει λαβεῖν τὴν Ἑλένην· ὃ καὶ γέγονε. Πλεύσας γὰρ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς Σπάρτην καὶ λαβὼν ἐκείνην ἀνήγαγεν εἰς Ἴλιον, κακὸν ἀρχέκακον πάντων τῶν δεινῶν.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΤΙΔΑ.

Κόλουθος Λυκοπολίτης Θηβαῖος ἐποποιὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως· ἔγραψε Καλυδωνικά ἐν βιβλίοις 5, καὶ Ἐγκώμια δι' ἑπτῶν, καὶ Περσικά.

Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ο Υ

Ἄ Ρ Π Α Γ Η

Ἑ Λ Ε Ν Η Σ.

C O L U T H I

R A P T U S

H E L E N A E.

Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ο Υ

Α Ρ Π Α Γ Η

Ε Λ Ε Ν Η Σ.

Νύμφαι Τρωϊάδες, ποταμοῦ Ξάνθοιο γενέθλη,
 Αἰ πλοκάμων κρήδεμνα καὶ ἱερὰ παίγνια χειρῶν
 Πολλάκι πατρώησιν ἐνὶ ψαμάθοισι λιποῦσαι
 Ἐς χορὸν Ἰδαίησιν ἐπαντέλλεσθε χορείαις,
 Δεῦτε, θεμιστοπόλοιο νοήματα μηλοβοτῆρος
 Ἐσπετέ μοι, κελάδοντος ἀπορνύμεναι ποταμοῖο.
 Ἐξ ὄρεων πόθεν ἦλθεν ἀηθέα πόντον ἐλαύνων,

ΚΟΛΟΤΘΟΤ] Variant nonni-
 hil in poëmatis inscriptione edi-
 tiones. Vetustissima, ad quam
 reliqui editores suas concinna-
 verunt, exhibet ΚΟΛΟΤΘΟΤ
 ΘΗΒΑΙΟΥ ΔΙΚΟΠΟΛΙΤΟΥ πε-
 ρὶ τῆς Ἑλένης Ἀρπαγῆς βιβλίον.
 Pro eo alii habent ΘΗΒΑΙΟΥ
 ΔΙΚΟΠΟΛΙΤΟΥ, vel transpo-
 sitis vocibus ΔΙΚΟΠΟΛΙΤΟΥ
 ΘΗΒΑΙΟΥ. Ab omnibus abit
 Portus, qui nullo nixus funda-
 mento dedit ΚΟΛΟΤΘΟΤ ΘΗ-
 ΒΑΙΟΥ ΔΙΚΟΠΟΛΙΤΟΥ ΕΠΟ-
 ΠΟΙΟΥ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ.
 Exstiteritne in Codicibus MSS. e-
 iusmodi huius poëmatis inscri-
 ptio, nec ne, pro certo adfirmare
 non ausim: posterius tamen ve-
 rissimum videtur. Si enim in illis,
 quorum collationibus usus fui,
 exstiterit, in quatuor minimum,

quos omnes cum *Lectii* vel *Ste-
 phani* editionibus collatos ad-
 scripta notula docet, cum nulla
 a collatore differentia note-
 tur, eadem prorsus fuerit, se-
 quitur. Falsam esse et adulteri-
 nam plane, in praefatione, ubi
 in veram libelli inscriptionem
 ope MS. Laurentiani inquirendi
 locus opportunior, iam probare
 conatus sum. Sufficiat verbo hic
 monuisse, in memorato Codice
 legi ΚΟΛΟΤΘΟΤ ΠΟΙΗΤΟΥ
 ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ, pro quo
 malui ΚΟΛΟΤΘΟΤ ΑΡΠΑΓΗ
 ΕΛΕΝΗΣ.

ΚΟΛΟΤΘΟΤ] Haec constans
 omnium librorum scriptura, ut
 et in Argumentis Cod. Vossiani
 et Regii A. In Laurentiano scri-
 bitur ΚΟΛΟΤΘΟΤ.

v. 1. Νύμφαι Τρωϊάδες, πο-

C O L U T H I

R A P T U S

H E L E N A E.

Nymphae Troades, fluvio Xantho oriundae,
 Quae, crinalibus vittis et sacris manuum ludicris
 In patria ripa saepe numero relictis,
 Ad chorum vos confertis Idaeis choreis,
 Agite, consilia pastoris iura reddentis 5
 Dicite mihi, ex anni cum murmure labente prod-
 euntes:

E quibus montibus per insuetum mare venerit

ταμοῦ Ξάνθοιο γ.] Apud *Callimachum*, quem et alibi imitandum sibi sumpsit noster, simile quid invenies, ut *Hymn. in Del.* 109.

Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἶπατε πατρὶ Κοιμησαί μέγα χεῦμα.
Ibid., v. 256.

— αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο, Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος.
 ubi fortassis legendum Εἶπαν Ἐλειθυίη ἱερὸν μέλος.

v. 3. ψαμάθοισι] Verto *ripam Brodaeum* secutus. Ita pro *litore ψάμαθος* e *Sophoclis* *Aiace* v. 1083. notum. Pro eo plurali numero legitur apud *Homerum* *Il.* A. 486.

Νῆα μὲν οἷ γε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν Ἴψου ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν.

Differentiam inter ψάματος et ἄματος notavit *Hesychius* voc. Ἄματος, *Ammonius* in utroque vocabulo et *Suidas*, cuius verba mutila sic lege: Ψάματος, παραθαλάσσιος ἄμμος. ἄματος γὰρ ἢ μεσόγεια ἄμμος, ἢ τῆς πεδιάδος κόνις. ψάματος δὲ ἢ τῆς θαλάσσης. Confer *Suidam* voc. Ἄματος, unde emendationis veritas patebit.

v. 4. ἐπαντέλλεσθε χορείαις] *Cod. Laur.* ἐπαντέλεσθε.

v. 7. Ἐξ ὀρέων] Coniecturam super hoc loco, quem menda laborare opinor, postea in *Ani-*madversionibus proponam.

- 'Αγνώστων ἀλὸς ἔργα· τί δὲ χρέος ἔπλετο νηῶν
'Αρχεκάκων· τίνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὄριεν
10 Βουκόλος· ὠκυπέτης δὲ τίς ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
"Οφρα καὶ ἀθανάτοισι θεμιστεύωσι νομῆες·
Τίς δὲ δικασπολίη· πόθεν ἔκλυεν οὔνομα νύμφης
'Αργείης· αὐταὶ γὰρ ἐδηήσασθε μολοῦσαι
'Ιδαίης * κάρηνον ἐπὶ πρηῶνα Φαλάκρης,
15 Καὶ Πάριν οἰοπόλοισιν ἐφεδριόωντα θεώκοις,
Καὶ Χαρίτων βασιλείαν ἀγαλλομένην 'Αφροδίτην.
Ὡς ὁ μὲν ὑψιλόφοισιν ἐν οὔρεσιν Αἰμονιῶν,
Νυμφιδίῳ Πηλῆος ἀειδομένων ὑμεναίων,

v. 8. τί δὲ χρέος] Cod. Voss. Reg. A. et Ambros. τί δαλ. quod, si interrogative, ut in nonnullis edd. locus capiatur, rectius et 'Αττικώτατον, a Colutho tamen profectum non videtur.

v. 9. ἵνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὄρινη] Miror, haec neminem Interpretum offendisse, cum nullo modo commodum admittant sensum. Ut brevis sim, locum sic corrigo:

— τίνα πόντον ὁμοῦ
καὶ γαῖαν ὄριεν

Βουκόλος.

Emendationem quominus in textum recipere dubitaverim, fecit Codex Reg. B., ubi ὄρινει. Facillimo enim errore e litera N, altero latere eraso, oriri potest I, quod in Codicibus manuscriptorum non raro accidisse, nemo, qui eos oculis usurpaverit, infitias ibit.

v. 10. Βουκόλος. ὠκυπέτη δὲ τίς] Ita libri omnes scripti aequae ac typis impressi. Dausqueius recte ὠκυπέτης. Cur tamen et illud sibi suspectum dixerit, causam nisi levissimam video. Si forte aliquid tentandum, non alienum foret:

— τίνα πόντον ὁμοῦ καὶ
γαῖαν ὄριεν
Βουκόλος ὠκυπέτης· τίς δ'
ἔπλετο νείκεος ἀρχή.

Velocitatem Paridi apprime convenire, tum quod amore, in quo nulla unquam mora datur, flagraret, tum quod *velox* admodum fuerit, liquet. Paridem *Dares Phrygius* Cap. XII. §. 5. candidum fuisse tradit, *longum, fortem, oculis pulcherrimis, capillo molli et flavo, ore venusto, voce suavi, velocem, cupidum.* Dixit forte *cupidum imperii*: quod etsi verum non sit, nihilominus idem memoriae proditum a *Josepho Iscano* Lib. IV. 67.

Imperii cupidus, habiles pro-
latus in armos,
Siderea vernat acie Paris,
ore serenus,
Eloquio lenis, pede praeceps,
strenuus armis.

v. 12. πόθεν ἔκλυεν ο.ν.] Laur. ἔκλυε. Reliqui ἔκλυεν.

v. 13. αὐταὶ γὰρ ἐδηήσασθε μολοῦσαι] Si vulgatae standum, de ipsis Nymphis Troianis haec intelligenda: si tamen mecum reponas *μολούσας*, de deabus Junone, Venere et Minerva, quarum mentio vs. 11. iam facta, ad Idam properantibus capi debet. [Eandem coniecturam *Tiberio Hemsterhusio* viro summo incidisse postea vidi in *Notis ad Lucianum* Tom. I. p. 252. *Ex Addendis.*]

Maris laborum nescius; ad quod opus fuerit navibus
 Perniciosus; quodnam mare et terram commoverit
 Pastor; unde tam subito exorta fuerit contentio, 10
 Ita ut etiam pastores deabus ius dicerent;
 Quodnam iudicium fuerit; unde audiverit nomen
 nymphae

Argivæ: vos enim ipsae spectavistis tendentes
 Ad praeruptum verticem Idaeae Phalacrae,
 Tum Paridem pastoralibus insidentem sedibus, 15
 Tum etiam Venerem Gratiarum regno superbam.
 Cum in excelsis Thessaliae montibus,
 Dum sponsales Pelei hymenaei celebrarentur,

[Ibid. Wernickius ad Tryphio-
 dor. p. 39.:

πόθεν ἔκλυεν οὖνομα
 νύμφης

Ἀργείης. αὐταὶ γὰρ ἐδηήσα-
 σθε μολούσας κ. τ. λ.

Scribo: Ἀργείης. ἀτὰρ αὐταὶ
 ἐδηήσασθε. G. H. S.]

v. 14. Ἰδαίης * κάρηνον ἐπὶ
 πο.] Locus foedissima macula
 spurcatus in omnibus libris sic
 legitur, excepto Ambrosiano,

v

ubi κρηνας superscripto v. Voss.
 κάρηνον. Sententiam tum aliorum,
 tum meam vide in Animadversionibus.

v. 15. Καὶ Πάριον] Laur. καὶ
 πάλιν.

v. 16. ἀγαλλομένην] Verbum
 ἀγάλλεσθαι absque adiecto dative
 hoc modo positum in elegantiori
 poeta vix ferrem. Coluthum
 tamen, quippe qui non raro
 ab exacta scribendi norma
 discedit, ita scripsisse non
 inmerito forsitan suspiceris. Quia
 vero et aliis in locis hoc utatur
 participio et nunquam non cum
 dativo construat, ut vs. 63. ἀγαλλομένη
 Λιδὸς εὐνῆ, vs. 185. et
 alibi, mendosum fere Coluthum
 hac in parte censerem et legendum:

Καὶ Χαρίτων βασιλεία ἀγαλλομένην
 Ἀφροδίτην.

Quod in versione expressi. Posset
 tamen etiam videri, post hunc
 versum excidisse aliquid. [Haec
 typis iam descripta erant, cum
 priorem de vulgatae scripturae
 bonitate dubitandi rationem
 fundamento minus firmo niti
 viderem. Erroris huius etiam
 postea per literas me admonuit
 vir humanissimus David Ruhnkenius:
 V. 16. Vide, inquit, anne
 Coluthus his se exemplis tueri
 possit. Oppian. Ἀλιευτ. Lib. IV.
 vs. 328.

Ἦμος ἅπας περίχωρος ἀγαλλομένησιν
 ἰωῆς Νηπιάχων κέκληγε.

et vs. 360.

— — — ἀγαλλόμενον δὲ
 μενοῦσιν.

Nonnus Διονυσ. Lib. IX. vs. 242.
 Εἶπεν ἀγαλλομένη καὶ ἐν αἰθέρι.

et Lib. XLVI. vs. 240.

— — — εἰσαίων δὲ
 Κάδμος ἀγαλλομένης ἑτερόφρονα
 παιδὸς ἀπειλήν.

Ex Addendis.]

v. 18. Νυμφιδίων Πηλῆος ἀ. ὄ.]
 Pressit Apollonii vestigia
 Lib. IV. 1160.

- Ζηνὸς ἐφημοσύνησιν ἔφροχόει Γανυμήδης,
 20 Πᾶσα δὲ κυδαίνουσα θεῶν ἔσπευδε γενέθλη
 Ἀντοκασιγνήτην λευκώλενον Ἀμφιτρίτης,
 Ζεὺς μὲν ἀπ' Οὐλύμποιο, Ποσειδάων δὲ θαλάσσης,
 Ἐκ δὲ μελισσήμεντος ἀπεσσυμένων Ἐλικῶνος
 Μουσάων λιγύφωνον ἄγων χορὸν ἦλθεν Ἀπόλλων·
 25 Τὸν δὲ μέθ' ὠμάρτησε κασιγνήτη Διὸς Ἥρη·
 Οὐδ' αὐτὴ βασίλεια καὶ Ἀρμονίης Ἀφροδίτη
 Ἐρχομένη δήθυνεν ἐς ἄλσεα Κενταύροιο·
 Καὶ στέφος ἀσκήσασα γαμήλιον ἦλυθε Πειθῶ
 Τοξευτήρος Ἐρωτος ἐλαφρίζουσα φαρέτρην·
 30 Καὶ βριαρὴν τριφάλειαν ἀπὸ κροτάφοιο μεθεῖσα
 Ἐς γάμον ὠμάρτησε γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη·
 Οὐδὲ κασιγνήτη Λητωϊᾶς Ἀπόλλωνος
 Ἄρτεμις ἠτίμησε, καὶ ἀγροτέρη περ ἑοῦσα.
 Οἶος δ' οὐ κυνέην, οὐ δῆϊον ἔγχος αἰέρων
 35 Ἐς δόμον Ἡφαίστοιο σιδήρεος ἦλυθεν Ἄρης,
 Τοῖος ἄτερ θώρηκος, ἄτερ θηκτοῖο σιδήρου
 Μειδιόων ἐχόρρευεν. Ἐριν δ' ἀγέραςτον ἔασαι

Νυμφιδίαις ὑμέναιον ἐπι
 προμολῆσιν αἶδον.

De Ganymede idem vide apud
 Euripidem Iphigen. in Aulid.
 1049.

v. 25. Τὸν δὲ μέθ' ὠμάρτησε]
 Ante Stephanum, qui recte emendavit τὸν δὲ μέθ' ὠμάρτησε, male una voce legebatur τὸν δὲ μεθ' ὠμάρτησε. Cum Stephano facit Voss. Cod.

v. 26. Οὐδ' αὐτὴ βασίλεια κ.
 A.] Brodaeus reliquis rectius καὶ superfluum esse et βασίλειαν Ἀρμονίης more nostro familiari admodum coniungendum vidit. Ita Χαρίτων βασίλεια vs. 16. θαλάμων βασίλεια v. 137. γάμων βασίλεια v. 306. Minerva πολέμων βασίλεια v. 89. σακίων βασίλεια v. 174., quo de loco postea. Bacchus ἡμερίδων βασιλεὺς v. 258. Cum tamen nonnihil of-

fendat addita vocula καὶ, pro eo fere scribendum suspicaret καθ' et unica litera vocis Ἀρμονίης mutata:

Οὐδ' αὐτὴ βασίλεια καθ' Αἰμονίης Ἀφροδίτη.

Ordo est: οὐδ' αὐτὴ β. Ἀφροδίτη δήθυνεν ἐρχομένη καθ' Αἰμονίης ἐς ἄλσεα Κενταύροιο, sensu claro et perspicuo. Sic Venus absolute βασίλεια dicitur praeter alios ab Empedocle apud Athenaeum L. XII. p. 510. D. Imo sic passim Jupiter ceterique dii βασιλεῖς, quod dudum alii observarunt. Aliam super hoc loco coniecturam eamque elegantissimam mecum communicavit inter alia cl. D'Orville, qui vulgatae praeferendum existimavit μεθ' Ἀρμονίης Ἀφροδίτη. a qua emendatione forsitan non discedendum. Ceterum cum

Iussu Iovis a poculis esset Ganymedes,
 Omnes dii condecorare properabant 20
 Formosam Amphitrites sororem;
 Iupiter de coelo, Neptunus e mari:
 Ex Helicone foecundo properantium
 Musarum argutum chorum duxit Apollo:
 Hunc comitata est Iuno, Iovis soror: 25
 Neque etiam ipsa connubii praeses Venus
 Cunctanter profecta est ad nemora Centauri:
 Coronaque nuptiali nexa venit Suada
 Sagittiferi Cupidinis pharetram gerens:
 Galeaque valida de capite deposita 30
 Ad nuptias comitata est nuptiarum ignara Minerva:
 Neque Latonia Diana Apollinis soror
 Pelea sprevit, etiamsi venatrix esset.
 Qualis neque galeam neque hostilem hastam gerens
 Ad aedes Vulcani venit ferreus Mars, 35
 Talis absque lorica, absque acuto ferro
 Hilari vultu saltavit. Eridem vero contemptui habere

viro docto ad Aldin. Ed. nollem sane οὕτω pro ἀντή.

v. 31. γάμων ἀδίδακτος] Ald. aliaque editiones post γάμων male ponunt δ', quod etiam in Codd. Voss. Reg. A. et B. et Laurent. est. Mutarunt vir doctus ad Ald. Ed. Brodaeus, alii, et sic recte locum adduxit Pergerus ad Hesych. v. Εὐγάμος.

v. 32. Αἰτωιάς Α.] Cod. Reg. A. Αἰτωῆς seu Αἰτωῖς, Voss. Αἰτωῖς, Ambros. Αἰτωας, Laur. Αἰτωῖς. Αἰτωιάς vide apud Calimachum Hymno in Dian. 82.

— καὶ γὰρ ἐγὼ Αἰτωιάς ὡσπερ Ἀπόλλων.

Secus ac noster de Diana et Phoebō Catullus Epithalam. Pelei et Thet. 229.

Inde pater divum sancta cum coniuge natisque
 Advenit, coelo te solum, Phoebe, relinquens

Unigenamque simul cultricem montibus Idae:

Pelea nam tecum pariter soror aspernata est,

Nec Thetidis tēdas voluit celebrare iugales.

ubi vide omnino Josephi Scaligeri notam.

v. 34. Οἶος δ' οὐ κενέην] Cod. Laur. κενέην. Par. B. κενέον.

v. 35. σιδήρεος] Par. B. σιδήριος.

v. 36. Τῆνος] Recte Τοῖος Brodaeus, Neander et vir doctus ad Ald. Ed., qui consensum tulerunt Codicis Laur. Ambros. Par. A. B. et Voss. In postremo τοῖς pro τοῖος. Certam scripturam in textum invehere non dubitavi.

v. 37. Ἐριν δ' ἀγέραστον ἐάσαι] Voss. Ἐριν δ' ἀγέραστον ἐάσειν.

- Οὐ Χείρων ἀλέγιζε καὶ οὐκ ἐμπάζετο Πηλεύς.
 Χρυσείους δ' ἐκάτερθε τινασσόμενος πλοκάμοισι
 40 Βότρως Ἀκερσεκόμης Ζεφύρω στυφελίζετο χαίτην.
 Ἴη δ', ἄτε ποιήεντος ἀποπλαγχθεῖσα νομοῖο
 Πόρτις ἐρημαίησιν ἐνὶ ξυλόχοισιν ἀλάται
 Φοινήεντι μύωπι βοῶν ἐλατῆρι τυπεῖσα,
 Τοῖα βαρυζήλοισιν Ἔρις πληγῆσι δαμείσα
 45 Πλάζετο μαστεύουσα, θεῶν πῶς δαΐτας ὀρίνοι.
 Πολλάκι δ' εὐλαΐγγος ἀπὸ κλισμοῖο θοροῦσα
 Ἴστατο καὶ παλινόρσος ἐφέξετο· χειρὶ δὲ γαίης
 Οὐδέ τε κόλπον ἔρυξε καὶ οὐκ ἐφράσσατο πέτρην.
 Ἦθελε δ' ἠχήμεντα πυρὸς προσητῆρα τινάσσειν,
 50 Ἐκ χθονίων Τιτῆνας ἀναστήσασα βερέθρων
 Οὐρανὸν ὑψιμέδοντος αἰστῶσαι Διὸς ἔδρην.
 Ἡφαίστω δ' ὑπόεικεν, ἀτυζομένη περ εὐῶσα,
 Καὶ πυρὸς ἀσβέστοιο καὶ ἰθυντῆρι σιδήρου·

v. 39. Χρυσείους δ' ἐκάτερθε
 τινασσόμενος πλ.] Hic versus una
 cum sequente depravatissimus
 circumfertur. De utroque quid
 sentiendum, in Animadversioni-
 bus copiosius ostendam. Suffi-
 ciat verbo emendationem indi-
 casse, quae hanc gignet scriptu-
 ram:

Χρυσείους δ' ἐκάτερθ' ἐπινεισ-
 σόμενος πλοκάμοισι
 Βότρων Ἀκερσεκόμης Ζεφύρω
 στυφελίζετο χαίτης.

Illud tamen adhuc monendum,
 ordinem in his versiculis, qua-
 lem hodie habemus, non ita a
Colutho profectum videri. Lo-
 quitur de Eride, quam a Peleo
 contentam canit. Nullae itaque
 hic Baccho partes. Ut male di-
 vulsa, quaeque coniunctim a
Colutho scripta fuerant, in pri-
 stinum ordinem redigantur, bini
 hi de Baccho versiculi ad prae-
 cedentia migrare debent, ubi
 sive post versum 27. sive post
 versum 31. seu vers. 33. collo-
 centur, parum refert. Interea

cur a summi *D'Orvillii* (cuius
 consensu mihi gratulor) post
 versum 33. collocantis sententia
 discedamus, causa nulla est.
 Verba viri clar. sunt: *Βότρως*
metrum respuit. Lege βότρων.
Contra apud Nicandrum leviter
vers. 370. Alexiph. corrigendum,
ut versus sibi constet:

— ἄλλοτ' ἀμύνει
 Βότρως ἐκνήμοιο μίγα βρε-
 χθέντος ἐν οἴνῃ.

Porro hi duo versus de Baccho
 collocari alio loco et commode
 post versum 33. debent. De eius-
 modi transpositionibus pluscula
 in Animadversionibus meis, ubi
 nonnullis veterum locis hoc mo-
 do sanandis opem feram. In
 quatuor Codd. Laur. Ambr. Par.
 A. B. χαίτης.

v. 42. ἐνὶ ξυλόχοισιν] Cod.
 Laur. ἐνὶ ξηλόχοισι.

v. 43. Φοινήεντι] Reddo per-
 nicioso vel letali tabano. *Hesy-*
chius: Φοινήεντα, λεπιδωτὸν ὁ
Ἀππίων φησί. οἱ δὲ φόνιον, ἢ
ἐρυθρὸν τῷ χρώματι, ἢ καταπλη-

Neque Chiron neque Peleus veritus est.
 Aureis utrimque quatiens caput capillis
 Bacchus Zephyro comam diffundendam dedit. 40
 At Eris instar vitulae, quae herbido aberrans
 Pascuo in desertis silvis vagatur,
 Quando letalis tabanus bobus infestus eam percussit,
 Ita et illa gravibus invidiae stimulis agitata
 Oberrabat sollicita, quomodo deorum convivium tur-45
 baret.

Saepe de lapidea sede prosiliebat.
 Iterumque insidebat: mox manu terrae
 Latum sinum percussit neque de saxo cogitavit.
 Volebat enim sonorum ardentemque turbinem ciere
 Et Titanes e subterraneis voraginibus excitando 50
 Coelum omnipotentis Iovis sedem perdere.
 At vero, licet admodum ira incensa, Vulcano obtem-
 peravit.

Aeterni ignis et ferri rectori:

πικρόν, ἢ φρονεπτικόν. Respicit
 Homer. II. M. 220. Tryphiodorus
 in simili comparatione βοοβόλαι-
 στην μύαπα dixit vs. 349.

v. 46. εὐλαίγγος ἀπὸ κλ.] Cod.
 Laur. εὐλαίνος. Par. B. εὐάλινος.

v. 47. χειρὶ δὲ γαίης Οὐδέ τις
 κ. ξ.] Varias eruditorum con-
 iecturas in Animadversionibus
 proponam. Cl. D'Orvillii verba
 de hoc loco sunt: *Vexatissimus*
locus. Forte legendum:

— χειρὶ δὲ γαίης
 Οὐδας πολλὸν ὄρνυξ καὶ οὐκ
 ἐφράσσατο πέτρην.

Homer. II. I. 563.

Πολλὰ δὲ καὶ γαίαν πολυφόρ-
 βην χερσὶν ἀλοία

Κικλήσκουσ' Ἀθην καὶ ἐπαί-
 νην Περσεφόνειαν,

Πρόχην καθέξομένην.

Quintus Calaber. XI. 23.

Λητὼ δὲ ἀνάφηνεν ἀναρρά-
 ξασα χέρεσσι

Τρηχὸν πέδον Λιβύης.
 Posset etiam legi ἄραξε. Orpheus
 Argon. 439.

— οὐδας δ' ἤραξεν ὀ-
 πλῆσι.

Hactenus vir clarissimus.

v. 48. καὶ οὐκ ἐφράσσατο πέ-
 τρην] Vir doctus ad Ald. Ed.
 emendaverat ἐδράξατο πέξην,
 absque necessitate ulla non tan-
 tum, sed etiam contra poëtae
 mentem, qui in simili re ter mi-
 nimum verbum ἐφράσσατο in-
 culcavit, ut vers. 56. et 60.

v. 50. Ἐκ χθονίων Τιτῆνας ἀ.]
 Defectus copulae impulit me, ut
 scribendum suspicer καὶ χθο-
 νίων.

Ibid. Τιτῆνας] Voss. τιθήνας.

v. 51. Οὐρανὸν ὑψιμέδοντος]
 In Laur. post hunc versiculum
 repetitur versus 49.

Ἦθελε δ' ἠχέεντα πυρὸς προη-
 στήρα τινάσσειν.

- Καὶ ἄκείων βαρύδουπον ἐμήσατο κόμπου ἀράσσειν,
 55 Ἐἴ ποτε δειμαίνοντες ἀναθρόασκοιεν ἰωκὴν.
 Ἄλλὰ καὶ ὀπλοτέραν δολίην ἐφράσσατο βουλὴν,
 Ἄρεα δειμαίνουσα σιδήρεον ἀσπιδιώτην.
 Ἦδη δ' Ἐσπερίδων χρυσέων ἐμνήσατο μῆλων.
 Ἐνθεν Ἐρις πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἐλοῦσα
 60 Μῆλον, ἀριζήλων ἐφράσσατο δῆνεα μόχθων.
 Χεὶρὶ δὲ κινήσασα μόθου πρωτόσπορον ἀρχὴν
 Ἐς θαλίην ἔρριψε, χορὸν δ' ὤρινε θεάων.
 Ἥρη μὲν παράκοιτις ἀγαλλομένη Διὸς εὐνῆ
 Ἴστατο θαμβήσασα καὶ ἤθελε λητίζεσθαι.
 65 Πασάων δ' ἄτε Κύπρις ἀρειότερη γεγαυῖα
 Μῆλον ἔχειν ἐπόθησεν, ὅτι κτέρας ἐστὶν Ἐρώτων.
 Ζεὺς δὲ θεῶν καὶ νεῖκος ἰδὼν καὶ παῖδα καλέσσας
 Τοῖον ἐφεδρήσδοντα προσέννεπεν Ἐρμάωνα.
 Ἐἴ τινά που Ξάνθοιο παρ' Ἰδαίιο ῥεέθροις
 70 Παῖδα Πάριν Πριάμοιο, τὸν ἀγλαὸν ἠβητῆρα,

v. 54. ἐμήσατο κόμπου ἀράσσειν] Cod. Voss. ἐμήσατο κόλπου ἀράσσειν, quod etiamsi non sit spernendum, vulgatam tamen non facile immutarem. Simili modo locutus Nonnus Lib. v. 102.

Ἐπτατόνω κιθάρῃ φιλοτήσιον ὕμνον ἀράσσειν.

v. 55. ἰωκὴν] In vulgato ἰωήν, cum nihil sit, quod vel ullo modo aliquem offendat, facile acquiescerem, nisi me moveret auctoritas duorum Codicum MSS. Voss. et Reg. A., ubi ἰωκὴν, sensu eleganti non minus quam perspicuo: quod ut genuinum Coluthi lubens agnosco. Hesychius: Ἰωκάν, πολέμου ἐπιφορὰν καὶ παλινδίακτον βοήν, πόλεμον. Homerus coniunxit ἔριν et ἰωκὴν Il. E. 740.

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκὴ.

v. 56. ἐφράσσατο] Reg. A. ἐφράσσατο.

v. 59. Ἐνθεν Ἐρις πολέμοιο]

Voss. Ἐνθεν ἔριν π. Offendit aures haud parum nomen Eridis, quod plane superfluum et sententiam incongruam efficit. Quapropter probaverim quam maxime:

Ἐνθεν ἄρα πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἐλοῦσα.

[Paulo aliter locum tentavit doctissimus Ruhnkentius pro Ἐνθεν Ἐρις πολέμοιο legendum suspicatus Ἐνθεν ἔτι πολέμοιο. Tum porro etc. Ex Addendis.] [Conf. Wernickius ad Tryphiodor. p. 37. G. H. S.]

v. 60. Μῆλον, ἀριζήλων ἔ.] Aldina aliaque, deleta post μῆλον distinctione, habent μῆλων ἀριζήλων, quod corruptum esse vel solum metrum consideranti liquet. Idem tamen Codd. Voss. et Laur. Emendarunt dudum ἐλοῦσα μῆλον Brodaeus, Falkenburgius, alii. Emendationem firmat trium Codicum Reg. A. B. et Ambros. consensus, ubi μῆλον ἀρίζηλον.

Voluitque scutorum percussione gravem edere soni-
tum,

Si forte metu hostilis impetus retrocederent dii. 55

At vero novum denuo dolosum consilium iniit,

Quoniam Martem ferreum illum militem formidabat.

Iamque de aureis Hesperidum malis cogitabat.

Inde Eris, germine belli praenuncio ablato

Pomo, modum excogitavit, quo ingens bellum ori-60
retur.

Manu itaque primam belli originem et causam

Inter convivas proiecit atque ita dearum coetum tur-
bavit.

Hoc Iuno, Iovis confugio elata,

Cum stupore admirabatur et abripere volebat:

Venus vero, quippe quae omnes forma antecelleret, 65

Pomi desiderio tenebatur, quod Cupidinum possessio
esset.

Cum itaque Iupiter dearum contentionem vidisset,
filio vocato,

Sic Mercurium adsidentem adloquebatur:

Si forte iuxta fluenta Idaei Xanthi

Paridem quendam Priami filium, formosum iuvenem, 70

v. 62. Ἐς θαλίην ἔξόριψε] Ald. et Laur. ἔξόριψεν. *Falkenburgius* ἔξόριψε emendavit.

v. 65. ὅτι πτέρας ἔστιν Ἐρω-
τῶν] Vide *Tollium* in *Animadv.* Crit. ad *Longinum* de *Subl.* p. 392.

Ibid.] Miror, ne verbulum qui-
dem addi de *Minerva*, cum ta-
men et illa pomi aurei miro te-
nebatur desiderio, aequae atque
Venus et *Iuno*. Hinc suspicor,
deesse versiculum unum aut al-
terum, ubi de *Minerva* ageretur,
et quidem post versum 64.

v. 68. Τοῖον ἐφεδρήσσοντα] Haec scriptura constans est quin-
que Codicum. Aldina ἐφεδρή-
σσοντα. *Stephanus* duplici σσ ἐ-
φεδρήσσοντα. Probaverim fere

prae vulgato ὑποδρήσσοντα, ut
sit quasi θεῶν ὑπηρέτης *Mercurius*. Vid. *Antholog.* Lib. H. Cap.
XXIV. Epigr. 3.

Τὸν πτηρὸν Ἐρμῆν, τὸν θεῶν
ὑπηρέτην,

Τὸν Ἀρκάδων ἀνακτα, τὸν
βοηλάτην.

Interea hic non omittendum,
quod ad ἐφεδρήσσοντα notave-
rat vir eruditissimus *J. Ph. D'Orville*. Ἐφεδρήσσοντα, inquit. *Hesychius*: ἐφεδρίσσω. παρακα-
θήμενος. *Salmas.* ἐφεδρίζων. *Cl. Alberti* ex dialecto *Tarentina* re-
petit. Nihil refragor. *Hemsterh.*
ad *Lucianum* *Judic.* Voc. T. I,
§. 8. p. 92. Sed ἐφεδρήσσων for-
te suos patronos invenerit, ut
ἐγρήσσω.

- Τροίης βουκολέοντα κατ' οὔρεα, τέκνον, ἀκούεις,
 Κείνω μῆλον ὄπαζε· διακρίνειν δὲ θεάων
 Κέκλεο καὶ βλεφάρων συνοχὴν καὶ κύκλα προσώπων.
 Ἡ δὲ διακριθθεῖσα φέρειν περιπυστον ὀπωπῆς
 75 Κάλλος ἀρειοτέρης, ἐχέτω καὶ κόσμον ὀπώρης.
 Ὡς ὁ μὲν Ἑρμάωνι πατὴρ ἐπέτελλε Κρονίων.
 Αὐτὰρ ὁ πατρῶησιν ἐφημοσύνησι πιθήσας
 Εἰς ὁδὸν ἠγεμόνευε καὶ οὐκ ἀμέλησε θεάων.
 Πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα δίζετο μορφήν.
 80 Κύπρις μὲν δολόμητις ἀναπτύξασα καλύπτρην
 Καὶ περόνην θυόεντα διαστήσασα κομάων
 Χρυσῶ μὲν πλοκάμους, χρυσῶ δ' ἐστέψατο χαίτην·
 Τοῖα δὲ παῖδας Ἑρωτας ἀνηῦτησεν ἰδοῦσα·

v. 71. κατ' οὔρεα, τέκνον, ἀκούεις] Non male vertunt novisti. Ita noster vs. 271.

Ἐἴ τινα που Φρυγίης ἐνὶ τέρμασι γαῖαν ἀκούεις,
 Ἴλιον, ἣν πρόγασε Ποσειδάων
 καὶ Ἀπόλλων.

Verba sensuum saepissime permutari vel etiam ad animum transferri res protrita est. Simili modo ἀκούειν usus fuisse Musaeus videri posset v. 5.

Νηχόμενον τε Λέανδρον ὀμοῦ
 καὶ λύχρον ἀκούω,
 Ἀύχρον ἀπαγγέλλοντα διακτορὴν Ἀφροδίτης.

v. 72. Κείνω μῆλον ὄπαζε] Cod. Voss. κοίνω μ.

v. 74. Ἡ δὲ διακριθθεῖσα] In Reg. B. διακριθθεῖσα.

v. 75. ἀρειοτέρης, ἐχέτω καὶ κόσμον ὀπώρης] Sic distinguendum, ut edi curavi. Male vulgo coniungunt ἀρειοτέρης ὀπώρης, cum deberent κάλλος ἀρειοτέρης ὀπωπῆς. Noster ante vs. 65.

Πασάων δ' ἄτε Κύπρις ἀρειοτέρη γεγαυῖα.

Sic in eodem negotio vs. 79. dixit:

Πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα δίζετο μορφήν.

Sic versu 127.

Δεῦρο διακρίνων προφερέσταρον εἶδος ὀπωπῆς

Φαιδροτέρη τόδε μῆλον ἐπήρατον ἔργος ὀπάσσαις.

Idem me monuit cl. D'Orville post ἀρειοτέρης omnino distinguendum ratus.

v. 77. Αὐτὰρ] Cod. Laur. et Par. A. ἀτάρ.

v. 78. Εἰς ὁδὸν ἠγεμόνευε] Eius loco Homerus simpliciter ὁδὸν ἠγεμονεύειν dixit Od. K. 501.

Ὡ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἠγεμονεύσει;

v. 79. Πᾶσα δὲ λωϊτέρην καὶ ἀμείνονα δ. μ.] Vulgo de tribus deabus intelligunt, quarum quaeque sollicita admodum erat de forma pretiosissimarum vestium aliarumque rerum ad mundum muliebrem spectantium adiumento ornanda, ut ita delicatuli pastoris arbitrio reliquis pulchrior diceretur et splendidum illud donum obtineret. Quod si tamen haec Coluthi mens fuisset, non inmerito negligentiae crimen in eum impingeres, quod, nulla Junonis aut Minervae ratione habita,

In montibus Troiae pascentem, o fili, nosti,
 Huic pomum praebeas et, ut diiudicet
 Palpebrarum nexum et faciei dearum orbis, mandes.
 Quae autem prae ceteris praestanti forma insignis
 Pronunciata fuerit, illa etiam elegantissimum pomum⁷⁵
 obtineat.

Talia mandata Mercurio dabat Iupiter.

Ille igitur patris dicto audiens

Itineris ducem se praebeuit et dearum curam gessit,

Quarum quaeque *sollicita erat*, quomodo se exor-
 naret.

At Venus dolosa postquam, vitta soluta

80

Fibulaque odorata comarum diducta,

Auro cincinnos et comam ornasset,

Tali modo Cupidines filios intuita adloquebatur:

unius Veneris ornatum solum-
 modo describat et sic lectorem,
 qui non unius Veneris, sed trium
 dearum ornatum descriptum iri
 exspectabat, decipiat. Hinc de
 sola Venere, quippe cui potissimum
 conveniret bellus iste de-
 licatarum puellarum mundus,
 interpretari malo et, deleta di-
 stinctione, cum sequente versiculo
 ita coniungere:

Πᾶσα δὲ λωϊτέραν καὶ ἀμεί-
 νονα δίζετο μορφήν
 Κύπρις μὲν δολόμητις ἀνα-
 πτύξασα καλύπτειν
 Καὶ περόνην κ. τ. λ.

Sensus verborum eo fere redit:
*Venus vero dolosa, peplo expli-
 cato, omnem in eo curam im-
 pendit, ut formam suam ceteris
 pulchriorem redderet, et fra-
 grantem fibulam comarum sol-
 vens auro cincinnos et comam
 ornavit.* Observa locutionem
*λωϊτέραν καὶ ἀμείνονα δίζεσθαι
 μορφήν* eo, ut explicui, sensu:
 qualia apud antiquiores non fa-
 cile credo invenies. [Conf. Dor-

villius ad Chariton. p. 215. ed.
 Lips. G. H. S.]

v. 81. Καὶ περόνην θυόεντα
 διαστήσασα κ.] Optime hunc lo-
 cum explicuit cl. D'Orvillius.
*Facile, inquit, Coluthum similia
 exempla apud principem poëtam
 et alios absolvunt, quod genere
 abusus fuerit. Decoris causa ma-
 ioris acquirendi ita mango The-
 ron apud Charitonem L. I. Cap.
 XIV. ἀποκαλύψας τὴν Καλλιῶ-
 ῶν καὶ λύσας αὐτῆς τὴν κό-
 μην vendere conatur. διαστήσαι
 τὴν περόνην est fibulam solveré,
 diducere, ut capilli defluant,
 modo in nodum collecti. Hactenus
 vir. clar. [Conf. Dorvillius
 ad Chariton. l. c. p. 284. s. G. H.
 S.]*

v. 82. Χρυσῶ μὲν πλ.] Virgi-
 lius crinale aurum vocat Aeneid.
 XI. 575.

*Pro crinali auro, pro longae
 tegmine pallae*

*Tigridis exuviae per dorsum
 a vertice pendent.*

Vide Servium.

- 'Εγγυς ἀγών, φίλα τέκνα, περιπτύξασθε τιδήνην.
 85 Σήμερον ἀγλαΐαι με διακρίνουσι προσώπων.
 Δειμαίνω, τίνι μῆλον ὁ βουκόλος οὔτος ὀπάσσει.
 Ἦσθη μὲν Χαρίτων ἱερὴν ἐνέπουσι τιδήνην,
 Φασὶ δὲ κοιρανίην μεδέπειν καὶ σκῆπτρα φυλάσσειν,
 Καὶ πολέμων βασιλείαν ἀεὶ καλέουσιν Ἀθήνην.
 90 Μούνη Κύπρις ἀναλκίς ἔην θεός· οὐ βασιλῆων
 Κοιρανίην, οὐδ' ἔγχος Ἀρήιον, οὐ βέλος ἔλκω.
 Ἄλλὰ τί δειμαίνω περιώσιον; ἀντὶ μὲν αἰχμῆς
 Ὡς θεὸν ἔγχος ἔχουσα μελίφρονα δεσμὸν ἐρώτων

v. 84. Ἐγγυς ἀγών, φίλα τέκνα, π.] Locus videtur corruptus et pro ἀγών aliud quid efflagitare. Quapropter, erasa litera ν, binis oculis scribo: Ἐγγυς, ἄγ', ὦ φίλα τέκνα, περιπτύξασθε τ. Ἄγε adhortandi sensu tam de uno quam de pluribus usu pervulgatum est.

v. 85. Σήμερον ἀγλαΐαι μ. δ.] Structura plane inficeta, cui interpretandae non sum. Interpretes vertunt *hodie me diiudicabunt faciei splendores*. Quod si Graeca verba spectemus, satis accurate iis respondet: si vero mentem *Coluthi*, sententiam aequae obscuram relinquit. Quapropter leni mutatione scribendum arbitror:

Σήμερον ἀγλαΐαις με διακρίνουσι προσώπων. quemadmodum postea v. 247.

Καλὸς ἔην κακείνος ἐπ' ἀγλαΐησι προσώπων.
 et v. 257. Commode Latine verteres: *Hodie faciei meae pulchritudinem diiudicabunt*. Hoc sensu διακρίνειν utitur noster constanter fere. Vid. versum 72. 74. 127. 130. 145.

v. 90. Μούνη Κύπρις ἀναλκίς ἔην] Ἦσθη positum pro praesenti: quod ut non nego, ita etiam probe scio, inde non nisi frigidam hoc loco sententiam oriri. Quin tamen a nostro auctore

sit profectum, non dubitabit is, qui exploratum habeat, senioris aevi hosce poëtas non raro veterum et se longe superiorum poëtarum loca sibi imitanda sumsisse, eaque sedibus suis evulsa tanquam totidem lacera membra minus bene cohaerentia carminibus suis immiscuisse, Exemplum praebet hic ipse locus, qui ex *Homero* II. E. 330. desumtus:

— ὁ δὲ Κύπριν ἐπώχετο
 νηλεῖ χαλκῶ,
 Γιννώσκων, ὅτ' ἀναλκίς ἔην
 θεὸς οὐδὲ θεάων
 Τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον
 κατακοιρανέουσιν,
 Οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίη, οὔτε πτο-
 λίπορθος Ἐνυά.

ubi recte ὅτ' ἀναλκίς ἔην θεὸς se habet, secus ac apud nostrum. Confer etiam ibid. versum 425.

v. 91. Κοιρανίην, οὐδ' ἔγχος Ἀ.] Nisi paulo longius a vulgata aberraret, fere crederem *Coluthum* dedisse:

— οὐ βασιλῆων
 Κοιρανίην, οὐδ' εἶχον Ἀρήιον
 ἐς βέλος ἀλκήν.

ubi sensus planus nec ulteriori explicatione indiget. Excitavit potissimum hanc in animo meo suspicionem structura paulo rarior, qua tria minimum nomina *κοιρανίη*, *ἔγχος* et *βέλος* ab unico ἔλκειν, quod vix ulli horum

Instat, o filii, certamen, adeste matri.

Hodie venustatem meae formae diiudicabunt. 85

Vereor autem, cui pomum sit oblaturus pastor ille.

Iunonem certe Gratiarum sanctam matrem esse

Atque imperium obtinere et scepra gestare dicunt,

Bellorumque praesidem Minervam usque perhibent.

Sola ego Venus imbellis sum dea: neque regium 90

Imperium obtineo, neque gladium hostile, neque telum
educō.

At quid frustra sollicita sum? pro mucrone enim

Instar acutae hastae dulce amorum vinculum possi-
deo,

recte conveniat, pendent. Cum tamen eiusmodi structurae tum etiam apud alios auctores, tum apud ipsum nostrum poëtam inveniantur, ut v. 34.

Ὅλος δ' οὐ κνήην, οὐ δῆϊον
ἔγχος ἀείρων.

si cui secus videatur, hanc coniecturam in spongiam abire facile patiar, nec invitus ibo in sententiam viri summi J. Ph. D'Orville, qui super hoc loco haec inter alia ad me. *Versu*, inquit, 91. *non ausim mutare ἔγχος, βέλος ἔλκειν, ut ξίφος, recte dici videtur. Porro notum est, pluribus substantivis subiici verbum non stricte, sed vicino quodam sensu istis accommodandum: de quo genere post alios quaedam mihi dicenda erunt ad Charitonem, et Eustathius saepe agit, ut Il. A. 532. Il. Q. 8. ut recentiores taceam. Hactenus vir eruditissimus. Ceterum in Voss. Cod. et Reg. A. pro ἔγχος scribitur εὐχος. [V. copiosissimam disputationem Dorvillii ad Charitonem, p. 440. ss. ed. Lips., ubi etiam hunc Coluthi locum citavit. G. H. S.]*

v. 93. Ὅς θοὸν ἔγχος] Male Interpretes *celerem hastam*. No-

tum est, θοὸν et similia nomina aequè *acutum* dicere ac *celerem*: quod apud *Homerum* aliosque poëtas frequens. *Apollon. Rhod. L. II. 79.*

— νῆϊα δοῦρα θοοῖς ἀν-
τίξοα γόμοις.

Schol. θοοῖς, ὀξέσι. Adde *Suidam* voce θοάς et *Hesychium*. Hinc θοῶσαι apud *Homerum* *Odyss. I. 327.*

Καὶ παρέθηξ' ἐτάροισιν, ἀπο-
ξῦναι δ' ἐκέλευσα.

Οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ
δ' ἐθώσα παραστάς

ἄκρον.

ubi conf. *Scholiastam. Hesychium* v. θοῶσαι. θοῶσαι, inquit, ὀξῦναι, λαμπρῦναι, ποιῆσαι, πυρῶσαι. Suspicio legendum: θοῶσαι, ὀξῦναι, λαμπρὸν ποιῆσαι. Confer v. θοός. Mox autem pro πυρῶσαι forsitan non male legitur πληρῶσαι, de qua emendatione nos dubitare vix permittit ipse *Lexicographus*; ita enim paulo ante: θοωθεῖς, πλησθεῖς. Adde, quae ad eum locum notavit clarissimus *Alberti*. Si tamen vulgatam retinere velis, adeas eundem virum doctum ad v. θοῶσαι, ubi hanc in rem nonnulla profert.

Κεστὸν ἔχω καὶ κέντρον ἄγω καὶ τόξον αἰείρω,
 95 Κεστὸν, ὄθεν Φιλότητος ἐμῆς ἐμὸν οἶστρον ἐλοῦσαι
 Πολλάκις ᾠδίνουσι καὶ οὐ θνήσκουσι γυναῖκες.
 Τοῖον ἐφρομένη ροδοδάκτυλος ἔννεπε Κύπρις.
 Οἱ δ' ἄρα μητρῶης ἐρατῆς αἶοντες ἐφετμῆς.
 Φοιτητῆρες Ἐρωτες ἐπεβόωντο τιθήνῃ.
 100 Ἄρτι μὲν Ἰδαίην ὑπερέδραμον οὔρεος ἄκρην·
 Κουρίων δ' ἐνόμει Παρίς πατρῷα μῆλα,
 Ποιμαίνων θ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προχοῇσιν ἀνάγρου,
 Νόσφι μὲν ἀγρομένων ἀγέλην πεμπάζετο ταύρων,
 Νόσφι δὲ βοσκομένων διεμέτρεε πῶεα μῆλων.

v. 94. Κεστὸν] Suspisor fere, ante hunc versiculum excidisse quidquam, cuius loco *cestum* habere et stimulis amoris sese homines agitare adfirmat Venus. Eo nos ducere videtur particula μὲν versu 92., quam hic omnino, ut opinor, comitari debet δέ. Quod si verum, vix dubito, quin simul sit legendum μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων versu 93. Sed de his postea ad versum 153. Ut autem robur accedat coniecturae praecedenti, addam locum plane geminum ex nostro poëta v. 161.

Ἄρτι μὲν ἠγορέης ἐρατὴν παρὰκοιτὴν ὀπάσσω,

Ἄρτι δὲ κοιρανίης Ἐλένης ἐπιβήσοο λέκτρων.

v. 95. φιλότῃτος ἐμῆς ἐμὸν οἶστρον ἐλ.] Dudum mihi suspicio subnata, voces repetitas ἐμῆς ἐμὸν, quae sententiam plane e-lumbem reddunt, mutilas esse et alterius vicem obire. Quod tamen commode reponam, vix habeo. Forsan non displicebit:

Κεστὸν, ὄθεν φιλότῃτι μεμιγμένον οἶστρον ἐλοῦσαι.
 vel, quod magis accedit ad vulgatam scripturam:

Κεστὸν, ὄθεν φιλότῃτος ὀνήσιμον οἶστρον ἐλοῦσαι.
 Si vero nec illud satisfaciatur, en

tertiam coniecturam clarissimi D'Orvillii. *Elegantiam*, inquit, *quaesivit in repetitione. Si cui secus videatur, poterit legendum suspicari ἐμῆς νέον οἶστρον ἐλοῦσαι.* [De hoc loco sic eruditissimus *Ruhnkenius*: *Corruptum istud EMHΣEMON ex voce ENHEOΣ ortum videtur. Lego igitur*:

— ὄθεν φιλότῃτος ἐνηέος οἶστρον ἐλοῦσαι.

Gregorii Nazianzeni ὑποθήκαι παρῳθεν. p. 18. Ed. Hervag.

Καιρὸς δ' αὖ φιλότῃτος ἐνηέος ἐστὶν ἅπασιν,

Ἡερίοις ἀλλοίς τε καὶ ὄσσ' ἐπὶ γαῖαν ὀδεύει.

quae emendatio valde mihi ad-blanditur. *Ex Addendis.*] [Wernickius ad Tryphiodor. p. 152.: „Si quid mutandum, ex Nonni Dionys. XL. 96. ἄλλον ἔχων γλυκὴν οἶστρον scripserim φ. ἐ. γλυκὴν οἶστρον ἐλοῦσαι. Cf. Nonnus II. 23. οἶστρον ἐλὼν πτολέμοιο.“ G. H. S.] Ceterum de *cesto* legendus *Homer.* II. ζ. 214. Vide etiam *Heinsium* *Adversar.* Lib. 111. Cap. iv. p. 428. et *Broukhuisium* ad *Tibullum* Lib. 1. Eleg. ix. 5.

v. 96. Πολλάκις ᾠδίνουσι] *Dausqueius* ad hunc locum, *Alibi*, inquit, *lectum*

Cestum habeo et spicula arcumque gero,
 Cestum, unde amoris stimulis agitatae 95
 Mulieres saepe quidem doloribus excruciantur, at non
 pereunt.

Sic formosa Venus persecuta filios alloquebatur.

At vero, auditis maternis mandatis,
 Strenue matrem sequebantur Cupidines.
 Iamque Idaei montis cacumen superaverant; 100
 Ubi iuvenis Paris paternos oves ducebat,
 Et ab utraque fluvii *Scamandri* ripa pascens
 Seorsim tum taurorum armenta numerabat,
 Tum etiam seorsim pascentium ovium greges curabat.

Πολλάκις ὠδίνουσι καὶ οὐ
 τίκτουσι γυναῖκες.

*Haut sat scio, an apud magnum
 Homeri Scholiastam.* Unde vero
 hanc scripturam hauserit, haud
 equidem exploratum habeo.
 Apud *Eustathium* haec legi sub
Coluthi nomine falsum existi-
 mo; nec etiam tanti est, cum
 vulgata sine dubio a *Colutho* sit
 profecta et altera longe venu-
 stiores sensum fundat. Oppo-
 nuntur hic ὠδίνειν et θνήσκειν,
 quemadmodum *cestus* et *arma*
 paulo ante, quorum his saepe
 misere pereunt in bello homi-
 nes, *cesto* vero tantum illud πι-
 κρόν, quod amori inest, sentiunt,
 quod non ineleganter ὠδίνειν
 dixit.

v. 99. Φοιτητῆρες] Antiquae
 edd. Φοιτῆρες. Similiter Cod.
 Voss. Laur. et Ambros. In Reg.
 A. et B. Φοιτητῆρες, quemadmo-
 dum etiam emendarunt *Falken-
 burgius, Brodaeus* et alii. Emen-
 dationem certissimam in textum
 intulit *Stephanus*.

v. 100. Ἰδαίην ὑπερέδραμον]
 In prima editione, Basiliensi,
 Neandr. et Ubel. ὑπέδραμεν, et
 sic Laurentianus Codex. Pro eo
 in Par. utroque scriptum ὑπέ-
 δραμε. Versui, quem misere

confoderunt librarii, medicam
 manum applicuerunt *Falken-
 burgius, Brodaeus, Neander* et
Dausqueius scribendo Ἰδαίην ὑ-
 περέδραμεν οὐρεος ἄκρην. Cui
 coniecturae favere videtur Cod.
 Ambr., modo accurate sit insti-
 tuta eius collatio. Meliori fortu-
 na instituit vir doct. ad Ald. Ed.,
 qui adscripserat ὑπερέδραμον
 non de uno tantum, sed de plu-
 ribus sermonem fieri sentiens.
 Cui coniecturae adstipulatur
 haud parum Cod. Voss., ubi ὑπέ-
 δραμον. Lubens itaque ut emen-
 dationem certissimam ὑπερέδρα-
 μον recepi.

v. 102. Ποιμαίνων θ'] E Co-
 dicibus MSS. revocavi coniun-
 ctionem θ' post ποιμαίνων, quae
 cum detrimento sensus omitte-
 batur in omnibus editionibus.
 Post ἀνάθρον sustuli maiorem,
 quae in editis erat, distinctio-
 nem, ut ita cum sequenti versu
 coniungeretur.

v. 103. πεμπάζετο] Cod. Am-
 bros. πεμπάζεο. Clar. D'Orvillius
 ad hanc vocem paucula haec no-
 tat: *Ut saepe respicit Homerum
 Odyss. Δ. 412. Pastores solitos
 fuisse numerare quotidie gregem
 res exposita. πεμπαστής Aeschyl.
 Pers. 985.*

- 105 Καί τις ὄρεσσαύλοιο δορῆ μετόπισθε χιμαίρης
 Ἐκκρεμῆς ἠώρητο καὶ αὐτῶν ἄπτετο μηρῶν,
 Ποιμενίη δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτεια καλάβροψ.
 Τοῖος ἐὼν σύριγγος ἐς ἦθεα βαιὸς ὀδεύων
 Ἀγροτέρην καλάμων λιγυρῆν ἐδίωκεν αἰοιδῆν.
 110 Πολλάκι δ' ολοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν αἰείδων
 Καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μήλων.
 Ἐνθεν ἔχων σύριγγα κατ' ἦθεα καλὰ νομῆων
 Πανὶ καὶ Ἐρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπῆν.
 Οὐ κύνες ἄρῶντο καὶ οὐ μνκήσατο ταῦρος,
 115 Μοῦνη δ' ἠνεμέσσσα, βοῆν ἀδίδακτος ἐοῦσα,
 Ἴθαίων ὀρέων ἀντίθροος ἴαχεν Ἥχώ.
 Ταῦροι δὲ χλοερῆς κεκορηότες ὑπόδι ποίης
 Κεκλιμένοι βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον εὐνάζοντο.

v. 105. Καί τις ὄρεσσαύλοιο δορῆ] Ita emendarunt pro Καί τι ὄρεσσαύλοιο δόρην, quod in prioribus libris, *Falkenburgius*, *Brodaeus*, *Neander*, *Stephanus* aliique editores, nec non vir d. ad Ald. Ed. Emendationi robur conciliat quatuor Codicum auctoritas, ubi τις et δορῆ legitur. Voss. δόρην, ubi praeterea μετύσασθε. Aliter tamen visum cl. *D'Orvillio*. Τι, inquit, et ἐκκρεμῆς substantivum sui generis requirunt. Id δέρας. Durum mihi videtur ἐκκρεμῆς adverbii loco interpretari. (Ita enim *Brodaeus* et *Dausqueius* ceperunt.) Ceterum cum nostro conferendus *Ovidius* *Metam.* II. 681.

Illud erat tempus, quo te pastoris pellis

Texit onusque fuit baculum silvestre sinistrae,

Alterius dispar e septem fistula cannis.

Adde *Longum* *Pastor.* IV. p. 123. *Theocrit.* *Idyll.* VII. 15. et alibi. Vocabant vulgo βαιίτην. *Hesychius*: Βαιίτη, δερματίνον ἐνδύμα, ὅπερ ἐνιοὶ σισύραν, ἐνιοὶ δὲ σκηρῆν δερματίνην, οἱ δὲ διφθέ-

ραν. Βαιίτης mentio non raro apud *Theocritum*. De eo vide notata doctiss. *Graevio* *Hes. Lect.* p. 69. et clariss. *Albertio* in nova *Hesychii* editione ad vocem.

v. 107. καλάβροψ] *Dausqueius* mavult καλαύροψ. Cl. *D'Orville*, *Cur*, inquit, retineatur καλάβροψ magis pro καλαύροψ, quam e contrario αὔρα pro ἄβρα, λαῦρος pro λάβρος, causam non video. καλαύροψα meminuit et *Servius* ad *Virgil.* *Ecl.* 11. 31. Paucula vide in *Animadv.*

v. 107. Ποιμενίη] Vulgatissimo usu tritum adiectivum ποιμενικός. Altera forma ποιμένιος obvia in *Anthologia* *Lib.* IV. *Cap.* X. *Epigr.* 2. et 77.

— ποιμενίῳ τερπόμενος δόνακι.

Adde *Epigr.* 82. et alibi locorum.

v. 108. Τοῖος ἐὼν σύριγγος ἐς ἦ.] Varie interpretati sunt viri docti. Clariss. *D'Orvillii* sententia unice placet, et verissima est. *Versu*, inquit vir eruditissimus, 108. et 112. ἦθεα sedes. *Abunda* ad *Hesychium* hanc notionem illustravit in h. v. nu-

Huic pellis montanae caprae a tergo 105

Ex humeris pendebat usque ad ipsa femora,
Pastorale vero pedum, quo boves agebat, in eius manu
erat.

Sic Paris ad suetas sedes lentus procedens fistulae
Arundinibus agrestem argutamque cantilenam perse-
quebatur.

Saepe vero in pastoralibus stabulis canens 110

Tauros neglexit neque ovium curam gessit.
Inde fistulam gerens secundum pastorum consuetudi-
nem

Pani et Mercurio gratam modulabatur cantilenam.
Neque ululabant canes neque mugitum edebant tauri,
Sola vero ventosa et indociles clamores edens 115'

In Idaeis montibus resonabat Echo.

At tauri saturi viridi super fronde
Reclinati tardis coxis quiescebant.

perrimus editor. Conieci aliquando leviter emendandum *Τοῖος ἔης σύριγγος.* Sin secus cui videatur, non multum nunc obloquor.

v. 112. *Ἐνθεν ἔχων*] An *Ἐνθα δ' ἔχων*? Eo facit Cod. Voss., ubi *ἔνθεν ἔχων.*

Ibid. *κατ' ἤθεα καλὰ νομῶν*] Sic locum emendarunt *Brodæus, Falkenburgius*, vir doctus ad Ed. Ald. et *Neander*. Suffragantur Cod. Par., A. B. et Voss. In Laurent. Ambr. et editionibus antiquis *καὶ ἤθεα καλὰ νομῶν*, quod parum recte contra *Neandrum* defendere conatur *Ubelus*. Cum *Neandro* reddidi *secundum pastorum consuetudinem*. Si tamen malis *in sedibus pastoralibus*, ut vers. 108., ubi cl. *D'Orvillii* nota consulenda, nec illud improbaverim.

v. 114. *καὶ οὐ μνησάτο ταῦρος*] In quinque Codicibus manu exaratis et editionibus anti-

quis perperam *καὶ οὐ μνησάτο ταῦροι.* Metro claudicanti suppetias iverunt *Brodæus, Falkenburgius* et *Stephanus*, qui emendarunt *καὶ οὐ μνησάτο ταῦρος.*

v. 115. *βοῆν ἀδίδακτος*] Vide in *Animadv.* de hoc loco. Optime cl. *D'Orville* *βοῆν ἀδίδακτος* *ἑοῦσα* interpretatur *sua sponte reclamans, sua sponte et ex natura vocalis, resonabilis.*

v. 117. *Ταῦροι δὲ χλ.*] *Brodæus* veram mentem Poëtae perspexit, ut ex interpretatione addita liquet: *Saturi porro tauri natibus tarde incedentes super herbam incubantes quiescebant.* Sublata igitur post *ποίησ* distinctione, quae in aliis edd. erat, coniungenda *κακλιμένοι ὑπόδι ποίης βαρύγοννον ἐπ' ἰ. ε.* Conf. postea versum 252.

Ibid. *Ταῦροι δὲ χλοερῆς*] Cod. Ambros. *ταῦροι χλοερῆς.*

- Ὡς δὲ μὲν ὑψιλόφοιο φυτῶν ὑπένερθε καλύπτρης
 120 Τηλόθεν Ἐρμάωνα διάκτορον εἶδε λιγαίνων·
 Δειμαίνων δ' ἀνόρουσε, θεῶν δ' ἀλέεινεν ὄπωπην,
 Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ φυτῶν ἔασας
 Μήπω πολλὰ καμουῖσαν ἔην ἀνέκοπτεν αἰοιδήν.
 Τοῖα δὲ δειμαίνοντα προσέννεπε θέσκελος Ἐρμῆς·
 125 Τάρβος ἀπορῆψας καὶ πάεα καλὰ μεθήσας
 Δεῦρο θεμιστεύσειας ἐπουρανίοισι δικάζων,

v. 119. ὑψιλόφοιο φυτῶν ὑπ-
 ἐνερθε κ.] Cod. Voss. ὑπερθε.

v. 120. εἶδε λιγαίνων] Cod.
 Laurent. ἦδε. In Ambros. ἦδε. Ni-
 hil mutandum.

v. 121. Δειμαίνων δ' ἀνόρου-
 σε, θ.] In Par. utroque post
 θεῶν omittitur δ'. Male. Aliud
 tamen est, quod mihi negotium
 facit. Loquitur versu praece-
 dente de solo Mercurio a Pari-
 de eminus conspecto: et tamen
 hic immediate subdit numero
 multitudinis θεῶν δ' ἀλέεινεν
 ὄπωπην, ac si non solius Mer-
 curii, sed etiam trium dearum
 una ad Paridem tendentium
 mentionem iam fecisset. For-
 san scribendum θεοῦ δ' ἀλέει-
 νεν ὄπωπην quis opinaretur. Sed
 vero, hac admissa coniectura,
 alia longe maior difficultas e-
 merget. Non enim solus Mercu-
 rius ad Paridem properabat, nec
 eius adspectu adeo Paris obstu-
 puit, sed potissimum dearum
 simul ad temerarium arbitrum
 tendentium. Verosimilius itaque,
 retento θεῶν numero plurali,
 et hic excidisse versum unum
 aut alterum. Nec illud coniectu-
 ra tantum nititur, sed et *Ovi-*
dii, cum quo mire hic noster
 conspirat, talem suspicionem
 necessario in nobis excitare de-
 bet. Locum propterea ex *Heroid.*
Epist. XVI. 61. copiosius adscri-
 bere non gravabor.

*Constitit ante oculos actus
 velocibus alis*

*Atlantis magni Pleiones-
 que nepos:*

*(Fas vidisse fuit, fas sit mi-
 hi visa referre:)*

*Inque dei digitis aurea vir-
 ga fuit:*

*Tresque simul divae, Venus
 et cum Pallade Juno,
 Graminibus teneros impo-
 suere pedes.*

*Obstupui gelidusque comas
 erexerat horror,*

*Cum mihi; Pone metum,
 nuncius ales ait.*

*Arbiter es formae: certami-
 na siste dearum,*

*Vincere quae forma digna
 sit, una duas.*

*Neve recusarem, verbis Jovis
 imperat: et se*

*Protinus aetheria tollit in
 astra via.*

Totam rem latius narrat *Lucia-*
nus in *Θεῶν Κρίσει*.

v. 122. ἐπὶ φυτῶν ἔασας] Re-
 vocavi veterum librorum aequae
 manu scriptorum quam impres-
 sorum scripturam, etsi deprava-
 tam. Eruditorum coniecturas in
Animadv. examinabo meamque
 proponam. Interea hic subiun-
 gam eruditissimi viri *Jac. Phil.*
D'Orvillii coniecturam mecum
 humanissime communicatam:
 Ἐπὶ φυτοῦ recte eruditissimus
Schraderus ad Musaeum p. 224.
vidit laborare quantitate. Ve-

Paris itaque sub alto arborum tegmine canens,
 Eminus Mercurio nuncio conspecto, 120
 Prae metu surrexit dearumque conspectum fugit
 Et, fistula, quae ex arundinibus ordine dispositis com-
 pacta erat, relicta,
 Cantilenam suam nondum longe productam abruptit.
 Cum talibus formidantem *Paridem* alloquebatur divi-
 nus Mercurius:

Pone metum pulchrosque greges missurus 125
 Age te arbitrum deabus siste,

rum dum vocis φυτόν occurrit auctoritas, malim legi φιτροῦ vocabulo Homérico et significationis aptae. [Lobeckius Parerg. ad Phrynich. p. 715. s.: „Hesychius: Ἐάσαντες, καταλείψαντες” unde mihi suspicio suborta est de Coluthi v. 113. [121.]

Δειμαίνων δ’ ἀνόρουσε —
 Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονά-
 κων ἐπὶ φηγὸν
 ἐρείσας

Μῆπω πολλὰ καμοῦσαν ἔην
 ἀνέκοπτεν ἀοιδήν.

Codicum et Edd. veterum consentiens [?] scriptura est ἐπὶ φυτόν s. φυτῶ ἑάσας, cuius nec pes nec caput in recepta [a Bekkero] lectione apparet. Neque placet h. l. fagi mentio sensim illata. Itaque suspicari licet, illum ἐπὶ οὐδὲι ἑάσας scripsisse, *fistula humi abiecta*, quam significationem seriores — huic verbo dederunt. Quod superest, eodem modo Nonnus Dion. VI. v. 288. σύριγγα ἑάσας. Conf. editio Bekkeriana, G. H. S.]

v. 123. Μῆπω πολλὰ καμοῦσαν] Brodaeus, Falkenburgius et v. d. ad Ald. Ed. subolfecerunt inserendum esse ἔην, quod in Aldina et reliquis prioribus editionibus, ut et Cod. Laur. aberat. Juvant Codices quatuor, Voss. Ambros. Par. A. B.

Ibid. Μῆπω πολλὰ καμοῦσαν] Fuit, cum legerem:

Μῆ πόλλ’ ἀκμάζουσαν ἔην
 ἀνέκοπτεν ἀοιδήν.

sensu plano et perspicuo. Nunc tamen fere malim vulgatam retinere. Κάμνειν aequè rebus inanimatis quam animatis competit. Tryphiodorus Ilii Exidio vs. 9,

— ἐναιρομένων δ’ ἄρα
 φώτων

Δούρατα κεκμήκει —

Par. B. καμοῦσαι.

Ibid. ἀνέκοπτεν] Cod. Laur. ἀνέκοπεν.

v. 125. πάσα καλὰ μεθήσας] Sic hactenus edd. omnes. Cod. Laurent. μεθύσας. Graece participium μεθεῖς est a μεθήμι, cuius femininum μεθεῖσα antea versu 30., non autem μεθήσας. Hinc credidi pro μεθήσας scribendum:

Τάρβος ἀποθήσας καὶ πάσα
 καλὰ πιθήσας

Δεῦρο θεμιστεύσειας.

Ante v. 77.

Αὐτὰρ ὁ πατρώσιν ἐφημοσύ-
 νησι πιθήσας

Εἰς ὁδὸν ἠγεμόνευε.

Nunc vero magis arridet:

Τάρβος ἀποθήσας καὶ πάσα κα-
 λὰ μεθήσων.

quod huic sedi aptissimum. Ultimas syllabas per compendia scribi in Codd. MSS. notum est.

v. 126. ἐπουρανίοισι δικάζων] Aldina et post illam reliquae edd. omnes habent ἐπουρανίησι.

- Δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὄπωπῆς
 Φαιδροτέρῃ τόδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος, ὀπάσσαις.
 Τοῖον ἀνηῦτησεν. ὁ δ' ἤπιον ὄμμα τανύσσαις
- 130 Ἦκα διακρίνειν πειρήσατο κάλλος ἐκάστης.
 Δέρκετο μὲν γλαυκῶν βλεφάρων σέλας, ἔδρακε δειρῆν,
 Χρυσῶ δαιδαλέης ἐφράσσατο κόσμον ἐκάστης
 Καὶ πτέρυγης μετόπισθε καὶ αὐτῶν ἴχνια ταρσῶν.
 Χειρῶν μειδιῶντα δίκης προπάρουθεν ἐλοῦσα
- 135 Τοῖον Ἀλεξάνδρῳ μυθήσατο μῦθον Ἀθήνη·
 Δεῦρο, τέκος Πριάμοιο, Διὸς παράκοιτιν ἑάσας
 Καὶ θαλάμων βασιλείαν ἀτιμήσας Ἀφροδίτην
 Ἦνορέης ἐπίκουρον ἐπαινήσειας Ἀθήνην.
 Φαβί σε κοιρανέειν καὶ Τρώϊον ἄστν φυλάσσειν.
- 140 Δεῦρό σε τειρομένοισι σαόπτολιν ἀνδράσι θήσω,
 Μήποτε σοι βαρῦμηγνις ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ.
 Πείθεο, καὶ πτολέμους τε καὶ ἠνορέην σε διδάξω.
 Ὡς ἢ μὲν πολύμηγνις ἀνηῦτησεν Ἀθήνη.
 Τοῖα δ' ὑποβλήδην λευκῶλενος ἔννεπεν Ἥρη·
- 145 Εἴ με διακρίνων προφερέστερον ἔρνος ὀπάσσαις,

In Paris. A. binis vocibus ἐπ' οὐρανῆσι, quam scripturam etiam postea v. 282. agnoscunt libri impressi. Ad exemplum huius loci ibi coniungendas voces recte monet cl. D'Orvillius in addita notula. Cum tamen in Cod. Par. B. scribatur ἐπουρανῶισι, pro quo in Laurent. ἐπ' οὐρανῶισι, fieri non potuit, quin id pro vulgata arriperem tam in hoc loco quam postea v. 282. In Laurent. praeterea θεμιστεύσειας pro θεμιστεύσειας.

v. 129. ὄμμα τανύσσαις] Cod. Laurent. pro τανύσσαις habet τανύσσαις.

v. 130. Ἦκα διακρίνειν] Cod. Ambros. ἦκε.

v. 131. Δέρκετο] Quam in promptu erat scribere ἔδρακε, ut ita eadem vox repeteretur! Vide postea ad versum 157.

v. 132. ἐφράσσατο κόσμον]

Cod. Laurent. et Paris. A. ἐφράσατο.

v. 133. πτέρυγες] Quid si scribamus:

Καὶ πτέρυγην μετόπισθε καὶ αὐτῶν ἴχνια ταρσῶν.

Si vulgatam retineas, non male cum Brodaeo caperes, Paridem tum posteriorem tum anteriorem plantae pedis figuram vidisse. Hunc versum laudat eruditissimus Schraderus Animadv. ad Musaeum Cap. viii. pag. 182, et seqq., quem vide.

v. 134. Χειρῶν μειδιῶντα δ.] Defectus voculae δὲ, quam sensus valde efflagitat, facit, ut fere credam scribendum esse:

Χειρὶ δὲ μειδιῶντα δίκης προπάρουθεν ἐλοῦσα.

Sic versu 61.

Χειρὶ δὲ κινήσασα μύθου πρωτόσπορον ἀρχήν.

v. 154.

Age diiudicans praestantiorē formam

Pulchriori pomum hocce, amabile germen, praebeas.

Talia voce refert, cum Paris intentis oculis blandis
Sensim uniuscuiusque pulchritudinem discernere ten-130
tabat.

Contemplabatur autem oculorum splendorem et col-
lum,

Considerabat singulas auro artificiose ornatas,

Tum etiam a tergo calcanium ipsorumque pedum
plantas.

Manu autem leviter subridens prehensō

Alexandro talia verba dedit Minerva: 135

Age, fili Priami, Iovis coniuge neglecta

Et Venere thalamorum praeside contemta,

Minervam fortitudinis praesidem probes.

Perhibent te imperare et urbem Troianam tenere.

Age adflictae civitati custodem te faciam, 140

Ne quando iracunda Bellona te premat.

Crede mihi, et bella et fortitudinem te docebo.

Ita locuta fuit sapientissima Minerva.

Quam excipiens formosa Iuno talia verba dedit:

Quod si me diiudicans praestantiorē germen145
praebeas,

*Χειρὶ δ' ἑλαφρίζουσα μέλι-
φρονα θεσμὸν ἐρώτων.*
v. 167.

*Χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα τόσην
ἀνευτίκατο φωνήν.*

Ibid. *μειδιόωντα*] Vir d. ad
Ald. Ed. mendam latere suspica-
tus adscripserat *μειδιόωσα*, con-
iectura satis commendabili,
quemadmodum versu 156. de
Venere:

*Τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννε-
πε μηλοβοτῆρα.*

ut adeo de Minerva blando risu
et mollibus verbis Paridem ad
favorem sui allicere cupiente in-
telligatur. Cum tamen *μειδιῶν*
Veneri et delicatulis amatoribus

potius quam Minervae sit pro-
prium, fieri posset, ut de indu-
stria scripserit *μειδιόωντα*, quip-
pe apprime Paridi tam egregias
dearum formas non tantum con-
templanti, sed et iudicium de
iis ferenti conveniens.

v. 138. *ἐπαινῆσειας*] Voss.
ἐπαινέσειας.

v. 141. *ἐπιβρίσειεν Ἐννώ*] In
Voss. *ἐπίβρυνεν Ἐννώ.* Reg. A.
ἐπιβρύεν.

v. 145. *Ἐὶ με διακρίνων προ-
φερέστερον ἔ. ὁ.*] Locus sine du-
bio depravatus, quem in Ani-
madversionibus emendare co-
nabor.

- Πάσης ἡμετέρας Ἀσίας ἡγήτορα θήσω.
 Ἔργα μόθων ἀθέριζε· τί γὰρ πολέμων βασιλῆι;
 Κοίρανος ἰφθίμοισι καὶ ἀπολέμοισι κελεύει.
 Οὐκ αἰεὶ θεράποντες ἀριστεύουσιν Ἀθήνης·
 150 Ὠκύμοροι θνήσκουσιν ὑποδρηστῆρες Ἐννοῦς.
 Τοίην κοιρανίην πρωτόθρονος ὤπασεν Ἥρη.
 Ἡ δ' ἐάνον βαθύκολπον ἐς ἠέρα, γυμνώσασα
 Κόλπον, ἀνηώρησε καὶ οὐκ ἠδέσσατο Κύπρις,
 Χειρὶ δ' ἐλαφρίζουσα μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων
 155 Στῆθος ἅπαν γύμνωσε καὶ οὐκ ἐμνήσατο μαζῶν.
 Τοῖα δὲ μειδιώσα προσέννεπε μηλοβοτῆρα·
 Δέξεο καὶ πολέμων ἐπιλήθεο, δέχνησο μορφῆν
 Ἡμετέρην καὶ σκήπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε γαῖαν.
 Ἔργα μόθων οὐκ οἶδα· τί γὰρ σακέων Ἀφροδίτῃ;
 160 Ἀγλαΐη πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναιῖτες.

v. 147. τί γὰρ πολέμων βασι-
 λῆι;] Editiones priores τί γὰρ
 πόλεων. Mendam sustulere Dau-
 squeius et Stephanus. Idem ad-
 scripserat et vir d. ad Ald. Ed.
 Consentiant. Cod. Voss. Laur.
 Ambros. et duo Regii. Similem
 structuram vid. v. 159.

— τί γὰρ σακέων Ἀφρο-
 δίτῃ;

[V. Dorvillius ad Chariton. pag.
 630. ed. Lips. G. H. S.]

v. 148. Κοίρανος ἰφθίμοισι κ.]
 Ambr. ἰφίμοισι. Cod. Voss. su-
 perscriptum habet ου hoc mo-
 ου

do: καὶ ἀπολέμοισι κελεύει.

v. 149. Οὐκ αἰεὶ] Antiquae
 edd. cum detrimento versus αἰεὶ.
 Medicam manum admovit Fal-
 kenburgius et Stephanus scri-
 bendo αἰεὶ. Quod in MSS. Laur.
 erat, οὐ καὶ ἀ θεράποντες, repe-
 tendum ex vitiosa vocis αἰεὶ
 scriptura.

v. 152. ἐς ἠέρα, γυμνώσασα K.]
 Hic rursus prava interpunctio
 post γυμνώσασα Interpretes in
 errorem induxit, qui satis frigide

vertunt: Ipsa vero perplum si-
 nuosum in aere denudans, Ve-
 nus sinum sustulit. Quin ita, ut
 interpungi curavi et Latine red-
 didi, intelligendum sit, nemo du-
 bitabit. [Idem observasse do-
 ctiss. Ruhnkenium, postea ex
 eius literis mihi innotuit. Ex Ad-
 dendis.] Mox στῆθος γύμνωσε,
 ut hic κόλπον γυμνώσασα.

v. 154. θεσμόν ἐρώτων] Hanc
 lectionem adstruere conabor in
 Animadversionibus. Si cui secus
 videatur, non incommode cum
 Ubelo legere posset μελίφρονα
 θεσμόν ἐρώτων, ut supra versu
 93., idque de cesto intelligere.

v. 155. καὶ οὐκ ἐμνήσατο μα-
 ζῶν] Omnes libri ἐμνήσατο prae-
 ter Port., ubi ἀμνήσατο. Sitne
 de industria factum, an typo-
 thetarum incuriae adscriben-
 dum, exploratum non habeo.
 Sensus tale quid efflagitare vi-
 deri posset quodammodo. De
 vocis tamen bonitate vehemen-
 ter addubito. Quare meliorem
 viam institerunt Brodaeus, vir
 doctus ad Ald. Ed. et Neander

Toti nostrae Asiae te regem imponam.

Bella contemne: quid enim regi cum bellis?

Imperator fortibus et imbellibus praest.

Non semper Minervae cultores excellunt:

Subitanea saepe morte pereunt Bellonae ministri. 150

Tale imperium obtulit maxima Iuno.

At Venus sinuosam vestem in aera, denudato

Sinu, absque ullo pudore sustulit,

Et manu mellitum amorum vinculum allevans

Pectus omne nudavit neque de mammis cogitavit. 155

Talibus itaque blande subridens pastorem alloquebatur:

Accipe et bellorum obliviscere, accipe formam

Nostram et scepra Asiaeque regnum mitte.

Bellorum ignara sum: quid enim Veneri cum armis?

Pulchritudine multo magis excellunt feminae. 160

vel ἀμελήσατο vel ἐπιλήθετο re-
ferentes. Quod si veterem con-
suetudinem spectes mulierum,
ut eo citius aliorum animos fle-
cterent, sinus et potissimum
mammulas suas denudantium,
(de quibus in Animadversionibus
paucula delibabo.) sensum equi-
dem vulgato longe meliorem
habere existimo: si vero Coluthi
genium et scribendi morem
consulas, causae non multum
erit, cur a vulgata ἐμνήσατο
discedas. Videtur suae aetatis
mores potissimum spectasse,
qua dedecori maximo, ut ho-
diedum etiam, duceretur, si qua
sinum et mammam denudaret,
ut hoc modo aliorum favorem
sibi conciliaret. Talem fuisse
auctoris mentem, modo inspe-
xerit versum 152. et 153.

Ἡ δ' ἐάνον βαθύκολπον ἐς
ἤερα, γυμνώσασα
Κόλπον, ἀνηώρησε καὶ οὐκ
ἠδέσσατο Κύπρις.

qui neget, nullus erit.

v. 156. Τοῖα δὲ μειδιόωσα]
Haec, ut multa alia, desumpta ex

Apollon. Rhod. L. III. 51. Adde
Ovidium Heroid. XVI. 83.

v. 157. Δέξο καὶ πολέμων]
Voss. δόξο exhibet, Laurent.
δέξομαι, et sic etiam Ambros.
Leviter itaque vestigia Codicis
Voss. sublegens emendandum
censeo Δόξης καὶ πολέμων ἐπι-
λήθεο. Δόξα notissima signifi-
catione gloriam et famam quo-
cunque modo partam denotat.
Aliam viam ingressus est sum-
mus ille literarum humaniorum
fautor Jac. Ph. D'Orville. Forte,
inquit vestigiis Codic. Laur. et
Ambr. insistens, δέξο με καὶ.
Codex habet δέξομαι. Forte quis
δέχνησο elegantiae causa per
repetitionem praeferat τῷ δέξο.
Sed haec non curat Coluthus.
Sic v. 131., ubi poterat ἔδρανε
bis ponere, tamen maluit semel
δέρανε. Imo vero acutissima
viri clarissimi coniectura δέχνη-
σο scribentis quin vera sit, vix
dubitandum. Ita enim v. 169.

Ἐξάτε μοι, πολέμοιο συνή-
θεες, ἔξατε νίκης.

Ibid. καὶ πολέμων ἐπιλήθεο]

- Ἄντι μὲν ἠνορέης ἐρατὴν παράκοιτιν ὀπάσσω,
 Ἄντι δὲ κοιρανίης Ἑλένης ἐπιβήσεο λέκτρων.
 Νυμφίον ἀθρήσει σε μετὰ Τροίην Λακεδαιμῶν.
 Οὐπω μῦθος ἔληγεν, ὁ δ' ἀγλαὸν ὄπασε μῆλον,
 165 Ἀγλαίης ἀνάθημα, μέγα κτέρας Ἀφρογενεΐη,
 Φυταλιὴν πολέμοιο, κακὴν πολέμοιο γενέθλην.
 Χειρὶ δὲ μῆλον ἔχουσα τόσην ἀνενεύκατο φωνήν
 Ἥρην κερτομέουσα καὶ ἀντιάνειραν Ἀθήνην.
 Εἴξατέ μοι, πολέμοιο συνήθειες, εἴξατε νίκης.
 170 Ἀγλαίην ἐφίλησα καὶ ἀγλαίη με διώκει.
 Φασί σε, μήτερον Ἄρης, ὑπ' ὠδίνεσσιν ἀέξειν
 Ἡῦκόμων Χαρίτων ἱερὸν χορόν. ἀλλὰ σε πᾶσαι
 Σήμερον ἠρνήσαντο καὶ οὐ μίαν εὖρες ἀρωγὴν.
 Οὐ σακίων βασιλεία, καὶ εἰ πυρὸς ἐσσι τιθήνη,
 175 Οὐ σοὶ Ἄρης ἐπάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης,
 Οὐ φλόγες Ἠφαίστοιο, καὶ εἰ φλογὸς ἄσθμα λοχεύει.
 Οἷά τε κνυδίαις ἀνεμώλιος, Ἀτρυτώνη,

Ita antiquae editiones. *Stephanus* πολέμων, cui adstipulantur quinque Codices. Voss. praeterea ἐπαλάθεο.

v. 161. ἐρατὴν] In prioribus editionibus ἐρατείνην. Recte mutarunt in ἐρατὴν vir doctus ad Ald. Ed., Brodaeus, Falkenburgius, Dausquejus et Stephanus. Juvant Cod. Ambr. Reg. A. B.

v. 164. ἔληγεν] Cod. Voss. ἠ
 ἔληγεν, superscripto ἠ. et mox μῦθον pro μῦθος. Quod me iudice vulgatae praeferendum.

v. 166. Φυταλιὴν] Ita ediderunt Stephanus, Lectius et Portus. Juvant Cod. Par. A. Voss. et Ambr. In Aldina ceterisque antiquis editionibus φοιταλιὴν, quod etiam in Par. B. et Laur. Merito dudum Falkenburgius, Brodaeus, vir d. ad Ald. Ed. Neander emendarunt φυταλιὴν. Φυταλιή est seminarium seu terra, ubi arbores aut quaecunque

vegetabilia aluntur. *Callimachus* Lav. Pall. v. 26.

Ἄστέρες, ἐμπεράμωσ ἐτρίψατο
 λιτὰ λαβοῖσα

Χρῖματα, τὰς ἰδίαις ἔκγονα
 φυταλιᾶς.

Similia loca dabit *Ezech. Spanhemius* Observ. ad hunc locum p. 560. Hinc φυταλιὴν πολέμοιο eleganter, quemadmodum mox πολέμοιο γενέθλην, malum illud aureum Eridis, quippe originem et primam belli Troiani causam, vocat. Sic ante v. 61.

— μόθου πρωτόσκορον
 ἀρχήν.

Errat itaque *Ubelus*, qui contra *Neandrum* malebat φοιταλέην, quod scilicet bella dicantur a poëtis insana, furentium et κοσμομανεία. Ferrj aliquo modo id posset, si φοιταλέην pro epitheto capiamus: ut sit φοιταλέην γενέθλην πολέμοιο. Ita *Jo* apud *Moschum* Idyll. II. 46.

Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἀλ-
 μυρὰ βαινε κέλευθα

Pro fortitudine dabo gratam coningem,
 Pro imperio vero Helenae torum conscendes.
 Sponsum te post Troiam videbit Lacedaemon.

Nondum sermonem finierat, cum ille pulchrum
 pomum obtulit,

Pulchritudinis ornamentum magnamque Veneri pos-165
 sessionem,

Belli seminarium pravamque belli genitricem.

Manu autem pomum tenens talem edidit vocem

Iunonem et Minervam viraginem maledictis irritans:

Cedite mihi, bellis adsuefactae, cedite victoriam.

Pulchritudinem amavi et pulchritudo me comitatur. 170

Aiunt te, Martis mater, enixam esse

Pulchrarum Gratiarum sacrum chorum. At vero cunctae

Hodie te deseruerunt neque ullum invenisti auxilium.

Non tibi armorum praeses, etiamsi Vulcani mater es,

Neque Mars opem tulere, hasta licet furat Mars, 175

Non Vulcani flammae profuere, quamvis flammae ha-
 litum producat.

Tuque Minerva, quantum nequidquam superbis,

Νηχομένη κέλη.

Propius accedit ad nostram ῥῆ-
 σιν *Oppian.* Hal. I. v. 45.

*Οὐδέ τι φοιταλέων ανέμων
 σιέπας, οὐδέ τιν' ὄμ-
 βρων*

*Ἄλκην, οὐ πρὸς ἄλλαρ ὀπω-
 ρινοῖο φέρονται.*

Unde liquet, non tantum de rebus animatis, sed etiam inanimatis dici. *Schol. Oppiani σφοδρῶν* interpretatur. *Φοιταλέη μύραινα* ibidem Lib. II. 259. Nonnulla dabit de hac voce cl. *Valckenarius* in *Animadv. ad Ammon.* Lib. II. Cap. XVII. p. 142., ubi et *Moschi* locum adduci video.

v. 167. — *τόσην ἀνερείκατο φωνήν*] Ald. *τόσην*. Sic Laurent. Mutatum iverunt *Brodæus*, *Falkenburgius*, *Neander* et vir d. ad Ald. Ed.

v. 169. *Εἴξατέ μοι, πολέμοιο σὺνήθεες*] Voss. *Εἴξατε καὶ πολέμοιο σὺνήθεες*.

v. 171. *Ἄρηος*] *Ambr. et Par. B. ἄριος*.

v. 174. *Οὐ σακέων βασιλεία*] Locus, in quo nihil sane difficultatis, male ab Interpretibus intellectus fucum aliquando mihi fecit. Veram mentem Poëtae expressi in versione. *Σακέων βασιλεία* acque ac *Ἄρης* cum *ἐπάρηξε* iungendum, et ad Minervam respicit, quam aequae ac Martem et Vulcanum Iunonem deseruisse nec quidquam auxilii huic deae tulisse vult Venns. In nonnullis editionibus pessime editur *ὡ σακέων βασιλεία*. Ald. et scripti omnes *οὐ σακέων*.

v. 177. *Οἶά τε κυδιάεις*] Ita emendavi, cum antea legeretur *κυδιάει*. Emendationem com-

- "Ἦν γάμος οὐκ ἔσπειρε καὶ οὐ μαιώσατο μήτηρ,
 Ἄλλὰ σιδηρεΐη σε τομῆ καὶ ῥίζα σιδήρου
 180 Πατρῶων ἀλόχευτον ἀνεβλάστησε καρῆνων;
 Οἷα δὲ χαλκείοισι καλυψαμένη χρῶα πέπλοις
 Καὶ φεύγεις φιλότητα καὶ Ἄρεος ἔργα διώκεις;
 Ἄρμονίης δ' ἀδίδακτος, Ὀμοφροσύνης ἀδαήμων
 Ἄγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάκτιδες εἰσιν Ἀθήνη,
 185 Καὶ οὐ κυδαλίμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισι,
 Κεκριμένων μελέων, οὐτ' ἄρσενες οὔτε γυναῖκες;
 Τοῖα δ' ἐφρυβρίζουσα προσέννεπε Κύπρις Ἀθήνην.
 "Ὡς ἢ μὲν πτολίπορθον ἀέθλιον ἔλλαχε μορφῆς
 Ἥρην ἐξελάσασα καὶ ἀσχαλόωσαν Ἀθήνην.
 190 Ἰμείρων δ' ὑπ' ἔρωτι καὶ ἦν οὐκ οἶδε διώκων
 Δύσπαρις ἀθροίσας ἐπὶ δάσκιον ἤγαγεν ὕλην
 Ἀνέρας ἐργοπόνοιο δαήμονας Ἀτρυτώνης.

probari video trium Cod. Laur. Ambr. et Par. B. consensu. Praeterea suffragatur clar. *D'Orvillius*, qui laudat Codicis Laurent. lectionem *κυδιάεις* eique respondere monet versum 182. Καὶ φεύγεις φιλότητα. Cod. Voss. *κυδιάνειρα ἀνεμῶλιος*. Par. A. *κυδιάνει*.

v. 179. Ἄλλὰ σιδηρεΐη σε τομῆ] Ald. Neandr. Ubel. Cod. Laur. Par. A. *σιδηρεΐη σε*. Reliqui *σιδηρεΐη σε τ*.

v. 180. Πατρῶων] Ald. Laur. et Par. B. *πατρώων*. *Stephanum* secutus dedi *πατρῶων*. Par. B. praeterea *ἀλόχητον* pro *ἀλόχευτον*.

v. 183. Ἄρμονίης δ' ἀδίδακτος] In quibusdam libris male haec cum praecedentibus connexa redduntur: *Et fugis amorem, et Martis opera persequeris connubii ignara, concordiae nescia. Ignoras vero Minerva. Distinguendum eo, quo institui, modo, (ne de sensu id necessario postulante dicam,) addita vocula δὲ non obscure signifi-*

cat, quae in tribus minimum Codicibus, Voss. Par. A. B., additur, quemadmodum etiam recte Stephanus edidit. Ald. Neandr. et Ubel. tamen absque δ' habent ἄρμονίης ἀδίδακτος. Abest et a Cod. Laur. et Ambros. Ceterum, nisi Ἀρμονίη et Ὀμοφροσύνη tanquam propria deorum nomina, quemadmodum Φιλότης, Ἀπάτη multaue alia, quae totidem numina constituent, ex Hesiodo nota sunt, capiamus, nullus videtur elici posse sensus ex illis quae sequuntur, nec, quo referam illud ἀνάκτιδες et ἀγαλλόμεναι, habeo. Admissa nostra coniectura, optime referres ad Harmoniam et Concordiam sive Ἀρμονίην et Ὀμοφροσύνην, quas hic, ut antea Venus Μούνη Κύπρις ἀναλκίς ἔην θεός de se ipsa loquitur, ἀνάκτιδας dixit nec bellis gaudentes.

v. 184. Ἄγνώσσεις, ὅτι μ.] Forte *Musaei* vestigia sublegit v. 249.

Quam neque connubium sevit neque mater educavit,
 Sed ferri ictus et radix ferrea
 Absque partu e paterno capite produxit ? 180
 Quid ferreis induta vestimentis
 Amorem fugis et Martis labores sectaris?
 Harmoniae nescia Concordiaeque imperita
 Ignoras, imbelles admodum illas esse,
 Neque gloriosis se delectantes bellis, 185
 Secretis membris, nec viros nec feminas?
 Talibus conviciis incessit Venus Minervam.
 Cum itaque illa civitatibus perniciosum formae prae-
 mium accepisset,
 Expulsis Iunone et indignante Minerva,
 Amore aestuans ignotamque desiderans 190
 Miser Paris in densam silvam congregavit
 Viros laboriosae peritos architecturae.

Ἀγνώσεις, ὅτι Κύπρις ἀπό-
σπορός ἐστὶ θαλάσσης.

Ibid. ἀνάγκιδες εἰσὶν Ἀθήνη] Cum sermonem ad Minervam adhuc dirigat Venus, erunt qui Ἀθήνη retinebunt. Mihi vix a Colutho profectum videtur. Placeatne itaque?

Ἀγνώσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάγκιδες εἰσὶν ἐκείναι. quod satis prope ad Voss. Cod. scripturam ἀθήναι accedit. ἐκείναι respicit ad Ἀρμονίην et Ὀμοφροσύνην.

v. 186. Κεκριμένων μελ.] Voss. κερυμένων.

v. 188. πολίπορθον] Cod. Laurent. πολίπορθον.

v. 190. οἶδε] Par. A. εἶδε. Conferri meretur Ovidius Heroid. Ep. xvi 97.

At mihi cunctarum subeunt fastidia, postquam Coniugii spes est, Tyndari, facta tui.

Te vigilans oculis, animo te nocte videbam,

Lumina cum placido victa sopore iacent.

Quid facies praesens, quae nondum visa placebas?
Ardebam, quamvis hinc procul ignis erat.

v. 191. Δύσπαρις ἀθροίσας] In omnibus libris editis et MSS. praeter Voss. ἀθροίσας. Vir doctus ad Ald. Ed. dudum emendavit ἀθροίσας, sensu aequo facili atque mutatione lenissima. Consentit accurate Cod. Voss. Imo idem subolfecerat vir acutissimus Iac. Ph. D'Orville. Ἀθροίσας, inquit, quomodo locum suum tueri possit, non video. Emendandum reor levi pronunciationis discrimine ἀθροίσας.

Δύσπαρις ἀθροίσας ἐπὶ δάσμιον ἤγαγεν ὕλην

Ἀνέρας.

ἀθροίζειν στράτευμα, πολίτας, δῆμον passim occurrit. ἦτα et diphthongum οἱ saepe abire in ἰῶτα et inter se commutari exemplis docere supersedeo.

v. 192. ἐργοπόνοιο] Idem vo-

- "Ενθα τανυπρέμνοιο δαϊζόμεναι δρυές ὕλης
 "Ηριπον ἀρχεκάκοιο περιφροσύνησι Φερέκλου,
 195" Ος ποτε μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆϊ
 Νῆας Ἀλεξάνδρω δρυτόμῳ τεκτῆνατο χαλκῶ.
 Ἀντὶ μὲν Ἰδαίων ὄρεων ἠλλάξατο πόντον,
 Καὶ λεχέων ἐπίκουρον ἐφεισπομένην Ἀφροδίτην
 Πολλάκις ἀκταίοισιν ἱλασκόμενος θυέεσσιν
 200" Ἐπλεεν Ἑλλάσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθήνης.
 Τῷ δὲ πολυτλήτων σημήϊα φαίνεται μόχθων.
 Κυανέη μὲν ὑπερθεν ἀναθρώσκουσα θάλασσα
 Οὐρανὸν ὄρφναίων ἐλίκων ἐξώσατο δεσμῶ.
 Ἡ δ' ἄρα μιχθαλόεντος ἀπ' ἠέρος ὄμβρον ἀνεῖσα *

cabulum in *Anthol. Lib. v. C.*
 1. Ep. 67. v. 6. occurrit:

Οὐ γὰρ ἐγὼ κατὰ θυμὸν ὀτο-
 μαι, ὅτι μιν ἀνήρ
 Ἐργοπόντος χάλκευσε παρ' ἐ-
 σχαρεῶνι θαάσσω.

v. 193. τανυπρέμνοιο] Cod.
 Voss. ταναπρέμνοιο. Postea no-
 ster πολύπρεμνος v. 349.

Ἀλλὰ πολυπρέμνον ξυλόχων
 ὑπὸ δάσκιον ὕλην.

v. 196. Νῆας Ἀλεξάνδρω] Cod.
 Ambros. ἀλεξάνδροιο. Convenit
 fere Tryphiodorus in Ilii Exci-
 dio v. 60. Integrum locum hac
 occasione emaculandum adscri-
 psisse non pigebit:

"Ἦθελε καὶ Δαναοῖσι νέον
 βρέτας ἀγνὸν ἄγεσθαι,
 Αἴησι μὲν ἰούσα φίλης ἐπί-
 κουρος Ἀθήνης.

"Ἦδη καὶ βουλῆσι θεῆς ὑπο-
 εργὸς Ἐπειὸς

Τροίης ἐχθρὸν ἀγαλμα πελώ-
 ριον ἵππον ἐποίει.

Καὶ δὴ τέμνετο δοῦρα καὶ ἐς
 πεδίον κατέβαιεν

"Ἰδης ἐξ αὐτῆς, ὁπόθεν καὶ
 πρόσθε Φερέκλος

Νῆας Ἀλεξάνδρω τεκτῆνατο
 πῆματος ἀρχήν.

Dedi νέον, quod in antiquis edi-
 tionibus erat, a posteris editori-
 bus male in νέος mutatum. Lo-

cum depravatissimum, ut pro-
 habili coniectura quam proxime
 vulgatae scripturae vestigia
 legens emendandum reor, ad-
 scribam:

"Ἦθελε καὶ Δαναοῖσι νέον
 βρέτας ἀγνὸν ἄγεσθαι
 Αἴης ἧς μὲν ἰούσα φίλης ἐπί-
 κουρος Ἀθήνη.

Cetera sunt satis sana. Aliorum
 coniecturis refellendis operam
 insumere supersedeo. Utrique
 praeiuit *Homerus* Il. E. 62.

"Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρω τεκτῆνατο
 νῆας εἶσας,

Ἀρχεκάκους, αἰ πασι κακὸν
 Τρώεσσι γένοντο

Οἱ τ' αὐτῶ.

Ex hoc loco etiam desumpsit no-
 ster, quae versu 9. et v. 194. ha-
 bet. [De insigni supplemento
 huius loci a Bekkero in Cod.
 Mutin. reperto v. Wernickius
 ad Tryphiodor. p. 43. *G. H. S.*]

v. 197. Ἀντὶ — ἠλλάξατο]
 Laur. et Ambros. ἠλλέξατο.

v. 198. Καὶ λεχέων ἐπίκουρον]
 Conferatur cum hoc loco *Ovid.*
Heroid. xvi. 113.

*Qua tamen ipse vehor, comi-
 tata Cupidine parvo
 Sponsor coniugii stat dea
 picta sui.*

Ubi ilices frondosae silvae resectae sunt
 Consilio Pherecli malorum auctoris,
 Qui fatuo regi gratificatus 195
 Alexandro naves exstruxit acuto ferro.
 Cum itaque Idaeos montes cum mari commutavisset,
 Et lectorum praesidem Venerem comitantem
 Saepe litoralibus sacrificiis placans
 Hellespontum navigaret supra latas maris undas, 200
 Signa ipsi apparuere magnarum aerumnarum.
 Mare enim caeruleum sursum assiliens
 Coelum cinxit vinculo tortuoso et obscuro,
 Et procella ab aëre mixto cum imbre irruit,

v. 199. *Ἰλασόμενος*] Laur. Cod. *Ἰλασσόκενος*.

v. 200. *ἐπ' εὐρέα νῶτα τιθήνης*] Hanc scripturam omnes Codices et edita exemplaria suppeditant, quae non immerito suspecta videbatur cl. *D'Orville*, qui illud *τιθήνης*, ut *Brodæo*, ita et sibi *austerum* *videri* profitetur. *Brodæi* tamen coniectura scribentis *θαλάσσης* ut non placuisse videtur summo viro, ita nec mihi adblanditur et sane nimium a recepta scriptura recedit. *ἐπ' εὐρέα νῶτα γαλήνης* fortassis legendum in *Animadv.* docebo, quod hoc sensu familiare *Colutho*.

v. 203. *Ὀὐρανὸν ὀρφναίων ἐλίκων*] In omnibus libris fere legitur *Ὀὐρανὸν ὀρφναίων ἐλίκων*. Elegans prae ceteris cl. *D'Orvillii* observatio ad hunc locum. *Hanc*, inquit, *sanam lectionem habeo, modo ipsi licuerit Helicas dicere pro Helice et Cynosura, ut aliis Castores et Polluces pro utroque fratre ponuntur. δεσμὸν ὀρφναίων ἐλίκης interpretor: Helicen obscuram. Coelum obscuravit, Helice non adparente nec navim regente. Eleganter mihi ὁ οὐρανὸς ζώνυσθαι ὀρφνη dici videretur.*

*Modo illud τιθήνης, quemadmodum Brodæo, et mihi austerum videtur. Haecenus vir eruditissimus. Eodem fere modo tentarunt Falkenburgius et Brodæus Ἑλλίης legendum rati. Nec causae quidquam fuisset, cur ab hac lectione et interpretatione satis opportuna et genio Coluthi accommodatissima discederem, nisi intervenisset Codicis Laurent. auctoritas, ubi ὀρφναίων ἐλίκων, quod ut veram Coluthi manum lubens agnosco, modo pro ἐλίκων legatur accentu mutato ἐλίκων. Δεσμὸς ὀρφναίων ἐλίκων est vinculum obscurorum tractuum, quales, orta tempestate, undarum ad coelum montium instar sese tollentium motu fieri solent. De emendatione hac eo minus dubitavi, quod et idem aliquando acutissimo *Heringae* incidere, qui illud humanissime mecum communicavit.*

v. 204. *Ἡ δ' ἄρα μυχθαλόεντος ἀπ' ἠέρος*] Ita edi curavi, fretus auctoritate Codicis tum Vossiani, tum Laurentiani. In omnibus editis scribitur hoc modo:

Ἡ δ' ἄρα μυχθαλόεντος ἐπ' ἠέρος ὄμβρον ἀνεῖσα.

205 Ἐκλύσθη δὲ τε πόντος ἑρεσσομένων ἑρετάων.
 Τόφρα δὲ Δαρδάνιον καὶ Τρωϊον οὐδας ἀμείψας
 Ἴσμαρίδος μετέηκε παραπλώων στόμα λίμνης.
 Αἶψα δὲ Θρηϊκίοιο μεταρῥία Παγγαίοιο
 Φυλλίδος ἀντέλλοντα φιλήνορος ἔδρακε τύμβον

in quibus sensus plane nullus, ne de vocabulo inaudito *μυχθαλόεντος* dicam. Clar. D'Orvillii de hoc loco sententiam optime ex ipsis viri verbis percipies. En itaque totam notam.

Ἡ δ' ἄρ' ἀμυχθαλόεντος ἐπ' ἠέρος ὄμβρον ἀνείσα.

Ita legendum. Cod. *μυχθαλόεντος*. Dausqueius et alii iam viderunt *μυχθαλόεντος* esse vocem nihili. Revera vox haec Homero de insula Lemno propter importunitatem adhibetur. Sed uti importunus ad multa transferitur, sic ad coelum et aërem navitis parum utilem et commodum Coluthus potuit transferre. ἡ ἀλόεντος Dausqueii non placet: nec magis aliorum *μυχθαλόεντος*. Pro ἀνείσα longe facilius legeretur ἀνήκε vel ἀνίει. Durum, ut huc ἐκλύσθη quoque referatur: et sribliginosum est et Coluthi facilitate indignum, ut intelligatur ἦν. An putabimus *versum deesse?* nam ἀνείσα non facile convelli debet. Similiter pendens participium habemus vs. 357. Hactenus vir cl. Imo vero certissimum mihi videtur excidisse versiculum talis aut saltem non multum diversi sensus:

Ἡ δ' ἄρ' ἀμυχθαλόεντος ἀπ' ἠέρος ὄμβρον ἀνείσα
 Παντοίων ἀνέμων μέγα κύμα
 κύλιυδε θύελλα.

Ἐκλύσθη δὲ τε π. ἔ. ἔ.

Sensus verborum eo fere redit: Turbo vero omne genus ventorum ab aëre mixto et confusa cum imbre ingruens magnos fluctus volvebat etc. [*Ruhnkenii*

verba super hoc loco mecum communicata sunt: *Versum 204. coniectura hunc in modum refingebam:*

Ἡ δ' ἄρα μυχθαλέου ἐξ ἠέρος ὄμβρον ἀνείσα.

Nunc vero lubens arripio, quod clarissimi Reimari Codex suppeditat, *μυχθαλόεντος*. De qua voce vide Eustathium et Scholia minora ad Iliad. Ω. vs. 753. et Hesychium in v. *Μυχθαλόεσσα*. Ex Addendis.] [Tetigit h. v. Dorvillius etiam ad Chariton. p. 582. ed. Lips. G. H. S.]

v. 205. Ἐκλύσθη] Nihil equidem in hac lectione invenio, cur vel ullo modo eam mutaremus. Brodaeus tamen, Neander et vir doctus ad Ald. Ed. maluerunt ἠκλύσθη, quod merito reiecerunt Dausqueius et Ubelus. [Merito etiam vulgatam tuetur Ruhnkenius adducto Quinti Calabri loco Lib. xiv. 534. Ἐκλύσθη δ' ἄρα πᾶσα περίδρομος Ἀμφιτρίτη. Ex Addendis.]

Ibid. ἑρεσσομένων ἑρετάων] Quoniam potissimum in descriptione maris turbidi et maxime tempestatis versetur, parum opportuno posita loco haec videri possent. Aliquando legendum conieci ἄρασσομένων πετράων. Apollonii Rhodii locum ex Lib. ii. 555, hanc in rem peregregium adposuisse sufficiat.

Δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰούσαν

Νῆα ῥόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσε νέοντο.

* Ἡδη δὲ σφισὶ δοῦπος ἀρασσομένων πετράων

Mareque aestuavit remorum agitatione. 205
 Tunc Dardanum et Troicum solum egressus
 Praeternavigavit ostium paludis Ismaricae.
 Moxque iugis Threicii Pangaei relictis
 Phyllidis amore flagrantis surgentem tumultum vidit

Ναλεμὲς οὐατ' ἔβαλλε, βόων
 δ' ἄλιμυρέες ἀκταί.

Schol. Ἀρασσομένων· ἀντὶ τοῦ συγκρονομένων ἀλλήλαις. Si tamen quis pro vulgato ἔρασσομένων ἔρετάων stare velit, quin plurimos suffragantes inventurus sit, nullus dubito.

v. 206. Τόφρα δὲ Δαρδάνιον] Recepi pro τόφρα καὶ Δαρδάνιον, quod omnes editiones occupabat, Codicis Voss. scripturam Τόφρα δὲ Δαρδ. Ita ex coniectura etiam emendarunt cl. D'Orville et Dausqueius.

v. 207. Ἰσμαρίδος] Intelligit Propontidem Chersoneso Thracica clausam, quae λίμνη et pars Maeotidis paludis dicitur. Verba sunt clarissimi D'Orville.

v. 208. μεταρῥία] Revocavi ex Aldina editione veram scripturam, quae hactenus nullo suo merito exularat e plerisque editionibus. Pro eo in Voss. erat Θεητικοῦ μεταρῥία Παγγαίοιο. In reliquis collationibus nulla differentia notatur. Qui hic intrudunt μεταρρία, ut sunt Brodaeus, Neander, vir d. ad Ald. Ed., Stephanus, alii, quam longissime a vero aberrant, eorumque sententiam recte retudit Dausqueius, nec non clar. D'Orville, cuius haec sunt verba: Μεταρρία temerè recepit Stephanus. Sanum enim μεταρῥία pro μετὰ ῥία, ut καταρῥόον, ἀναρῥόον, παραρῥόον. Vid. Criticam Vannum p. 588. Sic ex quorundam Grammaticorum instituto Codd. veteres Odys. ζ. 226. scribunt καταρῥιγηλά. Hactenus vir clariss. Simili modo

ῥῥῥα, τόρῥα pro ὄ ῥα, τό ῥα. Utrumque vide apud Apollon. Rhod. L. i. 526. ubi τόρῥα. Prius vide apud eundem Lib. ii. 720. et aliis in locis. Vid. etiam Theocritum Idyll. xxiv. 42. Nec dubium, quin hoc modo leviter emendandus Hesychius, ubi nunc legitur ὄ ῥα, ὄς ἄρα. ὄρῥα legendum vel ordo literarum docet. Plura huius generis quisque facile inter legendum detegit. Hoc si perspexisset Theodorus Sellius Observ. Cap. xviii. p. 125., non certe criticum scalpellum adhibuisset in constituenda Tryphiodori lectione, ubi v. 209. in antiquis editionibus legebatur:

Νηυσὶν ἀναπλώεσκον ἀπορῥοιτιάδος ἀκτῆς.

Sellius volebat ἀπὸ Ποιτιάδος ἀκτῆς, partim recte, partim secus. Ego non dubito, quin sit reponendum ἀπορῥοιτιάδος ἀκτῆς.

v. 209. Φυλλίδος ἀντέλλοντα] Brodaeus coniecturam ἀνθάλλοντα emendantis, quod de sepulcro Phyllidis in amygdalum versae intelligebat, acutam magis quam veram puto. Notissimum verbum ἀνατέλλειν, ἐπιτέλλειν, ἀνέρχεσθαι de illis rebus, quas eminus apparere et sensim sensimque quasi oriri videmus, saepe apud Homerum aliosque reperies. Ipse Coluthus mox v. 215.

Ἐξαπίνης ἀνέτελλεν Ἀχαΐδος ἄστεα γαίης.

Sic:

— ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμένως Ἐργυμάνθου.

210 Καὶ δρομον ἐννεάκνυλον ἀλήμονος εἶδε κελεύθου·

Ἐνθα διαστείχουσα κινύρετο Φυλλίς ἀκοίτην
Δεγνυμένη παλιννοσσον ἀπήμονα Δημοφώωντα,
Ὅπποτε νοστήσειεν Ἀθηναίης ἀπὸ δήμων.

Τῷ δὲ βαθυκλήροιο διὰ χθονὸς Αἰμονιῶων

215 Ἐξαπίνης ἀνέτελλεν Ἀγαῖδος ἄστεα γαίης,

v. 217. Sensu magis generali
Oppianus Cyn. Lib. II. 97. ubi
sic emendo.

Ὅν γὰρ τοι κρατερῆσιν ὑπὲρ
κεφαλῆσι πέπηγε·

Κινοῦσι δὲ κέρα τε καὶ ἐγκλί-
νουσ' ἐκιάεργθε

Μῶνυχες ἀόνιοι, στικτὸν γέ-
νος, οἰοκέρωτες,

Ἐν τε μέσου κέρας αἰνὸν ἀπ-
αντέλλουσι μετώπου.

Male legebatur Κινοῦσι δὲ κέ-
ρατα καὶ —, quod metrum re-
spuit.

v. 210. δρόμον] Melius dixis-
set; opinor:

Καὶ δρόμον ἐννεάκνυλον ἀ-
λήμονος εἶδε κελεύθου.

v. 211. Ἐνθα διαστείχουσα] Ita emendavi textum, cum in omnibus exemplaribus erat δια-
στίχουσα, perperam et cum ia-
ctura versus. Clariss. D'Orville
idem monuit. Διαστείχουσα, in-
quit, scribendum, licet correpte,
sed et corrupte apud Theocri-
tum Idyll. XXIII. legatur στί-
χοισι prima producta. Hactenus
cl. D'Orville. Est locus ille Theo-
criti v. 46., ubi legitur:

Κἄν ἀπίκη, τόδε μοι τρίς ἐ-
πάυσσον· ὦ φίλε, κεί-
σαι.

Ἦν δέ γε λῆς, καὶ τοῦτο·
Καλὸς δέ μοι ὤλεθ'
ἐταῖρος.

Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό-
σοι στίχοισι χαράξω.

Quae commode sic emendabis:
Γράψον καὶ τόδε γράμμα τό-
σοισι στίχοισι χαρά-
ξων.

Cumque abieris, ter mihi
istud acclama: O a-
mice, iaces.

Si vero velis, et illud: Opti-
mus mihi periit soda-
lis.

Inscribe et inscriptionem his
versibus insculpturus.

Ne autem hic offendat sonus
paululum durior in vocibus τό-
σοισι στίχοισι, en ex eodem
Idyll. vs. 36., quem copiosius
paulo subiunxisse et emacula-
visse operae pretium erit:

Ὅπποταν ἐξενθῶν ἤρτημένον
ἐν προθύροισιν

Τοῖσι τεοῖσιν ἴδης, τὸν τλά-
μονα μὴ με παρενθῆς.

Participium ἐξενθῶν, cum mox
sequatur παρενθῆς, vere ab ele-
gantissimo poeta profectum
nullus crediderim. Imo ἤρτημέ-
νον ita nude positum quam ma-
xime suadet, pro ΕΞΕΝΘΩΝ
reponamus ΕΞΟΤΩΝ. Dixe-
rat, nisi fallor, amator infelix:

Ὅπποταν ἐξ οὐδῶν ἤρτημέ-
νον ἐν προθύροισιν

Τοῖσι τεοῖσιν ἴδης.

Confer vs. 50.

— — — ἦπτεν ἀπ' αὐ-
τῶν (οὐδῶν)

Τὰν λεπτὰν σχοινίδα.

Adde versum 53.

— ὁ δ' αὐτ' ὤϊξε θύρας
καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν

Ἀνλᾶς ἐξ ἰδίας ἤρτημένον.

Huc etiam facit Ovidii locus
Met. xiv., ubi multa ex hoc
Idyllio desumpsit. Ibi vs. 733, Iphis
Dixit: et ad postes ornatos
saepe coronis

Et viam novies in se redeuntē cursus erratici: 210
 Ubi obambulans Phyllis maritum iugebat
 Exspectans incolumem redeuntē Demophoonta,
 Cum reverteretur ab Attica.
 Ceterum Paridi per opulentam Aemoniorum terram
 Extemplo apparuerunt urbes terrae Achaicae, 215

*Humentes oculos et pallida
 brachia tendens,*

*Cum foribus laquei religaret
 brachia summi:*

Haec tibi certa placent, crudelis et impia, dixit.

Ibid. κινύρετο] Editiones omnes κινύρετο. Quin tamen praeferendum sit κινύρετο, eo minus dubito, quod sic quoque in duobus Codd., Par. A. et B., legatur. Hanc scripturam etiam amplexus *Ioh. Meursius* de Regn. Athen. L. III. Cap. VII. p. 196. Apollon. Rhod. L. I. 292.

Ὡς ἢ γε στενάχουσα κινύρετο —

Ibid. Φυλλίς ἀκοίτην] ἀκοίτην habent MSS. omnes. Pro eo male in antiquis editionibus ἀκοίτην, quod iam dudum mutarunt docti. In Voss. Φυλλίς ἀκοίτην, superscripto οιο voci Φυλλίς.

v. 212. Δεχνημένη] In editionibus et MSS. nulla scripturae differentia conspicitur, sed constanter legitur ἀχνημένη παλίνορσον, quod per se positum non facile mutarem. Cum tamen versu sequente legatur Ὀππότῃ νοστήσειν etc., sensus et structura, ut sibi recte constant, aliud pro ἀχνημένη efflagitant. Vulneri inflicto opem tulerunt primi *Brodaeus* et vir doctus ad Ald. Ed. δεχνημένη scribendum rati. Idque iam olim et ipse suspicatus fui. Eadem plane structura apud *Theocritum* Idyll. xxv. 228.

— δεδεγμένος, ὀππότῃ ἴκοιτο.

Quae autem pro vulgata adfert eruditissimus *Brodaeus*, rectius omisisset, nec ullo modo sese tueri possunt.

v. 213. Ἀθηναίης ἀπὸ δήμων] Haec constans fere in omnibus libris tam manu exaratis quam typis impressis lectio est, nec ab illa abierunt editores, qui sine dubio recte vulgata retinuerunt, praeter *Portum*, qui cur ab aliis discederet scribendo Ἀθηναίης ἀπὸ δήμου, causa nulla erat.

v. 214. βαθυκλήροιο] Eodem sensu πολυλήϊοι Αἰμονιῆες Apollon. Rhod. L. II. 508.

— ὃν καλέουσιν Ἀργεά καὶ νόμιον πολυλήϊος Αἰμονιῆες.

Βαθύκληρος ἀρουρα saepius obvium apud poetas pro foecunda et feraci terra quis ignorat? Minus itaque amplectenda *Dausquei* interpretatio, qui ob equos Thessalicos, de quibus variis in locis *Pausanias*, nec silent alii, dictos βαθυκλήρους Aemonios existimabat.

v. 215. ἀνέτελλεν] Ambros. et Par. B. ἀνέτειλεν.

Ibid. Ἀχαΐδος] In Ubel. edit. totus omittitur hic versus. Recte *Brodaeus* per Ἀχαΐδα γαίαν universam Graeciam intelligendam monet. Si enim de Achaia ita proprie dicta capias, iam nullus locus erit Phthiae, quam mox inter Achaiae urbes commemorat; si vero Achaios iuxta Phthiotas colles cum *Homero*, nulla specie certe defendi pote-

Φθίη βωτιάνειρα καὶ εὐροάγνια Μυκῆνη.

"Ενθεν ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμενὰς Ἐρυμάνθου
Σπάρτην καλλιγύναικα, φίλην πόλιν Ἀτρείωνος,
Κεκλιμένην ἐνόησε παρ' Εὐρώταο θεέθροισ.

220 Ἄγχι δὲ ναιομένην ὑπὸ δάσκιον οὖρεος ὕλην

Γείτονα παπταίνων ἐρατὴν θεῖτο Θεράπνην.

Οὐπω κείθεν ἔην δολιχὸς πλόος, οὐδὲ γαλήνης

Δηρὸν ἐρεσσομένων ἠκούετο δοῦπος ἐρετμῶν.

Καὶ χθονὸς ἐν κόλποισιν ἐπ' ἠΐονεσσι βαλόντες

rit Mycenarum mentio iniecta. Pro tota itaque Graecia capiamus necesse est. Interea ex tota huius itineris descriptione, quam fuerit in Geographicis hospes Coluthus, aestima. Phthiam et Mycenam quam longissime a se invicem dissitas fuisse res est explorata. Has tamen noster, ac si urbes forent vicinae admodum, coniungere non dubitavit. Nec longe melius sibi constat, dum narrat, Paridem, relictis Mycenis, iuxta Erymanthi prata Spartam sitam ad fluenta Eurotae vidisse. Cum enim Mycenis Paris proficisceretur Spartam, non, nisi per longissimas ambages iter instituisset, ad fluvium Erymanthum, quippe longo satis intervallo a Mycenis et Sparta dissitum, pervenire potuit. Sed ponamus, Paridem iuxta Erymanthum iter instituisse. Iamne nulla amplius difficultas supererit? Imo vero maxima: nec enim tam vicini erant fluvii Erymanthus et Eurotas, cui Sparta adiacebat, ut, qui iuxta Erymanthi fluenta morabatur, iam tum Spartam Eurotae vicinam videre posset. Erymanthus enim per Arcadiam labens in Alpheum sese exonerat atque adeo in occidentali Peloponesi parte est. Vide, quae de eo tradidit *Pausanias* L. VIII. Cap. XXIV. pag. 615. et aliis in locis.

Spartam autem ad orientem Peloponesi in Laconia sitam esse notissimum est ex Geographicis. Minus itaque accuratum fuisse in hoc itinere describendo et solummodo loca quaedam pro lubitu, nulla Geographiae locorumque situs ratione habitata, enumerasse Coluthum satis liquet. Unde autem desumerit haec, facile detegi poterit, modo quis epitheta consideret, quae singulis locis addidit: sunt enim plane *Homerica*, nec aliunde quam ex *Homero* desumpta. Sic vs. 216. conflatus ex II. A. 155.

Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβάλακι
βωτιανείρη.
et II. A. 52.

"Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐ-
ροάγνια Μυκῆνη.
Sic Σπάρτην καλλιγύναικα ex
Odyss. N. 412. desumptum.

v. 219. ἐνόησε] Laur. ἐννόησε.
Confer cum hoc loco *Apollon.*
Rhod. L. IV. 1626.

v. 220. ὑπὸ δάσκιον] Male
Portus ὑποδάσκιον una voce.
In Neandr. et Ubel. inverso ordine hic et sequens versiculus leguntur.

v. 223. ἐρεσσομένων] Laur.
ἐρεσσομένης.

v. 224. Καὶ χθονὸς] Minus commodum locum obtinet καὶ, quod, nisi aliud quid latere suspicarer, libenter in ἀλλὰ χθο-

Phthia foecunda et amplissima Mycenae.

Inde iuxta palustria loca surgentis Erymanthi

Spartam formosis mulieribus claram, gratam Menelai urbem,

Ad Eurotae fluentia sitam vidit.

Prope autem sub densa montis silva bene habitatas 220

Vicinasque contemplatus est Therapnas.

Neque inde longa erat navigatio, neque maris

Sonitus impulsis remoribus diu audiebatur.

Terraeque in sinu in litus navem subductam

νὸς κόλποισιν vel simile quid mutatum ivissem. Cum enim hic demum Paris dicatur navem egressus, miror equidem, qui fieri potuerit, ut omnes illas urbes aliaque satis longe a mari dissita contemplatus fuerit et iuxta illas iter fecerit. *Coluthum*, quippe geographiae minus gnarum, ut in describendo itinere Paridis, ita et hic minus sibi constitisse inquires fortassis. Nec sane multum, quod opponam, succurrit. Unum tamen illud καί, cum locum minime opportunum occupare videatur, facit fere, ut hunc versum, una cum sequente sede sua motum, hic locum parum idoneum sibi vindicasse credam. His enim semotis optime reliqua sibi respondent:

Οὐπω κείθεν ἔην δολιχὸς
πλόος, οὐδὲ γαλήνης
Δηρὸν ἐρεσσομένων ἤκούετο
δοῦπος ἐρετμῶν.

Αὐτὰρ ὁ χιονέοιο κ. τ. λ.

Si iam Paridis iter inspiciamus et in eo quaeramus, ubi revera navem subduxisse eamque secundum *Coluthi* descriptionem egressus dici possit, sponte ducimur ad versum 208. Αἴψα δὲ Θρηϊκίοιο etc.: unde incipit commemorare, quae Paris durante itinere vidit, ut adeo traiecto Hellesponto et parte Aegaei

maris hic prope Ἐννέα ὁδοῦς seu Amphipolim navem egressus videri posset. His itaque rationibus inductus binos hosce versus libenter ante versum 208. insererem hoc modo:

Τόφρα δὲ Δαρδάνιον καί
Τρωϊὸν οὐδας ἀμείψας

Ἰσμαρίδος μεθέηκε παραπλώων στόμα λίμνης.
Καὶ χθονὸς ἐν κόλποισιν ἐπὶ
ἠϊόνεσσι βαλόντες

Πείσματα νηὸς ἔδησαν, ὅσοις
ναὸς ἔργα μέμηλεν.

Αἴψα δὲ Θρηϊκίοιο μεταρῥία
Παγγαίοιο

Φυλλίδος ἀντέλλοντα φιλήνορος
ἔδρακε τύμβον.

Videri tamen posset huic conieturae obstare, quod v. 222. et 223. legitur:

Οὐπω κείθεν ἔην δολιχὸς
πλόος, οὐδὲ γαλήνης
Δηρὸν ἐρεσσομένων ἤκούετο
δοῦπος ἐρετμῶν.

ubi manifesta adhuc navigatio- nis mentio. Verum qui sequentia consuluerit, facile sentiet, haec non, nisi ut transitum ad illa faceret, inservire, et sic eleganti oppositione oratio dirigeretur ad Paridem, qui iam cupiditate Helenae videndae ardebat et maxima festinatione, ut amantibus proprium, ad eam properabat.

225 Πείσματα νηὸς ἔδησαν, ὅσοις ναὸς ἔργα μέμηλεν.

Αὐτὰρ ὁ χιονέοιο λοεσσάμενος ποταμοῖο

Ῥιχέτο φειδομένοισιν ἐπ' ἔχνεσιν ἔχνος ἔθειρας,

Μὴ πόδες ἰμερόεντες ὑποχραίνοντο κονίης,

Μὴ πλοκάμων κυνέηθεν ἐπιβρίσαντες ἔθειραις

230 Ὄξύτερον σπεύδοντος ἐπαντέλλοιεν ἀήται.

Ἄρτι μὲν αἰπύδητα φιλοξείνων ναετήρων

Δώματα παπταίνων καὶ γείτονας ἐγγύθι νηοῦς

Ἄστεος ἀγλαίην διεμέτρεεν, ἔνθα μὲν αὐτῆς

Χρῦσεον ἐνδαπίης θεγύμενος εἶδος Ἀθήνης,

235 Ἐνθα δὲ Καρνέοιο παραγνάμψας Ῥακίνθου·

Ὅν ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας

v. 225. ὅσοις ναὸς ἔργα μέμηλεν] Libri omnes ὅσοις ναὸς ἔργα μέμηλεν. Nullus tamen dubito, quin scripserit νεὸς. Emendationem debeo viro humanissimo I. Ph. D'Orvillio, qui paucula haec mecum communicavit: *Legendum νεὸς, quod Homericum. Posset et ἀλὸς. Sed prius melius videtur.*

v. 228. ὑποχραίνοντο κονίης] Ambros. ὑπαχράντοιο. Laur. Par. A. et B. ὑπ' ἀχράντοιο. In Par. A. margo habebat ὑποχραίνοντο.

v. 229. κυνέηθεν ἐπιβρίσαντες ἔθειραι] Sic ediderunt doctissimus Stephanus, Lectius et Portus. Reliquas editiones, ut et Voss. et Par. A., occupavit ἐπιβρύσαντες, quod nullo modo defendi potest. Verum ne quidem admissa hac Stephani emendatione satis recto incedunt pede hic et sequens versus. Vix enim recte crines dici posse videntur ἐπιβρίθειν ἀήταις, sed contra multo melius id de vento crines ingruente eosque vehementioribus paulo flatibus turbante adhiberes. Hinc motus Dausqueius emendavit:

Μὴ πλοκάμων γαίηθεν ἐπιβρίσαντες ἔθειραις

Ὄξύτερον σπεύδοντος ἐπαντέλλοιεν ἀήται.

partim non male, partim secus. Quae enim contra vulgatum κυνέηθεν in medium profert, ficulnea sunt et nullius momenti. Meliori instituto clar. D'Orvillius, Ἐπιβρίσαντες ἔθειραι, inquit, non facile eo colore excusent, quo antea περόνην θυόεντα, et omnino mihi recte videtur corrigere Dausqueius:

Μὴ πλοκάμων κυνέηθεν ἐπιβρίσαντες ἔθειραις

Ὄξύτερον σπεύδοντος ἐπαντέλλοιεν ἀήται.

Venti, tempestates, imbres dicuntur ἐπιβρίθειν. Apollon. Rhod. L. II. 1128.

Πόντῳ γὰρ τρηχεῖαι ἐπιβρίσασαι ἄελλαι.

Vid. et I. III. 344. Male tamen idem γαίηθεν reponit. Nihil mutandum. κυνέηθεν, ἀπὸ τῆς κυνέης. a galea-ingruentes. Est ἐφύπερθεν, ut Homer. Odys. Ω. 343.

Ὅπότε δὴ Διὸς ὦραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεν.

Emendationi haud parum robo-

Fune ligarunt, quibus cura navis mandata erat. 225
 Paris vero niveo ablutus fluvio
 Incedebat suspenso pede vestigia firmans,
 Ne pedes amabiles pulvere contaminarentur,
 Ne comptos capillos a pileo irruentes
 Venti, ocius illo festinante, turbarent. 230
 Iam igitur excelsas hospitalium civium
 Aedes spectans propinquaque templa
 Urbis insignia studiose investigavit: ubi tum ipsius
 Indigenae Minervae simulacrum aureum conspexit,
 Tum Carnei Hyacinthi alio deflectens: 235
 Quem cum aliquando cum Apolline ludentem vidisset

ris conciliat consensus Laurentiani Cod., ut et Par. A. et B., ubi pro *ἀήταις ἀήται* reperitur, ut mox dicam ad versum seq. Ad hunc itaque modum textum emendare non dubitavi.

v. 230. Ὁξύτερον σπεύδοντος ε. α.] In editionibus, quas vidi, hactenus omnibus *ἐπαντιτέλοιεν ἀήταις* est. Veram scripturam conservarunt quinque Codices, nisi quod in Par. B. esset *ἐπαντέλοιεν*. Laurent. etiam pro *ἀήταις ἀήται*, quemadmodum et Par. A. B. *ἀήται*. Margo Par. A. habebat *ἀήταις*. *Dausqueius* duplici via succurrere conatus est, vel legendo *ἐπαντέλλοιεν*, vel *ἐπιθολοιεν ἐθείρας*. Prius sine dubio praeferendum.

v. 231. *ναετήρων*] Voss. *ναετείρων*.

v. 233. *διεμέτρεεν*] Elegans usus verbi *διαμετρεῖν*, metaphora desumpta ab accurata et recte librata mensura. Simplex *μετρεῖσθαι* simili fere sensu adhibuit *Sophocles* *Aiac.* v. 5.

Καὶ νῦν ἐπὶ σιηναῖς σε ναυτικάῃς ὄρω
Ἄλαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,

Πάλαι κνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον

Ἰχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ'.
Scholiasta: Μετρούμενον. ἀριθμοῦντα, ζητοῦντα, ἀκολουθοῦντα τὰ Ἰχνη τὰ ἐκείνου. Sol etiam eleganter dicitur ἀναμετρεῖσθαι γῆν apud Heraclidem Alleg. Homer. p. 469. ἡλέκτωρ δὲ δυοῖν θάτερον ἢ ἡλεκτρος ὁ θεὸς ὀνομάζεται μηδέποτε κοίτης ἐπιψαύων, ἢ τάχα πιθανώτερον ἐπιελέκτωρ τις ὦν καὶ κυκλοτερεῖ φορᾷ δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀναμετρούμενος τὸν κόσμον. Legendum puto: ἢ τάχα πιθανώτερον ἔτι ἐλίκτωρ τις ὦν κ. κ. φ. —

v. 235. *Καρνεῖοιο*] Apollo, non Hyacinthus, *Carnaeus* dicitur. Vel itaque *Coluthus* erravit, vel Interpretes, qui *Καρνεῖοιο* pro epitheto Hyacinthi ceperunt. Potest forte Hyacinthus hic dici *Καρνεῖου*, quippe Apollinis amasius, ut distingueretur ab alijs eiusdem nominis, de quibus in *Animadversionibus*.

v. 235. *παραγνάψας*] Laur. *παραγγνάψας*. Par. B. *παρανάψας*.

v. 236. Ὅν ποτε] Laur. οὔ ποτε.

- Δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο, μὴ Διὶ Δητῶ
 Σκυζομένη, καὶ τοῦτου ἀνήγαγεν· αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Οὐκ ἐδάη Ζεφύρω ξηλήμονι παῖδα φυλάσσων·
 240 Γαῖα δὲ δακρύσαντι χαρισσαμένη βασιλῆϊ
 Ἄνθος ἀνηέξησε παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
 Ἄνθος ἀριζήλοια φερώνυμον ἠβητῆρος.
 Ἦδη δ' ἄγχι δόμοισιν ἐπ' Ἀτρείδαο μελάθροισι
 Ἰστατο θεσπεσίησιν ἀγαλλόμενος χαρίτεσσιν.
 245 Οὐ Διὶ τοῖον ἔτικτεν ἐπήρατον νῖα Θυώνη.
 Ἰλῆκοις, Διώνυσε, καὶ εἰ Διὸς ἕσσι γενέθλης.
 Καλὸς ἔην κἀκεῖνος ἐπ' ἀγλαίησι προσώπου.
 Ἦ δὲ φιλοξείνων θαλάμων κληῖδας ἀνεῖσα
 Ἐξαπίνης Ἐλένη μετεκίαθε δώματος αὐλήν·

v. 237. ἠγάσσατο] In Par. B. ἠγγῆσατο et Ἀμυκλαίων. Mox Voss. δὴ Διὶ Δητῶ. De corruptissimo loco in Animadvers. dicam, ubi emendo:

Ὅν ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
 Δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο
 δητῶ ἀήτου
 Σκυζομένου, καὶ τοῦτου ἀνήγαγεν.

v. 238. Σκυζομένη] Recte Aldus distinxit post σκυζομένη, quod plerique neglexerunt haec cum seqq. coniungenda rati.

v. 239. Ζεφύρω ξηλήμονι] Antiqua scriptura est Ζεφύρω καὶ ξηλήμονα. Portus pro eo dedit Ζεφύρω ξηλήμονα, et sic sensum aequè imperfectum reliquit. Adstipulantur tres Codd., Ambros. Par. A. B. Multo rectius vir d. ad Ald. Ed., Falkenburgius et Brodaeus Ζεφύρω ξηλήμονι, quomodo etiam Stephanus edidit. Recte. Ceterum Ovidius simili ratione puerum vocat Met. x. 186.

— expalluit aequè
 Ac puer ipse deus collapsosque erigit artus.

Et sic puer et παῖς saepe apud alios pro amasio ponuntur.

v. 240. χαρισσαμένη] Par. A. χαρισσαμένη.

v. 241. ἀνηέξησε] Scripsi ἀνηέξησε, cum in vulgatis esset ἀνηνέξησε, quod miror quo nomine adeo cunctis editoribus et interpretibus placuerit. Pro ἀνηέξησε quatuor Codd., Laur. Ambr. Par. A. et B., stant. In A. tamen margine ἀνηνέξησε. De his sic cl. D'Orvillius: Occurrere αὐτέξω nescio, unde tamen hoc vocabulum. Sed legendum censui, nunc a Codice firmatum vidi ἀνηέξησε. Per dialysin sane ab ἠνέξησε posset legi ἀνηνέξησε. Sed talia mihi non facile probantur. In ἀνηνέξησε et similibus aliter se res habet.

v. 243. ἄγχι δόμοισιν] ἄγχι δόμοισιν et ἐπὶ μελάθροισι vel, ut vir doctus ad Ald. Ed. emendaverat, ἐπὶ μελάθρων idem fere dicit nec facile coniungendum videtur. Duplici via medela in promptu est. Vel enim legi posset:

Ἦδη δ' ἄγγιδόμοισιν ἐπ' Ἀτρείδαο μελάθροισι.

vel:

Populus Amyclaeorum, admiratus est pugnam Zephyri

Indignantis illumque adduxit: verum Apollo

Ignorabat, se Zephyro aemulo amasium asservare:

Terra igitur ploranti gratificata regi 240

Florem eduxit solatium Apollini,

Florem nomine praeclari iuvenis insignitum.

Iam autem prope aedes Menelai

Accesserat admiranda formae gratia insignis.

Non utique talem filium amabilem Iovi peperit Se-245
mele.

Ignoscas, Bacche, etsi sis ab origine Iovis.

Erat et ille egregia forma praeditus.

Helena autem, hospitalium aedium foribus reseratis,

Statim atrium aedificii transiit:

"Ἦδη δ' ἄγχι δρόμοισιν ἐπ'
Ἀτρείδαο μελάθροισι.

Et sic per δρόμοι in plurali intelligendus est δρόμος apud Lacedaemonios, de quo consulendus Pausanias Lib. III. Cap. XIV. p. 241. Ne autem dubites, quin Menelai aedes prope hunc dictum Dromum fuerint, en Pausaniae verba de situ ipsius domus libro citato p. 242. Τοῦ Δρόμου δὲ ἐκτὸς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸ ἀγαλμὰ ἐστὶν οἰκία τὰ ἐφ' ἡμῶν ἰδιώτου, Μενελάου τὸ ἀρχαῖον. Extra Dromum prope Herculis signum domus est nunc privati hominis, olim Menelai.

v. 245. Θωῶνη] Voss. Laur. Par. A. B. Θεῶνη.

v. 246. Πλήκοις] Apollonii vestigia forte legit L. II. 710.

'Πλήκοις' αἰεὶ τοὶ ἄναξ ἄτμητοι ἔθειραι,
Δὲν ἀδήλητοι.

Ambros. Cod. ἡλήκοις.

Ibid. καὶ εἰ Διὸς ἐ. γ.] Sic fere v. 274.

— εὐάδινος ὑπὸ Κρο-
νίδαο γενέθλης.

Anthologia Lib. I. Cap. XLII. Epigr. I. 3.

Οἰκτεῖρω σέο κάλλος, ἐπεὶ
Διὸς ἐσσι γενέθλης.

Sic scribendum, non γενέθλης. Convenit fere Apollon. Rhod. L. II. 522.

— τοῖπερ τε Ἀνκιά-
νός εἰσι γενέθλης.

v. 247. κῆκεῖνος] Ambros. καὶ ἐκεῖνος.

Ibid. ἐπ' ἀγλαῖησι προσώπου] Vid. antea v. 85.

v. 248. κληῖδας] Ald. Neandr. κληῖδος. Sic Voss. Laur. in Ambr. κληῖδος. Brodaeus recte κληῖδας, quod Stephanus in textum recepit. Consentiant Par. A. et B.

[Correxi κληῖδας. G. H. S.]

v. 249. μετεκίαθε] Sic Hom. II. A. 713.

'Ἄλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκία-
θον, ἄμμι δ' Ἀθήνη

Ἄγγελος ἦλθε.

Schol. conferendus, ut et Hesychius in voc. Pro insequi II. II. 685.

Τρῶας καὶ Ἀνκίονος μετεκία-
θε καὶ μέγ' ἀάσθη.

Conf. II. Σ. 532. Odys. A. 22. et alibi.

- 250 Καὶ θαλερῶν προπάρουθεν ὀπιπτεύουσα θυράων,
 Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησε, καὶ ἐς μυχὸν ἤγαγεν αὐλῆς,
 Καὶ μιν ἐφεδρήσσειν νεοπηγέος ὑψόθεν ἔδρης
 Ἀργυρέης ἐπέτελλε, κόρον δ' οὐκ εἶχεν ὀπωπῆς,
 Ἄλλοτε δὴ χρούσειον οἴσσαμένη Κυθερείης
- 255 Κοῦρον ὀπιπτεύειν θαλαμηπόλου· ὄψε δ' ἀνέγνω,
 Ὡς οὐκ ἔστιν Ἔρως· βελέων δ' οὐκ εἶχε φαρέτρην·
 Πολλάκι δ' ἀγλαίησιν ἐγγλήνοιο προσώπου
 Παπταίνειν ἐδόκευε τὸν ἡμερίδων βασιλῆα.
 Ὅψε δὲ θαμβήσασα τόσῃν ἀνευείκατο φωνήν·
- 260 Ξεῖνε, πόθεν τελέθεις; ἐρατὸν γένος εἶπέ τε πά-
 τρην.
- Ἀγλαίην μὲν ἔοικας ἀριζήλω βασιλῆϊ·
 Ἀλλὰ τεῖν οὐκ οἶδα παρ' Ἀργείοισι γενέθλην.
 Οὐ Πύλον ἡμαθόεσσαν ἔχεις, Νηληϊῶν οὐδας·
 Ἀντίλοχον δεδάηκα, τεῖν οὐκ εἶδον ὀπωπῆν·
- 265 Οὐ Φθίην χαρίεσσαν ἀριστήων τροφὸν ἀνδρῶν·
 Οἶδα περικλήϊστον ὄλον γένος Αἰακιδάων,
 Ἀγλαίην Πηλῆος, ἐυκλείην Τελαμῶνος,
 Ἦθεα Πατρόκλοιο καὶ ἠνορέην Ἀχιλῆος.
 Τοῖα πόθῳ ποθέουσα λιγύθροος ἐννεπε νύμφη.
- 270 Αὐτὰρ ὁ μελιχλὴν ἡμείβετο γῆρυν ἀνοίξας·

v. 250. ὀπιπτεύουσα] Sic optime Aldina, Neand. et Ubel. Consentiant Cod. Voss. et Laur. In Par. A. B. ἐπιπτεύουσα. Multo deterius Ambros. ἐπιστένουσα Stephanus eumque secuti Lectius et Portus unde hauserint ἐποπτεύουσα, equidem ignoro.

v. 252. ἐφεδρήσειν] Idem verbum vidimus antea iam versu 68., ubi conferenda cum hoc loco, quae notavit cl. D'Orville. Cum tamen varient MSS., non facile inauditum hoc verbum Colutho obtruderem. In Par. enim A. et B. per simplex σ ἐφεδρήσειν scribitur, quemadmodum supra ἐφεδρήσονται, non ἐφεδρήσσονται. Donec itaque oc-

currat forma ἐφεδρήσειν, malo ἐφεδρῖζειν vel ἐφεδρῖσσειν repone.

v. 253. Ἀργυρέης ἐπέτελλε] Voss. ἀργυρέος ἐπίτελλε.

v. 254. Ἄλλοτε] Dausqueium secutus sum, qui merito pro ἀλλ' ὅτε, quod in omnibus libris erat, emendavit ἄλλοτε. Respondet enim πολλάκι.

v. 256. εἶχε φαρέτρην] Voss. οἶδε. Ambros. Par. A. et B. εἶδε, quod unice placet.

v. 260. εἶπέ τε πάτρην] Aldin. Neandr. Ubel. εἶπέ καὶ πάτρην, quam lectionem tuetur erudit. Schraderus Animadv. ad Musaeum p. 305. Metro succurrere conati sunt Dausqueius et vir do-

Et ante pulchras fores circumspectans, 250
 Ut vidit, ut animadvertit, eumque in conclave duxit,
 Et sedi argenteae recens adpositae
 Insidere iussit videndoque oculos explere non potuit,
 Modo aureum Veneris filium cubicularium
 Videre se putans, donec tandem cognovit, 255
 Non esse Cupidinem: neque enim pharetram vidit:
 Saepe etiam ob faciei elegantis pulchritudinem
 Vitium regem se spectare existimabat:
 Donec tandem admirabunda in haec verba erupit:
 Hospes, unde venisti? dic mihi genus tuum et 260
 patriam.

Pulchritudine quidem praeclaro regi similis es:
 Verum genus tuum inter Graecos non novi.
 Non certe Pylum arenosam, terram Neleïam, incolis,
 Non Phthiam amabilem, praeclarorum virorum al-
 tricem.

Novi Antilochum, at tuam faciem nunquam vidi: 265
 Novi celeberrimum Aeacidarum genus,
 Pulchritudinem Pelei, gloriam Telamonis,
 Indolem Patrocli et fortitudinem Achillis.

Ita arguta nympa, desiderio incensa, locuta est.
 Paris vero blanda voce illam exceptit: 270

ctus ad Ald. Edit. legendo εἰπὲ
 πάτρην τε. Aliter paulo *Falken-
 burgius* εἰπὲ δὲ πάτρην. Melius
 arbitror sese habere, quod *Ste-
 phanus* dedit εἰπέ τε πάτρην, id-
 que lubens arripui, eo magis,
 quod huic sententiae etiam fa-
 veret cl. *D'Orvillius*. Ita enim
 ad illa εἰπέ τε πάτρην: Hoc, in-
 quit, malim, quam πάτρην τε.
 εἰπέ καὶ ἡμῖν Cod.: unde turba-
 tum dudum in hoc versiculo fuis-
 se adparet. Imo εἰπέ καὶ ἡμῖν
 non tantum in Laurent., sed et-
 iam quatuor Cod. reliquis, quae
 lectio licet aliquo saltem modo
 defendi posset, tamen alteram
 malui.

v. 263. ἡμαθόεσσαν] Epithe-
 ton rursus *Homericum*. Vid. *Il.*
I. 153. 295. *Odyss. A.* 93. et ali-
 bi. Sic et *Νηληϊόν*. Vid. supra
 ad vers. 215.

v. 265. Οὐ Φθίην] Hic ver-
 sus si non transponendus, quod
 ad structuram saltem pendet ab
 ἔχεις versu 263.

v. 268. ἡνορέην Ἀχιλλῆος] Cod.
Ambros. οἰνορέην.

v. 270. ἀνοίξας] *Brodæus* et
Neander voluerunt οἰξας pro
 ἀνοίξας. Male. *Tryphiodorus* *Ilii*
Excid. v. 115.

Ἄφρω δ' ἀνάων ἐπέων ᾠδί-
 νας ἀνοίξας
 Δεινὸν ἀνεβρόντησε.

- Εἰ τινά που Φρυγίης ἐνὶ τέρμασι γαῖαν ἀκούεις,
 Ἴλιον, ἣν πύργωσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
 Εἰ τινά που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα
 Ἔκλυες εὐώδινος ὑπὸ Κρονίδαο γενέθλης,
 275 Ἐνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώκω.
 Εἰμὶ, γύναι, Πριάμοιο πολυχρύσου φίλος υἱός·
 Εἰμὶ δὲ Δαρδανίδης· ὁ δὲ Δάρδανος ἐκ Διὸς ἦεν.
 Ἐνθεν ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ ξυνήονες ἀνδρῶν
 Πολλάκι θητεύουσι καὶ ἀθάνατοὶ περ ἔοντες·
 280 Ὡν ὁ μὲν ἡμετέρης δαμήσατο τείχεα πάτρης,
 Τείχεα μὴ πίπτοντα, Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐγὼ, βασίλεια, δικασπόλος εἰμὶ θεάων,
 Καὶ γὰρ ἀκηχεμένησιν ἐπουρανόιοσι δικάζων
 Κύπριδος ἀγλαίην καὶ ἐπήρατον ἦνεσα μορφήν.
 285 Ἡ δὲ περικλήϊστον, ἐμῶν ἀντάξιον ἔργων,
 Νύμφην ἱμερόεσσαν ἐμοὶ κατένευσεν ὀπάσσαι,

et propius ad nostram ῥῆσιν v. 475.

Μοῦνος ἀμοιβαίην ἡμείβετο
 γῆρην ἀνοιξας.

Quae ex eodem fonte hausta videntur, nisi potius nostrum ex ipso Tryphiodoro desumsisse credas.

v. 271. τέρμασι] In editis omnibus τέρμασι. Contra in Codd. πείρασι. Utrumque dicitur.

v. 274. Ἐκλυες εὐώδινος] Ambros. ἐκχεες.

Ibid. εὐώδινος] Ald. εὐώδιον. Sic Neandr. Cod. Voss. et Par. A. εὐώδινος scribendum, dudum monuere *Falkenburgius*, *Brodæus*, *Dausqueius*, *Neander* et vir d. ad Ald. Ed., qui insuper adleverat ἀπὸ Κρονίδαο, quod minus probo. *Brodæum* sequuntur *Stephanus*, *Lectius* et *Portius*. Idem merito adoptavit *Ubelus*. Emendationem iuvant Codices tres, Par. B. Ambros. Laurent., ubi εὐώδινος. [Sic dedi. Lennepianum enim εὐώδινος ab accentu laborat. G. H. S.]

Εὐώδιν simili modo *Orriap.* Cyn. III. 19.

— καὶ διγεδανὸν θεὸν ἄρμα

Ῥείης εὐώδινος ὑπὸ ζεύγλησιν ἄγουσιν.

Confer doct. *Wesseling*. Probabil. Cap. xxiv. p. 206., cuius emendationi in *Maximo Philos.* libenter subscribo.

v. 275. ἐμφύλια π. διώκω] Recte locum ceperunt *Brod. Neander* et vir d. ad Ald. Ed. vertentes *generis insignia*. Dicit enim Paris, se clarissimorum heroum facta imitando generis sui et parentum vestigiis insistere et in omnibus eos imitari. *Hesychius*: Ἐμφύλιον. συγγενικόν. Ἐμφύλιον αἷμα cognatum sanguinem dixit *Pindarus* Puthion. Od. II. 57. Contra ἔκφυλλον *Hesychio* τὸ μὴ συγγενές, ἀλλόφυλλον. Ἀλλόφυλλον de brutis animantibus utitur *Achilles Tattius* Lib. I. pag. 59. Γίνεται δὲ καὶ ἐν τοῖς ἔρπετοῖς ἄλλο ξρωτος μυστήριον, οὐ τοῖς ὁμοιογενέσι

Si forte de terra in finibus Phrygiae fama ad te
 pervenerit,
 Ilio, quam muris cinxerunt Neptunus et Apollo,
 Si quem divitem in Troia regem
 Novisti de foecunda Iovis progenie, 275
 Inde omnia generis insignia moribus imitor.
 Sum, o mulier, ditissimi Priami filius:
 Sum Dardanides: Dardanus vero a Iove *est*.
 Hinc de coelo dii inter homines versantes
 Saepe, licet immortales sint, famulantur.
 Ex illis sane patriae nostrae urbis moenia exstruxere, 280
 Moenia non ruitura, Neptunus et Apollo.
 Ceterum, o regina, dearum arbiter sum:
 Quippe qui moestis ius dicens deabus
 Veneris pulchritudinem formamque amabilem pro-
 bavi.
 Illa vero praeclaram meisque laboribus responden- 285
 tem
 Gratam puellam mihi daturam se promisit,

μόνον πρὸς ἄλληλα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοφύλοις. In *serpentibus non solum eiusdem, sed etiam diversi generis, aliud amoris arcanum invenitur.*

v. 278. θεοὶ ξυνήνοες] Communis omnium librorum editorum aequae ac manu exaratorum scriptura est ξεινήνοες. Cum tamen vocabulum spurium sit, non Graecum, dubium non est, quin prono errore scriptum fuerit pro ξυνήνοες; quod proinde, consentiente etiam clarissimo D'Orvillio, adoptavi. *Hesychius: Ξυνάνοες. κοινωνοί.* Sic cum *Sopringio* legendum docet ordo literarum. Mox idem: *Ξυνήνοες. κοινωνοί. Hesiodus Theog. 595.*

Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι
 Κηφήνας βόσκουσι, κακῶν
 ξυνήνοας ἔργων.

v. 601.

Ὡς δ' αὐτως ἄνδρεςσι κακῶν
 θνητοῖσι γυναικάς
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε ξυν-
 ἦνοας ἔργων
 Ἀργαλείων — .

v. 281. Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων] Legerat procul dubio noster *Hesiodi Ἡρωϊκὴν Γενεαλογία*; unde sequentia profert *Tzetzes ad Lycophronis Cassandram vs. 393.*

Ἡματι τῷ, ὅτε τεῖχος εὐδμή-
 τοιο πόλης

Ἐψηλὸν ποίησε Ποσειδάων
 καὶ Ἀπόλλων.

v. 283. ἐπουρανίοισι δ.] Libri omnes ἐπ' οὐρανίησι. *Ubelus* malebat ἐπουρανίησι. Verum arbitror legendum ἐπουρανίοισιν. Vide, quae supra notavi ad versum 126.

v. 286. ὁπάσσαι] Laur. ὁπάσας.

- Ἦν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης·
 Ἦς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἴδματα τόσσα περῆσαι.
 Δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει.
 290 Μὴ με καταισχύνειας, ἐμὴν καὶ Κύπριν ἐλέγξης.
 Οὐκ ἔρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;
 Οἶσθα γὰρ, ὡς Μενέλαος ἀνάλκιδός ἐστι γενέθλης.
 Οὐ τοῖαι γεγάασιν ἐν Ἀργείοισι γυναῖκες·
 Καὶ γὰρ ἀκιδνοτέροισιν ἀεζόμεναι μελέεσθιν
 295 Ἄνδρῶν εἶδος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.
 Ἐννεπεν· ἢ δ' ἐρόεσσα ἐπὶ χθονὶ πῆξεν ὀπωπὴν
 Διηρὸν ἀμηχανέουσα καὶ οὐκ ἡμείβετο νύμφη.
 Ὅψε δὲ θαμβήσασα τόσῃν ἀνενείκατο φωνήν·
 Ἄτρεκέως, ᾧ ξεῖνε, τεῆς ποτὲ τείχεα πάτρης,
 300 Τὰ πρὶν ἐδωμήσαντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
 Ἦθελον ἀθανάτων δαιδάλματα κεῖνα νοῆσαι
 Καὶ νομὸν οἰοπόλοιο λιγύπνοον Ἀπόλλωνος,
 Ἐνθα θεοδμήτοισι παρὰ προμολῆσι πυλάων

v. 289. Δεῦρο γάμον κεράσωμεν, κ. τ. λ.] *Coluthi verba egregie illustrat Ovidii locus propterea dignus, qui adscribatur, Epist. xvi. vs. 279.*

*Parce datum fati, Helene, contemnere amorem:
 Sic habeas faciles in tua vota deos.*

Multa quidem subeunt: sed coram ut plura loquamur,

Excipe me lecto, nocte silette, tuo.

vs. 295.

Nunc ea peccamus, quae corrigi hora iugalis,

Si modo promisit non mihi vana Venus.

v. 290. Κύπριν] Similiter *Apollon. Rhod. i. 1233.*

— τῆς δὲ φρένας ἐπτοίησεν.

Κύπρις, ἀμηχανίη δὲ μόγις συναγείρατο θυμόν.

Scholiasta: Κύπρις. τὸ ἐρωτικὸν

πάθος. Adde *Manethon. Lib. iii. Apotel. 179. Posses tamen etiam pro Venere capere illud Κύπριν; quam suam appellat Paris, quia sub eius auspiciis potissimum Helenae nuptias ambiret inque illius Deae castris militaret.*

v. 291. ἔρέω] Haec loco minus commodo collocata videntur. Post versum 288., ubi rei narratae finem imponit, optime meo iudicio collocari possent hoc modo:

Ἦν Ἑλένην ἐνέπουσι, κασιγνήτην Ἀφροδίτης·

Ἦς ἔνεκεν τέτληκα καὶ οἴδματα τόσσα περῆσαι.

Οὐκ ἔρέω· τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σε διδάξω;

Δεῦρο γάμον κεράσωμεν, ἐπεὶ Κυθήρεια κελεύει.

In his verbis transitus non inelegans. Imo sic multo melius intelligi poterit, quid versu 292.

Quam Helenam appellitant, sororem Veneris:
Cuius gratia tot maria superare sustinui.
Agedum, nuptias ineamus, quoniam Venus praecipit.
Ne me rubore perfundas meamque Venerem repre- 290
hendas.

Plura non addam: quid enim gnaram te illa doce-
rem?

Etenim nosti, genere imbelli Menelaum esse.
Non tales mulieres inter Graecos inveniuntur:
Deformioribus enim natae membris
Forma viros referunt et a ceteris mulieribus dege- 295
nerant.

Dixerat: at Helena lumina in terram defixit
Diu haesitans nec quidquam respondit.
Tandem vero admiratione perculsa talia verba dedit:

O hospes, profecto moenia patriae tuae urbis
Exstructa olim a Neptuno et Apolline, 300
Splendida illa deorum opera, videre desideravi,
Ut et pascua fragrantia Apollinis pastoris,
Ubi ante portas divina arte exstructas

Οἶσθα γὰρ, ὡς Μενέλαος ἄ.
ε. γ.
voluerit: praecedit enim:

Μῆ με καταισχύνειας, ἐμὴν
καὶ Κύπριον ἐλέγξης.
Quae si coniungantur, elegans
Paridis et Menelai oppositio e-
rit; quo nihil sane facit hic no-
ster versiculus.

v. 294. Καὶ γὰρ ἄ.] Hic una
cum sequente versu in Par. B.
desideratur.

Ibid. ἀκιδνοτέροισιν] Male
Dausqueius locum hunc cepit,
qui ignorans ἀκιδνοτέροισι μελέ-
εσσιν esse minus pulchris atque
adeo deformioribus membris, ita
interpretatur: *Etsi Lacaenis
membra sint debiliora, quam vi-
ris, virorum tamen instar iis est.*
Nec multo melius ei cessit,

quam mox addit, coniectura,
forte legendum καὶ γὰρ ἀρειο-
τέροισιν: hoc enim menti Poë-
tae plane contrarium.

v. 295. νόθοι] Ita fere νόθος
Achill. Tatius adhibuit L. III.
p. 177. μέλανες δὲ τὴν χροιάν,
οὐ κατὰ τὴν Ἰνδῶν τὴν ἀκρατον,
ἀλλ' ὅλος ἂν γένοιτο νόθος Ἀ-
θίοψ. Imo ad res translate
Heliodorus Lib. v. p. 245. lin.
32. ὄνομα νόθον. Adde *Aristaen.*
L. I. Epist. x. p. 62.

v. 296. ἐπὶ χθονὶ π. ὁ.] He-
mistichium desumptum ex *Mu-
saei* v. 160.

Παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ
χθόνα πῆξεν ὀπωπὴν.
ubi vide doctissimos editores,
Röverum et *Schraderum.*

v. 303. προμολῆσι] Hactenus

- Πολλάκις ελλιπόδεσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπόλλων.
 305 Ἐρχεο νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κομίζων.
 Ἐφομαι, ὡς Κυθέρεια γάμων βασιλεια κελεύει.
 Οὐ τρομέω Μενέλαον, ὅτε Τροίη με νοήσῃ.
 Τοίην συνθεσίην καλλίσφυρος ἔννεπε νύμφη.
 Νυξ δὲ πόνων ἄμπαυμα μετ' ἡέλιιο κελεύθους
 310 Ἰπνον ἐλαφρίζουσα μετήορον ὤπασεν ἠῶ
 Ἀρχομένην, δοιάς δὲ πύλας ὤϊξεν ὄνειρων,
 Τὴν μὲν ἀληθείης, κερῶν ἀπελάμπετο κόσμῳ,

editores omnes προσβολῆσι πυλάων. Ego vero Codicum auctoritate fretus temperare mihi non potui, quin certissimam emendationem προμολῆσι in textum reciperem. Dissentiunt quidem leviter Codices. In Voss. enim προμολῆσι. Pro eo rectius in Par. A. προμολῆσι. Laur. προμηλῆσι, et corruptius adhuc in Ambr. προμηχῆσι. In omnibus tamen verae lectionis manifesta rudera. Locutionem nostram ἐπὶ προμολῆσι πυλάων in clara luce collocant Scholiastae verba ad *Apollon. Rhod. Lib. i. vs. 1174*, ubi inter alia, λέγονται δὲ, inquit, προμολαὶ καὶ τὰ ἐξώπυλα μέρη, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις φησί.

Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς, οἷ δ' ἀντίοι ἠγερῆθοντο.
Apollonii hicce versus prostat *Libr. i. vs. 320*. ubi eo, ut scripsi, modo legitur.

v. 305. Ἐρχεο] Priscarum editionum et Cod. Par. A. B. et Voss. scriptura ἄρχεο est. Laur. ἔρχεο. Existimavi aliquando, legendum ἄρχει, qua in re consentientem vidi cl. *D'Orvillium*. *Conieceram*, inquit, ἔρχεο, cui adstipulatur *Codex*: quod licet proprie ad dormitantem referatur, excitandis et aliis inservire posse videtur. Nunc pene malim:
 Ἄρχει νῦν Σπάρτηθεν ἐπὶ Τροίην με κόμισσον.

ἄρχει quem usum habeat apud principem poetam, notius. Favet huic coniecturae Cod. Voss. ubi κόμισσον. In Par. A. marg. κόμισσον. Cum tamen in Ambros. Cod., ceteroquin non optimo, legatur ἔρχεο, quin haec vera sit lectio, non dubito. Verbum ἔρχεσθαι similiaque eleganter cum participiis hoc modo construi notum.

v. 306. γάμων βασιλεια] Veram scripturam, quae in nonnullis editionibus desiderabatur, ubi γάμον, revocavi ex Aldina ceterisque priscis libris. Consentiant Cod. Voss. et Laurent. Ceterum cum *Colutho* rursus fere *Ovidius* convenit *Heroid. Ep. xvii. 131*.

Prima mea est igitur Veneri placuisse voluptas:

Proxima, me visam praemia summa tibi.

v. 307. τρομέω] In Vossiano τρομέω. In reliquis Codicibus MSS. τρομέω.

Ibid. ὅτε Τροίη με νοήσῃ] Antiqua scriptura, quae in omnibus impressis conspicitur, est ὅτ' ἐν Τροίη με νοήσῃ. Sic etiam Cod. Laurent. Cum vero in reliquis quatuor Codicibus legatur ὅτε Τροίη με νοήσῃ, pro quo rectius in Voss. ὅτε Τροίη μ. ν., parum de altera scriptura sollicitus sum, nec dubito, quin a malis correctoribus, dicam cor-

Saepe boves vatias pascebat Apollo.

Age dum, Sparta me Troiam duc.

305

Sequar, quemadmodum Venus nuptiarum praeses
vult.

Non sane metuo Menelaum, cum me Troia viderit.

Talem conditionem pulcherrima nympha iniit.

Nox vero labores finiens post solis vias

Somnum allevans exhibuit iam Auroram

310

Orientem et binas somniorum portas aperuit,

Hanc veritatis, quae corneo splendebat ornatu,

ruptoribus, ortum ducat. Qui itaque genuinam manum desideret, is quantocius, ut scripsi, ὅτε Τροίην με νοήσῃ reponat. Noster antea v. 163.

Νυμφίον ἀθήσει σε μετὰ Τροίην Λακεδαιμῶν. ubi locutio germana fere. Verbum ὄσσομαι simili modo Homerus de mari adhibuit II. E. 17.

Ὡς δ' ὅτε πορφύρη πέλαγος μέγα κύματι κωφῶ Ὀσσομένον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα.

Sic Propertius de ventis Lib. III. Elegia v. 71.

At tu, saeve Aquilo, nunquam mea vela videbis.

v. 309. ἡελίοιο κέλευθους] Elegantem usum vocis κέλευθος obiter observa. Similiter Apollon. Rhod. L. I. 500.

Ἄστρα σεληναίη τε καὶ ἡέλιοιο κέλευθοι.

Μήνης κέλευθοι apud eundem Lib. III. 533. Sic passim obvium ἀνέμων κέλευθα, ut Homer. II. O. 620. et alibi. Τγρὰ κέλευθα Orpheus Argon. 1099. pro mari:

— σὺν δ' ἔσπετο ποντοπόρος νηῦς

Τέμνονσ' ἄγρὰ κέλευθα παρὰ ξυστοῖς κροκάλοισιν.

Paulo aliter Apollon. Rhod. Lib. II. 630.

— στρυγέων μὲν ἀλὸς κρούοντα κέλευθα

Νηϊ διαπλώειν, στρυγέων δ', ὅτ' ἐπ' ἠπειροιο Βαίνομεν. πάντη γὰρ ἀνάγειοι ἄνδρες ἕασιν.

Lege βαίνομεν.

v. 310, ἡῶ] Priscæ Edd. ἡῶς Ἀρχομένη. Codices praeter Ambros. omnes ἡῶ. In Laur. tamen mutato accentu ἡῶ. In priori scriptura consentiunt Brodaeus, Falkenburgius, Neander et Ubellus, qui ἡῶ ἀρχομένην in textum intulit. Idem adscripserat vir d. ad Ald. Ed. nec dissentit cl. D'Orville. Hanc proinde scripturam, ut certissimam manum Coluthi, in textum invehere nullus dubitavi. Videtur quidem paulo durior locutio, qua nox ὀπάσαι ἡῶ dicatur, sed talia in Colutho et huiusce generis aliis poëtis ubique obvia, nec est, cur quemquam offendant. Ad intellectum loci facit Eust. ad Hom. II. B. p. 129. l. 30. οἱ πρὸς τὴν ἡῶ ὄνειροι μᾶλλον ἀληθεῖς, ὡς ἤδη πεττομένων τῶν σιτίων καὶ τοῦ λογιστικοῦ νήφοντος. v. 312. Τὴν μὲν] Laur. τῆ μὲν.

Ibid. κροάων] Sic scripsi, praesentibus Brodaeo, Falkenburgio, Neandro et viro d. ad Ald. Ed. aliisque. Pessina in Aldina et plerisque aliis scriptura erat κροάων. In Voss. Par. B. et margine Par. A. est κροάων.

Ἔνθεν ἀναθρόσκουσι θεῶν νημερτέες ὄμφαι,
 Τὴν δ' ἔλεφαντίνην, κενεῶν θρέπτειραν ὄνειρων.
 315 Αὐτὰρ ὁ ποντοπόρων Ἑλένην ἐπὶ σέλματα νηῶν
 Ἐκ θαλάμων ἐκόμισσε φιλοξείνων Μενελάου,
 Κυδιόων ὑπέροπλον ὑποσχεσίῃ Κυθερείης,
 Φόρτον ἄγων ἔσπευδεν ἐς Ἴλιον ἰωχμοῖο.
 Ἐρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀποῤῥίψασα καλύπτρην
 320 Ἰσταμένης πολύδακρυς ἀνέστενεν ἠριγενείης,
 Πολλάκι δ' ἀμφιπόλους θαλάμων ἔκτοσθε λαβοῦσα
 Ὀξύτατον βοάουσα τόσῃ ἀνενείκατο φωνήν·
 Παιῖδες, πῆ με λιποῦσα πολύστονος ὄχετο μήτηρ,
 Ἥ χθιζὸν σὺν ἐμοὶ θαλάμων κληῖδας ἐλοῦσα
 325 Ἐδραθεν ὑπνώουσα καὶ ἐς μίαν ἤλυθεν εὐνήν;
 Ἐννεπε δακρυχέουσα, συνωδύροντο δὲ παῖδες·
 Ἀγρόμεναι δ' ἐκάτερθεν ἐπὶ προθύροισιν ἐρύκειν
 Ἐρμιόνην στενάχουσαν ἐπειρήσαντο γυναιῖκες·
 Τέκνον ὀδυρομένη, γόον εὐνασον. ὄχετο μήτηρ.

Ibid. κερῶων ἀπελάμπετο κόσ-
 μῳ] Recte subolfecit Brodaeus,
 articulum ἢ hic reticeri, ut
 nempe referatur ad πύλην. Malo
 tamen addita particula δὲ le-
 gere:

Τὴν μὲν ἀληθείης, κερῶων δ'
 ἀπελάμπετο κόσμῳ.

Callimachus simili fere modo
 Hymn. in Dian. 102.

— κερῶων δ' ἀπελάμ-
 πετο χρυσός.

Ceterum distinctionem post ἀλη-
 θείης, quae in prioribus edd.
 desiderabatur cum iactura sen-
 sus, addi curavi. Errant autem
 Interpretes Coluthi, qui κόσμον
 pro mundo, ut apud Astronomos
 notum, ceperunt.

v. 314. ἔλεφαντίνην] In omni-
 bus libris hic versus ita legitur:

Τὴν δὲ δολοφροσύνης, κενε-
 ῶν θρέπτειραν ὄνειρων.

Cum tamen in Par. A. Τὴν δ'
 ἔλεφαντίνης et rectius in Voss.
 ἔλεφαντίνην legatur, hoc, ut

certissimam Coluthi manum,
 tuto in textum invehì posse cen-
 sui. Ut autem haec lectio omnis
 dubitationis expers fiat, fontem,
 unde sua derivarit Coluthus, a-
 periam. Ita enim praeiit Home-
 rus Od. T. vs. 562.

Δοιαὶ γὰρ τε πύλαι ἀμενηνῶν
 εἰσὶν ὄνειρων.

Αἱ μὲν γὰρ κερῶεσσι τετεύχα-
 ται, αἱ δ' ἔλεφαντι.

Τῶν οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ
 πριστοῦ ἔλεφαντος,

Οἳ δ' ἐλεφαίρονται ἐπε' ἀκρά-
 αντα φέροντες·

Οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κερῶων ἔλ-
 θωσι θύραζε,

Οἳ δ' ἔτυμα κρῶίνουσι, βρο-
 τῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.

Homeri verba expressit fere
 Maro Aen. vi. vs. 894. Confer
 Horatium Carmin. Lib. iii. Od.
 xxvii. vs. 40. Quibus adde Epi-
 grammatis partem ex Antholo-
 gia Lib. iii. Cap. xxv. Epigr. 46.

Qua veracibus deorum vocibus exitus pateat,
 Illam vero eburneam, unde falsa somnia prodeunt.
 Ceterum Paris velocibus navibus Helenam 315
 Ex aedibus hospitalibus Menelai abripuit,
 Et Veneris dono supra modum elatus
 Belli onus ad Ilium festinanter abduxit.
 At vero Hermione ventis velamen abiiciens
 Prima luce lacrimabunda ingemuit, 320
 Et saepius comitibus extra aedes vocatis
 Magno clamore has voces edidit:

Famulae, quo abiit mater me gemebundam re-
 linquens,

Quae heri mecum, aedium clavibus acceptis,
 Dormitum abiit eundemque lectum petiit? 325

Sic lacrimans locuta est, unaque lugebant ancil-
 lae,

Quae ante fores congregatae cōhibere
 Hermionen gemiscentem tentabant.

Filia gemebunda, desine lugere. Abiit mater.

ᾠ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ
 περίπυστον ὄνειρο,
 Ἡ δ' ἔτεδὸν κεράων οὐδ' ἐ-
 λέφαντος ἔφης.

v. 317. *Κυδιῶων*] Haud invi-
 tus equidem viri docti ad Ald.
 Ed. sententiae subscribo, post
κυδιῶων interponentis δ'. *Κυ-
 διῶων δ' ὑπέροπλον ὕ. Κ.*

v. 318. *Φόρτον*] Non video,
 quid moverit *Portum* ad vulga-
 tum *φόρτον* in *φέτρων* mutan-
 dum, cum *φόρτον* omnino sit
 retinendum, nec ullus voci *φέ-
 τρον* hic locus.

v. 321. *ἔκτοσθε λαβοῦσα*] Fuit,
 cum scribendum crederem *κα-
 λοῦσα*, quod etiam viro docto ad
 Ald. Ed. observabatur olim.
Δαυσειῖ ἔκτοσθε scribentis
 coniectura menti Poëtae adver-
 satur.

v. 322. *βοᾶουσα τόσην ἄ. φ.*
 Par. A. et B. *βοᾶσα τρῶσην.*

v. 323. *πολύστονος*] Si in vul-
 gata acquiescendum, *πολύστονος*
μήτηρ dici videtur Helena ob
 tot mala et luctus, quorum cau-
 sa unica erat. *Homerus Il. A.*
 445.

Ὅς νῦν Ἀρχελοισι πολύστονα
 κήδ' ἔφηκεν.

Scholiasta, nec non *Hesychius*
πολύστονα πολλῶν στεναγμῶν αἰ-
 τία interpretantur. Concinnior
 vero scriptura erit:

Παῖδες, πῆ με λιποῦσα πολύ-
 στονον ὄχετο μήτηρ.

v. 339.

Τοῖα δὲ δακρύσασα πολύστο-
 νος ἔννεπε κόρη.

Sic in genere *tristem* denotat.
Apollon. Rhod. L. II. 1260.

Δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πολύ-
 στονον αἶον ἀνδρῶν.

v. 327. *προθύροισιν*] Laur.
 Cod. *προθύρησιν.*

v. 329. *γόνυ εὔνασον*] Con-

- 330 Νοστήσει παλινόρσος, ἐπεὶ κλαίουσαν νοήσει.
 Οὐχ ὀράας; γοεραὶ μὲν ὑπημύουσι παρειαί,
 Πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσιν ὄπωπαί.
 Ἡ τάχα νυμφάων ἐς ὀμήγυριν ἀγρομενάων
 Ἥλυθεν, ἰδείης δὲ παραπλάζουσα κελεύθου
- 335 Ἴσταται ἀσχαλόωσα καὶ ἐς λειμῶνα μολοῦσα
 Ὠράων δροσόεντος ὑπὲρ πεδίλιο θαάσσει.
 Ἡ χροὰ πατρώιο λοεσσαμένη ποταμοῖο
 Ὠιχετο καὶ δῆθυνεν ὑπὲρ Εὐρώταο παρ' ὄχθαις.
 Τοῖα δὲ δακρύσασα πολύστονος ἔννεπε κούρη·
- 340 Οἶδεν ὄρος, ποταμῶν ἐδάη ῥόον, οἶδε κελεύθους
 Ἐς ῥόδον, ἐς λειμῶνα. τί με φθέγξασθε, γυναῖκες;

iungendum γόον εὔνασον. *Homer. Odýss. A. 758.*

Ὡς φάτο· τῆς δ' εὔνησε γόον, σκέθε δ' ὄσσα γόοιο.

v. 330. παλινόρσος] Laur. παλινόρσον.

Ibid. ἐπεὶ κλαίουσαν νοήσει] Omnium fere librorum aequae manu exaratorum atque typis impressorum constans scriptura est ἐπεὶ κλαίουσαν νοήσει. Vir d. ad Ald. Ed., Neander et Brodaeus quique id in textum receperunt doctissimus Stephanus, Lectius et Portus scribendum voluerunt ἐπεὶ κλαίουσαν οἶσει. Quod satis recte factum videri posset, ut adeo mirum non sit, qui illud deosculatus fuerit vir summus Iac. Phil. D'Orville, cuius ecce notam: Ὄσει, inquit, recte credo emendatum. Hesychius: Ὄσατο, ἐνόησε. Nam ut legamus νόση α γλαφθρία Coluthi alienum. Quamvis id omnino probem in Callimachi Hymno in Iovem a magno Bentleyo restitutum. Videri posset et huic emendationi favere Cod. Ambros., quippe in quo nulla a Stephaniana notetur differentia. Cum tamen collatio, ut iam alias monui, minus fidelis videatur

et in reliquis scriptis libris sine ulla scripturae mutatione retineatur ἐπεὶ κλαίουσαν νοήσει, parum hac in parte fidei habendum huic collationi reor. Paulo aliter tentavit Falkenburgius, qui mendam non in νοήσει, sed in κλαίουσαν quaerens scribendum existimavit κλαίουσα νοήσει. Si tamen paulo accuratius locum considerasset, facile vidisset, hanc scripturam a Colutho alienam esse. Hermiones enim, non vero Helenae, partes hic erant plorare. Vel itaque in priori emendatione ἐπεὶ κλαίουσαν ὄσει acquiescendum, vel, quod aliquando conieceram ob defectum voculae admodum necessariae σε, ἐπεὶ κλαίειν σε νοήσει scribendum.

v. 332. Πυκνὰ] In Voss. πικρά, pro quo si, accentu mutato, legas πικρὰ δὲ μυρομένης, sensus non inelegans evadet. Πικρὸν δάκρυον *Homer. Odýss. A. 153.*

— αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε
 Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.

Adde e multis unicum *Lucae* locum *Evangel. c. xxii. 62. Καὶ ἐξελθὼν ὁ Πέτρος ἔκλαυσε πι-*

Redibit, cum te plorare cognoverit. 330
 Nonne vides, quantum prae luctu subsidant genae,
 Quantumque continuo fletu vigentes absumantur
 oculi?

Aut fortasse ad nympharum coetum
 Abiit rectaque aberrans via
 Tristis incedit et ad pratium gressa 335
 Horarum roscido super campo sedet
 Aut patrio fluvio corpus ablutum
 Abiit et moratur ad Eurotae ripas.

Talia vero cum gemitu loquebatur tristissima
 puella:

Novit montem et fluviorum fluxus, neque latet via 340
 Ad rosetum et pratium. Quid loquimini, feminae?

κρῶς. Vulgatam tamen rectius
 et loco convenientius sese habe-
 re censeo.

v. 335. καὶ ἐς λειμῶνα] Haec
 plerorumque Codicum et edito-
 rum librorum scriptura est. In
 aliis erat καὶ εἰς λ.

v. 337. Ἡ χροῖα πατρώοιο] Voss. Cod. πατρώοιο. Pro eo in
 Aldin. et aliis quibusdam πα-
 τρώοιο. Cum Aldina consentit
 Cod. Laur.

v. 338. δῆθ' ἔθνευ ὑπὲρ Εὐρ. π.
 ὄ.] Ita in antiquis libris reperire
 licet hunc versum. Mendosam
 scripturam habent praeterea
 Cod. Voss. Laur. Par. A. B. In
 Edd. Stephan. Lectii et Porti
 καὶ δῆθ' ἔθνευ Ἐὐρώταο παρ' ὀ-
 χθαίς. Stephano praeiit Bro-
 daeus, nec dissentiunt vir d. ad
 Ald. Ed., Falkenburgius, Nean-
 der et Ubelus. Sed ut in ἐὐρῶταο
 et similibus eiusmodi reso-
 lutiones licitas esse omnino lar-
 gior, ita in Εὐρώταο plane di-
 versus sentio nec facile Ἐὐρῶ-
 τας scribi probo. Hoc credo senti-
 ens Dausqueius a Brodaeo a-
 liisque diversus abiit et divina-
 vit legendum δῆθ' ἔθνευ ποτ' Εὐ-

ρώταο παρ' ὀχθαίς: quod etsi
 ferri possit, nondum tamen sa-
 tisfacit. Plane existimo, παρ' ὀ-
 χθαίς a malis correctoribus fuis-
 se profectum et sic locum le-
 gendum:

Ἦμιχτο καὶ δῆθ' ἔθνευ παρ' Εὐ-
 ρώταο ῥεέθροις

Ante versu 219.

Σπάρτην καλλιγύνακα, φι-
 λην πόλιν Ἀτρείωνος,
 Κεκλιμένην ἐνόησε παρ' Εὐ-
 ρώταο ῥεέθροις.

v. 352.

Μὴ δ' ἱερῶν γονόεντος ἐπ'
 Εὐρώταο ῥεέθρων.

Amat enim noster saepe eadem
 verba et hemistichia repetere.
 Conferatur etiam Theocrit. Id.
 xviii. 24.

v. 340. Οἶδεν ὄρος] In Ald. et
 quibusdam aliis editis εἶδεν et
 mox εἶδε. In Stephan. aliisque
 οἶδεν et οἶδε. Sic Cod. Laur.
 Par. B. et Ambros. In Voss. Par.
 A. εἶδεν rursus et εἶδε.

v. 341. Ἐς ῥόδον] Si cum hoc
 loco conferas Theocrit. Idyll.
 xviii. v. 39., ubi sic canit venu-
 stissimus poeta:

- Ἄστέρες ὑπνώουσι καὶ ἐν σκοπέλοισιν λαύει·
 Ἄστέρες ἀντέλλουσι καὶ οὐ παλίνορθος ἰκάνει.
 Μητέρα ἐμῆ, τίνα χῶρον ἔχεις; τίνα δ' οὐρεα ναλεις;
 345 Πλαζομένην θῆρες σε κατέκτανον; ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 Θῆρες ἀριζήλοιο Διὸς τρομέουσι γενέθλην.
 Ἥριπες ἐξ ὀρέων χθαμαλῆς ἐπὶ νῶτα κονίης
 Σὸν δέμας οιοπόλοισιν ἐνὶ δρυμοῖσι λιποῦσα;
 Ἄλλὰ πολυπρέμων ξυλόχων ὑπὸ δάσκιον ὕλην
 350 Δένδρεα παπτήνασα καὶ αὐτῶν ἄχρι πετήλων
 Σὸν δέμας οὐκ ἐνόησα· καὶ οὐ νεμεσίζομεν ὕλην.
 Μὴ δ' ἱερῶν γονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ρεέθρων
 Νηχομένην ἐκάλυψεν ὑποβρυχίην σε γαλήνη;
 Ἄλλὰ καὶ ἐν ποταμοῖσι καὶ ἐν πελάγεσσι θαλάσσης
 355 Νηϊάδες ζώουσι καὶ οὐ κτείνουσι γυναῖκας.
 Ὡς ἢ μὲν στενάχεσκεν, ἀνακλίναςα δὲ δειρὴν
 Ἔπνωσ', ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος. εἰ γὰρ ἐτύχθη
 Ἄμφω, ἀναγκαίη ξυνήϊα πάντα λαχόντα,
 Ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.
 360 Ἐνθεν ἀκηχεμένοισι βαρυνόμεναι βλεφάροισι
 Πολλάκις ὑπνώουσιν, ὅτε κλαίουσι γυναῖκες.

Ἄμφω δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ
 ἐς λειμῶνια φύλλα
 Ἐρפוῦμες στεφάνως δρεφεύ-
 μενοι ἀδὲ πνέοντας.
 fieri vix posse confido, quin
 statim suspicio subnascatur, no-
 stro in loco ad exemplum *Theo-*
criti legendum esse, Ἐς δρόμον,
 ἐς λειμῶνα: quando conferen-
 da, quae supra ad vs. 243. no-
 tavi. Cum tamen in vulgata δό-
 δον non sit quod merito quem
 offendat, nihil temere adfirmare
 ausim. δόδον pro *roseto* quin
 eleganter poni possit, nemo in
 dubium vocabit.
 v. 342. Ἄστέρες ὑπνώουσι] In
 Par. A. hic versus sequenti post-
 ponitur, nec dubito, quin talis
 etiam versuum ordo sit in Voss.,
 ubi in collatione, qua usus
 sum, vers. 341. et 343. inverso

ordine legi notatum erat. Quod
 manus aberrantis culpa accidisse
 videtur, cum scribi debuerit,
 versum 342. et 343. inverso legi
 ordine. Saepius enim concor-
 dant hi Codices, ut alibi dixi.

v. 347. Ἥριπες ἐξ ὀ. χθαμα-
 λῆς] Voss. ἥριπες δ' ἐξ ὀρέων
 χθαμαλόης.

v. 351. νεμεσίζομεν ὕλην] In
 Laur. νομεσίζομαι, Par. B. νεμε-
 σίζομαι.

v. 352. Μὴ δ' ἱερῶν] Male in
 hodiernis libris legitur μηδ':
 paulo rectius tamen in Aldina
 μήδ'. Dubium non est, quin
 scribendum μηδ', idque inter-
 rogative capiendum. Qua de re
 consule *Devarium* p. 284.

v. 353. ὑποβρυχίην] Recte
submersam vertunt Interpretes.
 Sic *Apollon. Rhod.* ii, 1219.

Stellae occidunt et tamen in scopulis moratur:

Stellae oriuntur neque redit.

Mater mea, ubinam terrarum degis? quosnam colis
montes?

Num ferae te oberrantem trucidarunt? At vero ipsae 345

Ferae magni Iovis genus formidant.

Cecidistine e montibus in terram pulverulentam.

Corpus tuum in desertis silvis linquens?

At vero sub densa plurimisque arboribus consita
silva

Arbores ad ipsa usque folia visitans 350

Corpus tuum non inveni. Non igitur silvam culpa-
mus.

Num in sacris foecundi Eurotae fluentis

Natans aquis submersa es?

At vero in ipsis etiam fluviis et profundo mari

Naiades vivunt et non occidunt mulieres. 355

Ita Hermione ingemuit, cum cervicem inclinans
Obdormivit mortis socia. Siquidem enim existant
Ambo, necesse est, ut, cui omnia communia obtige-
rint,

Opera maioris natu fratris imitetur.

Hinc moestis gravatae luminibus

Saepe dormiunt mulieres, quando lacrimantur. 360

— ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνί-
δος ὕδασι λίμνης.

L. iv. 1757. et alibi. Plura da-
bunt *D'Arnaud* Anim. Crit. p.
217. et doctissimus *Leopardus*
Emendat. Lib. ix. Cap. xxiii.

v. 355. *Νηϊάδες ζώουσι*] *Dau-
squeio* legendum videbatur *Νη-
ϊάδες σώουσι*. Vulgatam malo.
Mox *Laur.* Cod. καὶ ἐκτείνουσι.

v. 357. "*Τπνωσ'*] Merito meo
arbitrio inter intricatissimos
hunc locum numeres. Senten-
tiam, quam hic compendifa-
ctam proponam, latius explica-

bo in *Animadversionibus*. Le-
gendus videtur totus hicce lo-
cus:

— ἀνακλίνασα δὲ δει-
ρήν

"*Τπνωσεν θανάτοιο συνέμπο-
ρος εἰ γὰρ ἐτύχθη*

"*Ἄμφο, ἀναγκαίη, ξυνήϊα
πάντα λαχόντα,*

"*Ἐργα παλαιότεροιο κασιγνή-
τοιο διώκειν.*

Elegans sane etiam est et forte
unice vera, quam mecum com-
municavit cl. *D'Orville*, conie-
ctura. En ipsa verba: *Locus cor-
ruptissimus. Ut brevis sim, ve-*

- Ἡ μὲν ἀλητεύουσα δαΐφροσύνησιν ὄνειρων
 Μητέρα παπταίνειν ὠΐσατο· τοῖα δὲ κούρη
 Ἰαχε θαμβήσασα, καὶ ἀχνυμένη περ ἑοῦσα·
 365 Χθιζὸν ὄδυρομένην με δόμων ἔκτοσθε φρυγούσα
 Κάλλιπες ὑπνώουσιν ὑπὲρ λεχέων γενετήρος.
 Ποῖον ὄρος προλέλοιπα; τίνας μεθέηκα κολώνας;
 Οὕτω καλλικόμοιο μεθ' ἀρμονίην Ἀφροδίτης.
 Τοῖα δὲ φωνήσασα προσέννεπε Τυνδαρεώνη·
 370 Τέκνον ἀκηχεμένη, μὴ μέμφο τοῖα παθοῦσα.
 Ὁ χθιζὸς με μολῶν ἀπατήλιος ἤρπασεν ἀνήρ.

rosimile est post vs. 356. exci-
disse versum huius fere sensus:

Ὡς ἢ μὲν στεναγέσκον· ἀνα-
 κλίνας δὲ δειρῆν

Ἀῆξε γόων μαλακῶ τε κακῶς
 ἐκέδασσε μερίμνας

Ἦπνω. ἐπεὶ θανάτοιο συνέμ-
 πορος ὕπνος ἐτύχθη,

Ἄμφο ἀναγκαίῃ ξυνήϊα πάν-
 τα λαχόντα [τὸν ὕ-
 πνον]

Ἔργα παλαιότεροιο κασιγνή-
 τοιο διώκειν.

Ἄμφο ἔργα, quia mors et somnus
 λαδίφθογοι et λαδικήδεις, et
 tacere et curarum oblivisci fa-
 ciunt. Qui minori molimine hunc
 locum sanaverit, vel ei commo-
 dum inesse sensum commonstra-
 verit, optime de Colutho merue-
 rit. Ceterum pro ὕπνωσ', quae
 quorundam editorum scriptura
 est, nec non Cod. Voss. (ubi
 praeterea pro θανάτοιο θάνα-
 τοι legitur) et Laur., ut versui
 suos redderet numeros, ὕπνωσ'
 ἐπεὶ etc. scripserunt Brodaeus
 eumque secutus Stephanus alii-
 que. In Ambr. Cod. ὕπνος ὑπέρ.
 Par. A. ὕπνωσ' an ὕπνος habue-
 rit, vix dignoscere potui. Poste-
 rius tamen in Par. B. fuisse ex
 addita a collatore notula liquet.
 Falkenburgius praeter coniectu-
 ram memoratam praeterea ad-
 didit ἴσως ὕπνος. Forte voluit

legendum ὕπνος ἐπεὶ θανάτοιο
 συνέμπορος. [Tetigit h. v. Dor-
 villius ad Chariton. p. 582. ed.
 Lips. G. H. S.]

v. 362. ἀλητεύουσα] Cod. Am-
 bros. ἀλιτεύουσα. Ceterum quid
 sit ἀλητεύουσα δαΐφροσύνησιν
 ὄνειρων, ignoro. Penes me du-
 bium vix est, quin pro ΔΑΙ-
 ΦΡΟΣΤΥΝΗΙΣΙΝ sit reponen-
 dum ΔΟΛΟΦΡΟΣΤΥΝΗΙΣΙΝ,
 quod propterea literis maiusculis
 exhibui, ut sic lectorum oculis
 mendi originem simul offer-
 rem. Δολοφροσύνη dolum signi-
 ficat. Ita Homerus Il. T. 97.

— — — ἀλλ' ἄρα καὶ
 τὸν

Ἦρη θῆλυς ἑοῦσα δολοφρο-
 σύνης ἀπάτησεν.

Prae ceteris huc facit Coluthi
 locus, prouti in prioribus Edi-
 tionibus et Codicibus nonnullis
 legitur, etsi depravatus, versu
 314., ubi de somniorum portis
 loquitur:

— — — δοιᾶς δὲ πύλας
 ὠΐξεν ὄνειρων·

Τὴν μὲν ἀληθείης, κερῶν δ'
 ἀπελάμπετο κόσμω·

Ἐνθεν ἀναθρόσκονσι θεῶν
 νημερτέες ὄμφαι·

Τὴν δὲ δολοφροσύνης, κενε-
 ῶν θρέπτειραν ὄνει-
 ρων.

Cum autem decepta inepta imagine somni

Matrem se videre putabat puella, talia

Prae stupore et moerore clamabat:

Heri aufugiens extra aedes me plorantem 365

Et in lecto paterno dormientem deseruisti.

Quot montes superavi? quot colles praeterii?

Siccine properabas ad vinculum formosae Veneris?

Talia vero respondit Tyndaris:

O filia tristissima, ne miserae mihi hanc culpam im- 370
pingas.

Vir ille dolosus, qui heri hic venit, me abripuit.

Vide quae ad hunc locum notavi.

v. 365. με δόμων] C. Ambr. και δόμων.

Ibid. φνγοῦσα] Cod. Voss. φνγοῦσαν.

v. 367. τίνας μεδέηκα] C. Laur. μέθελκα.

v. 368. Οὕτω καλλικόμοιο] Sive cum viro d. ad Ald. Ed. interpreteris: *Siccine nuptias illicitas sequi debebas?* sive cum Brodaeus, quod eodem fere reddit: *Siccine ad Venerium vinculum properas?* nihil sane profeceris et eadem remanet difficultas. Plane enim ineptum foret Hermionen matri suae fugam et nuptias cum Paride initas exprobrantem introducere, cum adhuc sollicita erat in somnio, ubi locorum matrem investigaret potissimum, nec quidquam de raptu eius a Paride abductae cognoverat: id enim demum versu 371. ipsius Helenae indicio Hermionae significatur!

Ὁ χθιζός με μολών ἀπατήλιος ἤρπασεν ἀνήρ.

Plane itaque suspicor, hunc versiculum loco alieno legi et olim post versum 370. hoc modo fuisse positum:

Τέκνον ἀκηχεμένη, μὴ μέμφο τοῖα παθοῦσα.

Οὕτω καλλικόμοιο μεθ' ἀρμονίην Ἀφροδίτης

Ὁ χθιζός με μολών ἀπατήλιος ἤρπασεν ἀνήρ.

Ita Helenae recte tribuuntur, quae Hermionae nullo modo conveniebant. Post versum autem 367. quaedam excidisse credo ad Hermiones verba pertinentia. Nimis enim ceteroquin sunt abrupta, imo plane elanguida, quibus matrem compellat Hermione.

v. 370. τοῖα παθοῦσα] Revocavi priscam scripturam, quae in Aldina et quinque Codicibus constans erat et, ut arbitror, a Colutho vere profecta. Participium παθῶν cum aliis verbis hoc modo eleganter coniungi quis nescit? Sufficiat in rem nostram *Achillis Tatii* locus Lib. v. p. 303. δι' αὐτὸν γὰρ δύο μῆνας νῦν ἐνθάδε διέτριψεν ἀκολουθήσαι δεομένη, ὃ δὲ οὐκ οἶδα τί παθῶν ὑπερηφανεῖ. παθοῦσαν tamen maluerunt et partim ediderunt vir d. ad Ald. Ed. Brodaeus, Neander, Falkenburgius, Stephanus, Lectius et Portus. Ubelus praetulit παθοῦσα; nec, cur ab ea scriptura discedamus, causam video.

v. 371. Ὁ χθιζός με] Expresit hic fere, ut saepe, *Apollon. Rhod. L. iv. 1436.*

- Ἐννεπεν ἢ δ' ἀνόρουσε καὶ οὐχ ὀρώσα τιθήνην
 Ὁξυτέρη πολὺ μᾶλλον ἀνεβρυχήσατο φωνῇ·
 Ἡερίης ὄρνιθες ἔυπτερα τέκνα γενέθλης,
 375 Ἔσπετε νοστήσαντες ἐπὶ Κρήτην Μενελάω·
 Χθιζὸν ἐπὶ Σπάρτην τις ἀνὴρ ἀθεμίστιος ἔλθων
 Ἀγλαΐην σύμπασαν ἑμῶν ἀλάπαξε μελάθρων.
 Ὡς ἢ μὲν πολύδακρυς ἐς ἡέρα φωνήσασα
 Μητέρα μαστεύουσα μάτην ἐπλάζετο κούρη.
 380 Καὶ Κικόνων πτολίεθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἑλλης
 Λαρδανίης λιμένεσσι νύμφιος ἤγαγε νύμφην.
 Πυκνὰ δ' ἔτιλλε κόμην, χρυσέην δ' ἔξόρηξε καλύπτρην
 Κασσάνδρῃ νεόφοιτον ἐπ' ἀκροπόλης ἰδοῦσα.

Ἦλυθε γὰρ χθιζὸς τις ἀνὴρ
 ὀλωτάτος ὕβριν

Καὶ δέμας.

Callimachus Hymn. in Cerer. 77.

— χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κρα-
 νῶνα βέβηκε.

Sic passim in aliis adiectivis ad-
 verbialiter positus fieri amat, ut
 apud eundem Hymn. in Iov. 87.

Ἐσπέριος κείνός γε τελεῖ, τὰ
 κεν ἦοι νόση.

Achilles Tatius L. II. pag. 105.

Καλλισθένης τὸ σημεῖον ἰδὼν
 ὑπηγνιάζεν ἐπιπλεύσας, καὶ δέ-
 χεται μὲν τὴν κόμην, πλεῖ δ' εὐ-
 θὺς πελάγιος. Heliodor. Aethiop.
 Lib. VII. p. 316. lin. 28. παννύ-
 χιος γοῦν ἔκειτο, πυκνὰ μὲν
 πρὸς ἑκατέραν πλευρὰν τὸ σῶμα
 διαστρέφουσα. Vid. etiam ma-
 gnum Salmasium ad Tertullia-
 num de Pallio p. 245.

v. 373. πολὺ] Laur. πολλῇ et
 mox φωνῇν. In Ambr. πολλῇ.

v. 374. Ἡερίης] Nescio, unde
 pravam scripturam Ἡερίαι arri-
 puerit Portus. Cod. Voss. ἱερίης.

v. 377. ἑμῶν] Brodaeus, Ne-
 ander, vir d. ad Ald. Ed. et Ube-
 lus malunt ἑῶν. Non multum
 obloquor, etiamsi vulgata facile
 suos etiam inveniet patronos.
 Cl. D'Orville, Forte ἑῶν, inquit,

tuorum. Sic ἐὸς de omni perso-
 na, uti saepe passim, ἑαυτοῦ
 pro ἑμαντοῦ et σεαυτοῦ.

v. 378. ἐς ἡέρα φωνήσασα] Conferantur Catulli verba Epi-
 thal. Pel. et Thet. v. 164.

Sed quid ego ignavis nequic-
 quam conqueror auris
 Externatā malo? quae nullis
 sensibus auctae

Nec missas audire queunt
 nec reddere voces.

Vide ibi Scaligeri notam.

v. 380. Καὶ Κικόνων] Bro-
 daeus ad hunc locum διὰ sub-
 audiendum vult, nisi versus in-
 teger desit. Imo vero non unum
 duntaxat versum, sed longe plu-
 ra deesse existimo, quibus com-
 modum ab Hermione ad Hele-
 nam et Paridem transitum face-
 ret iterque ad Troiam breviter
 commemoraret, ut ante Paridis
 ad Helenam tendentis. Eo ma-
 nifeste nos ducit hicce versus,
 ubi Ciconum mentio, iuxta quos
 iter flexit Paris. Nihil itaque in
 hoc loco temere mutandum aut
 tentandum. In Voss. mox πόρο
 Ἑλλης.

v. 381. Λαρδανίης] Ita Codi-
 dices omnes praeter Ambros.,
 ubi Λαρδανίην. Λαρδανίης re-

Vix haec locuta erat, cum *Hermione* prosiliit nec
matrem cernens

Vehementiori longe voce clamavit:

O volucres alatae, aëria stirpe oriundae,
Dicite ad Cretam tendentes Menelao: 375
Heri quidam homo nequam Spartam venit
Et omnem aedium mearum ornatum abripuit.

Tales illa lacrimis absumta in aërem clamores ede-
bat

Et ad matrem investigandam frustra oberrabat.
At urbes Ciconum et Hellespontum Aeolium (*transiens*) 380
Portibus Dardaniae sponsam advexit sponsus.
Crebro vero comam aureamque vittam laniavit
Cassandra, postquam ab arce vidisset advenientem *He-
lenam*:

peries etiam in Aldin. Neandr. et Ubel. *Stephanus* tamen, *Lectius* et *Portus*, ediderunt *Δαρδανίοις*, non male quidem, absque ulla tamen necessitate et contra unanimum librorum consensum. *λιμένες Δαρδανίης* sunt *portus Dardaniae*. Vide *Stephanum* v. *Δάρδαρος* et *Apollodorum* a *Berkelio* ibi adductum. Voss. Cod. etiam *λιμένεςιν*.

v. 382. *ἔρριψε*] *Portus* dedit *ἔρριψε* contra fidem omnium aequae impressorum ac scriptorum librorum, ad exemplum forte versus 319.

Ἐρμιόνη δ' ἀνέμοισιν ἀπορρίψασα καλύπτου.
Nec parum roboris accedit huic coniecturae *Homeri* loco Il. X. 406.

— ἡ δὲ νῦν μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρῆν ἔρριψε καλύπτου

Τηλόσε.
quae verba nostrum ante oculos habuisse certum est. Cum tamen et altera lectio ob constantem librorum veterum scri-

pturam nonnullis forsitan probabitur, nihil hic mutare quam temeritatis notam mihi inuri malui.

v. 383. *Κασσάνδρην*] Voss. *Κασάνδρην*.

Ibid. *νεόφοιτον ἐπ'*] Haec antiqua omnium librorum scriptorum, ut et Aldinae editionis, scriptura est. Ab ea differt illa *Stephani*, ubi, nescio an typotheatarum negligentia, an de industria, excusum *νεόφοντον* cum iactura sensus aequae ac metri. Idem illud *νεόφοντον* iam olim a nonnullis scriptum fuisse hoc loco pro *νεόφοιτον* testatur *Brodaeus*. De hoc loco sic clar. *D'Orville*: *Nescio, unde pessimam lectionem arripuerit Stephanus, cum νεόφοιτον recte in aliis exstet.* Verum enim vero, ne quid dissimulem, scrupulus adhuc superesse videtur in *νεόφοιτον*, quod sane melius *Cassandrae* quam *Paridi* ita absolute absque nomine positum convenire arbitror. Accedit *Tryphiodori* locus versu 362.

Τροίη δ' ὑψιδόμων πυλέων κληϊδας ἀνεῖσα
385 Δέξατο νοστήσαντα τὸν ἀρχέκακον πολίτην.

<p>Ὡς ἦγε πτερόεντος ἀναίλασα νόοιο Κασσάνδρη νεόφοιτος ἐμαί- νετο, πικνὰ δὲ χαι- την Κοπτομένη καὶ στέρον ἀ- νίαχε μαινάδι φωνῆ. Qui itaque aliis locis Τρυφίω-</p>	<p>dorum vel saltem eosdem cum Tryphiodoro poëtas sibi imitan- dos sumserit, idem hic fecisse Coluthum fortassis et ad eorum exemplum dedisse Κασσάνδρη νεόφοιτος ἐπ' ἀκροπόλης ἰδοῦ- σα non sine ratione opineris: quamvis, si pro ἐπ' legeretur</p>
--	---

Troiaque, excelsis portis reseratis,
Perniciosum illum civem redeuntem recepit.

385

ἀπ', ut *Stephanus* edidit, quem
iuvant Par. A. B. quodque in
versione agnovi, nec id confo-
derem.

Ibid. ἀριστόλης] In Voss.
Cod. ἀριστόλης et νεόφοιτον.

v. 384. πύλων] In Aldina ce-
terisque editionibus prava scri-
ptura est πόλων. Antiqua et
vera poëtae manus πύλων in
omnibus omnino Codicibus est,
unde non invitatus huc transtuli.

INDEX VERBORUM
QUAE APUD
COLUTHUM OCCURRUNT.

A.			
		"Αγω	94.
		"Αγων	24, 318.
'Αγαλλόμεναι	185.	'Αγών	84.
'Αγαλλομένη	63.	'Αδαήμων	183.
'Αγαλλομένην	16.	'Αδίδακτος	31, 115, 183.
'Αγαλλόμενος	244.	'Αέθλιον	188.
'Αγέλην	103.	'Αεί	89.
'Αγέραστον	37.	'Αειδομένων	18.
'Αγλαΐαι	85.	'Αείδων	110.
'Αγλαΐη	170.	'Αείρω	94.
'Αγλαΐη	160.	'Αείρων	34.
'Αγλαΐην	170, 233, 261, 267,	'Αέξειν	171.
	284, 377.	'Αεξόμεναι	294.
'Αγλαΐης	165.	'Αήθεα	7.
'Αγλαΐησι	247.	'Αήται	230.
'Αγλαΐησιν	257.	'Αθάνατοι	279.
'Αγλαόν	70, 164.	'Αθανάτοισι	11.
'Αγνώσσεις	183.	'Αθανάτων	501.
'Αγνώσσων	8.	'Αθεμιστιος	376.
'Αγρόμεναι	327.	'Αθήριζε	147.
'Αγρομενάων	333.	'Αθηναίης	213.
'Αγρομένων	103.	'Αθήνη	31, 135, 143, 184.
'Αγροτέρη	33.	'Αθήνην	89, 138, 168, 187.
'Αγροτέρην	109.		189.
"Αγχι	220.	'Αθήνης	149, 234.
'Αγχιδόμοισιν	243.	'Αθήσει	163.

'Αθροίσας	191.	"Αμφω	358.
Αἰ	2.	'Αναγκαίη	358.
Αἰακιδάων	266.	'Ανάθημα	165.
Αἰεὶ	149.	'Αναθρώσκοιεν	55.
Αἰμυονιῶν	17, 214.	'Αναθρώσκουσα	202.
Αἰολίδος	380.	'Αναθρώσκουσι	313.
'Αἶοντες	98.	'Ανακλίνασα	356.
Αἰπύδημα	231.	'Ανάκτιδες	184.
'Αἰστώσαι	51.	'Ανάκτιδος	292.
Αἰχμῆς	92.	"Ανακτις	90.
Αἴψα	208.	'Αναπτύξασα	80.
'Ακερσεκόμης	40.	'Αναστήσασα	50.
'Ακηχεμένη	370.	'Αναύρου	102.
'Ακηχεμένησιν	283.	'Ανδράσι	140.
'Ακηχεμένοισι	360.	'Ανδρῶν	265, 278, 295.
'Ακιδνοτέροισιν	294.	'Ανεβάλλετο	113.
'Ακοίτην	211.	'Ανεβλάστησε	180.
'Ακούεις	71, 271.	'Ανεβρουχήσατο	373.
"Ακρη	100.	'Ανέγνω	255.
'Ακροπόλῆος	383.	'Ανεῖσα	204, 248, 384.
'Ακταίοισιν	199.	'Ανέκοπτεν	123.
'Αλάπαξε	377.	'Ανέμοισιν	319.
'Αλαῖται	42.	'Ανεμώλιος	177.
'Αλέγιζε	38.	'Ανενείκατο	167, 259, 298,
'Αλεξάνδρω	135, 196.		322.
'Αλέεινεν	121.	'Ανέρας	192.
'Αληθείης	312.	'Ανερχομένοια	217.
'Αλήμονος	210.	'Ανέστενεν	320.
'Αλητεύουσα	362.	'Ανέτελλεν	215.
'Αλλ'	254.	'Ανήγαγεν	238.
Αλλά	56, 92, 172, 179, 262,	'Ανηέξησε	241.
	345, 349, 354.	'Ανηρ	371, 376.
'Αλός	8.	"Ανθος	241, 242.
'Αλόχευτον	180.	'Ανηῦτησεν	83, 129, 143.
"Αλσεα	27.	'Ανηώρησε	153.
'Αμείνονα	79.	'Ανοίξας	270.
'Αμείψας	206.	'Ανόρουσε	121, 372.
'Αμέλησε	78, 111.	'Αντάξιον	285.
'Αμηχανέουσα	297.	'Αντέλλοντα	209.
"Αμπαυμα	309.	'Αντέλλουσι	343.
'Αμυκλαίων	237.	'Αντί	92, 161, 162, 197.
'Αμφιπόλους	321.	'Αντιάνειραν	168.
'Αμφιπρότης	21.	'Αντίθροος	116.

' Αντίλοχον	264.	' Αρχέκακον	385.
' Αοιδήν	109, 123.	' Αρχεκάπων	9.
' Απ'	22, 204, 278.	' Αρχή	10.
" Απαν	155.	' Αρχήν	61.
' Απατήλιος	371.	' Αρχομένην.	311.
' Απελάμπετο	312.	' Αρωγήν	173.
' Απεσσυμένων	23.	' Ασβέστοιο	53.
' Απήμονα	212.	' Ασθμα	176.
' Από	30, 46, 213.	' Ασίδα	158.
' Απόλλων	24, 238, 272, 281,	' Ασίης	146.
	300, 304.	' Ασκήσασα	28.
' Απόλλωνι	236, 241.	' Ασπιδιώτην	57.
' Απόλλωνος	32, 302.	" Αστεα	215.
' Αποπλαγχθεῖσα	41.	" Αστεος'	233.
' Απορνύμεναι	6.	' Αστέρεις	342, 343.
' Αποδδίψας	125.	" Αστν	139.
' Αποδδίψασα	319.	' Ασχάλωσα	335.
" Απτετο	106.	' Ασχάλωσαν	189.
' Απτολέμοισι	148.	" Ατε	41, 65.
" Αρα	98, 204.	" Ατερ	36.
' Αράσσειν	54.	' Ατιμάσας	137.
' Αργείης	13.	' Ατρείδαο	243.
' Αργείοισι	262, 293.	' Ατρείωνος	218.
' Αργυρέης.	253.	' Ατρεκέως	299.
" Αρεα	57.	' Ατρυτώνη	177.
' Αρειοτέρη	65.	' Ατρυτώνης	192.
' Αρειοτέρης	75.	' Ατυζομένη	52.
" Αρεος	182.	Αύλην	249.
' Αρήϊον	91.	Αύλης	251.
" Αρης	171.	Αύται	13.
" Αρης	35, 175.	Αύταρ.	77, 226, 238, 270,
' Αριζήλοιο	242, 346.		282, 315.
' Αριζήλω	261.	Αύτη	26.
' Αριζήλων	60.	Αύτης	233.
' Αριστεύουσιν	149, 160,	Αύτοι	345.
' Αριστεύων	275.	Αυτόκασιγνήτην	21.
' Αριστήων	265.	Αυτών	106, 133, 350.
' Αρμονίην	368.	' Αφρογενείη	165.
' Αρμονίης	26, 183.	' Αφροδίτη	26.
" Αρσενες	186.	' Αφροδίτη	159.
" Αρτεμις	33.	' Αφροδίτην	16, 137, 198
" Αρτι	100.	' Αφροδίτης	287, 368.
' Αρχεκάκοιο	194.	' Αχάϊδος	215.

'Αχιλλῶς	268.	Γαμήλιον	28.
'Αχτυμένη	364.	Γάμον	31, 289.
'Αχρη	350.	Γάμος	178.
		Γάμων	31, 306.
		Γανυμήδης	19.
		Γάρ	12, 147, 159, 283, 292, 294, 357.
B.		Γεγάσιν	293.
Βαθυκλήροιο	214.	Γεγανῖα	65.
Βαθύκολπον	152.	Γείτονα	221.
Βαίος	108.	Γείτονας	232.
Βαλόντες	224.	Γενέθλη	1, 20.
Βαρύμητις	141.	Γενέθλην	166, 262, 346.
Βαρύγουνον	118.	Γενέθλης	246, 274, 292, 374.
Βαρύδουπος	54.	Γενετήρος	366.
Βαρυζήλοισιν	44.	Γένος	260, 266.
Βαρυνόμεναι	360.	Γήρην	270.
Βασίλεια	26, 174, 282.	Γλαυκῶν	131.
Βασίλειαν	16, 89, 137, 174.	Γοεραὶ	331.
Βασιλῆα	258, 273.	Γουόεντος	352.
Βασιλῆϊ	147, 195, 240, 261.	Γόνον	329.
Βασιλῆων	90.	Γυμνώσασα	152.
Βελέων	256.	Γύμνωσε	155.
Βέλος	91.	Γύναι	276.
Βερέθρων	50.	Γυναῖκας	355.
Βλεφάρουσι	360.	Γυναῖκες	96, 160, 186, 293, 295, 328, 341, 361.
Βλεφάρων	73, 131.		
Βοάουσα	322.		
Βοήν	115.		
Βοσκομένων	104.		
Βότρως	40.		
Βωπολέοντα	71.	Δ.	
Βουκόλος	10, 85.	Δ'	34, 37, 39, 41, 46, 49, 52, 58, 62, 65, 82, 98, 101, 107, 110, 115, 121, 129, 144, 152, 154, 164, 183, 187, 190, 204, 243, 253, 255, 256, 257, 296, 314, 319, 321, 327, 344, 352, 372, 382, 384.
Βουλῆν	56.		
Βουσῖν	304.		
Βοῶν	43, 107.		
Βριαρήν	30.		
Βωτιάνειρα	216.		
Γ.			
Γαῖα	240.	Δαήμονας	192.
Γαῖαν	9, 158, 271.	Δαιδαλέης	132.
Γαίης	47, 215.	Δαιδάματα	301.
Γαλήνη	353.	Δαῖζόμεναι	193.
Γαλήνης	222.	Δαῖτας	45.

<i>Δαίφροσύνησιν</i>	362.	<i>Δήμων</i>	213.
<i>Δακρύσαντι</i>	240.	<i>Δήνεα</i>	60.
<i>Δακρύσασα</i>	339.	<i>Δηρόν</i>	123, 297.
<i>Δακρυχέουσα</i>	326.	<i>Διά</i>	214.
<i>Δαμείσα</i>	44.	<i>Διακρίνειν</i>	72, 130.
<i>Δαρδανίδης</i>	277.	<i>Διακρινθεῖσα</i>	74.
<i>Δαρδανίης</i>	381.	<i>Διακρίνουσι</i>	85.
<i>Δαρδάνιον</i>	206.	<i>Διακρίνων</i>	127, 145.
<i>Δάρδανος</i>	277.	<i>Διακτορον</i>	120.
<i>Δάσκιον</i>	191, 220, 349.	<i>Διαστήσασα</i>	81.
<i>Δε</i> 8, 10, 12, 20, 22, 23, 25,		<i>Διαστείχουσα</i>	211.
47, 61, 67, 72, 74, 79, 83,		<i>Διδάξω</i>	142, 291.
88, 104, 117, 124, 156,		<i>Διεμέτρεα</i>	104.
162, 167, 181, 201, 205,		<i>Διεμέτρεεν</i>	233.
206, 208, 214, 220, 235,		<i>Δίξετο</i>	79.
240, 248, 259, 277, 285,		<i>Διῦ</i>	237, 245.
291, 298, 309, 311, 226,		<i>Δικάζων</i>	126, 283.
332, 334, 339, 356, 363,		<i>Δικασπολή</i>	12.
	369.	<i>Δικασπόλος</i>	282.
<i>Δεδάηκα</i>	264.	<i>Δίκης</i>	134.
<i>Δειμαίνοντα</i>	124.	<i>Διόνυσε</i>	246.
<i>Δειμαίνοντες</i>	55.	<i>Διὸς</i> 25, 51, 63,	136, 246.
<i>Δειμαίνουσα</i>	57.		277, 346.
<i>Δειμαίνω</i>	86, 92.	<i>Διώκει</i>	170.
<i>Δειμαίνων</i>	121.	<i>Διώκειν</i>	359.
<i>Δειογήν</i>	131, 356.	<i>Διώκεις</i>	182.
<i>Δέμας</i>	348, 351.	<i>Διώκω</i>	275.
<i>Δένδρεα</i>	350.	<i>Διώκων</i>	190.
<i>Δέξατο</i>	385.	<i>Δοιάς</i>	311.
<i>Δέξεο</i>	157.	<i>Δολίην</i>	56.
<i>Δέρκετο</i>	131.	<i>Δολιχός</i>	222.
<i>Δεσμὸν</i>	93.	<i>Δολόμητις</i>	80.
<i>Δεσμῶ</i>	203.	<i>Δόμον</i>	35.
<i>Δεῦρο</i> 126, 127, 136, 140,		<i>Δόμων</i>	365.
	289.	<i>Δονάκων</i>	122.
<i>Δεῦτε</i>	5.	<i>Δορή</i>	105.
<i>Δεγνυμένη</i>	212.	<i>Δορὶ</i>	175.
<i>Δέχνυσο</i>	157.	<i>Δοῦπος</i>	223.
<i>Δή</i>	254.	<i>Δρόμον</i>	210.
<i>Δήθυνεν</i>	27, 338.	<i>Δροσόεντος</i>	336.
<i>Δήϊον</i>	34.	<i>Δρύες</i>	193.
<i>Δήμος</i>	237.	<i>Δρυμοῖσι</i>	348.
<i>Δημοφύωντα</i>	212.	<i>Δρυτόμα</i>	196.

Δύσπαρις	191.	Ἐκ	23, 50, 277, 316.
Δώματα	232.	Ἐκάλυψεν	353.
Δώματος	249.	Ἐκάστης	130, 132.
Δωμήσατο	280.	Ἐκάτεροθε	39.
		Ἐκάτεροθεν	102, 327.
		Ἐκπρεμές	106.
		Ἐκλυεν	12.
		Ἐκλυες	274.
		Ἐκλύσθη	205.
		Ἐκόμισσε	316.
		Ἐκτοσθε	321, 365.
		Ἐλάττωρα	107.
		Ἐλατήρι	43.
		Ἐλαύνων	7.
		Ἐλαφρίζουσα	29, 310.
		Ἐλέγξης	290.
		Ἐλένη	249.
		Ἐλένην	287, 315.
		Ἐλένης	162.
		Ἐλεφαντίνην	314.
		Ἐληγεν	164.
		Ἐλθών	376.
		Ἐλίκων	203.
		Ἐλικῶνος	23.
		Ἐλκω	91.
		Ἐλλαχε	188.
		Ἐλλης	380.
		Ἐλλησποντον	200.
		Ἐλοῦσα	59, 134, 324.
		Ἐλοῦσαι	95.
		Ἐμῆ	344.
		Ἐμῆν	290.
		Ἐμῆς	195.
		Ἐμήσατο	54.
		Ἐμνήσατο	58, 155.
		Ἐμοί	286, 324.
		Ἐμόν	95.
		Ἐμπάζετο	38, 111.
		Ἐμφύλιε	275.
		Ἐμῶν	285, 377.
		Ἐν 17, 224, 293, 342, 354.	
		Ἐνδαπλής	234.
		Ἐνεκεν	288.

E.

Ἐανόν	152.		
Ἐᾶσαι	37.		
Ἐάσας	122, 136.		
Ἐγγύθι	232.		
Ἐγγύς	84.		
Ἐγένοντο	295.		
Ἐγχοσ	34, 91, 93.		
Ἐγῶ	282.		
Ἐδάη	239, 340.		
Ἐδησαν	225.		
Ἐδίωκεν	109.		
Ἐδόκευε	258.		
Ἐδραθεν	325.		
Ἐδρακε	131, 209.		
Ἐδρην	51.		
Ἐδρης	252.		
Ἐδωμήσαντο	300.		
Ἐζάσατο	203.		
Ἐην	90, 222, 247.		
Ἐῆν	123.		
Ἐθείραις	229.		
Ἐθνήσασθε	13.		
Ἐί 55, 69, 145, 174, 175.			
176, 246, 271, 273, 357.			
Ἐλαμενάς	217.		
Ἐίδε	120, 210.		
Ἐίδον	264.		
Ἐίδος	127, 234, 295.		
Ἐίλιπόδεσσω	304.		
Ἐίμι	276, 277, 282.		
Ἐΐξατε	169.		
Ἐίπε	260.		
Ἐίς	78, 335.		
Ἐίσιν	184.		
Ἐίχε	256.		
Ἐίχεν	353.		

'Επέπουσι	87, 287.	"Επλετο	8, 10.
"Ενθα	193, 211, 233, 235, 303.	'Επόθησεν	66.
"Ενθεν	59, 112, 217, 275, 278, 313, 360.	'Επουρανίοισι	126, 283.
'Ενί	3, 42, 110, 271, 348.	'Ερατήν	161, 221.
'Εννεάκηνκλον	210.	'Ερατῆς	98.
"Εννεπε	97, 269, 308, 326, 339.	'Ερατόν	260.
"Εννεπεν	144, 296, 372.	"Εργα	8, 147, 159, 182, 225, 359.
'Ενόησα	351.	'Εργοπόνοιο	192.
'Ενόησε	219, 251.	"Εργων	285.
'Ενόμεινε	131.	'Ερείσας	227.
'Εόντες	279.	'Ερεσσομένων	205, 223.
'Εοῦσα	33, 52, 115, 364.	'Ερετάων	205.
'Ενουῦς	150.	'Ερετμῶν	223.
'Ενωῶ	141.	'Ερέω	291.
'Εξ	347.	'Ερημαίησι	42.
'Εξαπίνης	215, 249.	"Εριν	37.
'Εξελάσασα	189.	"Ερις	44, 59.
"Εοικας	261.	'Ερμάωνα	68, 120.
"Επ' 118, 200, 224, 227, 243, 247, 352, 383.		'Ερμάωνι	76, 113.
'Επαινήσειας	138.	'Ερμῆς	124.
'Επαντέλλεσθε	4.	'Ερμιόνη	319.
'Επαντέλλοιεν	230.	'Ερμιόνην	328.
'Επάρηξε	175.	"Ερνος	59, 128, 145.
'Επιβήσασα	162.	'Ερόεσαν	296.
'Επεὶ	289, 330, 357.	"Ερόηξε	382.
'Επειρήσαντο	328.	"Ερόηψε	162.
'Επερόωντο	99.	'Ερύκειν	327.
'Επέτελλε	76, 253.	'Ερυμάνθου	217.
'Επήρατον	128, 245, 284.	"Ερυξε	48.
'Επὶ 14, 102, 122, 191, 296, 305, 315, 327, 347, 375, 376.		"Ερχεο	305.
'Επιβοίσαντες	229.	'Ερχομένη	27.
'Επιβοίσειεν	141.	"Ερώς	256.
'Επίκουρον	138, 198.	"Ερώτας	83.
'Επιλήθεο	157.	"Ερωτες	99.
'Επισταμένην	291.	"Ερωτι	190.
'Επλάζετο	379.	"Ερωτας	29.
"Επλεεν	200.	'Ερώτων	66, 93, 154.
		'Ες 4, 27, 31, 35, 62, 108, 152, 251, 318, 325, 333, 341, 378.	
		"Εσπειρε	178.
		'Εσπερίδων	58.

"Εσπετε	6, 375.	"Εχων	112.
"Εσπευδε	20.	"Εψομαι	306.
"Εσπευθεν	318.	'Εών	108.
'Εσσι	174, 246.	'Εωνοχόει	19.
'Εστέψατο	82.		
'Εστι	292.	Z.	
'Εστιν	66, 256.	Ζεός	22, 67.
"Επιλλε	382.	Ζεφύρω	40, 239.
"Ετικτεν	245.	Ζηλήμονε	239.
'Ετύχθη	357.	Ζηνός	19.
'Ευγλήνοιο	257.	Ζώουσι	355.
Εύκελάδων	122.		
Ευλάιγγος	46.	H.	
Ευνάζοντο	118.	"Η 41, 74, 143, 152, 188,	
Εύνασον	329.	204, 248, 285, 296, 304,	
Ευνή	63.	356, 362, 372, 378.	
Ευνήν	325.	"Η	333, 337.
'Εύπτερα	374.	'Ηβητήρα	70.
Εύρεα	200.	'Ηβητήρος	242.
Εύρες	173.	"Ηγαγε	381.
Εύρουάγυια	216.	"Ηγαγεν	191, 251.
Εύρώταο	219, 338, 352.	'Ηγάσσατο	237.
Ευωδίνος	274.	'Ηγεμόνευε	78.
'Εφεδρήσειν	252.	'Ηγήτορα	146.
'Εφεδρήσοντα	68.	Ηιδέσσατο	153.
'Εφεδριόωντα	15.	"Ηδη	58, 243.
'Εφέζετο	47.	'Ηελίοιο	309.
'Εφέσπετο	304.	'Ηεν	277.
'Εφεσπομένη	97.	'Ηέρα	152, 378.
'Εφεσπομένην	198.	'Ηερίης	374.
'Εφετμής	98.	'Ηέρος	204.
'Εφημοσύνησι	77.	"Ηθεα	108, 112, 268.
'Εφημοσύνησιν	19.	"Ηθελε	49, 64.
'Εφίλησα	170.	"Ηθελον	301.
'Εφράσσατο	48, 56, 60, 132.	'Ηϊόνεσσε	224.
'Εφυβρίζουσα	187.	"Ηκα	130.
"Εχειν	66.	'Ηκούετο	223.
"Εχεις	263, 344.	'Ηλθεν	7, 24.
'Εχέτω	75.	'Ηλλάξατο	197.
'Εχόρευεν	37.	"Ηλυθε	28.
"Εχουσα	93, 167.	"Ηλυθεν	35, 325, 334.
"Εχουσι	295.		
"Εχω	94.		

Ἡμαθόεσσαν	263.	Θεμιστεύσειας	126.
Ἡμείβετο	270, 297.	Θεμιστεύωσι	11.
Ἡμερίδων	258.	Θεμιστοπόλοιο	5.
Ἡμετέρην	258.	Θεοὶ	278.
Ἡμετέρης	146, 280.	Θεοδμήτοισι	303.
Ἡν	178, 190, 272, 287.	Θεός	90.
Ἡνεμόεσσα	115.	Θεράπνην	221.
Ἡνεσα	284.	Θεράποντες	149.
Ἡνορέην	142, 268.	Θέσκελος	124.
Ἡνορέης	138, 161.	Θεσμὸν	154.
Ἡπιον	129.	Θεσπεσίησιν	244.
Ἡρη	25, 63, 144, 151.	Θεῶν	20, 45, 67, 121, 313.
Ἡρην	87, 168, 189.	Θηεῖτο	221.
Ἡριγενείης	320.	Θηεύμενος	234.
Ἡριπες	347.	Θηκτοῖο	36.
Ἡριπτον	194.	Θῆρες	345, 346.
Ἡρησαντο	173.	Θῆσα	140, 146.
Ἡρπασεν	371.	Θητεύουσι	279.
Ἡς	288.	Θνήσκουσι	96.
Ἡτίμησε	33.	Θνήσκουσιν	150.
Ἡνκόμων	172.	Θοον	93.
Ἡφάιστιο	35, 176.	Θοροῦσα	46.
Ἡφάιστα	52.	Θοάκοις	15.
Ἡχήμεντα	49.	Θρέπτειραν	314.
Ἡχῶ	116.	Θρηϊκίοιο	208.
Ἡῶ	310.	Θυέεσσιν	199.
Ἡώρητα	106.	Θυόεντα	81.
		Θυράων	250.
		Θυώνη	245.
		Θώρηκος	36.
Θ'	102.		
Θάσσει	336.		
Θαλαμηπόλον	255.		
Θαλάμων	137, 248, 316, 321,		
	324.		
Θάλασσα	202.		
Θαλάσσης	22, 354.		
Θαλεραὶ	332.		
Θαλερῶν	250.		
Θάλην	62.		
Θαμβήσασα	64, 259, 298, 364.		
Θανάτοιο	357.		
Θεάων	62, 72, 78, 282.		
		I.	
		Ἰαυεὶ	342.
		Ἰαχε	364.
		Ἰαχεν	116.
		Ἰδαίην	100.
		Ἰδαίης	14.
		Ἰδαίησι	4.
		Ἰδαίοιο	69.
		Ἰδαίων	116, 197.
		Ἰδεν	251.
		Ἰδοῦσα	83, 383.

Ἰδῶν	67.	350, 351, 354, 355, 364,
Ἰερά	2.	372, 380.
Ἰερῆν	87.	Κακείνος 247.
Ἰερόν	172.	Κακῆν 166.
Ἰερών	352.	Καλά 112, 125.
Ἰθείης	334.	Καλάβρου 107.
Ἰθυντήρι	53.	Καλάμων 109.
Ἰκάνει	343.	Καλέουσιν 89.
Ἰλασκόμενος	199.	Καλέσσας 67.
Ἰλήκοις	246.	Καλλιγύναικα 218.
Ἰλιον	272, 318.	Καλλικόμοιο 368.
Ἰμείρων	190.	Κάλλιπε 158.
Ἰμερόεντες	228.	Κάλλιπες 366.
Ἰμερόεσσαν	286.	Καλλίσφυρος 308.
Ἰσμαρίδος	207.	Κάλλος 75, 130.
Ἰσταμένης	320.	Καλὸς 247.
Ἰσταται	335.	Καλύπτειν 80, 319, 382.
Ἰστατο	47, 64, 244.	Καλύπτρης 119.
Ἰσχίον	118.	Καλυψαμένη 181.
Ἰφθίμοισι	148.	Καμουῖσαν 123.
Ἰγνεσιν	227.	Κάρηνον 14.
Ἰγνια	133.	Καρήνων 180.
Ἰγνος	227.	Καρνεῖοιο 235.
Ἰωκῆν	55.	Κασιγνήτη 25, 32.
Ἰωχοῖο	318.	Κασιγνήτην 287.

K.

Καὶ 2, 9, 11, 15, 16, 26, 28,	Καταισχύνειας 290.
30, 33, 38, 47, 48, 53, 54,	Κατέκτανον 345.
56, 64, 67, 73, 75, 78, 79,	Κατένευσεν 286.
81, 88, 89, 94, 96, 105,	Κεῖθεν 222.
106, 111, 113, 114, 122,	Κεῖνα 301.
125, 133, 137, 139, 142,	Κεῖνω 72.
148, 153, 155, 157, 158,	Κέκλεο. 73.
168, 173, 174, 175, 176,	Κεκλιμένην 219.
178, 179, 182, 185, 189,	Κεκλιμένοι 118.
190, 198, 206, 210, 216,	Κεκορηότες 117.
224, 232, 238, 246, 250,	Κεκριμένων 186.
251, 252, 268, 272, 279,	Κελάδοντος 6.
281, 283, 284, 288, 290,	Κελεύει 148, 289, 306.
294, 297, 300, 302, 324,	Κελεύθου 210, 334.
335, 338, 342, 343, 345,	Κελεύθους 309, 340.

<i>Κενέων</i>	314.	<i>Κυδιάεις</i>	177.
<i>Κενταύροιο</i>	27.	<i>Κυδιόων</i>	317.
<i>Κέντρον</i>	34.	<i>Κυθήρεια</i>	289, 306.
<i>Κεράσωμεν</i>	239.	<i>Κυθερείης</i>	254, 317.
<i>Κεράων</i>	312.	<i>Κύκλα</i>	73.
<i>Κερτομέουσα</i>	168.	<i>Κυνέηθεν</i>	229.
<i>Κέστον</i>	94, 95.	<i>Κυνέην</i>	34.
<i>Κιόνων</i>	380.	<i>Κύνες</i>	114.
<i>Κινήσασα</i>	61.	<i>Κύπριδος</i>	284.
<i>Κινύρετο</i>	211.	<i>Κύπριν</i>	290.
<i>Κλαίουσαν</i>	330.	<i>Κύπρις</i>	65, 80, 90, 97, 153.
<i>Κλαίουσι</i>	361.		187.
<i>Κληΐδας</i>	248, 324, 384.		
<i>Κλισμοῖο</i>	46.	<i>Λ.</i>	
<i>Κοιρανέειν</i>	139.	<i>Λαβούσα</i>	321.
<i>Κοιρανίην</i>	88, 91, 151.	<i>Λακεδαίμων</i>	163.
<i>Κοιρανίης</i>	162.	<i>Λαχόντα</i>	358.
<i>Κοῖρανος</i>	148.	<i>Λειμώνα</i>	335, 341.
<i>Κόλποισιν</i>	224.	<i>Λέκτρων</i>	162.
<i>Κόλπον</i>	48, 153.	<i>Λευκώλενον</i>	21.
<i>Κολώνας</i>	367.	<i>Λευκώλενος</i>	144.
<i>Κομάων</i>	81.	<i>Λεχέων</i>	198, 366.
<i>Κόμην</i>	382.	<i>Ληΐζεσθαι</i>	64.
<i>Κομίζων</i>	305.	<i>Λητώ</i>	237.
<i>Κόμπον</i>	54.	<i>Λητωΐας</i>	32.
<i>Κονίης</i>	228, 347.	<i>Λιγαίνων</i>	120.
<i>Κόρον</i>	253.	<i>Λιγύθροος</i>	269.
<i>Κόσμον</i>	75, 132.	<i>Λιγύπνοον</i>	302.
<i>Κόσμοφ</i>	312.	<i>Λιγυρήν</i>	109.
<i>Κούρη</i>	339, 363, 379.	<i>Λιγύφωνον</i>	24.
<i>Κουρίζοντα</i>	236.	<i>Λιμένεσσιν</i>	381.
<i>Κουρίζων</i>	101.	<i>Λίμνης</i>	207.
<i>Κοῦρον</i>	255.	<i>Λιπούσα</i>	323, 348.
<i>Κρηδέμνα</i>	2.	<i>Λιπούσαι</i>	3.
<i>Κρήτην</i>	375.	<i>Λοεσσαμένη</i>	337.
<i>Κρονίδαο</i>	274.	<i>Λοεσσάμενος</i>	226.
<i>Κρονίων</i>	76.	<i>Λοχεύει</i>	176.
<i>Κροτάφοιο</i>	30.	<i>Λωϊτέρην</i>	79.
<i>Κτείνουσι</i>	355.		
<i>Κτέρας</i>	66, 165.	<i>Μ.</i>	
<i>Κυανέη</i>	202.	<i>Μαζών</i>	155.
<i>Κυδαίνουσα</i>	20.		
<i>Κυδαλλιοισιν</i>	185.		

<i>Μαίνεται</i>	175.	<i>Μῆλα</i>	101.
<i>Μαιώσατο</i>	178.	<i>Μηλοβοτήρα</i>	156.
<i>Μᾶλλον</i>	160, 184, 373.	<i>Μηλοβοτήρος</i>	5.
<i>Μαργαίνοντι</i>	195.	<i>Μῆλον</i>	60, 66, 72, 86, 128, 164, 167.
<i>Μαστεύουσα</i>	45, 379.	<i>Μήλων</i>	58, 104, 111.
<i>Μάτην</i>	379.	<i>Μήποτε</i>	141.
<i>Με</i>	85, 145, 170, 290, 305, 307, 323, 341, 365, 371.	<i>Μήπω</i>	123.
<i>Μέγα</i>	165.	<i>Μηρῶν</i>	106.
<i>Μεθ'</i>	25, 368.	<i>Μῆτερ</i>	171, 344.
<i>Μεθέηκα</i>	367.	<i>Μητέρα</i>	363, 379.
<i>Μεθέηκε</i>	207.	<i>Μήτηρ</i>	178, 323, 329.
<i>Μεθεῖσα</i>	30.	<i>Μητρῶης</i>	98.
<i>Μεθέπειν</i>	88.	<i>Μίαν</i>	173, 325.
<i>Μεθήσας</i>	125.	<i>Μιν</i>	252.
<i>Μειδιῶν</i>	37.	<i>Μινύθουσιν</i>	332.
<i>Μειδιῶντα</i>	134.	<i>Μιχθαλόεντος</i>	204.
<i>Μειδιῶσα</i>	156.	<i>Μόθου</i>	61.
<i>Μελάθροις</i>	243.	<i>Μόθων</i>	147, 159.
<i>Μελάθρων</i>	377.	<i>Μοῖ</i>	6, 169.
<i>Μελέεσσιν</i>	294.	<i>Μολοῦσα</i>	335.
<i>Μελέων</i>	186.	<i>Μολοῦσαι</i>	13.
<i>Μελισσηέντος</i>	23.	<i>Μολῶν</i>	371.
<i>Μειλίχην</i>	270.	<i>Μολπήν</i>	113.
<i>Μελίφρονα</i>	93, 154.	<i>Μορφήν</i>	79, 157, 284.
<i>Μέμηλεν</i>	225.	<i>Μορφῆς</i>	188.
<i>Μέμφεο</i>	370.	<i>Μούνη.</i>	90, 115.
<i>Μέν</i>	17, 22, 63, 76, 80, 82, 86, 92, 100, 103, 119, 131, 143, 161, 188, 197, 202, 231, 233, 261, 280, 312, 331, 356, 362, 378.	<i>Μουσάων</i>	24.
<i>Μενέλαον</i>	307.	<i>Μόχθων</i>	60, 201.
<i>Μενέλαος</i>	292.	<i>Μυθήσατο</i>	135.
<i>Μενελάου</i>	316.	<i>Μῦθον</i>	135.
<i>Μενελάω</i>	375.	<i>Μῦθος</i>	164.
<i>Μετά</i>	163, 309.	<i>Μυκῆνη</i>	216.
<i>Μεταβρία</i>	208.	<i>Μυκήσατο</i>	114.
<i>Μετεκίαθε</i>	249.	<i>Μυρομένης</i>	332.
<i>Μετήρορον</i>	310.	<i>Μυχόν</i>	251.
<i>Μετοπισθε</i>	105, 133.	<i>Μύωπι</i>	443.
<i>Μῆ</i>	228, 229, 237, 281, 290, 352, 370.		
		N.	
		<i>Ναετήρων</i>	231.
		<i>Ναίεις</i>	344.
		<i>Ναιομένην</i>	220.

Ναός	225.	ἤ.	
Νείκεος.	10.		
Νεῖκος	67.	Ἐάνθοιο	1, 69.
Νεμεσίζομεν	351.	Ἐεῖνε	260, 299.
Νεοπηγέος	252.	Ἐυλόχοισι	42.
Νεόφοιτον	383.	Ἐολόγων	349.
Νηϊάδες	355.	Ἐυνήϊα	358.
Νηλήϊον	263.	Ἐυνήονες	278.
Νημερτέες	313.		
Νῆας	196.		
Νηός	225.		
Νηούς	232.	Ο	
Νηχομένην	353.	Ο	17, 76, 77, 119, 129, 164,
Νηῶν	8, 315.		226, 270, 277, 280, 315,
Νίκης	169.		371, 381.
Νοήματα	5.	Ὀδεύων	108.
Νοῆσαι	301.	Ὀδόν	78.
Νοήσας	236.	Ὀδυρομένη	329.
Νοήσει	330.	Ὀδυρομένην	365.
Νοήση	307.	Ὀθεν	95.
Νόθοι	295.	Οἰ	98.
Νομῆες	11.	Οἶα	177, 181.
Νομῶν	112.	Οἶδα	159, 262, 266.
Νομοῖο	41.	Οἶδε	190, 340.
Νομόν	302.	Οἶδεν	344.
Νοστήσαντα	385.	Οἶδματα	288.
Νοστήσαντες	375.	Οἰοπόλοιο	302.
Νοστήσει	330.	Οἰοπόλοισιν	15, 110, 348.
Νοστήσειεν	213.	Οἶος	34.
Νόσφι	103, 104.	Οἶσθα	292.
Νύμφαι	1.	Ὀἰσσαμένη	254.
Νυμφάων	333.	Οἶστρον	95.
Νύμφη	269, 297, 308.	Ὀλον	266.
Νύμφην	286, 381.	Ὀμβρον	204.
Νύμφης	12.	Ὀμήγυριν	333.
Νυμφιδίων	18.	Ὀμμα	129.
Νυμφίον	163.	Ὀμοῦ	9.
Νυμφίος	381.	Ὀμοφροσύνης	183.
Νύν	305.	Ὀμφαί	313.
Νύξ	309.	Ὀν	236.
Νῶτα	200, 347.	Ὀνειρών	311. 314. 362.
		Ὀξύτατον	322.
		Ὀξύτερον	373.
		Ὀξύτερον	230.

"Οπαζε	72.	Οὔρεος	100, 220.
'Οπάσσαι	286.	Οὔρεσιν	17.
'Οπάσσαις	128.	Οὔτ'	186.
'Οπάσση	86.	Οὔτε	186.
'Οπάσσης	145.	Οὔτος	86.
'Οπάσσω	161.	Οὔτω	368.
'Οπιπτεῦειν	255.	Οὔχ	331, 372.
'Οπιπτεύουσα	250.	"Οφρα	11.
'Οπλοτέρην	56.	"Οχθαις	338.
'Οππότε	213.	'Οψέ	255, 259, 298.
'Οπωπαλ	332.		
'Οπωπην	121, 264, 296.	Π.	
'Οπωπης	74, 127, 253.		
'Οπώρης	75.	Παγγαίιοι	208.
'Οράς	331.	Παθούσα	370.
'Ορεσσαύλοιο	105.	Παίγνια	2.
'Ορέων	7, 116, 197, 347.	Παῖδα	67, 70, 239.
"Ορινεν	9.	Παῖδας	83.
'Ορίνοι	45.	Παῖδες	323, 326.
"Οριθες	374.	Παλαιοτέροιο	359.
'Ορόωσα	372.	Παλίνορσον	212.
"Ορος	340.	Παλίνορσος	47, 330, 343.
'Ορφναίων	203.	Πενί	113.
"Ος	195.	Πάντα	275, 358.
"Οσοις	225.	Παπταίνειν	258, 363.
"Οτε	254, 307, 361.	Παπταίνων	221, 232.
"Οτι	66, 184.	Παπτήνασα	350.
Οὐ' 34, 38, 90, 91, 96, 114.		Παρ' 69, 217, 219, 262, 338.	
173, 174, 175, 176, 178,		Παρά	303.
185, 245, 263, 265, 293,		Παραγνάμψας	235.
307, 343, 251, 355.		Παφαίφασιν	241.
Οὐδ'	26, 91.	Παράκοιτιν	136, 161.
Οὐδας	206, 263.	Παράκοιτις	63.
Οὐδέ	82, 48, 222.	Παραπλάζουσα	334.
Οὐκ 38, 48, 78, 111, 149,		Παραπλώων	207.
153, 155, 159, 178, 190,		Παρειαλ	331.
239, 253, 256, 262, 264,		Πάριν	15, 70.
291, 297, 351.		Πάρις	101.
Οὐλύμποιο	22, 278.	Πᾶσα	20, 79.
Οὔνομα	12.	Πᾶσαι	172.
Οὔπω	164, 222.	Πασάων	65.
Ούρανόν	51, 203.	Πάσης	146.
Ούρεα	71, 344.	Πατήρ	76.

Πάτρην	260.	Ποίης	17.
Πάτρης	280, 299.	Ποιμαίνων	102.
Πατρόκλειο	268.	Ποιμενίη	107.
Πατρώησιν	3, 77.	Ποῖον	367.
Πατρώοιο	337.	Πολέμοιο	59, 166, 169.
Πατρώων	180.	Πολέμοισι	185.
Πατρώϊα	101.	Πολέμων	89, 147, 157.
Πεδίοιο	336.	Πολιήτην	385.
Πείθεο	142.	Πόλιν	218.
Πειθῶ	28.	Πολλά	123.
Πειρήσατο	130.	Πολλάκι	3, 46, 110, 199, 257, 279, 321.
Πείσματα	225.	Πολλάκις	96, 304, 361.
Πελάγεσσι	354.	Πολύ	160, 377.
Πεμπάζετο	103.	Πολύδακρυς	320, 378.
Πέπλοις	181.	Πολύμητις	143.
Πέρ	33, 53, 279, 364.	Πολύαλβον	273.
Περῆσαι	288.	Πολυπρέμων	349.
Περικλήϊστον	266, 285.	Πολύστονος	323, 339.
Περιπτύξασθε	84.	Πολυτλήτων	201.
Περίπυστον	74.	Πολυχρύσου	276.
Περιφροσύνησι	194.	Πόντον	7, 9, 197.
Περιώσιον	92.	Πόντος	205.
Περόνην	81.	Ποντοπόρων	315.
Πετήλων	350.	Πόνων	309.
Πέτρην	48.	Πόρον	380.
Πῆ	323.	Πόρτις	42.
Πηλεύς	38.	Ποσειδάων	22, 272, 281, 300.
Πηλῆος	18, 267.	Ποταμοῖο	7, 226, 337.
Πηξεν	296.	Ποταμοῖσι	354.
Πιθήσας	77.	Ποταμοῦ	1.
Πίπτοντα	281.	Ποταμῶν	340.
Πλάζετο	45.	Ποτὲ	55, 195, 236, 299.
Πλαζομένην	345.	Ποῦ	69, 271, 273.
Πληγῆσι	44.	Πρηῶνα	14.
Πλοκάμοισι	39.	Πρηστήρα	49.
Πλοκάμους	82.	Πριάμοιο	70, 136, 276.
Πλοκάμων	2, 229.	Πρῖν	369.
Πλόος	222.	Προάγγελον	59.
Πόδες	228.	Προθύροισιν	327.
Πόθεν	7, 12, 260.	Προλέλοιπα	367.
Ποθέουσα	269.	Προμώλησι	303.
Πόθω	269.	Πρόπαροιθεν	134, 250.
Ποιήεντος	41.		

Προσέγγεσι	124, 156, 187,	Σιδήρεος	35.
	396.	Σιδήρου	36, 52, 179.
Προσώπου	247, 257.	Σκήπτρα	88, 158.
Προσώπων	73, 85.	Σκοπέλοισιν	342.
Προσφερέστερον	127, 145.	Σκυζομένη	238.
Προχοῆσιν	102.	Σοῖ	141, 175.
Πρωτόθρονος	151.	Σόν	348, 351.
Πρωτόσπορον	61.	Σπάρτηθεν	305.
Πτέρυγος	133.	Σπάρτην	218, 376.
Πτολέμους	142.	Σπυθοντος	230.
Πτολίεθρα	380.	Σταθμοῖσιν	110.
Πυλίπορον	188.	Στενάχεσκειν	356.
Ποκνά	332, 382.	Στενάχουσαν	328.
Πύλας	311.	Στέφος	28.
Πυλάων	303.	Στήθος	155.
Πυλέων	384.	Στόμα	207.
Πύλον	263.	Στυφελίζετο	40.
Πύργωσε	272.	Σύμπασαν	377.
Πυρός	49, 53, 174.	Σύν	236, 324.
Πῶα	104, 125.	Συνέμπορος	357.
Πῶς	45.	Συνήθεες	169.
		Συνθεσίην	308.
P.		Συνοχήν	73.
Ρεῖθροις	69, 219.	Συνωδύροντο	326.
Ρεῖθρων	352.	Σύριγγα	112.
Ρίζα	179.	Σύριγγος	108.
Ροδοδάκτυλος	97.		
Ρόδον	341.	T.	
Ρόον	340.	Τά	300.
		Τανυπρέμνοιο	193.
Σ.		Τανύστας	129.
Σακέων	54, 159, 174.	Τάρβος	125.
Σαόπολις	140.	Ταρσῶν	133.
Σα	139, 140, 142, 163, 171,	Ταῦροι	117.
	172, 179, 291, 345, 353.	Ταῦρος	114.
Σέλας	131.	Ταῦρων	103, 111.
Σέλματα	315.	Τάχα	333.
Σήμερον	85, 173.	Τε	48, 142, 177, 205, 260.
Σημηῖα	201.	Τεῖν	262, 264.
Σιδηρεῖη	179.	Τεῖς	299.
Σιδήρεον	57.	Τειρομένοισι	140.
		Τεῖχα	280, 281, 299.

Τέκνα	84, 374.	Τρομέω	307.
Τέκνον	71, 329, 370.	Τρόφον	265.
Τέκος	136.	Τρωιάδες	1.
Τεκτήνατο	196.	Τρώϊον	139, 206.
Τελαμώνος	167.	Τύμβον	209.
Τελέθεις	260.	Τυνδαρεώνη	369.
Τέρμασι	271.	Τυπείσα	43.
Τηλόθεν	120.	Τῷ	201, 214.
Τῆν	312, 314.		
Τι 8, 92, 147, 159, 291, 341.			
Τιθήνη	174.		
Τιθήνη	99.	Υ.	
Τιθήνην	84, 87, 372.	Υία	245.
Τιθήνης	200.	Υιακίνθου	235.
Τινά 9, 69, 271, 272, 344.		Υίος	276.
Τινάς	367.	Υλην	191, 220, 349, 351.
Τινάσσειν	49.	Υλης	193.
Τινασσόμενος	39.	Υμεναίων	18.
Τινὲ	86.	Υπ'	170, 190.
Τις 10, 12, 105, 376.		Υπέκειτο	107.
Τιτήνας	50.	Υπένερθε	119.
Τόδε	128.	Υπέρ	336, 338, 366.
Τοῖα 44, 38, 124, 144, 187.		Υπερέδραμον	100.
269, 339, 365, 369, 370.		Υπέροπλον	317.
Τοῖαι	293.	Υπημύουσι	331.
Τοίην	151, 308.	Υπνον	310.
Τοῖον 68, 97, 129, 135, 245.		Υπνώουσα	325.
Τοῖος	36, 108.	Υπνώουσαν	366.
Τομῆ	179.	Υπνώουσι	342.
Τὸν 35, 70, 258, 385.		Υπνώουσιν	361.
Τοξευτήρος	29.	Υπνωσ'	357.
Τόξον	94.	Υπὸ	220, 274, 349.
Τόσην 167, 259, 298, 322.		Υποβλήδην	144.
Τόσσα	288.	Υποβρυχίην	353.
Τόσσον	291.	Υποδρηστήρες	150.
Τοῦτον	238.	Υπόεικεν	52.
Τόφρα	206.	Υποσχέσθη	317.
Τριφάλειαν	30.	Υποχραίνονται	228.
Τροίη	307, 384.	Υψιδόμων	384.
Τροίη	273.	Υψιλόφοιο	119.
Τροίην	162, 305.	Υψιλόφοισιν	17.
Τροίης	71.	Υψιμέδοντος	51.
Τρομέουσι	346.	Υψόθεν	252.
		Υψόδι	117.

Φ.		Χαλκῶ	196.
		Χαρίεσσαν	265.
Φαιδροτέρη	128.	Χαριζόμενος	195.
Φαίνετο	201.	Χαρισσαμένη	240.
Φαλάκρης	14.	Χαρίτεσσιν	244.
Φαρέτρην	29, 256.	Χαρίτων	16, 87, 172.
Φασί	88, 139, 171.	Χειρὶ	47, 61, 154, 167.
Φειδομένοισιν	227.	Χειρῶν	2, 134.
Φέρειν	74.	Χείρων	38.
Φερέκλου	194.	Χθαμαλῆς	347.
Φερώνυμον	242.	Χθιζόν	324, 365, 376.
Φεύγεις	182.	Χθιζός	371.
Φθέγξασθε	341.	Χθονὶ	296.
Φθίη	216.	Χθονίων	50.
Φθίην	265.	Χθονός	214, 224.
Φίλα	84.	Χιμαίρης	105.
Φίλην	113, 218.	Χιονέοιο	226.
Φιλήνορος	209.	Χλοερῆς	117.
Φιλοξείνων	231, 248, 316.	Χορείαις	4.
Φίλος	276.	Χορὸν	4, 24, 62, 122, 172.
Φιλότητα	182.	Χρέος	8.
Φιλότητος	95.	Χρόα	181, 337.
Φλόγες	176.	Χρυσέην	382.
Φλογός	176.	Χρυσείαις	39.
Φοινηέντι	43.	Χρύσειον	254.
Φοιτητῆρες	99.	Χρύσειον	234.
Φόρτον	318.	Χρυσέων	58.
Φρυγίης	271.	Χρυσῶ	82, 132.
Φυγοῦσα	365.	Χῶρον	344.
Φυλάσσειν	88, 139.		
Φυλάσσων	239.	Ψ.	
Φυλλίδος	209.	Ψαμάθοισι	3.
Φυλλίς	211.		
Φυταλίην	166.	Ω.	
Φυτῶν	119, 122.	Ω	299.
Φωνῆ	373.	Ωδίνεσσιν	171.
Φωνήν	167, 259, 298, 322.	Ωδίνουσι	96.
Φωνήσασα	369, 378.	Ωίξεν	311.
		Ωίσσατο	363.
X.		Ωκύμοροι	150.
Χαίτην	40, 82.	Ωκυπέτης	10.
Χαλκείοισι	181.	Ωμάρτης	25, 31.

ῥΩν	230.	ῥΩρόντο	114.
ῥΩπασε	164.	ῥΩς	17, 76, 93, 119, 143,
ῥΩπασεν	151, 310.		188, 251, 256, 292, 306,
ῥΩράων	336.		356, 378.
ῥΩρινε	62.	ῥΩχέτο	227, 323, 329, 338.

I O. D A N. A L E N N E P
A N I M A D V E R S I O N E S

A D

C O L U T H U M
A L I O S Q U E S C R I P T O R E S V E T E R E S.

IOANN. DANIEL. A LENNEP

1*

LIBER PRIMUS

ANIMADVERSIONUM

AD

COLUTHUM.

CAPUT I.

Poëtarum mos deorum dearumve opem implorantium obiter notatur. Musae a Iove initium auspicari solitae. Hesiodus emendatur. Orpheus nonnullis mendis liberatur. Κράτος μέγα. Βολίδες, βολαί. Hercules Παιών dictus.

Notum est et ab aliis iam ostensum, poëtas veteres in initio poëmatis deos deasve pro carminis materia invocare et e locis, quae potissimum sacra ipsis sunt, ut auxilio veniant, arcessere. Hac de re si loca veterum desideres, adeas praeter alios eruditissimum *Schraderum* Animadv. ad *Musæum* Cap. 1. Quem et ibi consulas de more illo adulatorum, carmina sua imperatoribus et regibus dedicantium et ab illorum numine auxilium implorantium. Quam consuetudinem Caesarum potissi-

[* Numeri marginibus adscripti sunt paginarum editionis Leovardiensis.]

2 mum temporibus invaluisse dudum observavit magnus *Vossius* Instit. Poët. L. III. Cap. IV. §. XI., quem de toto hoc negotio consuli velim. Antiquissimis tamen temporibus, cum aurea simplicitas adhucdum in terris vigeret, solis hunc honorem diis competere credebant et ab iis initium auspicabantur. *Arati* locus hanc in rem notissimus: Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα κ. τ. λ. *Arati* locum respicit *Strato*, qui *Anthologiam* nondum editam sic orditur:

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καθὼς ἔκρινεν Ἄρατος.
Ἦμῶν δ', ὦ Μοῦσαι, σήμερον οὐκ ἐνοχλῶ.

Conferatur etiam *Theocritus* Idyll. XVII. in initio. Imo ipsas Musas carminis praesides primum a diis initium facere solitas fuisse et in honorem eorum cecinisse, *Hesiodus* tradit *Theogon.* v. 43. ubi sic de Musis:

— — αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι
θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῆ
Ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν,
οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἑάων.
Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ λήγουσαι τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν κράτει τε μέγιστος.

Eruditorum coniecturas super hoc loco adscripsisse et operose refutasse nihil attinet. Vulneri hisce verbis, λήγουσαι τ' ἀοιδῆς, inflicto medicinam efflagitat tum sensus, qui nullus fere extricari potest tolerabilis, tum correptio diphthongi αι ante consonantem durissima. Ut utraque difficultas removeatur, non inconcinne legeres λήγουσί τ' ἀοιδῆ, quando tacite ex praecedentibus repetendum Ζηνός. Ut hic λήγουσι Ζηνός ἀοιδῆ, ita supra fere κλείουσι θεῶν γένος ἀοιδῆ. Si quis meliora super hoc loco adferat, meam coniecturam in spongiam ire lubens patiar. Interea non possum, quin simili menda conspurcato *Orphei* loco opem feram. In *Suffimine Parcarum* p. 156. v. 20. legitur:

Ἄλλὰ μοι νυκτέριοι μαλακόφρονες, ἠπιόθυμοι,
 Ἄτροπε καὶ Λάχεσι, Κλωθῶ μόλετ' εὐπατέρειαι.
 ubi, cum paulo longius a vulgato νυκτέριοι abeat *Bent-*
leii coniectura emendantis εὐπαῖοι, malim fere Ἄλλ'
 ἅμα νυκτέριοι. Ἄμα, cum de tribus, quas simul invo-
 cat poëta, sermo instituat, apprime sententiae con-
 venire quis non sentit? Subiungam alium ex *Orphei*
Argonaut. locum vs. 723., quem partim sic emendavit
Iensius:

Τὸν δ' ἔκτεινεν θῆρ σὺς ἄγριος· αὐτὰρ οἱ τοῖς γε
 Τύμβους χευάμενοι πολλὴν ἐπενεισάμεθ' ἄλμην.
 Sensus postulat, ut scribatur αὐτὰρ οἱ τοῖς γε, metrum
 aliud quid suadet. Lego igitur αὐτ' ἄρα τοῖς γε. Latet
 praeterea, nisi fallor, menda in illis, τὸν δ' ἔκτεινεν 4
 θῆρ σὺς ἄγριος. Vix enim recte utrumque, θῆρ et σὺς
 ἄγριος, coniungi posse videntur, cum alterutrum suffi-
 ciat. Praeterea caesura, quae nulla in hoc versu, unice
 suadet: Τὸν δ' ἔκτειν' ἕτερον σὺς ἄγριος. Agmen clau-
 dat ex eodem, quem paulo ante memoravi Hymnorum
 libro vulgo *Orpheo* adscribi solito, locus Suff. *Herculis*
 p. 110. vs. 5. Verba copiosius adscribere liceat, ut si-
 mul aliam eamque gravissimam mendam abstergam.

Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξα καὶ μάντι
 Παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ·
 Ὅς θνητοῖς κατέπαυσας, ἀνήμερα φύλα διώξας·
 Εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ἀγλαότιμον.
 Αὐτοφυῆς ἀκάμας, γαίης βλάστημα φέριστον
 Πρωτογόνοις στράψας φολίσι, μεγαλώνυμε ναίων.

Primum versiculum, ubi facem mihi praetulit *H. Ste-*
phanus, qui coniecerat καὶ κάρτος τοξότα μάντι, emen-
 dandum reor legendo κάρτος μέγα, τοξότα μάντι. κάρ-
 τος μέγα vel κράτος μέγα non uno in loco apud *Home-*
rum invenies. Praeterea legendum Αὐτοφυῆς ἀκάμαν,
 quemadmodum etiam Suffimine *Solis* p. 104. vs. 3. Αὐ-
 τοφυῆς ἀκάμαν. Sed hoc leve. Intricatior longe versus
 sequens. Quid enim, ne de priori hemistichio loquar,

illud, *μεγαλώννυμς ναιών*, sibi vult? Nullus certe, si
 5 quid video, in illis, dicam in toto versu, sensus. Priora
 facile ita emendabis: *Πρωτογόν' ἀστράψας βολίσι*. Sunt
βολίδες idem ac *βολαί*, unde *ἡέλιιο βολῶν* toties apud
 poëtas mentio pro *radiis solaribus*. In *Glossario MS.*
 in *Cantic. Sal. Βολίδες, ἀκτῖνες, ἢ σαγίται*. Locum de-
 beo clarissimo viro *I. Alberti ad Hesychium v. Βολίδες*.
 Simile quid *Scaligero* in mentem venisse ex ipsius do-
 ctissima versione liquet. In sequenti hemistichio, ne-
 scio, quomodo adeo prae vulgato adblandiatur *μεγαλώ-*
νυμς παιών, ut, quin veram et priscam *Orpheo* manum
 vindicaverim, vix dubitem. Eo tamen impellit me
 haud parum ipse poëta eodem Hymno his verbis:

Ἐλθὲ μάκαρ, νούσων θελκτήρια πάντα κομίζων.

Παιών medicum dicit, et in genere, quicumque salu-
 tarem alicui operam adfert. Vide *Scholiast. Aristophanis*
 ad *Plut. v. 636.* et ad illum locum illustrissimum
Spanhemium. Imo ipse *Orpheus Solis Suffimine* inter
 alia epitheta *παιών* hoc sensu habet.

C A P U T II.

Vittae crinales. Vitta et κρήδεμνον ex origine idem. En-
nii Fragmentum emendatur. Scaligeri sententia reiici-
tur. Malacus et ὑγρός idem. Corollarum usus in
amore. Anacreon emendatur. Ἄμπυξ. Examinantur
Scholiastae Aristophanis verba.

V. 2. *Αἰ πλοκάμων κρήδεμνα*] *Neander* alii que
 vertunt *capillorum tegumenta*. Cum aliis malui *crina-*
les vittas locutione Latinis familiari. Confer *Virgi-*
lium Aen. VII. 403. et *Ovidium Metam. L. IV. 6. L. IX.*
772. et alibi. De his *vittis* earumque usu pluscula no-
 tavit *Broukhusius* ad *Tibullum L. I. El. v. 73.* Praeter
 ea videndi *Salmasius* ad *Tertullianum* de *Pallio* p. 315.
 et *Spanhemius* ad *Callimachum Hymn. in Cer. p. 661.*

aliique. *Vitta*, si ad originem attendas utriusque vocabuli, respondet satis accurate Graecorum κρήδεμνον. Utrumque a ligando nomen accepit et eidem rei designandae saepius inservit. Antiquissimum verbum *viere*, ad quod procul dubio respexit *Isidorus* Origin. XIX. C. XXXI. p. m. 1307., dum *vittam* a *vinciendo* dictam tradit, olim usurpatum novimus ex *Ennio*, cuius Fragmentum ita profert *Varro* de L. L. IV. p. 16. editionis *7 Scaligeri*: *Ibant malam viere Veneriam corollam*. Pro *malacam*, quod pro *malam* reponendum *Scaligero* videbatur, certissime censeo scribendum *malaci*. Emen- dationem verissimam arguit depravatum *malacci*, quod in *Enni* loco exhibent alii libri. Imo vero *Festum* ed. *Gothofredi* p. 283. ita plane, ut emendandum dixi, hunc versiculum proferre video. *Malaci* sunt homines molles et effeminati, ὑγροὶ Graecis dicti, quibus optime conveniebat *viere* et vincire *Venerias* corollas iisque comam ornare; quod in amore usitatissimum et amanti- bus tantum non proprium. *Anacreontis* unicum locum, ut emaculandum censeo, subiungam Od. v. 6.

Τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος,
 ῥόδον εἶαρος μέλημα,
 ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.
 ῥόδα, τοῖς ὁ παῖς Κυθήρης
 Στέφεται καλοῦς λούλους,
 Χαρίτεσσι συγχορεύων.
 Στεφώμεθ' οὖν. Αὐρίζων
 Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς
 Μετὰ κούρης βαθυκόλπου,
 ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
 Πεπνκασμένος χορεύσω.

Pro vulgato ῥόδον ὦ φ. ἄ., cum sermo tantum de rosa fiat, scripsi Τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος, ut v. 1. et v. 3. 8 Versu autem 9. pro ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κ. e parva Codicis Vatic. scriptura ῥόδον ὁ παῖς Κυθήρης non difficile erat veram, quam dedi, scripturam eruere. Eiusdem Cod.

auctoritate, ubi erat *λυρίζω* pro *λυρίσω* scriptum, emendavi *λυρίζων*. Praeterea pro *στέψον οὖν με καὶ*, transpositis voculis et deleto *καὶ*, non dubitavi scribere *στέφόμεθ' οὖν*, sensu id unice postulante. Sed misso *Anacreonte* redeo ad nostrum *vitta*, quod ut a *viere* et vinciendo, ita *κρήδεμνον* a *δέω* recte repetiit *Etymologus Magnus*; estque nihil aliud quam *δεσμός* vel *κεφαλόδεσμος*. *Hesychii* verba, ut distinguenda, subiungam: *Κρήδεμνον, ἐπιβόλαιον, ὃ ἔστι κεφαλόδεσμος, ᾧ χρῶνται αἱ γυναῖκες. κατὰ μεταφορὰν καὶ τὰ τεῖχη λέγεται κρήδεμνα*. Posterior observationis huius pars ad *Homer. Il. II. 100.* et *Odyss. N. 338.*, ubi *Τροίης κρήδεμνα* memorantur, pertinet. Voci *κρήδεμνον* in usu fere respondet *ἄμπυξ*, unde alterum alteri interpretandi officium saepe praestat: ut apud *Scholiastam Euripidis* ad *Hecubam vs. 464.* et alibi. Ex hac protrita et satis nota significatione ad aliam deflectit utrumque vocabulum, qua denotat *operculum* vasis, modo fides Grammaticis hac in parte satis tuto haberi queat. De *κρήδεμνον* quid verum sit, dubitandum non est: de *ἄμπυξ* haud ita liquidum mihi videtur. Tradit quidem id *Scholiasta Comici* ad *Acharnenses vs. 671.*: si vero ipsa *Aristophanis* verba inspicias, mendosam eius scripturam *Scholiastae* fucum fecisse facile deprehendes. Praeterea non *ἄμπυκα* simpliciter, sed *λιπαράμπυκα* habent hodiernae *Comici* editiones:

Ἦνίκ' ἐπανθρακίδες ὥσι παρακείμεναι,

Οἱ δὲ Θασίαν ἀνακνηκῶσι λιπαράμπυκα.

De hoc loco quid sentiam, sequenti Capite dicendi locus erit.

CAPUT III.

Insignis Scholiastae Aristophanis locus variis liberatur mendis. Διαρός. Sententia de Thasio vino Aristophanis tempore nondum celebrato reiicitur. Nomen Comediae Aristoph. Αυσιστράτη Polluci restituitur. Aristophanis insigne Fragmentum apud Athenaeum emendatur et ad numeros redigitur. Κεράμειον et κεραμειον differunt. Ἄλμη et Θασία ἄλμη. Βάπτειν εἰς Θασίαν ἄλμην. Cratetis nomen Scholiastae Comici restituitur. Ἀναγκᾶν et κνκᾶν Θασίαν. Aristophanes emendatur semel et iterum. Ἀπανθρακίδες et ἐπανθρακίδες.

Ut dictis fidem habeamus, liceat iam nonnulla de Comici loco modo Capite praecedente memorato in medium proferre; cui si lucis aliquid adfundam, me non sane poenitendum opus fecisse existimaverim. Locum 10 iam olim interpretibus crucem fixisse, ex variis iisque maximam partem contortis explicationibus, quas reservavit Scholiasta, liquido constat. Huius proinde verba, antequam ad ipsum Comicum accedam, cum et illa variis modis valde depravata in nostras manus pervenerint, examinavisse e re mea fore iudicavi. Sunt verba Scholiastae: Οἱ μὲν φασὶ λείπειν τὸ λάγηρον, ἐπεὶ καταχρίονται πῖσση τὸ σῶμα. οὐ πιθανῶς· οὐδέποτε γὰρ Θάσιος οἶνος ἠύδοιμίμει παρὰ Ἀθηναίοις. οἱ δὲ, ὅτι Θάσιαι τινὲς σαφανίδες λέγονται. λέγει δὲ τὴν ἠρτυμένην καὶ βρασσομένην. οἱ δὲ Θάσιόν φασὶ βάμμα λέγεσθαι ἐκ τῶν ἀπὸ πυρὸς ἰχθύων. ἰδίως Θασίαν ἐκάλουν· κρατήσει δὲ εἰς Θασίαν ἄλμην. οἱ δὲ τὴν λεγομένην θερμοπότιδα. Θασίας ζωμὸν ἄλμης· εἰς ὃν ἀπέβαπτον τὰ ἠνθρακωμένα τῶν ἰχθύων. Nisi statuas excidisse quaedam, plane intelligi nequit hoc Scholion. Quo enim spectant illa ἐπεὶ καταχρίονται πῖσση τ. σ. ? Quo illa, quae de Thasio vino fabulatur? Suspicio, sequens Scholion male sede sua motum valde confuso ordine legi et ita, ut a posteriori ini-

tium fiat, cum priori coniungendum esse. Hac de re quo minus dubites, vadem sisto *Suidam*, qui eo, ut dixi, ordine in Lexico suo hic illic nonnullis leviter mutatis totum Scholion exhibet. Hoc itaque nixus fundamento sic partim digerenda reor *Scholiastae* verba: Οἱ
 11 δὲ Θάσιαν ἀνακνικῶσι λιπαράμπυκα. Φιάλην (Quae apud *Suidam* post λιπαράμπυκα reperiuntur, alio transponenda, et nihil cum hisce communia habere, recte monuit *Portus*.) Θασίου οἴνου πεπληρωμένην. ἄμπυξ δὲ λέγεται τὸ περιέχον. νῦν δὲ τὸ πῶμα τοῦ ἀγγείου λέγει, καὶ λιπαρὸν μὲν διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ οἴνου, ἄμπυκα δὲ παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἴνον. κατὰ χρηστικῶς δὲ λείπει τὸ λάγηρον, ἔ. κ. π. τ. στόμα (Ita malo e *Suida* pro σῶμα, quam quod *Kusterus* coniecerat πῶμα). οὐ πιθανῶς· οὐδέποτε γὰρ Θάσιος οἴνος ἡύδοκίμει παρὰ Ἀθηναίοις. Iam erit in praecedentibus, quo referatur, quod porro de *Thasio vino* narrat. Nihilominus difficultas haud exigua remanet in illis, ἐπεὶ καταχρίονται, vel, ut legendum puto, ἐπεὶ καταχρίεται πίσση τὸ στόμα κ. τ. λ.: quae utique non spectant proxime antecedentia. In praecedentibus λιπαρὸν dicit ἄμπυκα διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ οἴνου. Viden' igitur, quam commode subiungeretur ἢ ἐπεὶ καταχρίεται πίσση τὸ στόμα κ. τ. λ.? Voluit λιπαρὸν dici ἄμπυκα vel ob vini dulcedinem, vel quia pice os vasis inungebatur. λιπαρὸς enim *unctum* dicit, ut vel ex ipso *Aristophane* discere licet *Plut.* 616. Λιπαρὸς χῶρῶν ἐκ βαλανείου, ubi conferatur *Scholiasta*. *Aristophanis* versiculum ante oculos habuit *Suidas* v. Λιπαρὸς. At quid illud monstri, quod sub verbis οὐ πιθανῶς· οὐδέποτε γὰρ Θάσιος οἴνος ἡύδοκίμει παρὰ Ἀθη-
 12 ναίοις lateat? Putasne, *Thasium vinum* non magni fecisse Athenienses? Imo vero in summo fuisse pretio habitum aliunde constat. Vide, quae iam notavit *Custerus* ex *Archestrati* loco apud *Athenaeum* Lib. I. p. 29., ad quem etiam consuli meretur magnus *Casaubonus* *Animadv.* Lib. I. Cap. xxiii. p. 67. *Aelianus* quoque

inter vina celebriora *Thasium* commemorat Lib. XII. Var. Hist. Cap. xxxi. nec non *Pollux* L. VI. 15. Quibus addi possunt plurima veterum Comicorum loca ab *Athenaeo* loco laudato prolata. Praeterea videndus *Apuleius* Apolog. p. 289. lin. 17. Hinc vites *Thasiae Maroni* celebrantur Georg. II. 91. Imo ipsum *Aristophanem Thasium vinum* magni fecisse ex non uno *Comici* loco evinci potest, ut in *Pluto* vs. 1022. Sic *Ιστρίστρ.* v. 196.

Μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου σταμνίου.

Quo referenda *Hesychii* Glossa v. *Σταμνεῖον*, ubi scribendum *Σταμνίου Θάσιον, κεράμειον ἀγγεῖον*, ex *Comico* liquet. Liceat obiter hic *Pollucis* verba ad examen revocasse. Hic enim quin modo adductum *Aristophanis* locum ante oculos habuerit, vix dubitandum, cum Lib. x. 72. *Ἀριστοφάνης δὲ, ἔν Τελμισσεῦσι λέγει, οἴνου τε Χίου στάμνον ἤκειν καὶ μύρον. καὶ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ Χίου στάμνον εἴρηκεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Θάσιου ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσι, τὰ Θάσια ἀμφορίδια.* Postrema *Pollucis* verba non sine causa doctissimo *Iungermanno* crucem fixere, quem tamen locus *Aristophanis*, ubi *Θάσια ἀμφορίδια* memorantur, qui latuerit, miror. Est ille in *Eccles.* III. Memoria adeoque fuerit lapsus *Pollux*, dum *Acharnensium* meminit, vel depravatus hac parte, sequitur; quod posterius mihi quidem verosimilius videtur. Suspicio, deleta voce *Ἀχαρνεῦσι* a recentiori manu addita, pro τοῖς scriptum olim *Λοισ.*, quod corrupte pro *Λυσ.* vel *Λυσιστράτη* est. Hac admissa coniectura, omnis, quem porro movet *Iungermannus*, scrupulus de medio sublatus erit, modo post *ἐν Λυσιστράτη* inseramus voculam *καὶ*, in libris veterum forsitan millies omissam. Scribe itaque: *ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ Θάσιου ἐν Λυσιστράτη καὶ τὰ Θάσια ἀμφορίδια.* Superioribus *Comici* locis addi meretur insigne eius Fragmentum apud *Athenaeum* L. XI. p. 478. *Κοτύλη, ἰνquit Deipnosophista, Ἀριστοφάνης Κωνάλα. ἄλλαι ὑπο-*

προσβύτεραι γράες Θασίου μέλανος μεστόν κεραμευόμε-
 ναις κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδὲν
 ἄκοσμον, ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου. Ad
 haec verba ὁ πάνυ *Casaubonus*, *In testimonio*, inquit,
Aristophanis e Cocalo suspecta vox μεστόν: et verius
censeam, κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας
 οὐδενὶ κόσμῳ, *magnis cotylis vinum infundebant in*
 14 *emittit corpus nullo pudore*. Quod ad posteriorem con-
 iecturam *vini maximi*, eam ut certissimam lubens deo-
 sculatus fui. At vera de voce μεστόν secus videtur:
 nisi enim me omnia fallant, illud necessario retinendum.
 Ἐγχεον, inquit *Comicus*, (γράες) ἐς σφέτερον δέμας. At
 quid infundebant? Sane vinum seu vas μεστόν Θασίου
 μέλανος. Nullo itaque modo reiiciendum μεστόν. Iam
 nominis, unde pendeat μεστόν, vestigia satis clara su-
 persunt in κεραμευόμεναις. Quapropter, deleta vocis
 terminatione, lego κεράμειον. Κεράμειον μεστόν Θασίου
 μέλανος est *vas plenum vini Thasii* et subintellectum
 habet ἀγγεῖον. *Suidas*: Κεράμειον, ἀγγεῖον, τὸ δὲ κύ-
 ριον κεράμιον διὰ τοῦ τ, εἰ μὴ πρόσκειται τὸ ἀγγεῖον, καὶ
 κεράμεια τέχνη. Ita pro τεύχη scribendum patet ex *Pollu-
 cius* Lib. VII. 161. Ab hoc κεράμειον distinguendum
 omnino alterum κεραμεῖον, quod non *vas*, sed locum,
 ubi eiusmodi yasa vendebantur, denotat et a κεραμεύς
 descendit, ut ab ἀμφορεύς ἀμφορεῖον. Confer *Iunger-
 mann* ad *Poll.* l. c. Not. 100. His praemissis in pro-
 clivi erit totum *Aristophanis* locum ad leges metricas
 reducere, quod belle ita procedet:

15 **Προπροσβύτεραι γράες Θασίου μέλανος μεστόν κε-
 ράμειον
 Κοτύλαις μεγάλαις χέου ἐς σφέτερον δέμας οὐδενὶ
 κόσμῳ, ἔρωτι
 Βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου.**
 Hinc, quanti revera *Thasium vinum* fecerint veteres et
Aristophanes, aestima. Putasne igitur illud *Scholias*

stae Comici latere potuisse eumque in ea fuisse opinione, *Thasium vinum* tempore *Aristophanis* nondum fuisse nobilitatum? Imo vero putidi huius erroris plane eum immunem pronuncio omnemque culpam in librarios confero. Si ergo pro οὐ πιθανῶς πονας τοῦ πίθου et pro οὐδέποτε γὰρ Θάσιος οἴνος legas ὁ γὰρ ποτε Θάσιος οἴνος κ. τ. λ., quidquid id erat intricati, sublatum erit. Quae iam sequuntur, οἱ δὲ Θάσιόν φασι βάμμα λέγεσθαι ἐκ τῶν ἀπὸ πυρὸς ἰχθύων κ. τ. λ., vix quidquam sani continere videntur et non nisi lacera quaedam membra sunt pravo ordine collocata. *Kustero* hic aqua haesit, qui non nisi meliorum Codicum ope locum sanari posse affirmavit. Non tamen adeo longe a vero aberrabis, si ita totum Scholion in integrum restituas: Οἱ δὲ Θάσιαν ἀνακνυκλάσι λιπαράμπυκα. Φιάλην Θάσιου οἴνου πεπληρωμένην. ἄμπυξ δὲ λέγεται τὸ περιέχον· νῦν δὲ τὸ πῶμα τοῦ ἀγγείου λέγει. καὶ λιπαρὸν μὲν διὰ τὸ ἡδύ τοῦ οἴνου, ἢ ἐπεὶ καταχρῆται πίσση τὸ στόμα τοῦ πίθου. ἄμπυκα δὲ παρὰ τὸ πνυκάζειν (ita malo e *Suida*) καὶ καλύπτει τὸν οἴνον. καταχρηστικῶς δὲ λείπει τὸ λάγνηνον. ὁ γὰρ ποτε Θάσιος οἴνος ἠύδοκίμει παρὰ Ἀθηναίοις. οἱ δ. ὁ. Θ. τ. ρ. λ. λ. δ. τ. ἦ. κ. β. οἱ δὲ Θάσιαν φασι βάμμα λέγεσθαι ὀπτῶν ἐπὶ πυρὸς ἰχθύων. ἰδίως δὲ Θάσιαν ἐκάλονον Θάσιος 16 ζωμὸν ἄλμης (vel, ut *Suidas* habet, Θάσιαν ζωμάλμην), εἰς ὃν ἀπέβαπτον τὰ ἠνθρακωμένα τῶν ἰχθύων. Κράτης· Βάπτει δὲ εἰς τὴν Θάσιαν ἄλμην. οἱ δὲ τὴν λεγομένην θερμοπότιδα. Locutionem Θάσιος ζωμὸν ἄλμης in clara luce collocant haec *Moeridis*: Ἄλμην, τὸν τῶν ἰχθύων ζωμὸν, Ἀττικοί. οἱ δὲ Ἕλληνες τὸ ἄλμυρὸν ὕδωρ. ζωμὸς δὲ, ὥσπερ τῶν κρεῶν, οὕτω καὶ τῶν ἰχθύων κοινῶς λέγεται. Conferantur *Hesychius* in v. et alii. Verba illa, κρατήσει δὲ εἰς τὴν Θάσιαν ἄλμην, scriptoris alicuius testimonium videntur esse eum in finem a *Scholiasta* prolatum, ut ostendat locutionem βάπτειν εἰς Θάσιαν ἄλμην olim fuisse frequentatam: quapropter scripsi Κράτης· Βάπτει δὲ εἰς τ. Θ. Ἄ.

bas dudum dederit locus *Aristophanis* in *Acharn.*, ex tot diversis iisque magnam partem contortis explicationibus colligas. Binae potissimum animadversionem merentur: vel de *dolio Thasio vino referto* capiendum, vel de *salsamento Θασιά ἄλμη*. Utraque sententia suos nacta est patronos eosque e primariis literarum cultoribus, *Casaubonum* et *Kusterum*, quorum ille Animadversionibus ad *Athenaei* Lib. I. C. xxiii. p. 67. de *Thasio vino* intelligendum vult, simul contra *Scholiastam* nonnulla proferens, quae videri possunt, hic vero de *muria Thasia* interpretatur, quam sententiam omnino
 17 verissimam puto tum ob structuram insolentem, quae, si de *vino Thasio* capias, obtinet, tum ob sensum totius loci *Aristophanei*, qui non nisi de *muria Thasia* interpretari nos sinit. Quapropter e *Suida* veram partim scripturam revoco ἀνακνωσι pro ἀνακνωσι, id quod iam *Kusterus* monuit. Κνωσιν eidem rei designandae in *Vespis* inseruit v. 1506.

Ἄτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτοῦς, ὧ' ἕνρε.

Ἄλμην κύκα τούτοισιν, ἦν ἐγὼ κρατῶ.

Difficultatem, quae *Kustero* in voce *λιπαράμπυκα* non immerito obversabatur, facile removebis, si divisim scribas *λιπαρὰν πυκνά*. Sic ergo legendum:

Οἱ δὲ Θασίαν ἀνακνωσι λιπαρὰν πυκνά.

Est autem illud *πυκνά* adverbialiter positum pro *πυκνωσ* et cum *ἀνακνωσι* coniungendum: quando sensus eo fere redit:

Alii vero in optima Thasia muria paranda admodum occupati erant.

Neque est, cur dubites de bonitate locutionis *Θασίαν ἀνακνωσιν* absolute pro *Θασίαν ἄλμην ἀνακνωσιν*. Quod a creberrimo usu repetendum, quemadmodum *Θάσιον, Χιον, Μενδαϊον* similiaque pro *vino Thasio, Chio, Mendaeo* posuerunt. Addi potest *Scholiasta*, qui non obscure hoc significat, et *Photius* in *Lexico MS.* *Θασίαν καὶ ῥάφανον καὶ ἄλμην λέγουσι.* *Photii* verba deheo
 18

viro clarissimo *Io. Alberti* in pretiosissima illa *Hesychii* editione ad v. *Θασία*. Pro eo tamen quin frequentiori usu trita fuerit plena locutio *Θασία ἄλμη* vel simpliciter *ἄλμη* non dubito. Ex *Aristophane* bina loca, quae adscribantur, dignissima sunt, reservata partim ab *Athenaeo* Lib. VII. p. 529. B. *Ἀριστοφάνης δ' ἐν Ὀλκᾶσιν· Ὡ κακόδαιμον, ὅστις ἐν ἄλμη πρῶτον τριχίδων ἀπεβάφθη. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἄλμην ἀπέβαπτον, ἣν καὶ Θάσιαν ἐκάλουν ἄλμην, ὡς καὶ ἐν Σφηξίν ὁ αὐτός φησι ποιητῆς· καὶ γὰρ πρότερον δις ἀνθρακίδων ἄλμην πιών.* In hodiernis *Comici Vespis* longe aliter prostat hic posterior locus vs. 1122.

Καὶ γὰρ πρότερον ἐπ' ἀνθρακίδων πεπλησμένος.

Verum et apud *Athenaeum* et in *Comico* olim scriptum existimo:

Καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἄλμην πιών.

vel *ἀπανθρακίδων*. Utrumque enim habet *Hesychius* suis locis, qui *ἀπανθρακίδες* interpretatur: οἱ πρὸς ὀπτῆσιν ἐπιτηδαιοὶ ἰχθύες, καὶ πέμματος εἶδος ἀπανθρακίς. Cum posteriori *Hesychii* interpretatione conferatur *Athenaeus* Lib. III. p. 110. B. *Ἐπανθρακίδων* praeterea 19 meminit ipse *Comicus* loco memorato in *Acharn.* Confer praeterea *Suidam*, qui voc. *Ἀπανθρακίζομεν*, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐπανθρακίδας (Sic omnino legendum et apud *Suidam* et apud *Scholiastam Comici* ad *Aves* v. 1545., quem ad verbum, ut saepe, sequitur *Suidas*.) ἐσθλομεν. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύων. ὅπερ ὀπτῶντες (Sic rectius editur, quam, quod apud *Schol. Arist.* est, ὁ παροπτῶντες) ἐσθλοῦσιν. Quae sequuntur, alterius *Glossam* esse ad *ἀπανθρακίζομεν* adscriptam, discas ex *Scholiasta* memorato, ubi clarius distinguuntur.

C A P U T IV.

Παίγνιον, ἄθυρμα, ludicrum. Emendatur semel et iterum Callimachi Epigramma. Nautilus. Ἰουλίδες, piscium genus venenatum.

V. 2. *Καὶ ἱερὰ παίγνια χειρῶν*] Sic vulgo veteres, quidquid deo alicui proprium et maxime gratum arbitrabantur, appellare solebant *παίγνιον*, ut apud *Callimachum* Hymn. in Delum v. 324.

— ἃ *Δηλιάς* εὔρετο *νύμφη*

Παίγνια, κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.

20 Vocabant alio nomine *ἄθύρματα*, ut in *Oppiani* L. I. Cyn. v. 32. Unde *Hesychio* ἄθύρματα, παίγνια. Adde *Suidam* et alios. Differentiam horum minus ab auctoribus observatam notavit *Thomas Magister*. Latinis vocabatur saepe *ludicrum*, quam in rem *Catulli* verba subiungam Carm. LXII. 24.

Floridis velut enitens

Myrtus Asia ramulis.

Quos Hamadryades deae

Ludicrum sibi roscido

Nutriunt humore.

Plura, quae huc spectant, notavit *Dan. Heinsius* Lect. Theocr. Cap. XXI. p. 368. Longe satis erit *Callimachi* Epigr. v., cum et ibi horum *παιγνίων* mentio fiat, hac occasione emaculavisse. Legitur hoc modo:

Κόγχος ἐγὼ Ζεφυρίτι παλαιότερον· ἀλλὰ σὺ νῦν με,

Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις

Ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον. εἰ μὲν ἀῆται,

Τείνας οἰκείων λαΐφος ἀπὸ προτόνων·

Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσαν

Ποσσίν, ἴν' ὥσπερ καὶ τοῦνομα συμφέρεται.

Ἔς τ' ἔπεσον παρὰ θήνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι

Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη.

Ita v. 1. lego cum magno illo *Bentleio*. Versu 5. corruptum procul dubio illud, *εἰ δὲ γαληναίη λιπαρὴ θεός κ.*

τ. λ. Neo tamen placet *Annae Fabri* commentum, 21
 quae γαληναίην, tranquillum mare, λιπαρήν θεόν dici
 a Poëta credidit. Opportuna admodum videtur lectio:

Εἰ δὲ γαληναίη λιπαρή, θεὸν οὖλος ἐρέσσω

Ποσσὶν ἄν', ὥσπερ καὶ τοῦνομα συμφέρεται.

Ita θεόν et ἐπέπλεον recte, sicut etiam εἰ μὲν ἀῆται et
 εἰ δὲ γαληναίη, quasi opponuntur: versu enim 3. post
 ἐπέπλεον minor tantum distinctio (,) ponenda, ut sic
 iungantur ἐπέπλεον τείνας ο. λ. ἀ. π., ut vs. 5. θεὸν οὖ-
 λος ἐρέσσω ποσσὶν ἄνα. Cum posteriori parte versus
 6. conferri poterit *Oppian. L. I. Hal. v. 340. Sequentia*
 "Ἐς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος paulo aliter leguntur
 apud *Athenaeum L. VII. p. 318. B.* "Ἐς τ' ἔπεσον παρὰ
 θῖνας Ἰουλίδας —, quod quamproximè veram scriptu-
 ram exhibet. Legendum enim puto:

"Ἐς τ' ἔπεσον παρὰ θῖν' ἔς Ιουλίδας, ὄφρα γένωμαι

Σοὶ τὸ παρίσκειτον παλγνιον, Ἀρσινόη.

ubi Ιουλίδας non de antiquo Caeae oppido, quod *Iulis*
 dicebatur, intelligo, sed de quodam piscium genere.
 Erant enim Ιουλίδες pisces venenati admodum, qui sco-
 pulis catervatim adhaerentes, ubi alios pisces aut urina-
 tores in aquis conspicerent, summa vi in eos irruebant,
 iisque saepe vulnus letale inferebant: qua de re consu- 22
 lendi *Hist. Animal. Scriptores.* In hos itaque nautilus
 iuxta litus se incidisse affirmat. Hoc nisi admittas, mi-
 nus recte huic sedi convenit compositum εἰσπίπτειν,
 cum in vulgata nihil sit, cui nautilus incidisse dicatur.

C A P U T V.

Κελάδων, κέλαδος, κελαδεινή, - εὐκέλαδος, κελαδεῖν. *Aristophanes emendatur. Celadus et Celadon Arcadiae fluvii. Pausanias tentatur. Κλαδέος et Κλαδάος. Homerus tentatus et Strabo emendatus. Ἐξερέω. Coluthi locus tentatur. Ἔργον cum genitivo. Quintus Calaber emendatur.*

V. 6. Κελάδοντος ἀπορνούμεναι ποταμοῖο] Notissimum epitheton fluviorum, maris, ventorum aliarumque rerum κελάδων. Antiquum verbum, unde haec nostra forma participialis, est κελάδω, cuius natales quaerendae in simpliciōri κέλω, interpretante *Schol.* ad *Hom.* II. O. 679. βαδίζω, et in genere *celeriter moveo*. Hinc nomen κέλαδος *clamorem et tumultum bellicum* dicit, ut praeter alios apud *Hesiodum* *Theog.* v. 851. et 926. A κέλαδος κελαδεινή, epitheton aptissimum *Dianae*, *Hymn. Homer.* in *Dian.* v. 1., cui respondet *Orphei* εὐδρομος *Hymn.* in *Dian.* p. 132. vs. 6. *Hesychius* eo respiciens vertit κννηγός. Compositum εὐκέλαδος hinc formatum de *sonitu musico* ponitur in *Anthologia* L. IV. C. XII. Ep. 75.

Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδω Πάν.
Adde *Epigr.* 77. *Coluthus* v. 122. χορὸν εὐκελάδων δονάκων dixit. Simili usui inservit verbum κελαδεῖν apud *Aristophanem* in *Pace* v. 802., ubi de hirundine:

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων
Δαμώματα καλλικόμων
Τὸν σοφὸν ποιητὴν
Ἰμνεῖν, ὅταν ἤρηνᾶ μὲν
Φωνῇ χελιδῶν
Ἐξομένη κελαδῆ.

ubi pro minus eleganti ἤρηνᾶ φωνῇ legendum ὅταν ἤρηνᾶ μὲν Ὡρα χ. Ἐ. κ. De emendatione hac ne dubites, vadem sisto *Scholiastam*. Καὶ αὕτη, inquit, πλοκὴ Σησιγόρειος. φησὶ γὰρ οὕτως Ὅταν ἤρος ὦρα κελαδῆ χελι-

δών. *Stesichori* ἦρος ᾠρα idem ac nostrum ἦρινᾶ ᾠρα. Praeter usus modo memoratos nominum κέλαδος et κελάδων utrumque proprium fluvio nomen inditum memoratur. *Celadi* saltem alicuius in Arcadia in Alpheum labentis meminit *Pausanias* L. VIII. C. xxxviii. p. 680., ubi pro Κέλαδος Κελάδων scribendum arbitratur ²⁴ *Ezech. Spanhemius* ad *Callimachi* Hymn. in Dian. v. 107. Si quid mutandum, melius scriberes Κλαδέος vel Κλαδάος. Ita enim idem hicce fluvius praeter *Pausaniam* L. v. C. vii. p. 390. *Xenophonti* appellatur *Hellen*. L. vii. p. 373. l. 22., cuius loci iam meminere et alii. Alterius fluvii *Celadontis* mentio reperitur potissimum apud *Homerum* apud Il. H. 133.

— ὡς ὅτ' ἐπ' ᾠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο.

Huius tamen scripturam iam olim in dubium vocasse veteres Criticos deque hoc fluvio dubitavisse manifesto constat ex *Strabone* L. VIII. p. 342. et 348., ubi notat nonnullos pro Κελάδοντι legendum censuisse Ἀλίδοντι. Imo cumulus accedit ex eo, quod ubique alias, unico hoc loco excepto, κελάδων adiective variis nominibus iunctum usurpaverit *Homerus*. Licet itaque in tanta veterum monumentorum penuria vix certi quid adfirmari queat, si quid mutandum, pro Ἀλίδοντι longe praeferrem Λάδωνι. *Ladonem* Arcadiae fluvium celeberrimum fuisse notius est. Nec parum roboris coniecturae conciliat similis nominum Λάδωνα et κελάδοντα confusio apud *Strabonem* L. VIII. p. 348., ubi vulgo legitur: Ὁ δ' Ἀλφειὸς παραλαβὼν τὸν τε Κελάδοντα καὶ τὸν Ἐρύμαν- ²⁵ θον καὶ ἄλλους ἀσημοτέρους κ. τ. λ. Vir antiquae geographiae peritissimus *Palmerius* κελάδοντα hic obtinere non posse sentiens ad hunc modum verba *Strabonis* emendanda coniecit: Ὁ δ' Ἀλφειὸς παραλαβὼν τὸν τε Ἐλίσσοντα καὶ Λάδωνα καὶ τὸν Ἐρύμανθον. Malo minori molimine: Ὁ δ' Ἀ. π. τὸν τε Λάδωνα καὶ τὸν Ἐρύμανθον. Eodem modo bina haec, *Ladonem* et *Ery-*

manthum, tanquam celeberrima Arcadiae flumina coniunxit *Callimachus* Hymn. in Iov. v. 18.

Δάδων ἄλλ' οὐπω μέγας ἔρρεεν οὐδ' Ἐρύμανθος,
Λευκότατος ποταμῶν, ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπαντα
Ἀρκαδίη.

V. 7. Ἐξ ὀρέων πόθεν] Difficultas, quae in hoc loco explicando obversabatur aliquando, potissimum in additis vocibus ἐξ ὀρέων residet; sunt enim plane otiosa et nescio quantam huic loco adimunt venustatem. *Brodaeus* quidem de montibus Idaeis, ubi Paris paternas oves ducebat, intelligit: quam interpretationem et ego in versione agnovi: sed vel sic durum addi illud ἐξ ὀρέων. Cum enim Nymphas impleret noster, ut indicarent locum, unde venerit Paris, dum ad Helenam proficisceretur, nullo modo recte montium, ac si iam cognitus foret, mentio hic fit. Hinc suspicio dudum mihi subnata fuit, *Coluthum* dedisse:

26 Ἐξερέω, πόθεν ἦλθεν ἀήθεα πόντον ἐλαύνων.
ut sic ad propositionem pertineat hicce versiculus. Verbum ἐξερέω pro futuro hoc modo notissimum est. Verum cum ne sic omni difficultate careat locus noster, fere ipsi auctori hunc errorem imputandum crediderim.

V. 8. Ἄλως ἔργα] Notissimum est et ab aliis iam observatum, vocabulum ἔργον plurimis nominibus eleganter iungi. Ita ἔργα Δηοῦς, ἔργα Ἀθήνης, ἔργα Ἄρηος, ἔργα Ἀφροδίτης, ἔργα μύθων, ἔργα Μουσῶν, quaeque plura sunt huius generis alia. Insigni corruptela itaque hac occasione liberandus *Quintus Calaber* L. xi. 180.

Ὡς ἄρ' ἰαίνετο Φοῖβος, ὅτ' ἔδρακεν ἐκ πολέμοιο
Φεύγοντ' Ἀργείων πουλὴν στρατόν· οὐ γὰρ ἔτ'
αὐτοῖς

Ἔργα θεῶν μεμέλητο.

Corruptum sine dubio illud ἔργα θεῶν; nec tamen cum *Pauwio* vel *Rhodomanno* facile crediderim, legendum ἔργα νέων vel χερῶν. De bello loqui *Quintum*, locum intuenti facile patebit. Scribendum igitur Ἔργα μύθων

μεμέλητο. Mendae origo repetenda ex more antiquo literis maiusculis scribendi: si enim, ultimis literis vocis ἔργα repetitis, scribas ΓΑΘΕΩΝ, manifesta verae scripturae vestigia facile agnosces.

CAPUT VI.

27

Ida Homero δικάρηνος, aliis τρικάρηνος. Tzetzi error notatur. Hesychius emendatur. Nymphae Phalacraeae. Phalacra Idae promontorium. Callimachi Fragmentum e Scholiasta MSS. Homeri Collectioni Bentleyi additur. Coluthus emendatur. Ἴδη εὐκάρηνος et πολυπίδαξ.

V. 14. Ἰδαίης κ. ἐ. π. Φαλάκρης] Dubium non est, quin per Ἰδαίην Φαλάκρην unum ex tribus Idae promontoriis, *Phalacra* dictum, sit intelligendum. *Homero* quidem duo potissimum, *Lectum* et *Gargara*, innotuerunt, atque proinde Ἴδη δικάρηνος. Postea tamen tertium his additum, *Phalacra*, recentioribus maxime fuit nobilitatum; unde tria passim Idae cacumina memorantur. Vid. *Scholiast. Homeri* ad Il. Ε. 284. Τρία δὲ τὰ πάντα ἀκρωτήρια τῆς Ἰδης, Λεκτὸν, Γάργαρον, Φαλάκρη. ubi noto formam Ionicam Φαλάκρη, nisi pro eo scribendum Φαλάκρα, quemadmodum a *Tzetze* a *Lycophron*. v. 24. et 1170. aliisque effertur. Praeter tria memorata cacumina quartum addidit *Tzetzes* ad *Lycophron*. loc. cit., nempe *Pergamum*: quod tamen ex prava lectione, qua pro Γάργαρον adfinis scripturae nomen Πέργαμον alibi invenerat, repetendum videtur. 28 *Phalacras* in plurali numero agnoscunt *Stephanus* et *Hesychius*. *Hesychii* verba, cum menda loborent, adscribam: Φαλάκραι, τόπος τῆς Ἰδης, καὶ νύμφαι. Nymphas *Phalacras* dictas eodem modo ac promontorium, verosimile non est: quapropter vel *Hesychium* aliorum librorum scriptura parva deceptum, vel vocem Φαλα-

κραῖαι hac ratione inserendam, Φαλάκραι, τόπος τῆς Ἰδης, καὶ Φαλακραῖαι νύμφαι, excidisse omnino cense-
rem. Φαλακραῖαι νύμφαι eadem cum Nymphis Idaeis, seu quas *Coluthus* Νύμφας Τρωιάδας appellat, fuisse videntur. Ita Φαλακραῖαι *Tzetzes* Ἰδαῖαι interpretatur loco supra indicato. *Phalacrae* promontorii praeter *Stephanum* aliosque paulo recentiores ex antiquioribus meminit *Callimachus*, notante *Scholiasta Homeri* ad Il. ©. 48., ubi in MSS. Vossiano, qui Leidae est, legitur: Τρία δὲ εἰσὶν ἀκρωτήρια τῆς Ἰδης, Λεκτὸν, Γάργαρον, Φαλάκρα. τούτου μνημονεύει Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ Ἀιτίων. Quo testimonio *Fragmenta* a *Bentleio* collecta ditare liceat. Idaei montis Φαλακραῖαι βῆσσαι memorantur *Nicandro Alex.* vs. 40. Simili modo naves a *Phereclo* exstructae in usum *Paridis* Φαλακραῖαι κόραι *Lycophroni* audiunt vs. 24. Adde ex eodem v. 1170.

V. 14. Ἰδαίης * κάρηνον] Viri docti, qui in emen-
29 dando *Colutho* operam suam collocarunt, plerique omnes in eo consentiunt, vel δικάρηνον vel τρικάρηνον esse legendum. Horum prius in contextum recepere *Stephanus*, quique ad eius exemplar suas concinnaverunt editiones, *Lectius* et *Portus*. Melius paulo huic loco consultum fuisset, si alterum τρικάρηνον substituis-
sent. Idam τρικάρηνον, non vero δικάρηνον, *Colutho* fuisse, ex ipsius *Phalacrae* hoc loco mentione patet. Sed nec ipsum illud τρικάρηνον, etsi acute excogitatum et prima specie commendabile admodum, ferri potest: si enim *Phalacra* unum e tribus promontoriis fuerit, nullo modo commode dici posset τρικάρηνος προῶν Φαλάκρης, nisi statuas, ἐπὶ προῶνα τρικάρηνον Ἰδαίης Φαλάκρης positum esse modo poëtis familiari pro ἐπὶ προῶνα Φαλάκρης Ἰδαίης τρικάρηνου, idque pro, ἐπὶ π. Φ. Ἰδης τρικάρηνου, quemadmodum *σεληναίη* pro *σελήνη*, *Ἀθηναίη* pro *Ἀθήνη*: quod tamen probabile haud videtur. Ἰδαίη Φαλάκρη omnino adiective capio, quemadmodum vers. 4. Ἰδαίησι χορείαις, vs. 69. Ξάνθος

Ἰδαῖος, v. 100. *Ἰδαίη ἄκρη*, v. 116. *Ἰδαῖα ὄρη* et aliis in locis. Nihil adeoque superest, quam ut aliunde commodiorem scripturam circumspiciamus. In mutilo Codicis Ambrosiani vocabulo *κρηνας*, ut ibi legi in Notis iam monuisse me memini, satis clara vestigia agnosco epitheti accomodatissimi *εὐκρηνον*, ut adeo legendum 30 suspicer: *εὐκρηνον ἐπὶ προηῶνα Φαλάκρης*. De qua emendatione eo minus dubitavi, quod idem in mentem venerat, ut est in venis elegantis ingenii, amicissimo meo *Ioanni Pierson*, cuius consensu hac in parte mihi gratulor. Eleganter respondet *Homeri Ἴδη πολυπίδαξ*, quo respiciens *Horatius* L. III. Carm. Od. xx. 15. *Idam aquosam* appellat. *Idam* plurimis fontibus irrigatam testimonio *Demetrii Strabo* observat L. XIII. p. 414. Hinc repetendum etiam illud *Ovidii* Amor. L. I. Eleg. XIV. II.

*Qualem clivosae madidis in vallibus Idae
Ardua derepta cortice cedrus habet.*

C A P U T VII.

Ολοπόλος. *Loca quaedam in Catulli carmine de Nupt. Pel. et Thet. emendantur. Tempe. Templum pro quibusvis aedibus. Robur. Thesei arma.*

V. 15. *Ολοπόλοισι*] Sive capias pro *pastoralibus sedibus*, sive cum *Brodæo* et *Neandro* vertas *solitariis sedibus*, parum refert. Malui tamen *pastoralibus*, quia Paris adhucdum pastor paternas oves ducebat: quam in 31 rem vide quæ in sequentibus canit noster. Ita vs. 302. *Apollo ολοπόλος*. De utraque significatione consule *Schol. Homeri* ad Il. P. 54. et *Hesychium* v. *Ολοπόλω* recte a cl. *Arnaldo* Lect. Gr. p. 104. emendatum. Posteriori sensu capio apud *Nostrum* vs. 348.

Σὸν δάμας ολοπόλοισιν ἐνὶ δρυμοῖσι λιπούσα.
Imo montes, silvae, pascua, etc. simili modo Latinis

passim *sola* vel *solitaria* audiunt. *Seneca* Hippolyto vs. 406.

*Regina nemorum, sola quae monteis colis
Et una solis montibus coleris dea.*

Tibullus L. IV. Carm. XIII. 9.

*Sic ego secretis possum bene vivere silvis,
Qua nulla humano sit via trita pede.*

*Tu mihi curarum requies, tu nocte vel atra
Lumen et in solis tu mihi turba locis.*

Adde *Catullum* in elegantissimo carmine de Nupt. Pelei et Thetidis v. 57. Quod cum non uno in loco infestis descriptorum manibus valde laceratum sit, si, misso *Colutho*, nonnullis vulneribus medicinam ferre adnitar, facile veniam ab aequo lectore impetraturum me con-
32 fido. Primo itaque sese offert versus 35.; ubi Poëta enarrat, quinam hisce nuptiis interfuerunt et dona sua attulere. Legitur ibi in MSS. aequae ac typis vulgatis:

*Deseritur Scyros, linquunt Phthiotica Tempe
Cranonisque domos ac moenia Larissaea.*

ubi, nisi *Phthiotica* capias pro *Thessala*, ut sit pars pro toto, nullo modo ferri poterit vulgata lectio *Phthiotica Tempe*. *Tempe* enim secundum veterum testimonia non in Phthiotide, sed Pelasgiotide inter Olympum et Ossam, ubi Peneus defluit, sita fuere. Suspicio itaque legendum esse *Phthiotica templa*. *Templa* olim quaevis tecta et domicilia dicebantur. Ipse *Catullus* postea in eodem hoc carmine v. 75.

*Illam tempestate, feror quo tempore Theseus
Egressus curvis e litoribus Piraei
Attigit iniusti regis Gortynia templa.*

Vide, quae ad illum locum notarunt duumviri magni, *Scaliger* et *Vossius*; quibus addè notata *R. Keuchenio* et *R. Burmanno* ad *Q. Serenium Sammonicum* de *Med. Prooem.* vs. 7. Non ineleganter itaque nostro in loco
33 iunguntur *templa, domos* et *moenia*, tanquam vocabula ad finis significationis.

Sequitur vers. 41.

Non falx attenuat frondatorum arboris umbram.
Quod etiamsi ferri poterit, longe tamen rectius legeretur:

Non falce attenuat frondator roboris umbram.

Ita optime, quod ad structuram, cum praecedenti versiculo conspirat:

Non glebam prono convellit vomere taurus.

Robur simili modo obvium postea vs. 107.

Indomitus turbo contorquens flamine robur

Eruit.

Sequitur non multo post versu 55. locus, de quo absque meliorum Codicum auxilio vix quidquam boni sperare licet. nec tamen coniecturam, quae aliquando subnascebatur, adscripsisse pigebit. Legitur in nonnullis Codd. MSS. hoc modo:

Nec dum etiam seseque sui tui se credit.

Utpote fallaci quae tum primum excita somno

Desertam in sola miseram se cernit arena.

Aliorum coniecturas super hoc loco adscripsisse nihil attinet. Si literarum ductum et totius loci nexum consulas, fieri vix poterit, quin sub voces *que sui* posteriores syllabas verbi *oblivisci* latere suspiceris. Quod si verum, pro *tui se* adfinis scripturae nomen *Thesea* substituendum facile largieris. Scribo igitur:

Nec dum etiam sese oblivisci Thesea credit.

Oblivisci cum accusativo aequae ac genitivo construi quis ignorat? Imo id verbi optime respondet epitheto *immemor*, quod haud uno in loco de Theseo adhibuit Poeta, ut v. 53.

Immemor at iuvenis fugiens pellit vada remis,

Irrita ventosae linquens promissa procellae.

vs. 135.

Siccipe discedens neglecto numine divum

Immemor ah devota domum periuria portas?

et paulo aliter versu 123

*Aut ut eam dulci devictam lumina somno
Liquerit inmemori discedens pectore coniax?*

Huc spectat quoque elegans *Theocriti* locus Idyll. 11. 45.

35 *Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασεία φαντὶ
Ἐν Δία λασθῆμεν ἐνπλοκάμου Ἀριάδνας.*

V. 94. malo hoc modo legere et distinguere:

*Hei misere exagitans immitis corde furores,
Sancte puer.*

Vers. 110. vulgata ita sese habet:

*Sic domito saevum prostravit corpore Theseus,
Nequicquam vanis iactantem cornua ventis.*

ubi nomen substantivum desideratur, unde pendeant voces *saevum* et *iactantem*. Leniter itaque vocem *saevum* refingendo scribo *taurum*. Cum tamen illud *domito corpore* haud parum venustatis *Catullo* adimat, malo totum locum sic corrigere, idque partim monitus:

Sic domitum taurum prostravit robore Theseus.

Thesei arma, postquam *Peripheten* de medio sustulisset, *clavam* fuisse tradit *Plutarchus* in *Thes.* p. 4. B. *Minotaurum* autem praeter alios ipse *Catullus* simpliciter *taurum* vocat hoc carmine vs. 173. et 230.

86 *Quod tibi si sancti concesserit incola Itoni,
Quae nostrum genus ac sedes defendere Erechthei
Annuit, ut tauri respergas sanguine dextram.*

C A P U T V I I I.

Reliqua in Catulli carmine examinantur. Undae purpureae, πορφύρειν, πορφύρεον κῦμα.

In *Catulli Epithalamio*, in quo emendando Capite praecedente versatus sum, ut reliqua rite persequar, nonnullis locis meam qualemcunque operam et hoc Capite addico. Sequantur igitur versus 118. et 119., qui in plerisque Codicibus MSS. sic leguntur:

*Ut consanguineae complexum, ut denique matris,
Quae misera ignata deperdita leta.*

Varias eruditorum coniecturas enumerare longum nimis foret. Optima, quam hactenus ex hisce rudibus eruere valui, videtur:

*Ut consanguineas, complexum ut denique matris,
Quae misera in gnatae tabebat perdita lecto.*

Lacunam in posteriori versiculo, *tabebat* addito, sustuli: id enim sub literis posterioribus vocis *ignata* et prioribus *de* *τὸν* *deperdita* latere videtur. *lecto* auctoritate veterum nonnullorum librorum recepi. Praeterea in priori versiculo lubens pedibus in sententiam *Heinsii* ivi. Ad emendationem firmandam peridoneus est locus huius carminis v. 88.

— *quam suavis exspirans castus odores*

Lectulus in molli complexu matris alebat.

Pro *deperdita* autem malui *perdita* ob loca parallela, ut v. 70.

— *tota pendebat perdita mente.*

v. 177.

— *quali spe perdita nitar?*

Unde etiam vulgatam scripturam versus 190. ad hanc normam leviter mutandam puto:

Quam iustam a divis exposcam perdita multam.

ubi vulgo *prodita* scribitur.

Pergo ad vs. 273., ubi legitur:

Quae tarde primum clementi flamine pulsae 38

Procedunt, leviterque sonant plangore cachinni.

MS. Cod. Scaligeri habet *leni resonant*, unde veram Poëtae, scripturam vindicare in proclivi erit scribendo:

— *lenique sonant plangore cachinni.*

Desideratur enim necessario copula.

V. 275. nullus dubito, quin antiqua scriptura fuerit:

Purpureaeque (undae) procul nantes a luce refulgent.

Vento enim crescente undae purpureae apparent, quod Graecis πορφύρειν audit. *Purpurea unda* est ipsum *Homericum κῦμα πορφύρειον*, ut II. Φ. 326. et alibi.

Sequuntur iam versus turpissime foedati, qui cunctis fere, quotquot in poliendo *Catullo* operam suam collocarunt, crucem fixere: quapropter, si illis lucis aliquid accendam, opus haud sane poenitendum me fecisse censuerim. Plusculos versus adscribere liceat a v. 285.

*Confestim Peneos adest, viridantia Tempe,
Tempe, quae silvae cingunt superimpedentes,
Minosin linguens Doris celebranda choreis.*

39 *Nonacrios namque ille tulit radicitus altas
Fagos ac recto proceras stipite laurus.*

Priorem partem ab aliis recte emaculatam puto. Restat haud levis menda in voce *Nonacrios*, ubi minus rem acu tetigere commentatores. Cum autem in *Maffei* libro, notante *Achille Statio*, legatur *Non acuas namque* etc., binis tantum literis mutatis corrigo:

*Donā suas namque ille tulit radicitus altas
Fagos etc.*

Cur fagos *suas* dicatur Peneus tulisse, ratio haud obscura.

Versu 325. malo scribere:

*Accipe, quod laeta tibi pandunt voce sorores,
Veridicum oraclum.*

Vulgo pro voce legitur *luce*, quod etsi defendi quodammodo poterit, alterum tamen omnino praefero.

V. 383. vera scriptura videtur:

*Talia praefantes quondam felicia Pelei
Carmine divino cecinerunt omina Parcae.*

Similia sunt, quae supra vs. 321. occurrunt:

*Hae tum clarisona pellentes vellera voce
Talia divino fuderunt carmine fata.*

40 Atque haec hactenus de *Catulli* carmine. Pergo ad *Caput* sequens.

C A P U T IX.

Nonnus emendatur. Mars absque armis ad Venerem tendere solitus. Pausanias emendatur. Coniectura super Coluthi loco proponitur. Βότρυς χαίτης. Πλοχοὶ βοτρυνόεντες. Apollinis intonsi crines. Aelianus emendatur. Bacchus βοτρυοχαίτης et βοτρυνόκοσμος. Orpheus et Staius emaculantur. Bacchi crines flavi.

V. 30. Οἶος δ' οὐ κυνέην, οὐ δῆϊον ἔγχος αἰέρων
 Ἐς δόμον Ἡφαίστοιο σιδήρεος ἤλυθεν Ἄρης.]

Conferrī meretur locus Nonni Dionys. Lib. v. 93.

— πατήρ δ' ὑπὸ χάσματι κούρης
 Γυμνὸς ἄτερ σακέων ὠρχήσατο μείλιχος Ἄρης,
 Δεξιτερὴν ἀσίδηρον ἐπικλίνων Ἀφροδίτη,
 Καὶ γαμῆη σάλπιγγι μελίξετο θυμὸν ἐρώτων
 Ἀντίτυπον σύριγγι· σιδήροφόρου δὲ καρήνου
 Ἡθάδας εὐπολέμοιο λόφους ἀπεσείσατο χαίτης,
 Μιτρώσας πλοκαμίδας ἀναιμάκτοισι κορύμβοις,
 Πλέξας κῶμον ἔρωτι.

Videtur omnino legendum.

Καὶ γαμῆη σάλπιγγι μελίξετο θυμὸν ἐρώτων. 41

quam locutionem alibi paucis illustrabo. Ceterum elegans locus Xenophontis Ephesii de Marte absque armis ad Venerem tendente non praetermittendus pag. 10. Ἐν τῷ ἑτέρῳ (στορώματι) Ἄρης ἦν οὐχ ὀπλισμένος, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτην κεκοσμημένος, ἐστεφανωμένος, γλαμύδα ἔχων. Huc pertinet quoque Pausaniae illud Lib. v. Cap. xviii. p. 423., ubi de Martis statua: Ἔστι δὲ καὶ Ἄρης ὄπλα ἐνδεδυκώς, Ἀφροδίτην ἄγων· ἐπιγραμμά δὲ Ἐνυαλίος ἐστὶν αὐτῷ. Quae si cum memoratis locis componas, fieri vix potest, quin statim mecum scribendum suspiceris, non ἐνδεδυκώς, sed ἐκδεδυκώς. Verto: Est praeterea Mars inarmatus, Venerem ducens: inscriptio est ipsi ΕΝΥΑΛΙΟΣ.

V. 39. Χρυσείοις δ' ἐκάτερθε τινασσύμενος πλοκάμοισι

Βότρυς Ἀκροσεκόμης Ζεφύρω στρυφελίζετο χαίτην.
 Coniecturam ante in Notis breviter proposui, nunc la-
 tius sententiam meam ad examen revocaturus. Recte
 quidem per se, ut vulgo Interpretes cepere, priora, post
 βότρυς distinctione adhibita, verteres: *Aureis vero*
utrimque quatens capillis uvam intonsa coma Bacchus
 etc. Verum cum noster hic procul dubio voluerit,
 Bacchum etiam iuxta cum aliis diis ad Pelei et Thetidis
 42 nuptias profectum esse, necessario verbum aliquod mo-
 tum significans desideratur. Quapropter legendum su-
 spicor:

Χρυσείους δ' ἐκάτερθ' ἐπινεισδόμενος πλοκάμοισι.
 Praeterea βότρυς vel, ut recte clar. *D' Orville* emendat,
 βότρυν si iam cum χαίτην iungas, facile liquet, illud
 χαίτην in χαίτης mutandum, quemadmodum in quatuor
 minimum Codicibus exaratum. Βότρυς χαίτης locutio
 non inelegans est, qualem etiam *Nonnus* Dionys. 1. 525.
 adhibuit de coma luxuriante et profusis admodum den-
 sissimisque cincinnis:

Καὶ ποτὲ μὲν χαρίεντος ἐς ἄργυρα κύκλα προσώπου,
 Πῆ δὲ βαρυσμήριγγος ἀλήμονα βότρυν ἐθείρης
 Δέρκεται.

Leniter structura mutata, Apollinis intonsos crines πλοχ-
 μούς βοτρυνόεντας appellat *Apollon. Rhod. Lib. II. 679.*

— χρύσειοι δὲ παρειάων ἐκάτερθε

Πλοχοὶ βοτρυνόεντες ἐπερρώοντο κίοντι.

Aelianus eius loco in re simili βοστρύχους vocat, ubi
 de Apollinis simulacro aureis crinibus a Dionysio spo-
 liato ita Lib. I. Cap. xx. Τοῦ δὲ ἀγάλματος, inquit,
 43 τοῦ Διὸς περιεῖλε τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν κόσμον, ὅσον ἦν,
 φασί, χρυσοῦ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ταλάντων. Ὀκνού-
 των δὲ τῶν δημιουργῶν ἄψασθαι, ὅδε πρῶτος ἔκρουσε τὸ
 ἄγαλμα. Καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος περιεσύλησεν,
 ἔχον καὶ αὐτὸ χρυσοῦς βοστρύχους, κελεύσας ἀποκεῖραι
 τὴν αὐτό. Pro ὅσον ἦν, vel, ut *Perizonius* et *Scheffe-*

rus e Codice voluere, ὃς ἦν, ex indole linguae Graecae malo: καὶ τὸν κόσμον, ὅσον, φασὶ, χρυσαίου πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ταλάντων. Mox si legeretur κελύσας ἀπο-
 κείραι τινα αὐτούς, non sane id eraderem. Ceterum ex
 hoc usu vocis βότρως explicandum arbitror Bacchi epi-
 theton βοτρνοχαίτης in *Anthologia* L. I. Cap. xxxviii.
 Epigr. II. et alibi obvium; a quo multum differt alte-
 rum eiusdem dei epitheton βοτρνόκοσμος apud *Orpheum*
Hymn. Triennalis Patris p. 148. vers. II.

Παιὰν χρυσεγγῆς, ὑποκόλπιε, βοτρνόκοσμε.

ubi versu praecedente leviter hac occasione emendo:

Οὐρεσιφοῖτα κέρως, νεβριδοστόλε, ἀμφιέτηρε.

Male vulgo pro κέρως, quod *Hesychio* κέρωτος explica-
 tur, legitur ἔρωσ. Mendam *Scabigera* non latuisse, ex
 eius versione patet:

Solemnis, cornute, Iugatine, hinnulivestis:

Insinue, Iuturne, racemifer, auriquirili.

Vocabulum βοτρνόκοσμος non male expressit *Stattius* L. 44
 v. Thebaid. 269.

— non ille quidem turgentia sertis

Tempora nec crinem flava distinxerat uva.

quae mendosa videntur pro — *crinem flavum distinxe-*
rat uva. Per *crines flavos* intelligo, quales noster et
Apollonius χρυσαίους vocant, quibus respondet epi-
 theton Bacchi ξανθοκάρενος in *Antholog.* Lib. I. Cap.
 xxxviii. Epigr. XI. v. 14.

C A P U T X.

Conon corrigitur. *Urbs Canobus et ostium Canobicum.*
Stephanus Byzantinus emendatur. *Acra Iapygiae, alius*
Hydrusa. Acra Libyae. Καρικὸν τεῖχος et Ἀκκαρικὸν
τεῖχος idem. Stephanus, Anacreon, Eratosthenes, He-
siodus et Propertius emaculantur.

V. 39. Ut dictis fidem habeam, liceat iam loca
 quaedam delibare, quae non nisi verborum transposi-

tione sanari commode posse videntur. Promam itaque primo *Cononis* verba Narrat. VIII. in fin. Καὶ Μενέ-
 45 λαος καὶ Ἐλένη θάπτουσιν αὐτὸν ἐπ' Αἰγύπτου, οὗ νῦν ἐπώνυμος ὄκισται πόλις· καὶ τοῦ Νείλου στομάτων τὸ τελευταῖον ὁ Κάνωβος ἢ Κανωβικὸν ἐκ τοῦ κυβερνήτου τὴν ὀνομασίαν ἔλκει. Nili ostium promiscue *Canobum* vel *Canobicum* fuisse dictum falsum est. Urbem *Canobum* centum et viginti stadiis ab Alexandria dissitam et a Menelai gubernatore ibi mortuo, ut volunt, dictam reperies apud *Stephanum* voc. Κάνωπος et *Strabonem* Lib. XVII. p. 551. ab aliis iam citatum, qui hanc in rem egregia protulere. Quapropter verba *Cononis* hoc modo tuto transponi posse videntur: οὗ νῦν ἐπώνυμος ὄκισται πόλις ὁ Κάνωβος· καὶ τοῦ Νείλου στομάτων τὸ τελευταῖον τὸ Κανωβικὸν ἐκ τοῦ κυβερνήτου τὴν ὀνομασίαν ἔλκει. De osteo *Canobico* vide auctores laudatos.

Subiungam locum vexatissimum *Stephani Byzantini*: "Ἀκρα, Ἰαπυγίας πόλις, κατὰ τινὰς Ὑδροῦσα λεγόμενη. δευτέρα ἐστὶ καὶ ἕτερα ἐν αὐτῇ ἔχουσα λιμένα Βρεντήσιον. ἔστι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κτίσμα, Εὐβοίας. ἕκτη Σκυθίας. ἑβδόμη Κύπρου. κ. τ. λ. Priora huius observationis sana videntur, ut adeo mirer, tantas *Berkelio* turbas fecisse, qui "Ἀκραν Ἰαπυγίαν intelligendam ratus tricus sese difficillimis implicuit, quibus tamen se expedire non potuit. Melius *Stephano* consuleres, si, vulgata retenta, intelligas *Acram* Iapygiae regionis in Italia urbem fuisse, quam nonnulli *Hydrusam* appellant: ut adeo *Stephanus* voluerit: *Hydrusam* alio nomine etiam *Acram* dictam fuisse; quod verum sit, nec ne, adeo liquido non constat. Sequentia autem, quae hoc modo tentavit *Berkelius*: "Ἔστι καὶ δευτέρα ἐν Ἰταλίᾳ. τρίτη ἐν Σικελίᾳ Συρακουσίων κτίσμα. τετάρτη πέμπτη Εὐβοίας. ἕκτη Σκυθίας. ἑβδόμη Κύπρου. ὀγδόη Ἀκαρνανίας. longe minori molimine, ut arbitror, transpositis ἔστι καὶ ἐν Ἰταλίᾳ et deleto altero ἔστι καὶ, ita partim sanabis: δευτέρα ἐστὶ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ

ἑτέρα, ἐν αὐτῇ ἔχουσα λιμένα Βροντήσιον. τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κτίσμα. *Secunda urbs Acra dicta est etiam altera in Italia* (aeque ac *Acra*, *Hydrusa* dicta, Italiae urbs est), *in se complectens portum Brundisium*. Hic, nisi fallor, verborum sensus est. Tertiam, quam *Acram* vocat, vulgo *Acras* in plurali dictam, satis a reliquis distinguunt addita verba *Συρακουσίων κτίσμα*, nec cum *Berkelio* interpolemus ἐν *Σικελίᾳ* opus est. Sequens lacuna quomodo sit supplenda, difficile dictu est. Si tamen coniecturae ullus relictus sit locus, divinamus scribendum: *τετάρτη Λιβύης. πέμπτη Εὐβοίας κ. τ. λ. Acram* Libyae fuisse urbem patet ex *Hannonis* Periplo p. 68., ubi urbes a se conditas memorat. *τὴν τε λίμνην*, inquit, *παραλλάξαντες ὅσον ἡμέρας πλοῦν κατωπίσαμεν πόλεις πρὸς τῇ θαλάσῃ καλουμένας Καρικόν τε τεῖχος καὶ Γύττην καὶ Ἄκραν καὶ Μέλιτταν καὶ Ἄραμβυν*. Dum in hunc *Hannonis* locum incido, recordor observationis *Stephani* voce Ἀκκαβικόν τεῖχος, ubi, nisi me omnia fallant, eandem respexit urbem, quam *Hanno* et ipse etiam *Stephanus* suo loco Καρικόν τεῖχος nuncupant; quod loca inter se conferenti manifesto apparebit. Quare vix dubito, quin sit reponendum Ἀκκαρικόν τεῖχος, permittente id etiam literarum serie.

Pergo iam ad verba illa, quae inter *Anacreontica* reperiuntur Od. xxvii. 6., ubi sic versus transponendi videntur:

Ἔχω δὲ καὶ τι τερπνόν,
 Καὶ πάλιν θέλω χορεύειν,
 Ὅ τὰς μέθας ἔραστὰς.
 Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς
 Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα.

Sed praeterea ibi legendum: Ὅταν μέθας ἔραστὰν Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα. Vocat sese recte μέθας ἔραστὰν Poëta et pro more Bacchum et Venerem coniungit; unde etiam apud *Ovidium* *Trist. L. II. 363.*

*Quid nisi cum multo Venerem confundere vino
Praecepit lyrici Teia musa senis?*

Quae cum *Anacreonte* conferenda *Od. vi. 15.*

48 Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
 Μετὰ τοῦ καλοῦ Ἀναίου
 Καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
 Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
 Κῶμον μέτεισι χαίρων.

ubi forte legendum: Τὸν ἐπήρατόν γ' ἐρασταῖς Κῶμον.
Quid sit κῶμος, notum est nec ulteriori explicatione
indiget.

Missis his, transeo ad *Eratosthenem*, qui tum aliis
locis foede admodum depravatus, tum potissimum *Cap.*
xxiii. et *Cap. xiv.* Paucula, ut inde ordiar, adscribam;
quae initio *Capitis xxiii.* leguntur: Ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς
τοῦ ταύρου τῆς καλουμένης ῥάχεως πλειάς ἐστίν, συνηγ-
μένος δι' αὐτῆς εἰς ἀστέρας ἑπτὰ. λέγουσιν εἶναι τῶν Ἀ-
τλαντος θυγατέρων· διὸ καὶ ἑπτάστερον καλεῖται. οὐχ
ὄραονται δὲ αἱ ἑπτὰ, ἀλλὰ αἱ ἕξ. Initium *Capitis* deside-
rari sentiens quis addidit τοῦ ταύρου: hoc enim spu-
ritum esse satis ex *Capitis xiv.* collatis similibus verbis
patet, ubi legitur: πρὸς δὲ τῇ ἀποτομῇ τῆς ῥάχεως ἡ
πλειάς ἐστίν, ἀστέρας ἔχουσα ἑπτὰ· διὸ καὶ ἑπτάστερος
καλεῖται. οὐχ ὄραονται δὲ εἰ μὴ ἕξ· ὁ δὲ ἕβδομος ἀμαυρός
ἐστὶ σφόδρα. Si itaque iam consideres, *Pleiades* sepa-
ratim nullum signum coeleste constituere, sed ad *Fau-*
rum pertinere, facile, credo, in eam deveniens opinio-
nem, omissis illis, quae ex *Capite xxiii.* supra adscri-
psi, post ἀμαυρός ἐστὶ σφόδρα reliqua *Capitis xxiii.* hoc
49 modo subiungenda esse: ὁ δὲ ἕβδομος ἀμαυρός ἐστὶ σφό-
δρα. τὸ δὲ αἷτιον οὕτω πῶς λέγεται. τὰς μὲν γὰρ ἕξ φασὶ
θεοῖς μιγῆναι, τὴν δὲ μίαν θνητῶ. τρεῖς μὲν οὖν
. θεοῖν δ' ἔχουσιν εὖ μάλα κείμεναι
κατὰ τὸν Ἰππαρχοῦ τριγωνοειδοῦς σχήματος. Iam se-
quantur, quae porro *Cap. xiv.* reperies: ἔχει δὲ ταῦρος
ἀστέρας ζ'. ὅς δὲ ὑπεναντία ἔρπει καθ' ἑαυτὸν ἔχων τὴν

* κεφαλήν κ. τ. λ. Emendationem veram esse facile deprehendes cum *Eratosthene* componendo *Hyginum* Cap. XXI. Poët. Astron., qui, ut alias saepissime, ita et hic, modo excipias nonnulla ex aliis auctoribus desumpta, ubique fere *Eratosthenem* ad verbum Latine vertit. Ille enim cuncta, quae binis his Capitibus violenter a se invicem divulsis leguntur, Codice sine dubio usus, quam hodie habemus, meliori uno Capite commemorat.

Promam nunc pluresculos Hesiodi versus, ut equidem ego existimo, haud leviter contaminatos et confusos ex Theogon. v. 84.

— οἱ δὲ νῦν λαοὶ

Πάντες ἐς αὐτὸν ὄρωσι διακρίνοντα θεμιστας.

Ἰθείησι δίκησιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων

Αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.

Τούνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὔνεκα λαοῖς

Βλαπτομένοις ἀγορήφι μετὰ τροπα ἔργα τελευθεῖν

Ῥηϊδίως μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσι.

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν θεὸν ὡς ἰλάσκονται

Αἰδοῖ μελιχίη· μετὰ δὲ πρόπει ἀγρομένοισιν.

Οἷα τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.

Duplici modo sese menda manifestat: primo enim, ubi 50 praecedit participium ἀγορεύων, rectius versu sequente ommitteretur coniunctio; alterum, quod iam a longo tempore eruditus negotium fecit, est illud:

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν θεὸν ὡς ἰλάσκονται.

quod, si praecedentia et sequentia consulas, nullo modo locum suum tenere posse deprehendes. Loquitur in utroque loco Poëta de regibus, qui in concionibus, ubi iura hominibus reddunt, maxime excellunt et coluntur. Hoc cernentes veteres Critici eosque secutus vir longe eruditissimus *I. G. Graevius*, non ἀνὰ ἄστν, sed ἀν' ἀγῶνα scripsere. Verum, quo minus huic coniecturae meum calculum adiciam, facit similis plane *Homeri* locus modo copiosius subiungendus, postquam sententiam de *Hesiodi* loco proposuerim. Difficultatem

omnem removebis facile, modo unico versiculo transposito scribas:

— ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει
 Αἰδοῖ μειλίχη· μετὰ δὲ πρόπει ἀγρομένοισιν,
 Αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
 Τοῦνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὔνεκα λαοῖς
 Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετὰ τροπα ἔργα τελευθεῖ.
 Ῥηϊδίως μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν θεὸν ὡς ἰλάσκονται.
 Οἷα τοι Μουσάων ἱερῇ δόσις ἀνθρώποισιν.

51 Postremo versiculo transponendo vovulas οἷα τοι ex τοι οἷα sponte fere emerget τοίη, quod hic aptius. Duplici iam modo reges coli potissimum vult *Hesiodus*, vel in concionibus, vel per urbem euntes, idque Musarum beneficio: in quo nihil est, quod quem merito offendat. Iam ne de emendatione amplius dubites, vadem sisto *Homerum*, qui *Odys.* Θ. 171. sic canit:

— οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
 Τερπόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει
 Αἰδοῖ μειλίχη, μετὰ δὲ πρόπει ἀγρομένοισιν·
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστν θεὸν ὡς εἰσορόωσιν.

Agmen claudat *Propertius* L. II. Elegia XVIII. 5.

*Sive aliquis molli deducit candida gestu
 Brachia, seu varios incinit ore modos.
 Interea nostri quaerunt sibi vulnus ocelli,
 Candida non tecto pectore si qua sedet.
 Sive vagi crines puris in frontibus errant,
 Indica quos medio vertice gemma tenet.
 Quae si forte aliquid vultu mihi dura negarat,
 Frigida de tota fronte cadebat aqua.*

Doctissimus *Broukhusius* difficultatem cernens dudum monuit distichon illud:

*Sive vagi crines puris in frontibus errant,
 Indica quos medio vertice gemma tenet.*

52 loco non suo legi; attamen nihil praeterea addidit lo-

cumque intentatum reliquit, quem hac ratione constituendum existimo:

*Sive aliquis molli deducit candida gestu
Brachia, seu varios incinit ore modos:
Sive vagi crines puris in frontibus errant,
Indica quos medio vertice gemma tenet.
Interea nostri querunt sibi vulnus ocelli,
Candida non tecto pectore si qua sedet:
Quae si forte aliquid vultu mihi dura negarat,
Frigida de tota fronte cadebat aqua.*

C A P U T XI.

Coluthi locus intricatissimus tentatur. Κόλπος γαίης. Εὐρέϊα χθών. Ἀπειρών, ἄπειρος, ἀπείριστος. Ἰῆ εὐρύδεια. Asii Fragmentum apud Athenaeum emendatur. Cicadae aureae. Isidorus corrigitur.

V. 48.

— χειρὶ δὲ γαίης
Οὐδέ τε κόλπον ἔρυξε καὶ οὐκ ἐφράσσατο
πέτρην.]

Loco depravatissimo Interpretum fere nullus est qui non lucis aliquid accendere aut eum immutare tentaverit. *Brodæo* legendum videbatur: — χειρὶ δὲ γαίης Οὐδέ τε κόλπον ἔρ. Huic suffragatur *Neander*, nec multum abit *Ubelus*. Ab his toto coelo distat *Vossii* coniectura, qui in *Observ. ad Catullum Epithal. Pel. et Thet. v. 258. p. 225.* legendum suspicabatur:

— χειρὶ δὲ λαιῆ

“Οὐδε τε κόλλοπ’ ἔρυξε καὶ ἦν ἐφράσσατο πέτρην. vel καὶ ὄν ἐφράσσατο πέτρον. Verum longe præferendam censeo clarissimi *D’Orvillii* sententiam in *Notis* iam memoratam, a qua, si sensum spectes, nec mea, quae aliquando incidit, coniectura multum abit: χειρὶ δὲ γαίης Εὐρέϊα κόλπον ἄραξε. Κόλπον εὐρέϊα γαίης hic simpliciter dicit εὐρέϊαν γῆν, quemadmodum fere κόλ-

πους θαλάσσης figura elegantissima *Oppianus* Hal. L. v. 3. pro mari posuit. Est autem εὐρεΐα γῆ idem ac *Homericum* εὐρεΐα χθών, cui respondet aliud epitheton ἀπειρών, terrae ob vastissimam amplitudinem proprium, quod cum *Heraclide* Alleg. Homer. p. 472. et 473. a hisque ob sphaericam figuram terrae inditum vix puto. Ἄπειρον *Hesychio* est πολύ. Sic Ἄπειρω, πολλῆ apud eundem. Reperies etiam ἀπειρον πλήθος pro *impensa* multitudine apud *Aeschinem Socratic.* Dial. II. p. 102. Adde quoque *Longinum* Sect. IX. §. 19. p. 64., ubi recte legitur: ἀγλὺς ἄφνω καὶ νύξ ἄπειρος αὐτῶ τῆν τῶν Ἑλλήνων ἐπέχει μάχην, secus ac *Portus* opinabatur.

54 Huc refero praeterea ἀπείριτος, quod ab *Hesiodo* et alibi mari tribuitur. Adfuit epitheton est εὐρυόδεια, de quo vide virum summum *Ioh. G. Graevium* Lect. Hes. Cap. XXII. p. 115. idque in *Homero* non raro obvium, ut *Odyss. K.* 149.

Καὶ μοι εἰσάτο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης.
Restituendum etiam illud *Asio*, antiquissimo poetae, apud *Athenaeum* Lib. XII. p. 525.

Οἱ δ' αὐτως φοίτεσκον, ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο,
Εἰς Ἥρας τέμενος πεπνυκασμένοι εἴμασι καλοῖς,
Χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
Χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὦς.

Difficile erit divinare, quid versu 3 et 4. voluerit Poëta. Non diffiteor, ἔχειν πέδον χθονὸς recte dici vestimenta, quae ad terram usque demittuntur, ut vir magnus existimabat. Sed sive hoc modo, sive alio quocunque capias, nihil fere proficies et structura manet aequè impedita. Praeterea, nisi alia via tentemus, vix perspicio, quomodo commode sanari possit sequens versus, ut vel ex metro, quod misere confodere librarii, aestimare licet, corruptissimus. Antiquitus alio ordine, quam nunc habemus, voculas ὦς et εἶχον posteriores scriptas fuisse puto hoc modo:

Χιονέοισι χιτώσι πέδον χθονὸς εὐρέος ὦς,

55

Χρῦσαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες εἶχον.

Si iam pro χιονέοισι χιτώσι scribas χιονέοις τε χιτώσι et pro εὐρέος ὦς, addita syllaba δει, εὐρουδείης, vix erit quod merito hactenus desideres. Pertinet illud πέδον χθονὸς εὐρουδείης ad vocem φοίτεσκον. Simili modo in usu est locutio πόντον, γαῖαν ὀδεύειν. E sequentis versiculi ruderibus eruo.

Χρυσείους δὲ κόρυμβοι ἐπ' αὐτῶν τέττιγας εἶχον.

Vide quae notat ὁ πᾶνν *Casaubonus* quaeque de *corymbis* et *cicadis* tradunt *Aeliani* editores ad *Var. Hist. L. IV. Cap. XXII. p. 381. et 382.* Interea obiter emendo *Isidorum Orig. Lib. XIX. Cap. XXX. lin. 49. Athenienses enim cicadas aureas gerebant partim in vertice, nonnulli in fronte.* Male legitur *cyclades aureas.*

C A P U T XII.

56

Πρηστήρ et προστήρ ἄνεμος. *Hesychius emendatur.* Πρηστήρ genus serpentis. Πρήθειν et καλεῖν ventus dicitur. Ventus ardens, praepes. *Valerius Flaccus emendatur.* In *Aristophane* prava personarum distinctio notatur. Γηγενὲς φύσημα. *Suidae lacuna suppletur:*

V. 49. — ἠχήμεντα πυρὸς προστήρα] Πρηστήρ vel προστήρ ἄνεμος ventum vulgo dicit vehementem et summa vi furentem. *Hesiodus Theogon. v. 846.*

Πρηστήρων ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.

Πρηστήρων ἐξαίσιος θυμὸς in *Axioccho* p. 158. *Hesychius:* Πρηστήρ, σφοδρὸς ἄνεμος, καὶ ὄψεως τὶ εἶδος, καὶ τὰς ἐκπλάγιον τοῦ τραχήλου ἡμῶν φλέβας προστήρας φασιν, ἢ πῦρ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Ita scribenda haec observatio. Male vulgatur καὶ ὄψεως τὶ εἶδος. Πρηστήρ notum est genus serpentis tum aliunde, tum ex *Aeliano Hist. Anim. Lib. VI. Cap. LI. et Lib. XVII. C. IV. Πρήθω* de vento vide apud *Homerum Il. A. 481.*

Ἐν δ' ἄνεμος προῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 Στεῖρα πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης.

57 Eo respexit *Hesychius* v. Προῆσεν, ubi recte pro ἔκλαεν *Soringius* emendavit ἔκαεν, quod verbi de vento usurpavit *Longus*, Pastoralium venustissimus scriptor, Lib. III. p. 76. κρύος μὲν ἦν ἐξαισίον καὶ αὔρα βόρειος ὑπέκασ πάντα. ubi videndus *Petrus Moll.* *Ardens ventus Valerio Flacco* est, qui Graecis προῆστηρ, ut Lib. VII. 561.

*Quem iam lassa dies austrique ardentis harenae,
 Aut quem Rhiphaeas exstantem rursus ad arces
 Nix et caerulei Boreae ferus abstulit horror.*

Praepes ventus pro eo, nisi fallor, idem dixit Lib. I. 578.

— *omne dei (Boreae) rapidis nemus ingemit
 alis,*

Strata Ceres ventoque niger sub praepete pontus.

Nulla modo recte sese habet vulgatum *motoque niger*, aut, quod *Heinsius* praeferebat, *motuque niger*. Similem usum verbi προημαίνω observa apud *Aristophan.* *Nubib.* vs. 335., ubi verba, quae *Strepsiadae* adfinguntur, sunt:

58 ΣΤΡ. Ταῦτ' ἄρ' ἐποιοῦν ὑγραῖν Νεφελᾶν στρεπταιγλᾶν
 δαΐον ὄρμᾶν,

Πλοκάμους θ' ἑκατογκέφαλα Τυφῶ, προημαίνουσας
 τε θυέλλας,

Εἴτ' ἀερίας, διεράς, γαμψούς, οἰωνούς, ἀερονηγεῖς,
 Ὅμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν. εἴτ' ἀντ'
 αὐτῶν κατέπινον

Κεστρᾶν τεμάχη μεγάλαν ἀγαθᾶν, κρέατ' ὀρνίθειά
 τε κηλᾶν.

ΣΩ. Διὰ μέντοι τάς δ' οὐχὶ δικαίως; ΣΤΡ. Λέξον
 δὴ κ. τ. λ.

Pluscula adscribere placuit, quia male vulgo *Strepsiadae* tribui video, quae revera *Socrati* competunt: eius enim partes erant, non senis ignari, qui discendi ergo sese ad *Philosophum* contulerat, bona enumerare, quae poetis

illis Dithyrambicis a Nubibus obveniebant. Deleta ad-
eoque versu 334. Strepsiadae persona et versu 339. illa
Socratis omnia, quae a versu 330. ad posteriora *Λέξον*
δή μοι κ. τ. λ. versus 339. occurrunt, Socrati tribuo,
quem his demum excipit Strepsiades:

— *Λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι,*
Εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυ-
ναιξίν;

Ceterum intelligit noster terrae motum, qualem validis
ventis ex infernalibus voraginibus erumpentibus oriri
credebant: unde *γηγενὲς φύσημα* eleganti metaphora
Aristophanes *Ranis* v. 846. posuit:

Βρυχώμενος ἦσει
ῥήματα γομφοπαγῆ
Πινακῆδὸν ἀποσπῶν
Γηγενεῖ φύσηματι.

59

Vide, quae notat *Scholiasta*. Conferendus *Suidas* in
voce *Γηγενεῖς*, ubi si hunc *Aristophanis* locum comper-
tum habuisset *Portus*, facile vidisset, quae ibi leguntur
ad vocem *Φύσηματι* ad hunc Comici respicere locum.
Vulgata itaque *Suidae* scriptura, una voce addita, ad
hunc modum reformanda: *Γηγενεῖ φύσηματι, ἀντὶ τοῦ*
μεγάλου, ὥστε σεισμοὺς ποιεῖν. ἀρχαία γὰρ ὑπόνοια τὴν
ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σεῖεσθαι τὴν γῆν. Ἀριστο-
φάνης.

C A P U T XIII.

Amantes ὠδίνειν dicuntur. Cupidinis λαμπὰς πυλνώδυνος.
Coniectura super Aristophanis loco proponitur. Eius-
dem Scholiasta emendatur. Κώδων. Ἐπείγεσθαι ὠδί-
να. Callimachi Fragmentum apud Etymologum Ma-
gnum emaculatur. Εὐωδίν.

V. 96. *Πολλάκις ὠδίνουσι κ. τ. λ.]* Respicit noster,
ut iam in Notis significavi, ad illud *γλυκύπικρον*, quod

amori saepius inesse solet et ei tantum non individuus
60 comes est. Quo pertinet illud *Tibulli* L. I. Eleg. IX. 5.

Ipsa Venus magico religatum brachia nodo

Perdocuit multis non sine verberibus.

Ἐρωτικὴν λύπην vocat *Longus* Pastor. Lib. IV. p. 127.

Unde etiam repetendum, quod Cupidinis λαμπὰς πο-
λυδάδνυος dicatur in *Anthologia* Lib. IV. Cap. XII. 50.

Addendus *Xenophon Ephesius* L. I. p. 6. Τὰῦτα ἔλεγε,
καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο καὶ εἶλκεν ἀντιπί-
πτοντα καὶ ᾠδύνα μὴ θέλοντα. Ceterum cum hic men-
tio fiat verbi ᾠδίνειν, temperare mihi non possum, quo
minus ad examen revocem *Comici* verba in *Pace* v.
1078., ubi vocabulum ᾠδὴν desiderari videtur:

Ὡς ἢ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,

X' ἢ κῶδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει.

Respexisse *Comicum* ad proverbium *Canis festinans
caecos parit catulos*, extra omnem dubitationis aleam
positum censeo: unde verosimile, imo certum, per ἀκα-
λανθὶς *canem* intelligendum, ut ab *Hesychio*, *Suida* et
aliis explicari video; quibus addo insuper mutila et
turbata *Scholiastae* verba, prius emaculanda, quam ad
ipsum *Aristophanem* me convertam. X' ἢ κῶδων, in-
61 quit ille, παρὰ τὸ κραυγαστικόν· ἢ κύων τὸ ζῶον. ἔστι δὲ
ἀδιανοήτογ καὶ τοῦτο, παρὰ τὴν παροιμίαν· Ἡ κύων
σπεύδουσα τυφλὰ τίκτει. τὸ δὲ ἀκαλανθὶς εἶδος ὄρνέου.
τινὲς δὲ τὸ ἀκαλανθὶς ὑφ' ἔν. ταύτας δὲ τὰς ἀκαλανθίδας
τινὲς βασιλικούς ὀνομάζουσι. κῶδων δὲ εἶπεν, ὅτι λάλον
τὸ ζῶον. ταῦτα δὲ πάντα ἐπιτηδες ἀδιανοήτως ἔφρασεν
τὸ ἀσαφὲς τῶν χρησμῶν μιμούμενος. In principio Scho-
lii ἢ κύων transponendum hoc modo: παρὰ τὸ κραυγα-
στικόν τὸ ζῶον. ἔστι δὲ τὸ δὲ ἀκα-
λανθὶς εἶδος ὄρνέου, ἢ κύων. Qui *Suidam* consuluerit,
emendationis veritatem deprehendet. Reliqua, quae
sequuntur, τινὲς δὲ τὸ ἀκαλανθὶς ὑφ' ἔν, quorsum spe-
ctent, aut quid sibi velint, dicere vix habeo. Interea
Suidae observatione, quam vide voc. Ἀκαλανθὶς, fere

inducor, ut paucula excidisse credam huius fere sensus :
 τινὲς δὲ ἀκαλανθὶς παρὰ τὸ ἀκάλλειν φασίν. In *Aristophanis* autem memorato loco suspectum illud κώ-
 δων, quod proprie dicit *tubae orificium*, qua exit spiri-
 tus, ut observavit dudum magnus *Casaubonus* ad *Athe-
 naei* Lib. iv. Cap. xxv. p. 318. Adde *Suidam*. Ipsam
tubam etiam κώδωνα vocari notat *Hesychius*. At vero
 adiective cum ἀκαλανθὶς positum simpliciter λάλον, ut
Scholiasta putabat, denotare posse non existimo. Nec
 eo nomine facile absolvo Comicum, ac si ita scripserit
 aut scribere ipsi licuerit, ut vaticiniorum obscura aeni-
 gmata imitaretur; id quod *Scholiastae* videbatur. Eie- 62
 cta itaque versiculi litera prima χ' hunc in modum
 scribere malo:

Ἡ κ' ὠδὶν' ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίπτει.

Επειγεσθαι ὠδῖνα est, quod *Scholiasta* dixit σπεύδειν
 τὰς ὠδῖνας. Emendandus hac occasione adhuc *Calli-
 machus* apud *Etymologum* voc. Ἡλιτόμηνος, quando
 huic observationi finem imponam. Verba sunt: Ἡλι-
 τόμηνος, καὶ ἀλιτήμερος. σημαίνει δὲ τὸν ἑπταμηναῖον
 γεννηθέντα παῖδα, ὡς φησι *Καλλιμαχος*.

— τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα

Μήτηρ οὐς ὠδινε μῆνας.

Bentleius in *Collectione Fragment. No. CLXXV.* macu-
 lam inesse animadvertens emendavit *μήτηρ* οὐς ἐκύνει
μῆνας, quod tamen ipse vir magnus minus certum ad-
 firmat. Si quis coniecturae locus supersit, forsan me-
 lius reponeres idque mutatione lenissima:

— τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα

Μήτηρ εὐὠδιν μῆνας.

Quae sic verto: quem in utero gestans foecunda ma-
 ter non implevit menses gestationis. De voce εὐὠδιν
 vide quae notavi in *Not. ad Coluthum* v. 274.

CAPUT XIV.

Κουρίζειν. *Arati locus ad examen vocatur et emaculatur. Idem notatus a Strabone. Antrum Dictaeum ubi situm. Gratii coniectura super Arato. Meursii error notatur. Etymologi locus copiosior e MS. Leidensi adfertur. Δίκτην, non Δικτον, dixisse veteres contra Etymologum aliosque adseritur. Varronem Apollonii locum in Argonauticis expressisse observatur. Δίκνον. Vetus consuetudo infantes cunis imponendi notatur. Verbum κατατίθεσθαι in ea re frequens.*

V. 101. *Κουρίζων δ' ἐνόμει Πάρις*] Elegans usus verbi *κουρίζειν* pro *iuvenilem aetatem agere* notandus. *Oppianus Lib. IV. Cyneg. 275.*, ubi de Baccho :

"Ἦδη κουρίζων ἐτάροις μετὰ παισὶν ἄθυρον.

Adde *Homer. Odyss. X. 185.* Proprio sensu pro *puerorum more agere et sapere Apollon.* *Rhod. Lib. III. 134.* adhibuit :

*Καὶ κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα
Κεῖνο, τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια
Ἄνθρω ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι.*

Cum illis componendus similis fere eiusdem *Apollonii* locus *Lib. I. 509.*

64 *"Ὀφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδῶς
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος.*

Eodem sensu procul dubio de Iove capiendum in loco parallelo *Arati*, cui hic operam meam non equidem denegabo. Est ille versu 32.

*Κρήτηθεν κεῖναι δὲ Διὸς μεγάλου λότῃτι
Οὐρανὸν εἰσανέβησαν, ὃ μιν τότε κουρίζοντα
Δίκτῳ ἐν εὐώδει ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίῳ
Ἄνθρω ἐγκατέθεντο καὶ ἔτρεφον εἰς ἐνιαυτὸν
Δικταῖοι Κούρητες, ὅτε Κρόνον ἐψεύδοντο.*

Variis modis eruditos viros occupatos tenuit hic locus, cum falsum omnino sit, antrum illud Dictaeum, in quo

Iupiter educatus traditur, prope Idam fuisse; id quod iam a *Strabone* fuit observatum, qui inde erroris *Aratum* incusat Lib. x. p. 330. Καὶ γὰρ ἡ Δίκτη πλήσιον, οὐχ ὡς Ἄρατος — σχεδὸν οὖρος Ἰδαίου· καὶ γὰρ χιλίουσ ἡ Δίκτη τῆς Ἰδῆσ ἀπέχει πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον ἀπ' αὐτῆσ κειμένη. Verum ipso *Arato* hoc peccatum non esse imputandum, sed corrupta scriptura sui Codicis *Strabonem* (quod aliis etiam locis optimo Geographo accidisse iam dudum alii monuere) deceptum, non sine ratione suspicari posses. Est enim, ne iam de forma inaudita *Δίκτον* pro *Δίκτη* dicam, plane inficeta et *Arato* indigna vulgata lectio. Ut difficultatem de medio removeret 65 magnus *Grotius*, (cuius sententiam vide apud *Graevium* in Addendis ad Lect. Hes. p. 139.) legendum divinavit *Δύκτω ἐν εὐώδει*, idque sine dubio ad exemplum *Hesiodi Theog. vs. 477.*

Πέψαν δ' ἐς Δύκτον, Κρήτης ἐς πλονα δῆμον,

Ὅππότη ἄρ' ὀπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι.

Longe deteriori via instituit *Io. Meursius* in *Cret. Cap. III. p. 74. et 85.*, qui ex nostro *Arati* loco apud *Hesiodum* reponere volebat *Δίκτον Κρήτης ἐς πλονα δῆμον*, duplici modo montis Dictaei nomen efferri ratus, *Δίκτη* et *Δίκτον*, idque auctoritate *Etymologi*, qui in voce, *Δίκτη*, inquit, ὄρος τῆσ Κρήτης καὶ ἄκρα, κειμένη κατὰ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος. καλεῖται δὲ καὶ οὐδετέρως Δίκτον. Ἄρατος· ᾧ μ' (sic) ποτὲ κουρίζοντα Δύκτω ἐν εὐώδει ὄρος σχεδὸν Ἰουδαίου. Locum, ex quo facile patet, apud *Aratum* legendum ὃ μιν ποτὲ κουρίζοντα, adscripti, quemadmodum in Cod. MS. Leidensi legi in margine editionis suae notaverat vir, quem honoris gratia nomino, *L. C. Valckenaer*, qui tum huius tum aliorum librorum, quae singularis viri clarissimi humanitas est, usum liberaliter mihi concessit. Viden' autem, quam inepte descriptor Christianus de Iudaeis somnians pro Ἰδαίου posuerit Ἰουδαίου? *Δίκτον* praeterea agnoscit *Theon* ad *Aratum*. Verum utrumque mendosa 66

Arati scriptura deceptum puto: non enim *Δικτον*, sed *Δικτη* aliis audit. Confer *Strabonem* loco iam memorato, *Stephanum* et alios. Adde *Varronem* apud *Servium* ad *Virgilii* *Eclog.* 1. 66.

Quos magno *Anchiale* partus adducta dolore
Et geminis capiens tellurem *Oeaxida* palmis
Edidit in *Dicta*.

Quae sic Latine scripsit *Varro* ad exemplum *Apollon Rhodii* Lib. 1. 1130.

— οὖς ποτε νύμφη

Ἀγκιᾶλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος ἀμφοτέρησιν
Δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος ἐβλάστησε.

ubi vide, quam accurate *Apollonii* verba expresserit *Varro*. Unde non immerito quis suspiciosior concluderet, *Varronem*, si non plane *Apollonii* *Argonautica* Latino carmine expresserit, saltem multa inde transtulisse. Ceterum in *Arato*, ut macula adpersa tollatur, prae *Grotii* memorata coniectura placet scribere:

Λίκνω ἐν εὐώδει σχεδὸν οὖρεος Ἰδαίου
Ἄντρον ἐγκατέθεντο καὶ ἔτρεφον εἰς ἐνιαυτόν.

Sensus loci huc fere redit: *Iovem cunis in fragranti prope Idaeum montem Antro imposuere et totum annum nutrivere.* Ἐν εὐώδει ἄντρον eodem modo vide in Hymno *Bacchi Homero* vulgo adscribi solito, versu 6.

— ὄδ' ἀέξετο πατρὸς ἔκκητι

Ἄντρον ἐν εὐώδει —.

Λίκνον cunas vulgo dicit, quibus recens natos infantes imponere solebant veteres. Ita de *Mercurio* aliquoties in *Homeric*o Hymno in *Merc.*, ut versu 21. 63. 254. et 358., ubi versu 358. ita canit *Homerus*:

Ἐν λίκνω κατέκειτο μελαίνῃ νυκτὶ ἰοικῶς
Ἄντρον ἐν ἠερόεντι κατὰ ζόφον.

quae cum *Arati* loco componi merentur. Ipse *Aratus* de *Mercurio* v. 269.

— τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνω

Ἐρμείας ἐθόρησεν.

Verbum *κατατίθεσθαι* in re simili adhibuit *Theocritus*, cuius versus ad hunc ritum illustrandum peridoneos copiosius adscripsisse operae pretium fuit visum. Est locus *Idyll. xxiv.* in initio:

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἔοντα ποχ' ἄ Μιδεᾶτις
 Ἀλκμήνα καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἴφικλῆα,
 Ἀμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
 Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὴν Πτερελάου
 Ἀμφιτρούων καλὸν ὄπλον ἀπεσκέλευσε πεσόντος.
 Ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων· 68
 Εὐδετ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερὸν καὶ ἐγέρισμον ὕπνον·
 Εὐδετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ' ἀδελφεῶ, εὔσοα τέκνα·
 Ὀλβιοὶ εὐνάξοισθε καὶ ὄλβιοι ἄω ἴκοισθε.
 Ὡς φαμένα δὴνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.

Iam, ne ulterius dubites de nostra coniectura, subiungam similem de Iove cunis imposito locum *Callimachi Hymn. in Iov. vs. 48.*

— σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια.

Αἰκνῶ ἐνὶ χρυσέῳ, σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
 Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὴ κηλὸν ἔβρωσ.

ubi de antiquo ritu conferendus *Scholiasta* et *Spanhemius* in *Observ. p. 18.*

C A P U T X V.

Καλάβροψ et *καλαύροψ* scripsisse veteres notatur vocisque vera origo panditur. *Dores* saepe ο in α vertisse, idque etiam in compositis locum habuisse, observatur. B loco spiritus ab *Aeolibus* et *Doribus* adhibitum. *Βράκαλον* idem ac *ζόπαλον*. Vocis origo indagatur. *Χαῖον*, *κορῦνα*, *κορδύλα* pro pedo pastorali. Huius pedi usus diversus. *Propertius* emaculatur.

V. 107. Ποιμενίη δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτειρα καλάβροψ] Diversam *καλαύροψ* et *καλάβροψ* scripturam passim agnoscunt veteres. Utraque quin olim viguerit, 69

dubitari nequit. Antiquissimam tamen, quaeque magis ad originem veram nos ducit, *καλάβροψ* esse puto; quam scripturam in *Homero* II. Ψ. 845. etiam agnoscit *Scholiasta* vetus ad *Apollon. Rhodii* Lib. IV. 974., secus ac in hodiernis *Homeri* edd. *Hesychio* et *Apollonii Sophistae* Lex. Homericæ Bibl. Coisl. p. 461. scribitur. Alterum *καλαύροψ*, quemadmodum plerumque scribi observat magnus *Hemsterhusius* ad *Lucianum* T. I. p. 257. (ubi et huius *Coluthi* loci mentionem faciens *ποιμενική* pro *ποιμενίη* scribit), praefero ob sonum molliorem in *Apollon. Rhod.* IV. 974., ubi vulgo *καλάβροψ*, secus ac Lib. II. 33. In origine vocis designanda parum videre Grammatici et *Dausqueius*, quasi *κάλον αἶον ῥέπον* dici existimantes; partim non male, partim pessime. Ad veram originem detegendam facem praefert *Scholiasta Homeri* ad locum laudatum: *Καλαύροπα τὴν βουκολικὴν ῥάβδον. ἔστι δὲ ξύλον κατὰ τὸ ἕτερον μέρος ῥοπήν ἔχον, ὃ ἔστι βάρος. Α ῥέπω est ῥόψ et praeposito κάλον secundum normam compositorum vulgarem καλόροψ, et hinc καλάροψ, quod e dialecto Dorica repetendum: notissimum enim Doros ο in α mutare, ut in εἴκοσι, Dorice εἴκατι, aliisque. Simile*
70 *quid obtinet in multis Latinorum vocabulis, ut ἄροτρον aratrum, λούω lano, aliisque. Eandem literarum ο et α permutationem locum habere in compositis, quale nostrum καλάροψ, discas ex simili vocabulo λυκάβας, cuius natales a λύκος, lumen, et βαίνω recte derivat Martinus. Illud autem καλάροψ, e dialecto Dorica et Aeolica β voci ῥόψ praeфикο, (quam in rem egregia vide a summo Hemsterhusio prolata ad Hesychii v. Θαβακόν,) peperit καλάβροψ. Ita nota sunt e Lexicis βράδιον, βρά, βρόδα, βέδος pro ῥάδιον, ῥά, ῥόδα, ἔδος, aliaque. Quibus addendum vicinum cum nostro βράκαλον, quod a ῥόπαλον non nisi sono diversum. Α ῥόπος, more Ionum π in κ mutato, fit ῥόκος. Α ῥόκος et inde deducto ῥάκος duplex nomen βρόκος et βράκος, quorum*

posterius produxit βράκαλον eodem modo, ut a ῥόπος ῥόπαλον, quod priori vocabulo interpretamenti loco haud raro inservit. Aliud pedi pastoralis nomen χαῖον vide apud *Apollon. Rhod. Lib. IV. 972.*, ubi *Scholiastae* verba haec sunt: Χαῖόν ἐστι καμπύλη βακτηρία, ἣ οἱ ποιμένες χρῶνται, κ. τ. λ. Pro καμπύλη βακτηρία *Theocritus* habet ῥοικόν λαγώβολον *Idyll. IV. 49.* idque idem, quod *Idyll. VII. 18.* ῥοικὰ κορύνα audit, ubi *Scholiasta* consulendus. Κορδύλαν vide pro pedo in *Etymologico v. Καλαύροφ.* De pedi pastoralis figura et usu sic *Tzetzes*, cuius verba ad *Lycophronis* *Cassandr. vs. 96.* ad hanc normam leviter emendo: Ἡ δὲ καλαύροφ ῥάβδος ἐστὶ ποιμενική, μικρὸν ἐκατέρωθεν ὑπόσκαμπος, ἣν ἐφιῶσι ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. Confer *Festum* de Latina voce *pedum*, unde lucem accipit *Longi* locus *Pastoral. Lib. I. p. 8.* πῶς δεῖ νέμειν πρὸ μεσημβρίας, πῶς δεῖ νέμειν κοπάσαντος τοῦ καύματος, πότε ἄγειν ἐπὶ πότον, πότε ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον, ἐπὶ τίσι καλαύροπι χρῆστέον, ἐπὶ τίσι μόνῃ φωνῇ. Priori loco adde ex eodem libro p. 21. καὶ ἐνεμεν οὔτε καλαύροπος πληγῇ οὔτε κέντρον προσβολῇ. Alius etiam usus pedi pastoralis notandus, de quo *Broukhusius* ad *Propertium* L. IV. El. II. 39, ubi gemmae meminit apud *Gorlaeum*, in qua pastor baculo incurvus innititur cum lupa sub ficu duos infantes lactante, unde recte in *Propertio* emendarunt:

*Pastorem ad baculum possum curvare, vel idem
Sirpiculis medio pulvere ferre rosam.*

pro *possum curvare*. Aliud tamen adhuc latet ex eodem fonte sanandum. Nisi me omnia fallunt, desideratur vocula *me* ad intellectum loci pernecessarium. Quare, binis modo literis transpositis, sic scribo:

Pastor me ad baculum possum curvare,

Addam *Longi* verba Lib. II. p. 34. Καμὸν οὖν ὁ γέρον καὶ ἐπερεισάμενος τῇ βακτηρίᾳ καὶ ἅμα φυλάτταν, μὴ φύγγη, ἐπυνοθανόμην, τίνος ἐστὶ τῶν γειτόνων καὶ τί βουλόμενος ἀλλότριον κῆπου τρουγᾶ.

CAPUT XVI.

*Achilles Tatius emendatur. Fistulae pastoralis figura.
Pollux corrigitur.*

V. 109. Ἄγροτέραν καλάμων κ. τ. λ.] Copiosam et accuratam fistulae pastoralis descriptionem dedit *Achilles Tatius* L. VIII. p. 475., cuius locum, licet paulo copiosiore, cum descriptorum incuria plurimum detrimenti passus fuerit, ut commode emendari et distingui posse reor, adscribam. Ἡ σύριγξ ἀύλοι μὲν εἰσι πολλοὶ, κάλαμοι δὲ τῶν ἀύλων ἕκαστος. ἀύλοῦσι δὲ οἱ κάλαμοι πάντες ὡσπερ ἀύλος εἷς. σύγκεινται δὲ στοιχηδὸν ἄλλος ἐπ' ἄλλον ἠνωμένος. τὸ πρόσωπον ἰσοστάσιον, καὶ τὸ νῶτον ἄνισοι εἰσι τῶν καλάμων βραχὺ μακρότητι λειπόμενοι· τούτων μείζων ὁ μετὰ πρῶτόν ἐστιν ὁ δεύτερος τοσοῦτον, ὅσον τοῦ δευτέρου καὶ μείζων ὁ μετὰ τοῦτον τρίτος, καὶ κατὰ λόγον οὕτως ὁ λοιπὸς τῶν καλάμων χορὸς, ἕκαστον τοῦ πρόσθεν ἄνισον ἔχων, τὸ δὲ ἔσω μέσον ἐστὶ τῶν περιττῶν. αἴτιον δὲ τῆς τοιαύτης τάξεως ἢ τῆς ἀρμονίης διανομή· τὸ μὲν γὰρ ὀξύτατον ἄνω, καὶ ὅσον εἰς τὸ κάτω πρῶτον βαρὺ κατὰ κέρας ἐκάτερον ὁ ἄκρος ἔλαχεν ἀύλος. τὰ
73 δὲ μεταξὺ τῶν ἄκρων τοῦ ῥυθμοῦ διαστήματα πάντες οἱ μεταξὺ κάλαμοι ἕκαστος ἐπὶ τὸν πέλας τὸ ὄξυ καταφέρων εἰς τὸ τελευταῖον συνάπτει βαρεῖ. Quae de hoc loco notavit magnus *Salmasius*, pleraque a mente auctoris aliena sunt praeter unam et alteram coniecturam, quibus lubens subscripsi. Per πρόσωπον ἰσοστάσιον intelligo partem anteriorem, ubi calami aequali erant longitudine, quamque ori applicatam pastores flatu percurrebant. Huic oppositum τὸ νῶτον, ubi calami impares, ἄνισοι βραχὺ μακρότητι λειπόμενοι. Ne de hac fistulae figura dubites, facit praeter alios *Pollux* L. IV. 69., ubi quae *Salmasius* eiusque vestigiis insistens *Kuhnii* de duplici fistulae genere notant, nullo nituntur fundamento. *Pollucis* verba, in quibus emendandis viris hisce doctissimis aqua haesit, sic facile corrigi possunt:

ἡ μὲν οὖν (σύριγξ) καλάμων ἐστὶ συνθήκη λίνας καὶ κηρῶ
συνδεθεῖσα, ἣ αὐτοσχέδιοι αὐλοὶ πολλοὶ ἕκαστος κατὰ μι-
κρὸν ὑφ' ἑκάστῳ ὑπολήγοντες etc., ubi nihil aliud, quam
duplicem eiusdem fistulae descriptionem vides. In *Tatii*
loco per τὸ δὲ ἔσω μέσον ἐστὶ τῶν περιττῶν intelligo me-
diam fistulae partem, quae media longitudine erat inter
partes, quibus singuli calami a sequente longitudine dif-
ferebant: has enim, nisi fallor, hic τὰ περιττὰ vocat.
Ceterum de materia, ex qua conficiebatur fistula, aliis- 74
que ad eam pertinentibus praeter *Achillem Tatium* et
Pollucem vide quae notavit doct. *Broukhusius* ad *Ti-*
bullum L. II. Eleg. v. p. 256. et 257.

75

IOANN. DANIEL. A LENNEP
 LIBER SECUNDUS
 ANIMADVERSIONUM
 AD
 COLUTHUM.

CAPUT I.

Coluthi locus examinatus. Βοήν ἀδίδακτος, βοῆς ἀδίδακτος, indocilis. Echo non nisi sonum reciprocum edere notatur. Cur ἔλλοψ dicta Echo. Emendatur Satyri Epigramma in Anthologia. Ἄγλωστος. Echo Panis socia et coniux. Ἀδίδακτος, ἄπειρος, ἀμύητος. Μύστης et μυστήρια Ἀφροδίτης. Musaeus emaculatur.

V. 115. Βοήν ἀδίδακτος ξοῦσα] Videri posset noster distinctionem admisisse inter locutiones βοήν ἀδίδακτος et βοῆς ἀδίδακτος: ut nempe βοήν ἀδίδακτος sit is, qui a natura et sua sponte vocalis et resonabilis est, quae elegans cl. D'Orvillii interpretatio est: quare nec ego vertere dubitavi *indociles clamores edens*. Ἀδίδακτος in Gloss. vertitur *Indocilis*. Vocem Latinam hoc sensu venustissime adhibuit Propertius Lib. I. El. II. 9.

*Adspice, quot submittat humus formosa colores
 Et veniant hederæ sponte sua melius,
 Surgat et in solis formosius arbutus antris
 Et sciat indociles currere lymphæ vias,*

Litora nativos per se dent picta lapillos

Et volucres nulla dulcius arte canant.

ubi sponte sua, indociles, per se et nulla arte tanquam ἰσοδυναμοῦντα coniunxit Poëta. Cum tamen noster ἀδίδακτος, ἀδαήμων aliaque huiusce generis ad exemplum Nonni aliorumque Poëtarum cum additis nominibus frequenter adhibeat et nunquam non cum genitivo construat, crediderim fere, eandem hic loquendi normam eum secutum dedisse βοῆς ἀδίδακτος sensu vulgari, quod in Echo recte quadrat, quippe quae re vera nullum sonum nisi reciprocum edere valebat; quam in rem egregius Ovidii locus Metam. III. Fab. v. 359. notus est:

*Corpus adhuc Echo, non vox erat, et tamen usum 77
Garrula non alium, quam nunc habet, oris ha-
bebat,*

Reddere de multis ut verba novissima posset.

Hinc ratio reddi potest epitheti Echus in Fistula Theocriti, ubi ἔλλοψ κούρα audit. Conferri meretur Epigramma Satyri in Anthologia L. IV. C. x. 2.

*Ποιμενίαν ἄγλωσσον ἀν' ὀργάδα μέλπεται Ἄχῶ
Ἀντίθρον πτανοῖς ὑστερόφωνον ὄπα.*

ubi forsán legendum ἄγλωσσος, idque ad Echo referendum, quae sic recte dici poterat, ut in Theocriti Fistula ἔλλοψ et forte a nostro βοῆς ἀδίδακτος. Ἀγλώττους Pollux L. VI. 145. dici tradit, qui parum ob impotentiam loqui valent. Posses etiam non ineleganter scribere:

Ποιμενίαν εὐχλωρον ἀν' ὀργάδα μέλπεται Ἄχῶ.

idque forte rectius. Aliam medelam hac occasione admovendam eidem Epigr. requiri censeo in πτανοῖς, quod, licet aliqua specie defendi posse non negem, quovis tamen pignore contenderim scribendum:

Ἀντίθρον Πανὸς ὑστερόφωνον ὄπα.

Confer ibidem Epigr. 5.

*Ἀρκαδικὰ θεός εἰμι, παρὰ προθύροις δὲ Ἀναίου
Ναίω φθεγγόμενον μῦθον ἀμειβομένα.*

Οὐκ ἔτι γὰρ στυγέω, Βακχεῦ φίλε, τὸν διασώσαν
Τὸν τεόν. ἔρχεο, Πάν, ξυνὰ λέγωμεν ἔπη.

Adde C. xxx. Epigr. i. Sic Echo Πανὸς ἑταίρα alibi in *Anthologia*, pro quo apud *Orpheum* Suffim. Panis p. 108. v. 9. Ἐχοῦς φίλος Pan dicitur. Imo Pana Echus maritum dictum vid. C. xii. Epigr. 86.

Ἐλοβάτας, φιλόδενδρος, ὄρεσσαύλου πόσις Ἄχοῦς,
Πάνσκοπος εὐκεράου μαλοφύλαξ ἀγέλας.

Ibid. Βοὴν ἀδίδακτος] Praecedente observatione dixi, legendum mihi videri βοῆς ἀδίδακτος locutione Nostro familiari. Iam itaque hunc usum vocis ἀδίδακτος similibusque verbo illustrabo. Ita *Orprian.* Hal. iv. vs. 38.

— ὡς μὴ τι τεῆς ἀδίδακτον ἀνάγκης

Δεληται.

Addo e recentioribus *Musaeum* v. 31.

Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος ἑοῦσα

Πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσση.

79 quem locum cum *Colutho* componas v. 31., ubi γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη. Hic non omittendum, in *Musaei* loco, quem non immerito de menda suspectum habuit cl. *Schraderus*, mihi legendum videri Πύργον ἀπόπρο γονέων, quando synzesis in γονέων admittenda, vel ἀπόπρο δόμεν. Horum prius tamen verius puto ob illud *Nonni*:

— πατέρων γὰρ ἀπόπροθι δώματα ναίω.

cuius loci iam meminit vir clar. in *Animadv.* ad *Musaeum*. Haec iam scripseram, cum novam *Diodori Siculi* editionem usurpare mihi contigit, ubi *Tom.* ii. p. 468. a summo *Wesselingio Musaei* locum hoc modo emaculatum vidi:

— γάμων δ' ἀδίδακτος ἑοῦσα

Πύργον ἐπὶ προβόλων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσση.

Cui emendationi firmandae egregie accommodata Epigrammatis pars a *Salmasio* *Plin.* *Exercit.* p. 479. editi, ubi de Pharo prope Alexandream loquitur:

Πύργος ὄδ' εἰναλῆς ἐπὶ χοιράδος —.

Sed in viam. Similem usum apud Graecos fere habet ἄπειρος. *Xenophon Ephes*, L. I. p. 6. l. 9. ἄπειρος ἂν, Ἐρως, ἔτι τῶν σῶν ὑπερηφάνουν. Ἀπείρατος simili sensu 80 adhibuit *Heliodorus Aethiop*. III. p. 154. τοσοῦτον ἀντῶ τὸ κακὸν ἐνσκηψαι, καὶ οὕτως ὑπὸ τοῦ πόθου φλέγεσθαι, πρῶτον καὶ ταῦτα πειρώμενον ἔρωτος. ὁμιλίας γὰρ ἔτι γυναικὸς ἀπείρατος εἶναι διετείνατο πολλὰ διομνύμενος. Eodem quoque modo frequens usus vocis ἀμύητος potissimum in amore, ut apud *Aristaenetum* L. II. Ep. VII. p. 226. Παρθένος γὰρ, ἅτε τῆς Ἀφροδίτης ἀμύητος ἔτι, τὴν συνουσίαν ἀτερπῆς ἔστι. Contra μύστης aliquando dicitur, qui sacris Veneris operatur, unde verbum μυσταγωγεῖν de Venere apud *Tatium* L. II. p. 107. Sic apud *Alciphronem* L. I. Ep. XIX. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἀποσταίην τῆς ἀνθρώπου θεῶ μυσταγωγοῦντι πυρφόρῳ καὶ τοξοφόρῳ πειθόμενος. Eadem metaphora μυστήρια Ἀφροδίτης vel ὄργια Ἀφροδίτης haud raro Veneris sacra appellantur a scriptoribus. Horum posterius in corrupto *Musaei* loco occurrit v. 145.

— ἦν δ' ἐθειλήσης

Θεσμὰ θεῆς ἐρόεντα καὶ ὄργια πιστὰ δαῆναι,

Ἔστι γάμος καὶ λέκτρα.

Suspectum mihi admodum epitheton πιστὰ, quod hic sane cum ὄργια iunctum vix admitti potest. Videtur scribendum: — καὶ ὄργι' ἀπυστα δαῆναι. Hero enim Veneris mysteriorum adhuc ignara erat, quae adeoque recte eius respectu ἀπυστα et ignota dici poterant. *)

[*) Conf. Dorvillius ad Chariton. p. 444. ed. Lips. G. H. S.]

CAPUT II.

Emendatur aliquoties Musaeus. Cupidinis tela acuta in amore, Reiskii elegans coniectura in Musaei loco adprobatur. "Αντα verbis videndi iunctum.

Cum antea *Musaei* mentio sit iniecta, liceat hoc Capite pauculas coniecturas, quae aliquando, dum hunc poetam evolverem, in mentem venerunt, proponere. Ut itaque levioris momenti loca mittam, adscribam vs. 18.

— Ἔρως δ' ἀνὰ τόξα τιταίνων
Ἀμφοτέρῃς πολέσσιν ἓνα ξυνέηκεν οἴστον,
Ἦϊθεον φλέξας καὶ παρθένον.

Verbum *ξυνέηκεν* pro simplici *ἔηκεν* positum non fero: *ξυνιέναι* enim constanti usu fere ad animum translate significat *intelligere* vel simile quid. Atque hoc sensu frequentatum ab ipso *Musaeo* vide v. 103.

Αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,
Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν.

Adde v. 108.

— Ὅ δ' ἐνδοθι θυμὸν λάνθη,
Ὅτι πόθον ξυνέηκε καὶ οὐκ ἀπεβείσατο κούρη.

82 Hinc itaque potissimum motus et, quid sensui totius loci accommodatum videretur, circumspiciens non male legi posse animadverti:

Ἀμφοτέρῃς πολέσσιν ἓν' ὄξυν ἔηκεν οἴστον.

Ne dubites de sensus bonitate, praeter alios *Ovidius* faciet, qui in simili negotio *Cupidinis tela acuta* celebrat L. v. *Metam.* vs. 381.

— dixit *Venus*: ille (*Cupido*) *pharetram*
Solvit et arbitrio matris de mille sagittis
Unam seposuit, sed qua nec acutior ulla est,
Nec minus incerta est, nec quae magis audiat
arcum.

Pergo ad locum illum vexatissimum versu 213., ad

quem nullus fere interpretum est qui non aliquid tentaverit:

Μοῦνον ἔμοι ἓνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου
 Ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας· ὄφρα νοήσας
 Ἔσσομαι ὀλκὰς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχνον·
 Καί μιν ὀπιπτεύων οὐκ ὄψομαι δύντα Βοώτην,
 Οὐ θρασὺν Ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὀλκὸν Ἀμάξης,
 Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὄρμον ἰκοίμην.

Hic obiter monendum vs. 210. mihi valde pro vulgata arridere *Μοῦνον ἔμοι τινα λ.* Ceterum antequam emendationem adscribam, verbo commemoranda do- 83
 ctissimi *Reiskii* coniectura, quam in Addendis ad *Introduct. Anatomic.* haud ita pridem vulgatam a *I. S. Bernardo* proposuit, nempe versum 215. *Πατρίδος ἀ. π. γ. ὀ. ἰ.* alio transponendum esse, et quidem post v. 212.; a qua emendatione, ut equidem opinor, certissima recedendum nullo modo puto. Iam, quid de illis οὐκ ὄψομαι δύντα Βοώτην statuendum sit, videamus. Prae ceteris elegans *Gulielmi Canteri* coniectura, qui Nov. Lect. L. I. Cap. II. ex *Homeri Od. E. 272.* legendum putat οὐκ ὀψὲ δύνοντα Βοώτην; quae emendatio cum adeo speciosa sit, mirum non est, eam amplexos esse duumviros egregios, *Röverum* et *Schraderum*. At tamen duriusculum auribus meis accidit omnes illos, qui sequuntur, accusativos ab uno participio ὀπιπτεύων pendere, cum multo rectius praecederet verbum ὄψομαι vel simile quid, quocum coniungerentur sequentia. In vocabulo δύντα itaque solummodo mendam quaerendam puto atque leni mutatione pro eo scribendum ἄντα: quando nihil erit, quod merito desideres. Ἄντα verbis videndi iunctum quid sit, docere supersedeo et notum pono. Totum itaque locum sic emendare iam in proclivi erit:

Μοῦνον ἔμοι τινα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτου σέο πύργου 84
 Ἐκ περάτης ἀνάφαινε κατὰ κνέφας, ὄφρα νοήσας

Πατρίδος ἀντιπόροιο ποτὶ γλυκὺν ὄρουμον ἐκοίμην.
 Ἔσσομαι ὀκκᾶς Ἐρωτος, ἔχων σέθεν ἀστέρα λύχρον,
 Καί μιν ὀπιπτεύων οὐκ ὄψομαι ἄντα Βοώτην,
 Οὐ θρασὺν Ὀρίων', οὐκ ἄβροχον ὀκκὸν Ἀμάξης.

Sequuntur mox versu 219. et seqq.

Ἄλλὰ, φίλη, πεφύλαξο βαρυπνειλοντας ἀήτας,
 Μή μιν ἀποσβέσσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω,
 Λύχρον, ἐμοῦ βιώτοιο φαεσφόρον ἠγεμονῆα.

Merito doctos offendit hemistichium illud: καὶ αὐτίκα
 θυμὸν ὀλέσσω. Suspisor sub voce θυμὸν vel epitheton,
 quod apte cum λύχρον coniungi posset, vel, quod verius
 censeo, ipsum vocabulum λύχρον coniungi posset, vel,
 quod verius censeo, ipsum vocabulum λύχρον latere,
 et repetitione non minus eleganti quam *Musaeo* fami-
 liari scribendum:

— καὶ αὐτίκα λύχρον ὀλέσσω,

Λύχρον ἐμοῦ βιώτοιο φαεσφόρον ἠγεμονῆα.

Hanc in rem adscribi meretur *Musaei* locus non longe
 ab initio:

Νηρόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχρον ἀκούω,
 Λύχρον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην Ἀφροδίτης,
 Ἐροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην,
 Λύχρον ἔρωτος ἄγαλμα κ. τ. λ.

85 Unicus adhuc locus, qui potissimum medicam ma-
 num efflagitat, subiungendus vs. 297., quem partim ex
 emendatione cl. *D'Orvillii* sic scribo:

— τυπτομένην δὲ

Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσε διχθάδι χέρσῳ
 Χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἄλα ναύτης.

Non immerito viros eruditos illud διχθάδι offendit, cum
 vox spuria sit et Graecis auribus plane inaudita. No-
 tum est olim appropinquante hieme nautas terram pa-
 triam et suetas sibi sedes petere. Hinc non dubito aptis-
 simum epitheton *Musaeo* restituere legendo:

Ἦδη νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσεν ἠθάδι χέρσῳ.

Ἦθα pro sedibus, ubi quis degere solet, antea in *Notis*

ad *Coluthi* vs. 108. vidimus. Adiectivum ἠθάς *Musaicus* adhibuit postea v. 302.

διακορήν δέ σε πύργου
ἠθάδα σημαίνουσα φασφορήν ἕμεναιων.

CAPUT III.

86

Ramosa domus, ὄροφος. *Anthologia emendatur*. Χορός, χορεῖος. *Aelianus emaculatur*. *Coluthi locus examinatus et correctus*. T in φυτὸν breve. *Apollonius Rhodius eiusque Scholiasta, nec non Anthologia emendatur*. *Pastores medio die sub arborum tegmine se fistula oblectabant olim*. Ἐπὶ τούτῳ.

V. 119. Ἐπιλόφοιο φυτῶν ὑπένερχε καλύπτρης] Respondet fere *Virgilii* illud:

*Tityre, tu patulae recubans sub tegmine fagi
Silvestrem tenui Musam meditaris avena.*

Ramosa domus Propertio audit L. IV. El. IV. 5. Plura hanc in rem notat doct. *Broukhusius* ad *Tibull.* L. I. El. IV. 1. Eiusmodi arborum tegmen ὄροφος *Achilli Tatio* dicitur L. I. p. 5. Huc pertinet Epigr. in *Anthologia* L. I. Cap. XX. 6.

Κλῶνες ἀπήροιο ταναῆς δρυὸς, εὔσκιον ὕψος
Ἀνδράσιν ἀκρητον καῦμα φυλασσομένοις,
Εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φωτῶν,
Οἰκία τετρίων, ἔνδιοι ἀκρέμονες.

Dum huius Epigrammatis mentio fiat, non possum, 87 quin obiter levem, quae praecedens eiusdem Capituli Epigramma foedat, maculam tollam, etsi proprie ad rem minus facit. Legitur:

Ἄυτοθελεῖς καρπὸς ἀποτέμνομαι. ἀλλὰ πεπελούς
Πάντα, μὴ σκληροῖς τύπτετε χερμαδίοις.
Μηρίσει καὶ Βάκχος ἐνυβρίζοντι τὰ κέλνου
Ἔργα. Ἀνκούργειος μὴ λαθέτω σε τύχη.

prius distichon vix intelligi poterit, nisi scribas:

K

Ἄντοθελεῖς καρπὸν ἀποτέμνομαι, ἀλλὰ πεπεῖρους
 Πάντας. μὴ σκληροῖς τύπτε με χερμαδίοις.
 τύπτε, non τύπτετε, legendum, patet ex addita, quae
 mox sequitur, vocula σε.

V. 122. Χορὸν εὐκελάδων δονάκων] Χορὸς tam de
 actione quam saltantium multitudine poni notum est.
 Priori sensu ipse *Coluthus* statim in initio:

Εἰς χορὸν Ἰδαίησιν ἐπαντέλλεσθε χορείαις.

Posteriori sensu eximie *Musis* tribuitur. Noster vs. 24.
 Μουσάων χορὸς, et sic leviter emendandum Epigramma
 apud *Pausaniam* L. v. Cap. xviii. p. 423.

Λατοῖδας οὔτος τάχ' ἀναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων,

Μοῦσαι δ' ἀμφ' αὐτὸν χαρίεις χορὸς, αἴσι κατάρχει.

88 Malo Μοισᾶν δ' ἀμφ' α. γ. γ. Hinc deductum χορεῖος
 de eo adhiberi solet, quod aptum saltationi est, unde
 μέλος χορεῖον, αἰοιδὴ χορεία aliaque. Ad hanc itaque
 normam *Aeliani* verba emendanda, quae L. vi. Cap.
 xxxii. Hist. Anim. leguntur: Οἱ δὲ τῇ Μαρίᾳ (scribe
 Μαρεία) λίμνη προσοικοῦντες τὰς θρίσσας θηρῶσι τὰς
 ἐκείθεν ᾠδῆς μέλει γοερωτάτῳ καὶ κρότῳ ὄστράκων ὁμοῦ
 φθορῶντι πρὸς τὸ μέλος. αἱ δὲ ὥσπερ ὀρχοῦμεναι ὑπὸ τῷ
 μέλει πηδῶσι καὶ ἐμπίπτουσι τοῖς θηράτροις, ἔπερ οὖν
 αὐτοῖς προσπεπέτασται, καὶ λαμβάνουσιν οἱ Αἰγύπτιοι
 θήραν εὖοψον σὺν χορεία τε καὶ παιδιᾷ. Quid sibi velint
 verba ᾠδῆς μέλει γοερωτάτῳ, parum perspicio, nec fere
 dubito, quin sit scribendum: ᾠδῆ συμμελεῖ καὶ χορειο-
 τάτη. Sic in Inscriptione huius capituli, quae ex ipsis
Aeliani verbis desumta est: Περὶ τῶν Αἰγυπτίων θρισ-
 σῶν τῶν αἰρουμένων κρότῳ ὄστράκων καὶ συμμελεῖ τῇ
 ᾠδῇ. Quod autem ad alterum illud epitheton χορειοτά-
 τη, eo haud sane obscure ducunt sequentia *Aeliani*
 verba, ubi dicit, Αἰγύπτιος θήραν εὖοψον λαμβάνειν
 σὺν χορεία τε καὶ παιδιᾷ. Ceterum ex hac significatione
 vocis χορὸς repetenda altera, qua pro serie-vel ordine
 poni solet, ut nostro loco χορὸς δονάκων. Sic οὐράνιον
 χορὸν ἄστρων *Manetho* dixit Apot. L. v. 7. χορὸς κί-
 ο-

νων *Achilles Tat.* L. I. p. 51. et χορὸς καλάμων Lib. VIII. p. 475., ubi etiam de fistula aequae ac nostro loco ponitur.

V. 122. — ἐπὶ φυτῶν ἐλάσας] De corruptela huius 89 loci nemo dubitabit. Hanc variis modis tollere adnisi sunt eruditi. *Brodæus* et post eum *Stephanus*, nec non *Falkenburgius* aliique coniecerunt ἐπὶ φυτοῦ ἐλάσας, ita metrum recto pede incedere rati. Verum cum prima in φυτὸν nunquam non corripiatur a poëtis, merito hanc scripturam reiecit cl. *D'Orvillius*, cuius coniecturam vide in Notis ad hunc locum, ubi ἐπὶ φυτροῦ legendum monet: ι enim in his nominum formis constanti usu producitur. Quam in rem vide cl. *Schraderum* Animadv. ad *Musæum* C. XII. p. 226. quemque ibi adfert, virum doctum in *Observ. Misc.* Vol. II. p. 196. et seqq. Unde *Apollonii* locus leviter adhuc emendandus L. IV. *Argon.* vs. 807.

Τέκνα τε φυτῦσαι, θεοῦς δ' ἐ. δ.

Male ibi φυτῆσαι. Apud *Schol.* itidem legendum: φυτῦσαι, φυτῦσαι, φυτεῦσαι, βλαστῆσαι. non φυτῆσαι, φυτῆσαι. Φυτουργὸς etiam minus recte primam productam habet in *Anthologia* L. I. Cap. XX. Ep. 2., ubi vulgatam ad hanc normam leviter mutandam censeo:

Ἡ πάρος ἐν δρυμοῖσι νόθηξ ζείδωρος ὀπώρης

Ἀχρὰς θηροβότου πρέμνον ἐρημοσύνης

᾽Οθνεῖοις ὄξοισι μετέμφυτος ἡμερα θάλλω,

Οὐκ ἐμὸν ἡμετέροις κλωσὶ φέρουσα βάρος.

Πολλὴ σοῖο, φυτουργέ, πόνου χάρις.

Vulgo Πολλὴ σοι. Posses etiam forsitan: Πολλὴ σοι, φυ- 90 τουργέ. Aliam coniecturam super nostro loco adscripserat vir doctus ad Aldin. editionem, nempe ἐπὶ φηγὸν ἐλάσας, ubi etiam alia manu adscriptum erat ἐπὶ φυτὸν vel φυτῶ ἐλάσας. Quod posterius verbo indicasse sufficiat, cum sua sponte satis se destruat. Priori coniecturae respondet, quod aliquando ex amicis meis quidam suspicatus fuerat, ἐπὶ φηγοῦ ἐλάσας, quod elegans

sane et loco appositum. Solebant enim saepe medio die sub arborum et maxime quercuum vel fagorum alto tegmine ad radios solares arcendos se fistula oblectare pastores. Credidi et ipse aliquando legendum ὑπὸ φηγὸν ἑάσας: nec forsitan ab hac scriptura longe discedendum. Si adhuc aliam quis desideret coniecturam, posset suspicari legendum:

Καὶ χορὸν εὐκελάδων δονάκων ἐπὶ τούτῳ ἑάσας.

Visis deabus una cum Mercurio accedentibus, Paris prae metu surrexerat et dearum conspectum fugiebat. Fistula itaque, quae prae metu, dum haec accidebant, manibus eius exciderat, amissa, cantilenam suam abruptit Paris. Ea enim vis praepositionis ἐπὶ est, de quo usu consuli poterit *Vigerus* de Id. L. Gr. Cap. ix. sect. iv. §. xv., ubi ἐπὶ τούτῳ recte vertit *sur sela, sur vel*
 91 *en ces entrefaites*. Non male itaque nostro in loco verteres: *dum haec accidebant*. Unico *Moschi* loco, ubi ἐπὶ hoc sensu legitur, absolvam, quando huic notae finem imponam. Est ille *Idyll. iii. vs. 31*.

— σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ

Δένδρεα καρπὸν ἔριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἑμα-
 ράνθη.

C A P U T IV.

Μειδιῶν tum alias tum in amore frequens, μειδίωμα. Alciphron emendatur. Ἀσπαίρειν. Venus φιλομειδής. Scholiasta Homeri leviter corrigitur. Ἀφρογένεια Veneris epitheton. Hesiodi verba emaculantur eique versus aliquot abiudicantur.

V. 134. Χειρῶν μειδιῶντα] *Μειδιῶν* in genere de *leni risu* poni, docet *Aeliani* locus *Var. Hist. L. iv. Cap. ix. p. 351.*, ubi de Platone: ὁ δὲ ἠρέμα ὑπομειδιάσας, ὡσπερ οὖν καὶ εἰώθει, Ἄλλ' ἐγὼ, φησὶν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. Adde *Theocrit. Idyll. vii. 20*.

— καὶ μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαφῶς

Ἵοματι μειδιόωντι (γέλωσ δέ οἱ εἶχετο χεῖλευσ)

Σιμιχίδα, κ. τ. λ.

Vide etiam *Hesiod. Theog. v. 547.* Non male itaque nostro in loco ad Minervam referretur legendo μει- 92
διόωσα, quam scripturam antea in Notis iam memoravi. In amore frequenter admodum praeter alios obvium apud *Heliodorum* et *Achillem Tatium*; unde μειδιάμα eleganter adhibuit *Longus* L. II. p. 40. Quin et *Hesiodus* Theog. v. 205. coniunxit:

Παρθενλους τ' ὀάρους μειδήματα τ' ἔξαπάτας τε

Τέρφιν τε γλυκερὴν φιλότητά τε μειλιχίην τε.

Vide quae ibi *Scholiasta* notavit. Hinc de risu meretricio in vexatissimo *Alciphronis* loco L. I. Ep. xxxix. p. 192. ἀλλ' οὐ τρέμει νῆ Δία. ἀλλ' ὑπομειδιῶσα ὥσπερ ἡ Μυρρίνη. καὶ τοσοῦτον παλμὸν ἐξεργάσατο τῆσ πυγῆσ καὶ ἄπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὀσφὺν τῆδε καὶ τῆδε ὥσπερ ῥέουσας περιεδίνησεν, ὥστε ἀνακροτῆσαι πάσασ καὶ νίκην ἀποφῆνασθαι τῆσ Θρυαλλίδοσ. *Scrupulum*, qui *Berglerum* impulit ad vulgatam mutandam, removebis facile, modo aliter interpungas: ἀλλ' οὐ τρέμει νῆ Δία. ἀλλ' ὑπομειδιῶσα, ὥσπερ ἡ Μυρρίνη καὶ τοσοῦτον παλμὸν ἐξεργάσατο τῆσ πυγῆσ. quando ὑπομειδιῶσα ad *Thryalidem* referri debet et sensus huc fere redit: *Leviter vero subridens* (Thryallis) *aeque ac Myrrina nates agitando tantam vibrationem excitavit* etc. *Mirror*, eundem virum doctum non offendisse, quod mox sequitur: καὶ ἄπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὸν ὀσφὺν τῆδε καὶ τῆδε ὥσπερ ῥέουσας περιεδίνησεν. ubi duplex mendae indicium sese offert, tum ingrata τοῦ ὥσπερ, quod modo praecesserat, 93
repetitio, tum praeterea illud ῥέουσας: videtur enim verbum vel participium aliquod motum longe fortiorem exprimens desiderari. Non inelegans lectio proinde evaderet, si pro binis vocibus ὥσπερ ῥέουσας substituas ἀσπαρρουσας. *Hesychius*: Σπαίρει, ἄλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ. Ex illo quem supra memoravi verbi μειδιᾶν usu

ratio reddenda, cur Veneri potissimum epitheton φιλομειδῆς tribuatur, quod apud *Homerum* aliosque poëtas frequens est. *Scholiastae Homeri* verba de eo ad II. Γ. 424. ita leviter corrigenda: Φιλομειδῆς, ἢ φιλόγελας καὶ ἱλαρὰ καθ' Ὁμηρον· κατὰ δὲ Ἡσίον, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, ὃ ἔστι τῶν αἰδοίων. Confer ad II. Δ. 10., ubi notanda differentia scripturae, qua secundum *Hesiodum* φιλομμηδῆς dici tradit. Sed cum in priori scholio nulla huius diversae scripturae mentio fiat, a recentiori manu profectum illud censeo. Versus *Hesiodi*, ad quem respicit *Scholiasta*, est Theog. v. 200., ubi cum haud sane difficultate careant Poëtae verba, paucula subiunxisse non erit inutile.

Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίη
 Ποσειδὸν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο. τὴν δ' Ἀφροδίτην
 Ἀφρογένειαν τε θεῶν καὶ ἑυστέφανον Κυθήρειαν
 Κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι, οὐνεκ' ἐν ἀφροῶ
 Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθήρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις·
 Κυπρογένειαν δ', ὅτι γένοιτο πολυκλύστῳ ἐν
 Κύπρῳ·

Ἡδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.

- 94 Versu primo forsitan pro αἰδοίη scribendum αἰδοίων, quo ducere videtur tum addita praepositio ἐκ, tum etiam vs. 200., ubi eodem modo fere μηδέων ἐξεφαάνθη. Imo dubito, an non hanc scripturam ante oculos habuerit *Scholiasta*, dum αἰδοίη interpretatur τιμῆα, ἢ ἀπὸ αἰδολίων. Verum difficilior nodus se offert, cum Venerem Ἀφροδίτην, Ἀφρογένειαν et Κυθήρειαν dictam tradat propterea, quod in spuma sit educata, et tamen mox iterum Κυθήρειαν recte derivet a Cytheris. Imo si quis contenderet, ipsum illud Veneris nomen Ἀφρογένειαν *Hesiodi* tempore nondum fuisse cognitum, non forte a vero aberraret multum. Apud *Homerum* certe, *Hesiodi* fere aequalem, nunquam, apud *Hesiodum* non nisi hoc loco invenies. His itaque nixus rationibus ver-

sum 3. huius loci vix pro genuino *Hesiodi* foetu agnosco. Eiusdem farinae esse versum illum,

Κυπρογένειαν δ', ὅτι γένοιτο πολυκλύστῳ ἐνὶ
Κύπρῳ.

numeri non obscure indicant. Praeterea, quo minus credam ab *Hesiodo* profectum, facit, quod *Κυπρογένεια* tantum *Veneris* sit epitheton, non proprium nomen, ut *Ἀφροδίτη* et *Κυθέρεια*. Ita Hymno *Homericō IX.* in initio coniunguntur:

Κυπρογενῆ Κυθέρειαν αἰέδομαι, ἥτε βροτοῖσι 95
Μείλιχα δῶρα δίδωσιν, ἐφιμερτῶ δὲ προσώπῳ
Αἰεὶ μειδιάει καὶ ἐφιμερτὸν φέρει ἄνθος.

Scrīpsi ἐφιμερτῶ et ἐφιμερτὸν pro ἐφ' ἡμερτῶ et ἐφ' ἡμερτὸν, ut vulgo legitur male. Eandem ob rationem tertium fere his versibus spurium adnumerarem ipsum illum versum 200. Ἡδὲ φιλομμηδέα, κ. τ. λ. Cui accedit inepta illa, quae ibi panditur, origo vocis φιλομμειδής: neque enim veteres unquam φιλομμηδής per η scrīpsisse facile quis mihi persuadebit. Videtur itaque tantum duorum nominum *Κυθέρεια* et *Ἀφροδίτη*, quae *Veneri* propria, origines tradidisse his verbis:

— τὴν δ' Ἀφροδίτην
Κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι, οὐνεκ' ἐν ἄφροῳ
Θρέφθη, ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκλυσε Κυθήροις.

C A P U T V.

Manetho variis mendis liberatur et versus in eo spurius indicatur. *Virgilius* emendatur eique versus adiudicatur. *Arae*.

Non possum, quin hoc Capite e multis loca bina subiungam, quae praeter modo memorata *Hesiodi* verba manus recentioris indicia clara habent. Primum itaque 96 locum teneat *Manethonis* illud L. III. 249.

Τῆμος γὰρ πτωχοὶ πανδήμιοι ἐνδάλλονται

Ὅθνεῖσι θύρῃσιν ἐφεστιῶτες (l. ἐφεστηῶτες)
ἀνάγκη,

Ἡ καὶ ἐφημερῆς δαίτης χάριν αἰνὰ μογεῦντες,

Ἄλληκτόν καμάτοισιν ὀϊζυροῖς φθινύθοντες,

Εἰ μὴ πως Εὐεργὸς ὀρώη σχήματα ταῦτα.

Καὶ πουμῶ στυγεροῦ ζωῆς ἐπὶ τέρμαθ' ἴκοιτο.

Ἦτοι ναυφθορίη γὰρ ἢ ἐν πελάγεσσιν ἐόντες

Κύμασιν ἐρρόεσθησαν, ἢ ἐν πολέμῳ κρούεντι,

Ἡ ποταμῶ στυγεροῦ ζωῆς χάριν αἰνὰ μογεῦντες.

Pro σχήματα, quod versu 5. legitur, rectius scriberes
χρήματα. Pro ἐπὶ τέρμα θ' recte a Gronovio emenda-
tum ἐπὶ τέρμαθ', cui etiam pro πουμῶ legenti πότμῳ
haud invitus calculum meum adiicio. Versu autem 7.
omnino scribendum reor:

Ἦτοι ναυφθορίη γὰρ ἢ ἐν πελάγεσσι νέοντες.

Idem postea L. IV. 401.

— οὐ πολλάκι ναυφθορίαισιν

Χείματος ὀρνυμένου βίοτον λείψουσι δι' ἄλμης

Νηχόμενοι μόλις βαιὸν χρόνον ἐν πελάγεσσιν.

Simili modo saepissime Latini amant loqui: quam in
rem unicum *Virgilii* locum in medium protulisse suffi-
ciat L. I. Aen. vs. 122.

97 *Apparent rari nantes in gurgite vasto.*

Pro ἐρρόεσθησαν monitus scribo ἐρρόεσθησαν. Versum
autem ultimum Ἡ ποταμῶ στυγεροῦ ζωῆς χάριν αἰνὰ μο-
γεῦντες partim ab alia manu profectum, partim ex ipsis
Manethonis verbis conflatum crediderim. Repererat
scilicet nescio quis in suo Codice v. 255. verba illa καὶ
πουμῶ στυγεροῦ ζωῆς, quod ubi mendosum existimaret,
addidit ἢ ποταμῶ στυγεροῦ ζωῆς, idque postea, addito
ultimo hemistichio vs. 251. χάριν αἰνὰ μογεῦντες, ut ver-
sus hexameter evaderet, pro *Manethonis* verbis venti-
latum est. Alter locus est *Virgilii* Aeneid. L. I. v. 113.
Verba sunt:

Tris notus abreptas in saxa latentia torquet:

Saxa vocant Itali, mediis quae in fluctibus, aras:

*Dorsum immane mari summo. Tris Eurus ab
alto*

In brevia et syrtes urget, miserabile visu,

Illiditque vallis atque aggere cingit arenae.

Unam, quae Lycios fidumque vehebat Orontem,

Ipsius ante oculos ingens a vertice pontus

In puppim ferit.

Versu ultimo, ut commodam satis interpretationem verborum *a vertice* invenirent interpretes, variis modis tentarunt. Horum tamen potissimum animadversionem meretur, quo explicant *a puppi*. Sed tunc tautologia *Virgilio* fere indigna foret admittenda, cum mox addatur *in puppim*, quorum alterutrum certe sufficeret. Quare sensu longe meliori et mutatione lenissima malo: *ingenti vertice pontus in puppim ferit*. Eleganter *ponto vertex ingens* tribuitur eodem modo, ut paulo ante: *Dorsum immane mari summo*. Altera difficultas, ut iam dixi, latet in vs. 113., qui in hac tempestatis summae descriptione superfluous non tantum et nihil ad rem faciens, sed nescio quantum loci venustatem imminuat, Praeterea, ipsa verba si spectes, vilis et plebei hominis ingenium sapere ultro fatebere: imo plane falsum est, ne dicam ineptum, quod ibi traditur, nempe *Italos aras vocare saxa, quae in mediis fluctibus sunt*; ac si quaevis saxa, quae in mediis fluctibus sunt, Italis *arae* audirent, cum tantum rupes illae, quae inter Africam, Siciliam, Sardiniam et Italiam sub undis latent, *arae* nuncupabantur, qua de re consuli poterit *Servius*. Neque enim cum illo facile crediderim, talem verborum ordinem obtinere: *Quae saxa latentia in mediis fluctibus Itali aras vocant*. Est enim plane contortus et ab omni simplicitate quam longissime remotus. Quapropter omnino ut spurium reiiciendum censeo hunc versum,

CAPUT VI.

Coluthi locus examinatur. "Ἔρνος. Ὀπάσαι. Theocritus emendatur. "Ἐθνος et ἔρνος confunduntur.

V. 145. *Ἐὶ με διακρίνων προφερέστερον ἔρνος ὀ.]* Promissi memor pauca ad intellectum loci huius necessaria delibabo. Editores omnes *προφερέστερον* cum *ἔρνος* coniungendum rati post *διακρίνων* distinctionem posuerunt. Nec id sane mirum, cum *προφερέστερον* substantivum requirere videatur neutrius generis. At vero si sensum, non nuda verba spectes, illud *προφερέστερον* longe rectius cum *με* iungeretur et locus verteretur: *Quod si me praestantiorem diiudicans germen praebeas, sc. mihi;* quemadmodum reddidi in versione. Nec causae multum est, cur ab hac sententia discedas, cum non raro ita Graeci adiectivum neutrum cum nomine alterius generis iungant: quod exemplis ex aliis auctoribus operose congestis ostendere velle inutile foret. Longe satius erit ex ipso *Colutho* simile quid protulisse, unde pateat, nec ipsi forte insolens hoc structurae genus fuisse. Eo certe modo quis non adeo male explicaret vs. 126.

100 *Καὶ τις ὄρεσσαύλοιο δορὴ μετόπισθε χιμαλῆς
Ἐκκρεμῆς ἠώρητο.*

ubi *δορὴ* et *ἐκκρεμῆς*, etsi non diffiteor, forte melius cum cl. *D'Orvillio* legi posse *δέρας*. Verum enim vero, si levem nostro in loco mutationem admittas, longe rectius scriberes:

Ἐὶ με διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπάσσης.

Illud enim *ἔρνος* hic absolute de *pomo aureo* positum ferri posse vix videtur: antea saltem non nisi addito *μήλον* de *pomo* usurpavit ipse noster poeta. Confer vs. 59.

— προάγγελον ἔρνος ἐλοῦσα

Μήλον.

Sic vs. 128.

Φαιδροτέρη τόδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος, ὀπάσσαις.
Cumulus potissimum coniecturae accedit *Coluthi* versu
127., ubi ita canit:

Δεῦρο διακρίνων προφερέστερον εἶδος ὀπωπῆς.

Cum quo loco si componas vers. 74. et 75., fieri vix poterit, quin in hac emendatione acquiescendum mecum censeas. Neque est, cur quem merito offendat locutio εἶδος προφερέστερον ὀπάσσαι, etsi paulo insolentior videri queat: talia enim, si omnia *Coluthi* exacta adeo trutinā pensitare velis, ubique et singulis fere versibus invenies. Prae ceteris adscribi meretur vs. 310.

Νύξ δὲ πόνων ἄμπανμα μετ' ἡέλλιοι κελεύθους

Ἔπνον ἐλαφρίζουσα μετήρορον ὠπάσεν ἡῶ.

ubi certe durum, ut alibi iam dixi, noctem dici ὀπάσσαι ἡῶ. Illud autem ἔρνος, quod hac occasione verbo monendum, adhuc confusum etiam apud *Theocritum* cum adfinis pronunciationis vocabulo ἔθνος. Ita enim omnino legendum Id. xxv. 185. — λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔθνος, non, ut vulgo, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος. Eodem *Idyll.* vs. 114. βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος. *Orpheus* de Lap. Coral. vs. 94. p. 228. ἀκρίδος ἄπλητον ἔθνος. *Moschus* Id. II. 5. ἔθνος ὀνείρων, et sic passim alibi. Ceterum versu sequente in *Colutho* omnino voculam σὲ desiderari puto hoc modo restituendam:

Πάσης ἡμετέρης Ἀσίης σ' ἡγήτορα θήσω.

Nisi enim haec addatur, omnis loci vis perit, cum nihil Paridis referret, utrum Iuno Asiae regem imponeret, nisi ipse rex futurus esset. Meretur hic inspicere *Lucianus* in Deorum Iudicio, ubi ita Iuno ad Paridem: ἦν γὰρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίης δεσπότης. Adde *Euripid.* *Troad.* vs. 926. aliosque bene multos.

C A P U T VII.

Coluthus tentatur. Θεσμά, foedera. Θεσμός et δεσμός permutantur a librariis. Nonnus emendatur. Antiquius feminarum mammas et sinum denudantium mos obiter notatur. Plautus emaculatur. Bacchari.

V. 154. Χειρὶ δ' ἐλαφρίζουσα μελίφρονα θεσμόν
ἐρώτων
Στῆθος ἅπαν γύμνωσε καὶ οὐκ ἐμνήσατο
μαζῶν.

Si cum hoc loco conferas v. 93. et ipsam rei naturam consulas, procul dubio pro θεσμόν reponendum esse δεσμόν, idque de *cesto* intelligendum inquires. Qui tamen, ut vulgatam retinendam fere contenderim, facit, *Musaeus* est, apud quem totidem verbis hoc hemistichium exstat v. 147.

Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων.

Suspitor itaque *Coluthum*, qui saepe aliorum poetarum flosculos carmini suo immiscuit et magis eo studuit, ut
103 numeri dulce fluerent et versus hexametri evaderent, quam ut res apte sibi responderent, hic etiam *Musaeum* seu eundem cum *Musaeo* imitari voluisse atque adeo, ut in vulgatis est, dedisse: — ἐλαφρίζουσα μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων. Quod si verum, ad exemplum huius loci et *Musaei* vs. 93. etiam legendum μελίφρονα θεσμόν ἐρώτων, non δεσμόν, mihi persuadeo. Eadem vocabulorum θεσμός et δεσμός confusio observare etiam licet apud *Nonnum* Dionys. L. x. 349., ubi legendum:

Καὶ παλάμην Βρομίον παλάμης περὶ καρπὸν ἔλλξας,
Χερσὶ συναπτομέναις ἑτερόζυγον ἄμμα πιέζων
Διχθαδίῳ συνέεργεν ἀρηρότα δάκτυλα δεσμοῖ.

non θεσμοῖ, quod nullo modo se tueri potest. Ceterum ut noster θεσμόν ἐρώτων, ita γαμήλια θεσμά θεαίνης (*Ἀφροδίτης*) *Musaeus* v. 142. et alibi. Praeivit *Homerus*, ut *Odyss.* Ψ. 296.

— οἱ μὲν ἔπειτα

Ἀσπασίοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμόν ἴκοντο.

Latini eodem modo saepissime foedera adhibent, ut *Tibullus* L. I. El. v. 7.

Parce tamen, per te furtivi foedera lecti,

Per Venerem quaeso compositumque caput.

et sic passim apud alios. Ceterum videtur Noster *Ho-* 104
meri verba II. X. 80. ante oculos habuisse, ut sic de *Hecuba* *Hectoris* animum flectere tentante:

Μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα

Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,

Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

unde, ut hoc obiter moneam, distinctionem, quam vs. 152. admovi, veram esse discas. De consuetudine hac antiquissima feminarum sinum et mammas denudantium paucula vide in Scholiis ineditis post *Ammonium* p. 49. Loca nonnulla hanc in rem collegit *Berglerus* ad *Alciphronem* L. I. Ep. xxxi. p. 130. et seqq. loci *Homerici*, dum haec scriberet, immemor.

V. 156.

Δέξσο, καὶ πολέμων ἐπιλήθεο, δέχνησο μορφὴν

Ἡμετέρην, καὶ σκῆπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε γαῖαν.

Dixi antea, legendum videri δέχνησο pro δέξσο, nec sane nunc eius rei me poenitet. Ita postea vs. 169., ubi *Venerem* prae nimio gaudio ob malum a *Paride* oblatum ita *Iunonem* et *Minervam* adloquentem facit:

Εἴξατέ μοι, πολέμοιο συνήθεες, εἴξατε νίκης.

Videtur autem de industria ita confuse locutus noster, 105
ut eo melius *Veneris* studium et desiderium pomum aureum obtinendi, et ut ceteris deabus pulchrior pronunciaretur, exprimeret. Ordo verborum naturalis est: Δέχνησο, δέχνησο μορφὴν ἡμετέρην, καὶ πολέμων ἐπιλήθεο, καὶ σκῆπτρα καὶ Ἀσίδα κάλλιπε γαῖαν. Idem in timore obtinere non raro videmus, cuiusmodi exempla apud *Comicos* obvia. Unicum ex *Plauto* subiungam

Mil. Glor. Act. III. Sc. II. v. 48., ubi puer Lucrio verbera heri metuens ita confuse ad spectatores:

Ne dixeritis, obsecro, huic, vostram fidem.

cuius loci sensum recte perspexit *Lambinus*. *Plauti* versus ex aliis potissimum eum in finem elegi, ut sic occasio nasceretur coniecturam super verbis modo versu 42. occurrentibus in medium proferendi. Legitur:

Ibi erat bilibris aqualis, hic propter cados.

Ea saepe decies complebatur die.

Eam plenam atque inanem fieri maxumam.

Vidi. bacchabatur hama, casabant cadi.

Douzae sententia, qui *hama* pro *bilibri aquali*, quod modo praecedit, capiendum vult, vix placet: durum enim, quam modo ante *bilibrem aequalem* vocaverat, hic immediate *hamam* dici. Crediderim potius scribendum: *106 bacchabatur humi*, scilicet *bilibris aqualis*, de qua loquitur: quando *bacchabatur* idem fere dicit, ac *huc illuc humi volvendo et proiiciendo vehementer agitabatur*, metaphora ab illis ducta, qui bacchantium more furibundi oberrant; quod non ineleganter *Comicus* ad *bilibrem aequalem* transtulit, quae postquam officium suum praestiterat, in terram proiciebatur, quemadmodum mox *casabant cadi*. *Nonius* p. 78. v. *Bacchari* inter alia, *Nam et quidquid*, inquit, *vehementius commovetur, bacchari voluerunt*. Ita *ventus* *Ovidio* et aliis poëtis saepius *bacchari* dicitur. Sic *imber bacchatus* *Valerio Flacco* L. VI. 634.

Donec ab ingenti bacchatus (imber) vertice montis

Frangitur inque novum paulatim deficit amnem.

CAPUT VIII.

107

Feminis propria pulchritudo. Anacreon corrigitur. Γαλήνη. Venus e mari nata. Coluthus explicatur. Μιχθαλόεις, μίσγεσθαι. Κλύζεσθαι, κλυδωνίζεσθαι. Pauli locus explicatus.

V. 160. Ἀγλαῖη πολὺ μᾶλλον ἀριστεύουσι γυναῖκες] Notissimus in rem *Anacreontis* locus, sed minime intellectus, Od. II. vs. 8. Hunc proinde subiunxisse operæ pretium erit:

Γυναῖξιν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
 Τί οὖν δίδωσι; κάλλος
 Ἄντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 Ἄντ' ἐγγέων ἀπάντων.
 Νικᾶ δὲ καὶ σίδηρον
 Καὶ πῦρ καλή τις οὔσα

Nullus dubito, quin Poëta scripserit:

Γυναῖξιν οὐκέτ' εἶχεν,
 Τί ἂν δίδωσι. Κάλλος
 Ἄντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 Ἄντ' ἐγγέων ἀπάντων.

Postquam nonnulla dona Naturae, quae singulis animantibus priva sunt, enumerasset, subiungit eleganter, Naturam adhucdum ambigere, quid potissimum mulieribus daret. Ante κάλλος igitur paululum subsisti oportet, dum Natura aptum mulieribus donum quasi excogitat. De emendationis veritate ne dubites, testimonium peto ex eiusdem Lyrici Od. xxix. 22., ubi eadem omnino structura:

Τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ' οἶδα
 Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις.
 Ἀπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς.

Unde patet, εἶχεν in priori loco idem esse ac οἶδεν, quo sensu non infrequens apud Graecos.

V. 200. Ἐπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα τιδήνης] Fortassis legendum γαλήνης, non vero τιδήνης,

antea in Notis iam monui. Ita γαλήνη pro mari tranquillo noster postea v. 222.

Οὐπω κείθεν ἦν δολιχὸς πλόος, οὐδὲ γαλήνης
Δηρὸν ἐρεσσομένων ἠκούετο δοῦπος ἐρετμῶν.

Sic vs. 353. de fluvio:

Μὴ δ' ἰερῶν γονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ρεέθρων
Νηχομένην ἐκάλυψεν ὑποβρυχτην σε γαλήνη.

Coluthi locis addo Moschi Idyll. v. 3.

Τὰν ἄλλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλλοι,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γᾶ
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα.

109 Ita omnino versu 2. legendum pro οὐδ' ἔτι Μοῖσα: quod tamen a Simeone Bosio dudum observatum postea didici a Lambino ad Lucretium L. v. 1002. Ceterum quae de Coluthi loco dixi, non eo animo prolata sunt, ac si vulgatam nullo modo stare posse contenderem: posset enim pro more sui temporis, quo, ut magnam doctrinae ostentationem facerent, allusiones saepe, etiamsi longius petitas, affectabant, de industria posuisse τιθήνης et ad Venerem respexisse, (quam interpretandi viam iam instituit Dausqueius,) cuius mentio paulo ante facta quaeque Paridem comitabatur eumque per mare ducebat. Veneris natales e mari derivasse veteres quis ignorat? Loca, quae hanc in rem ab aliis prolata sunt et adhuc proferri possunt, pleraque mitto, paucula huc potissimum spectantia notasse contentus. Achilles Tattius L. v. p. 315. θυγάτηρ Ἀφροδίτη θαλάσσης. χαρισώμεθα τῇ γαμηλίῳ θεῷ, τιμήσωμεν αὐτῆς γάμῳ τὴν μητέρα. Sic mare Κύπριδος μήτηρ Orpheo Hymn. Θαλάσσης p. 120. vs. 7. Anthologia L. II. C. xxiv. Epigr. i.

Τὴν ἀναδυομένην ἀπὸ μητέρος ἄρτι θαλάσσης
Κύπριν ὅλην χρυσῆν ἐχθρὸς ἔκλεψε Δίῳν.

Adde L. IV. C. XII. Ep. 22.

V. 204. Ἡ δ' ἄρα μιχθολόεντος ἀπ' ἠέρος ὄμβρον
110 ἀνεῖσα] Duplicem interpretationem admittit hoc loco epitheton μιχθαλόεις. Vel enim ἀῆρ μιχθαλόεις dicit

aërem nubibus permixtum et penitus obtectum, vel forsan capiendum de aëre fluctibus et mari permixto, quo eximie facit *Musaei* illud v. 315.

"Ἦδη κύματι κῦμα κυλίνδετο, σύνθετο δ' ὕδαρ·
Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἡγή
Μαρναμένων ἀνέμων.

De procella idem verbum μίσγεσθαι adhibuit *Homerus* II. N. 797.

V. 205. Ἐκλύσθη δέ τε πόντος ἐρεσσομένων ἐ.] Verbum κλύεσθαι recte *Dausqueius* interpretatur *undarum more agitari, fluctuare*, nec raro de mari positum hoc sensu obtinet. *Orpheus Argon.* v. 162.

"Ἐνθα ῥοαὶ κλύζουσι πολυπλανέος Μαιάνδρου.

Homer. II. Ψ. 61.

Κεῖτο βαρυστενάχων πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύεσκον.

Longe propius ad nostrum accedit illud *Homeri Odys.* I. 484.

Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης.

Adde *ibid.* v. 541. et II. Ξ. 392. Respondet hoc sensu fere verbum κλυδωνίζεσθαι, unde ad homines transfer- 111
tur, quorum animus huc illuc *undarum instar iactatur*, ut apud *Aristaenetum* L. I. Ep. xxvii. p. 182. μόνον δὲ κλυδωνιζόμενος ἐκ τοῦ πόθου· ἔνθα, φασίν, ἄνεμος οὔτε μένειν οὔτε πλεῖν ἐξ. Quae verba si componamus cum *Pauli* ultra soccum saepe surgentis dicto ad *Ephes.* C. iv. 14., etsi in re diversissima, mutuam tamen sibi invicem accendunt lucem. Sunt verba *Pauli*: ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας. ubi quid sit κλυδωνιζόμενοι, satis explicatur addito participio περιφερόμενοι: sunt enim plane eiusdem valoris hoc loco.

C A P U T IX.

Coluthus explicatur. Φιλήνωρ, Φίλανδρος, virosus. Afranius apud Nonium emendatur. Plures olim praeter celeberrimum illum Amyclae filium fuisse Hyacinthos observatur. Antheis Hyacinthi Spartani filia. Hyginus, Apollodorus, Scholiasta Homeri et Suidas emaculantur. Meursii error notatur. Thamyras eiusque mater Argiope.

V. 219. Φυλλίδος ἀντέλλοντα φιλήνορος ἔδρακε τύμβον] Non immerito ab eruditissimis viris Brodaeo et
 112 Falkenburgio, qui hic contra fidem omnium librorum intrudere voluerunt φιλήτορος, dissentit Dausqueius in vulgato φιλήνορος acquiescendum ratus. Φιλήνωρ eodem sensu hic capio, quo vulgo φίλανδρος sumi solet. Latinis eidem fere usui inservit adiectivum virosus. Nonius p. 21. *Virosae mulieres, inquit, dicuntur virosorum appetentes vel luxuriosae.* Hinc Apuleius L. ix. Met. p. 186. *scaeva, saeva, virosa, ebriosa, perversa, in rapinis turpibus avara.* Emendandus hac occasione Afranius in Divortio apud Nonium l. e.

Vigilans ac solers, sicca, sana, sobria;

Virosa non sum; et si sum, non desunt mihi

Qui ultro dent; aetas integra est, formae satis.

Quid, amabo, erit illud? *Virosa non sum; et si sum* etc. Tuncne amplius vituperio non habebatur virosam esse, si viri sese sponte offerebant? Difficultatem facile tolles scribendo:

Virosa non sum; etsi iam non desunt mihi

Qui ultro dent.

V. 235. Φαινίδου] De hoc nostro Hyacintho, Amyclae ex Diomeda, filia Lapithi, nato, Apollinis amasio, vide Meursium de Regn. Lacon. C. ii. et Munke-
 113 rum ad Hygin. Fab. CCLXXI. aliosque. Ab illo diversus fuisse videtur, quique minus veterum scriptis celebratus, alter ille Hyacinthus memoratus Apollodoro

Bibl. Lib. III. Cap. XIII. §. 8., ubi Hyacinthi Lacedaemonii cuiusdam mentionem facit, cuius filias Athenienses ad Geraesti Cyclopiis tumulum iugularunt ad pestem et famem sedandam: quam historiam etiam attigit *Hyginus* Fab. CCXXXVIII., cuius verba male adfecta hic emendavisse non pigebit. Memoratur ibi inter illos, qui filias suas interfecerunt, *Hyacinthus*, qui *Sparianthidem* filiam ex responso pro Atheniensibus occidit. Qui consuluerit *Apollodorum* loco memorato, facile animadvertet, per *Sparianthidem* eandem esse intelligendam, quae *Apollodoro* *Antheis* dicitur. Unde verosimile mihi fit, sub posteriori parte vocis *Sparianthidem* verum nomen *Antheidem* latere et sub primis literis *spari*, addita, quae exciderat, terminatione, gentile *Spartanus* quaerendum atque proinde scribendum: *Hyacinthus Spartanus Antheidem* etc. Hunc Spartanum fuisse non obscure colligi poterit ex *Apollodoro*. Diversum esse a priori Hyacintho Amyclae filio exinde colligo, quod varias filias habuisse dicatur, ut ex locis iam memoratis liquet, cum alter prima iam aetate ante patrem, nulla nuptiarum vel prolis eius facta mentione, 114 diem obierit supremum. Confer *Pausan.* L. III. C. I. p. 204. Praeter hos Hyacinthos tertium commemorat *Apollodorus* Lib. I. C. III. §. 3., quem ab illo Amyclae filio diversum iam suspicatus est *van Staveren* ad *Hyginum* l. c.: quod tamen, si proba sit *Apollodori* lectio, vix statui poterit. Κλειῶ δὲ, inquit, Πιέρου τοῦ Μάγνητος ἠράσθη κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης· ὠνείδισε γὰρ αὐτῇ τὸν τοῦ Ἀδωνίδος ἔρωτα. συνελθοῦσα δὲ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα Ῥάκινθον· οὗ Θάμυρις ὁ Φιλάμμωνος καὶ Ἀργιόπης νύμφης ἔσχεν ἔρωτα, πρῶτος ἀρξάμενος ἐρῶν ἀρρένων. ἀλλ' Ῥάκινθον μὲν ὕστερον Ἀπόλλων ἐρώμενον ὄντα δίσκῳ βαλὼν ἄκων ἀπέκτεινε. Θάμυρις δὲ etc. Quae verba, ut hoc obiter moneam, perverse admodum cepit *Meursius*, inde Hyacinthum Veneris et Adonidis filium faciens. Verum, quin verba illa, ἀλλ' Ῥά-

κινθου μὲν ὕστερον Ἀπόλλων ἐρώμενον ὄντα δίσκῳ βα-
 λῶν ἄκων ἀπέκτεινε, supposititia sint, non dubitabis, si
 tum verborum nexum inspicias, tum potissimum *Scho-*
liastam Homeri ad Il. B. 595., ubi ad verbum fere
Apollodorum descripsit, omissis illis intermediis, quae
 memoravi, de Apollinis amasio disci iactu interfecto.
 Scribo igitur simpliciter: οὗ Θάμυρις ὁ Φιλάμμωνος καὶ
 Ἀργιόπης νύμφης ἔσχεν ἔρωτα, πρῶτος ἀρξάμενος ἐρᾶν
 115 ἀφ' ἑνῶν. Θάμυρις δὲ etc. vel, quod forte rectius: Οὗ-
 τος κάλλει etc., quemadmodum *Scholiasta* habet, omisso
 nomine Θάμυρις: ex quo simul haud difficile erit paulo
 post in *Apollodoro* pro ἐὰν δὲ ἠττηθῆ, στερηθῆ οὐ ἂν
 ἐκείναι θέλωσι, emendare ἐ. δ. ἦ., στερηθῆναι οὐ ἂν ἐ.
 δ. Contra ex *Apollodoro* in *Scholiastae* verbis pro
 Οὗτος παῖς ἦν Φιλάμμωνος καὶ Ἀρσίου τῆς νύμφης, τὸ
 γένος Θραξ, emendo: Οὗτος π. ἦν Φ. καὶ Ἀργιόπης νύ-
 μφης, τ. γ. Θ. Pro eo corruptius adhuc apud *Suidam* v.
 Θάμυρις legitur: υἱὸς Φιλάμμωνος καὶ Ἀρσινόης: ubi
 praeterea pro Ἰμναίου legendum Τακλινθου, nisi statuas
 ipsi *Suidae* errorem imputandum esse. *Thamyridis*
matrem Argiopen appellat praeter *Apollodorum Paus-*
anias L. IV. C. xxxiii. p. 362.

C A P U T X.

Emendatur Coluthi locus difficillimus. Zephyrus Apolli-
nis aemulus ἀήτης dictus simpliciter. Ὡς ad celeri-
tatem indicandam adhibetur.

V. 237. Ὅν ποτε κουρίζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
 Δῆμος Ἀμυκλαίων, ἠγάσασατο μὴ Διὶ Δητῶ
 Σκυζομένη, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν.]

116 Miror equidem, neminem Interpretum in tantis salebris
 pedem offendisse nec animadvertisse, illud ἠγάσασατο μὴ
 Διὶ Δητῶ Σκυζομένη plane locum invenire nullum.
 Quae, amabo, illa in Iovem Latonae ira? Quis ille me-
 tus Amyclaeorum, ne Latona Hyacinthum abduceret?

Neque Iovi neque Latonae in hac fabula ullas competere partes, is demum fatebitur, qui in Fabulis non plane hospes est. Imo illud *καὶ τοῦτον* non obscure significaret, praeter Hyacinthum adhuc alium a Latona fuisse abductum. Haec omnia si quis commodam admittere interpretationem commonstraret, magnum certe quid in *Colutho* praestaret. Nullus dubito, quin mentio aliqua Zephyri Apollinis aemuli fieri debeat: quo nixus fundamento pro *ΔΗ ΔΗΪ ΑΗΤΩ* iam antea scribendum conieci *ΔΗΪΔ' ΑΗΤΟΤ*. Inter quas lectiones quantilla sit scripturae differentia, aestima. Hac admissa coniectura, sponte sua sequitur *σκυζομένη* in *σκυζομένου* esse refingendum idque cum *ἀήτου* coniungendum. Ita videri posset *Coluthus* voluisse, Amyclaeos admirabundos pugnam Zephyri ob id Hyacintho indignati, quod Apollinem sibi praeferret, spectavisse eaque sese oblectantes Hyacinthum adduxisse, ut scilicet cum Zephyro certaret: quod in versione e regione adiecta quodammodo exprimere admissus fui. De hac pugna vide praeter *Ovidium Pausaniam* L. III. C. XIX. p. 258. *Palaeophatum* de Incred. C. XLVII. *Servium* ad *Virgil.* Eclog. III. 68. aliosque bene multos. Haec iam scripseram, cum postea animadverti, ne sic omnem scrupulum sublatum esse: sequentia enim *ἀντὰρ Ἀπόλλων οὐκ ἐδάη κ. τ. λ.*, admissa hac priori explicatione, minus bene cum praecedentibus cohaerent et, ut oppositio aliqua fiat, exigere videntur. Quapropter nunc paulo aliter legendum arbitror:

Ὄν ποτε κούρζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας.

Δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο, δητδ' ἀήτου

Σκυζόμενος, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν ἄντὰρ Ἀπόλλων

Οὐκ ἐδάη Ζεφύρω ζηλήμονι παῖδα φυλάσσων.

quando *ἠγάσσατο* cum *Brodææ* verito *venerati sunt*. Est autem *δητδ'* pro *δητδι*, in quo eadem plane literae, quae in Codicis Vossiani scriptura *δη δι*. Verbum *σκυζεσθαι* cum dativo construi res est explorata. Illud an-

tem, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, non male etiam a *Brodaeo* redditum et hunc in urbem receperunt, quamvis mavellim simpliciter et illum abduxerunt, ne scilicet cum Zephyro pugnans interiret: quando nexus totius loci longe concinnior erit. Ne vero scrupulum aliquem moveat, quod Zephyrus simpliciter ἀήτης ex nostra emendatione dicatur, adponam *Nonni* locum ex *Dionys.* III. 152., ubi ξηλήμων et ἀήτης in eodem negotio coniunguntur simili fere modo, ut in nostro loco, ut adeo *Nonni* verba ante oculos habuisse *Coluthus* non sine ratione videri posset:

Καὶ ξεφύρου πνελοντος ἀεξιφύτου διὰ κήπου,
 " Ἄστατον ὄμμα τίταινε πόθων ἀκόρητος Ἀπόλλων,
 Καὶ φυτὸν ἠβητήρος ἰδὼν δεδονημένον αὔραις
 Δίσκου μνηστίν ἔχων ἐλελίξετο, μὴ ποτε κούρω
 Ζηλήμων φθονέσειε καὶ ἐν πετάλοισιν ἀήτης·
 Εἰ ἔτεόν ποτε κεῖνον ἔτι σπαίροντα κούρη
 " Ομμασιν ἀκλαύτοισιν ἰδὼν δάκρυσεν Ἀπόλλων.

V. 251. Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησε] Elegans usus voculae ὡς, qua ad celeritatem significandam adhibetur, verbo notandus. Ita *Theocritus* *Idyll.* II. 82.

Χῶς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη
 Δειλαίας. τὸ δὲ κάλλος ἐτάκστο, κούδ' ἔτι πομπᾶς
 Τήνας ἐφρασάμην κ. τ. λ.

Conf. etiam *Idyll.* III. 42.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἄλλει' ἔρωτα.
 ubi *Schol.* τὸ ὡς, inquit, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ Ὅμηρος·

Ὡς ἴδεν, ὡς μιν μᾶλλον ἔδῶ χόλος.

119 Locus *Homeri* exstat *Il.* T. 16., ubi minus recte puto scriptum ὡς εἶδ', ὡς μιν μ. ἕ. γ. Adde *Moschum* *Idyll.* II. 74. et *Bion.* *Epitaph.* *Adonidis* v. 40.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδωνίδος ἄσχετον ἔλκος,
 Ὡς ἴδε φοίνιον αἶμα μαραινομένῳ περὶ μηρῶ,
 Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο.

Huc pertinet quoque *Virgilii* illud *Ecl.* VIII. 41. et in *Ciri* vs. 430.

Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error!

V. 310. — ὠπασεν ἡῶ Ἀρχομένην] Cum hoc Coluthi praeter *Eustath.* in Notis memoratum conferri meretur *Moschi* venustissimus locus *Idyll. II.* in initio:

Εὐρώπη ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἦκεν ὄνειρον,
 Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴσταται, ἐγγύθι δ' ἡῶς,
 Ἵπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων
 Λυσιμελῆς πεδάα μαλακῶ κατὰ φάεα δεσμῶ,
 Εὐτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὄνειρων.

C A P U T XI.

120

Coniectura super Coluthi loco proponitur. Homines tristitia affecti alto saepe somno opprimuntur Ennii Fragmentum, Horatius et Propertius emaculantur.

V. 356.

— ἀνακλίνασα δὲ δειρήν

Ἵπνωσ', ἐπεὶ θανάτοιο συνέμπορος. εἰ γὰρ ἐτύχθη
 Ἄμφο, ἀναγκαῆ ξυνήϊα πάντα λαχόντα,
 Ἔργα παλαιότεροιο καθιγνήτοιο διώκειν.]

De loco hoc corruptissimo quid aliis fuerit visum, dictum supra, ubi et meam sententiam iam breviter ob oculos posui legendumque monui: α. δ. δ. Ἵπνωσεν θανάτοιο συνέμπορος. *Brodæi* enim Ἵπνωσ' minus certe ferri potest, cum constanti usu *Coluthus* nostram formam Ἵπνοῦν triverit. Non autem male *Hermione* mortis συνέμπορος et comes dici mihi videtur, quippe quae curis diu agitata altissimo tandem somno oppressa fuerat, adeo ut mortuae similis plane videretur. Quo pertinent sequentia εἰ γὰρ ἐτύχθη Ἄμφο etc., quae ita, ut in versione adiecta institui, vertenda sunt. Per ἄμφο intelligo Ἵπνον et θάνατον, quorum prius Ἵπνον a praecedente verbo Ἵπνωσεν derivandum: de quo loquendi 121 genere consulendus vir consummatissimae eruditionis *T. Hemsterhusius* ad *Aristophanis Plut.* p. 172. et 173.

V. 361.

Πολλάκις ὑπνώουσιν, ὅτε κλαίουσι γυναῖκες]

Refer huc similem fere *Apollonii Rhodii* locum L. III. 616.

Κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος
 Λέκτρῳ ἀνακλιθεῖσαν· ἄφαρ δέ μιν ἠπεροπῆες
 Οἶά τ' ἀκηχεμένην ὀλοοὶ ἐρέθεσκον ὄνειροι.

Adde *Senecam* Octav. Act. I. 116.

*Quam saepe tristis umbra germani meis
 Offertur oculis, membra cum solvit quies
 Et fessa fletu lumina oppressit sopor.*

Hinc ἀνὴρ καὶ πολὺς ὕπνος coniungit *Homer.* Od. O. 393. Nec raro λυσιμελής et λυσιμέριμος dicitur somnus. Sic ὕπνος λύων μελεδήματα θυμοῦ *Hom.* Od. T. 57. Ad quam normam leviter emendandum puto Fragmentum, quod in Collectione *Fragm. Ennii* recenset *H. Columna* p. 291.

Mater, te appello, quae curam somno suspen-
so levas,

Neque te mei miseret; surge et sepeli natum.

122 Non dubito, quin sit emendandum: *quae curam somno suspensam levas*: quemadmodum fere *Porphyrio* ad *Horatii* Carm. II. III. 62., locum exhibet, ubi mendose *tuque charam somno suspensam levas* legitur. Quod enim *Columna* coniecerat: *Matrem te appello, soror* etc., ac si *Polydorus*, qui hic loquitur, sororem *Ilionam matrem* dixerit, quod ipsum educasset, nullo modo ferri potest, nec nisi prava nititur scriptura et interpretatione, quam ad *Horatii* locum iam memoratum exhibet *Acro* deceptus corrupto *Horatii* loco, ubi hoc modo legitur:

*Non magis audierit, quam Fufius ebrius olim,
 Cum Ilionam edormit, Catienis mille ducentis,
 Mater, te appello, clamantibus.*

unde *Acro* concludit, *Fufium* hunc *Ilionae Polydori* sororis personam egisse: quod tamen falsum vel exinde

patet, quod Polydorus non sorori Ilionae, sed matri Hecubae in somnio apparuerit, quam in rem confer *Euripidem* Hecub. v. 47. et seqq. Hoc animadvertens *Lambinus* per Ilionam ipsam Hecubam, ac si Hecuba etiam Iliona fuisset dicta, intelligendam putavit, quod aequè falsum. Omnis difficultas, nisi fallor, sublata erit, si, deleta unica litera, scribas:

— *quam Fufius ebrius olim*

Cum Iliona edormit.

123

id est: *cum Fufius in fabula Iliona dicta edormit.* Ceterum locis memoratis addo unicum adhuc *Propertii* L. I. El. III. 35.

Dum me iucundis lapsam sopor impulit alis.

Ille fuit lacrimis ultima meta meis.

Ita emendarunt *Heinsius* et *Broukhusius*, cum antea fuerat scriptum *ultima cura meis.* Verum cum multo propius ad corruptam Codicis Colbertini scripturam, ubi *nota*, accedat *vota*, hoc modo scribere malo:

Ille (sopor) fuit lacrimis ultima vota meis.

Quod eximie firmat similis *Propertii* locus L. I. El. VI. 24.

Et tibi non unquam nostros puer iste labores

Adferat et lacrimis ultima vota meis.

ubi itidem in nonnullis libris *nota pro vota scriptum.* Confer ibi *Broukhusium.*

C A P U T. XII.

124

Coluthus explicatus. Propertii Elegiae binæ male coniunctae separantur.

V. 372. 'H δ' ἀνόρουσε] Ita fieri videmus, quando in somnis quid inopinato accidit, ut vel rei novitas vel metus subito somnum excutiat. Loca hanc in rem passim apud auctores obvia. *Apollonii* verba huc propius spectantia subiunxisse e Lib. III. 631. contentus ero:

— τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, ἐκ δ' ἐβόησαν
 Χαόμενοι· τὴν δ' ὕπνος ἅμα κλαγγῇ μεθέηκε.
 Παλλομένη δ' ἀνόρουσε φόβῳ, περὶ τ' ἀμφὶ τε
 τοίχους
 Πάπτηνεν θαλάμοιο, μόλις δ' ἐσεύρατο θυμὸν,
 Ὡς πάρος, ἐν στέρνοις, ἀδινῆν δ' ἀνενείκατο φωνήν.

Ex his autem maioris erit momenti rationem reddere
 loci *Propertii* male adfecti L. II. Eleg. xx. 19.

*Iamque ego conabor summo me mittere saxo,
 Quum mihi discussit talia visa metus.
 Nunc admirentur, quod tam mihi pulchra puella
 Serviat et tota dicar in urbe potens.*

Broukhusio in hoc loco explicando aqua haesit, post
 versum illum:

125 *Quum mihi discussit talia visa metus.*

lacunam esse ratus, propterea quod sequentia cum
 praecedentibus non satis commode cohaereant. Diffi-
 cultas certe magna, quae viro praestantissimo observa-
 batur, attamen, modo rei naturam in consilium adhi-
 beamus, facillime removenda. Continet, nisi fallor,
 Elegia haec nihil aliud, quam somnium *Propertii* puel-
 lam undis mersam videntis: quo facit initium Elegiae
 huius:

*Vidi te in somnis fracta, mea vita, carina
 Ionio lassas ducere rore manus.*

Hocce somnium autem finitur vs. 20., ubi narrat, prae-
 cipitem se ipsum saxo dare velle atque inde metum visa
 discussisse. Si igitur nil nisi somnium narrare voluerit,
 ut verosimile est, necessario sequitur, ut somnii finis
 etiam Elegiae finem constituat, quale exemplum apud
Ovidium habemus Amor. L. III. Eleg. v., quam sic
 claudit:

*Dixerat interpres. Gelido mihi sanguis ab ore
 Fugit et ante oculos nox stetit alta meos.*

Quod si itaque ex una Elegia *Propertii* duas faciamus

et finem prioris statuamus versum 20., ubi somnii finis,
posterior Elegia ab his incipienda :

Nunc admirentur, quod tam mihi pulchra puella 126

Serviat et tota dicar in urbe potens.

ubi agit Poëta de felicitate sua, quod tam pulchra ipsi
serviat puella, deque arctissimo amore ipsum inter et
Cynthiam; quae cum somnio priori nihil commune
habent.

ANIMADVERSIONUM,

IN QUO NONNULLA VETERUM SCRIPTORUM LOCA EMENDANTUR AUT EXPLICANTUR.

CAPUT I.

Hymni Orphici aliquoties correcti.

Libelli huius tertii, quem prioribus adiungere placuit quemque emendandis nonnullis aliis auctorum locis destinaveram, initium facient vulgo dicti Hymni, qui sub nomine *Orphei* ab *Onomacrito* conscripti videntur, tum ob antiquitatem, tum ob singularem, quam in explicanda vetustissima illa Orphica theologia praestant, utilitatem prae ceteris dignissimi, qui virorum doctorum manus experiantur. Licet enim nonnulla loca ab aliis
 128 viris eruditione et ingenio pollentibus pristino nitore restituta sint, plurima tamen, quae lima adhuc indigent, aliis intacta relicta esse omnes fatebuntur. Ut itaque inde ordiar, Suffimine Noctis p. 100. adscribere liceat vs. 7.

Ἕμνοδότεια, φιλη πάντων, ἐλάσιπε νυχανγής.

Ubi epitheton Nocti minime congruens *Ἕμνοδότεια* in *ὑπνοδότεια* mutandum. Idem iam animadvertisse Scaligerum liquet ex versione eius, ubi reddit *somnidua*.

Suffim. VI. v. 2. scribendum:

Εὐϊέραῖς φωναῖσι κικλήσκων δαίμονας ἀγνούς.

Male legebatur *Εὐῖεραῖς*. Epitheton *εὐτερος* tum modo v. 12. obvium, tum alias in hisce Hymnis frequens. Sequitur Suffimine x. p. 108. vs. 13.

Σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαίης πέδον ἐστήρικται,

Εἶκει δ' ἀκαμάτου πόντου τὸ βαθύσπορον ὕδαρ

᾿Ωκεανός τε περίξ ἐνὶ ὕδασι γαῖαν ἐλίσσω.

Dubium nullum est, quin posterior versus secundi pars τὸ βαθύσπορον ὕδαρ corruptum sit. Ex *Homero*, *Hesiodo* aliisque poëtis notissima sunt maris epitheta *βαθυρόρειων*, *βαθυρόρειτης*, *βαθυρόρους* similiaque. Ad hunc itaque modum emendandum crediderim:

Εἶκει δ' ἀκαμάτου πόντου τε βαθύρόρον ὕδαρ 129

᾿Ωκεανός τε κ. τ. λ.

Suffim. XII. p. 110. de Saturno dicitur:

Δεσμὸς ἀρόρητος ὃς ἔχει κατ' ἀπίρονα κόσμον.

ubi legendum *ἀρόρητους* facile largieris. Hanc lectionem ante oculos habuisse *Scaliger* videri posset, dum vertit:

Vinclis indupedite per orbis vasta silenta.

Ibid. vs. 7. corruptum:

Γέννα, φνὴ μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ.

Forsan recte *Onomacrito* consuleres legendo:

Γέννα, φνῆς μείωσι, Ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ.

Tempus enim omnia interire facit. Emendationem firmat, qui paulo ante legitur, vs. 3.

Ὅς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός.

Sequuntur iam Suffimine Iovis p. 112. v. 3.

Ὁ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε ρεῖα,

Γαῖα θεὰ μήτηρ ὀρέων θ' ὑψηχέες ὄχθοι.

Omnino mendosum epitheton *ὑψηχέες*. Vera, nisi fallor, Poëtae manus erit:

— ὀρέων θ' ὑψαύχενες ὄχθοι.

Confer Suffim. XXXI. 4.

Ἡ διάγεις ὄχθους ὑψαύχενας ἀκρωρείους.

Pergo ad Suffim. xv. v. 6., ubi ita de Iunone:

Κοινωνεῖς γὰρ ἅπασιν κεκραμένη περὶ σεμνῶς.

Illud περὶ σεμνῶς scribis originem debere existimo et ad hunc modum immutandum:

Κοινωνεῖς γὰρ ἅπασιν κεκραμένη πυρὶ σεμνῶ.

Intelligit per Iunonem, ut passim veteres, aërem, qui igne temperatus omnibus rebus vitalem addit ardorem.

In Suffimine Plutonis p. 116. v. 18. non intello, quo sensu Pluto dicatur

Σεμνοῖς μουσοπόλοις χαίρων ὀσίοις τε σεβασμοῖς.

Sanequam probabile est Poëtam dedisse:

Σεμνοῖς μυστιπόλοις χαίρων ὀσίοις τε σεβασμοῖς.

Idem vocabulum in hisce Hymnis reperies Suffim. xxiv. p. 122. v. 7.

Ἄλλὰ, πάτερ, μόλε μυστιπόλοις ὀσίοισι προνοίαις.

Sic Suffim. LXVII. p. 164. v. 12.

Ἄλλὰ, θεὰ, μόλε μυστιπόλοις ἐπιτάφροδος αἰεί.

Suffim. xxv. vs. II. manco incedit pede:

131 *Εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα σὺν ὀλβίοισιν ἐν ᾠραις.*

Medela tamen in proclivi est, si nempe scribas:

Εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα σὺν εὐόλβοισιν ἐν ᾠραις.

Qua de re amplius non dubitabis, postquam contuleris similia *Onomacriti* loca, ut Carmine IX. 19.

Ἄλλὰ, θεὰ, λίσσμαι σε, σὺν εὐόλβοισιν ἐν ᾠραις

Εἰρήνην, ὕγρην ἄγειν, αὔξησιν ἁπάντων.

Sic Carmine xxxi. 16. et alibi saepius.

Suffim. xxviii. vs. 5. inter alia epitheta haec Proserpinae tribuuntur:

Πραξιδική, ἐρατοπλόκαμε, Διὸς θάλος ἄγνόν.

Cuius versiculi posteriorem partem macula foedatam docet quantitas syllabarum in nomine Διός. Quare mutatione lenissima scribendum reor:

Πραξιδική, ἐρατοπλόκαμε, Διοῦς θάλος ἄγνόν.

Proserpina aequae Cereris ac Iovis θάλος et propago erat, quod notius, quam ut in eo diu haereamus.

Non multum abhinc eodem Carmine v. 13. medela
requiritur in illis:

Ἴερὸν ἐκφαλνουσα δέμας βλαστοῖς χροοκάρποις.
ubi nullus dubito, quin verissima sit correctio, si unica 132
litera mutata scribamus:

— βλαστοῖς χλοοκάρποις.

Vocabulum χλοοκάρπος non infrequens Poëtae. Vide
Carm. xxxix. 5.

Σπερμία, σωρίτι, ἀλωαία, χλοοκάρπε.

Carmine LI. 8.

Ἄλλὰ μάκαρ χλοοκάρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε.
Adde Carm. LVII. 6. et LXXXIII. 6. Scaligerum simile
quid voluisse docet versio eius:

Corpu' tuum oblectans Terrae viridantibu' foetis.

Unde suspicoy Scaligerum totum Onomacriti versum
hoc modo emendare voluisse:

Ἴερὸν φαιδρύνουσα δέμας βλαστοῖς χλοοκάρποις.

C A P U T II.

Orphei Hymni aliquoties emendantur. Diana ἀγροτέρα.
Bacchus μηροῤῥαφῆς dictus. Ἀπαλεξίκακος.

In Suffim. xxxiii. vs. II. haud leviter contaminata
sunt sequentia:

Τόνδε σὺ γὰρ λεύσεις τὸν ἀπειριτον αἰθέρα πάντα, 133
Γαῖαν τ' ὀλβιόμοιρον, ὕπερθέ τε καὶ δι' ἀμολγοῦ,
Νυκτὸς ἐν ἡσυχλαῖσιν, ὑπ' ἀστεροόμματος ὄρφνην.
Ῥίζας νέρθε δέδωκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
Παντός.

Quae verba nisi aliter interpungas et scribas, sensum
vix tolerabilem admittunt. Ut verbo dicam, videtur
Poëta oppositionem noctis et diei fecisse et utriusque
discrimen, cuius unica causa Sol atque adeo Apollo erat,
descripsisse. Hoc nixus fundamine Onomacriti verba
sic in integrum restituenda duxerim:

Τόνδε σὺ γὰρ λεύσεις τὸν ἀπειριτον αἰθέρα πάντα
Γαῖάν τ' ὀλβιόμοιρον ὑπερθεν· καὶ δι' ἀμολγοῦ
Νυκτὸς ἐν ἡσυχλαίῳ ὑπ' ἀστεροόμματος ὄρφνην
Ῥίζας νέρθε δέδορκας· ἔχεις δὲ τὰ πείρατα κόσμου
Παντός.

Verborum sensus eo fere redit: *Totum enim huncce immensum aethera terramque opulentam superne cernis: ut, ubi nocte silente coelum stellis distinctum apparet, terrae radices et fundamina infra adspicis etc.*

Carmine xxxv. vs. 9.

Ἄμβροτέρα, χθονία, θεροκτόνε, ὀλβιόμοιρε.
pro ἄμβροτέρα substituendum notissimum Dianae epitheton ἄγροτέρα, quam lectionem Scaliger procul dubio
134 ante oculos habuit, tum reddit:

Summana, agrestis, fericida, beata, locuples.

Suffimine xxxix. levis macula sese offert vers. 1.

Δηὼ παμμήτειρα, θεοῖς πολυώνυμε δαῖμον.

Ex more scribendi constanti in hisce carminibus facile liquet scribendum:

Δηὼ, παμμήτειρα θεὰ, πολυώνυμε δαῖμον.

Simili modo Carmine ix. i.

ὦ Φύσι, παμμήτειρα θεὰ, πολυμήχανε μήτερ.

et aliis in locis.

In Suffimine Trieterici p. 148. v. 3. parum recte scribi videtur:

Μητροτρεφής, λιχνῖτα, πυριπόλε καὶ τελετάρχα

Νυκτέρ', εὐβουλεῦ, μιτροφόρε, θυροτινάκτα.

Nihil, si quid cerno, adeo ad Bacchum sive Trietericum facit epitheton μητροτρεφής, imo de Baccho positum plane ferri nequit, quippe cuius mater Semele, cum adhuc imperfectus infans erat, Iovis fulmine periit: quando postea a Nymphis Nyseidibus educatus Bacchus,
135 qui proinde non μητροτρεφής fuit. Notum est e Fabulis, Iovem matris ab alvo ereptum Bacchum femori inseruisse, donec perfectus evaderet: unde epitheton Bacchi ortum μηροῤῥαφής vel poëticum μηροραφής,

quod proinde hic substituendum censuerim. Praeterea
versu sequente pro *Νυκτέρ'* legendum *Νυκτέρι'*. To-
tum ergo locum sic scribendum reor:

*Μηροραφῆς, λιχνῖτα, πυριπόλε καὶ τελετάρχα,
Νυκτέρι', εὐβουλεῦ, μιτρηφόρε, θυροσοτινάκτα.*

Ad emendationem firmandam egregius exstat in his car-
minibus locus Suffimine XLVII.

*Κλυθι, πάτερ Κρόνου υἱὲ Σαβάξιε, κύδιμε δαίμον,
Ὅς Βάκχον Διόνυσον ἐρίβρομον, εἰσαφιώτην,
Μηρῶ ἐγκατέραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τρωῶλον ἐς ἡγάθεον παρ' Ἴππαν καλλιπάρηον.*

Quae cum *Ovidio* conferenda *Metam.* III. 310., ubi de
Baccho:

*Imperfectus adhuc infans genetricis ab alvo
Eripitur patrioque tener (si credere dignum)
Insuitur femori maternaque tempora complet.*

Suffim. Veneris p. 152. v. 27. longe concinnior scri-
ptura foret:

*Ἐλθὲ, μάκαιρα θεὰ, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα.
pro' Ἐ., μ. θεὰ, κάλ' ἐπήρατον ε. ξ.*)*

Suffimine LVII. vs. 9. ferri non potest:

136

*Ἄλλα, μάκαιρα, καθαραῖς γνώμαις μύσταισι συν-
έρχου.*

sed legendum: — *μύσταισιν ἐπέρχου.* Ita Carmine
XLVII. 6.

Εὐμένεων ἐπαρωγὸς ἐπέλθοις μυστιπόλοισιν.
et alibi.

Carmine LVIII. 3. *Parcas* invocans ita canit:

*Μοῖραι ἀπειρέσιοι, νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
Κλυτὲ μου εὐχομένου πολυώνυμοι, αἴ τ' ἐπὶ λίμνης
Οὐρανίας (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θέρμης
Ῥήγνυται ἐν σκιερῶ λιπαρῶ μυχῶ εὐλίδῳ ἄντροφ)
Ναίουσαι.*

[*] Conf. *Dorvillius* ad *Chariton.* p. 643. ed. Lips. G. H. S.]

Scaliger posteriora, in quibus sensus plane nullus, vertit:

*Qua canus liquor induferi de fonte lavacri
Labitur aeterni specuis sub pumice opaco.*

Unde patet virum magnum emendavisse:

— ἵνα λευκὸν ὕδωρ μυχίας ἀπὸ κρήνης

ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαρῷ μυχῷ εὐλλίδου ἄντρου.

Sed malim, retento ὑπὸ θέρμης, scribere:

— ἵνα λευκὸν ὕδωρ μυχίας ὑπὸ θέρμης

ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαρῷ μυχῷ εὐλλίδου ἄντρου.

137 Per *μυχίαν θέρμην* intelligo calorem ex igne in visceribus terrae occulto ortum, quo aquam subterraneam agitatum cum vi erumpere voluit Poëta.

Ibidem v. 21. nemo semel monitus facile, credo, pro genuino *Onomacriti* foetu agnoscet ineptissimum hunc versum:

Μοιράων τέλος ἔλθ' αἰοιδῆ, ἦν ὕφαν' Ὀρφεύς.

Ex more enim constanti Poëtae Suffimen finiendum invocatione quadam, qualis praecedit:

Μοῖραι, ἀκούσατ' ἐμῶν ὀσίων λοιβῶν τε καὶ εὐχῶν

ἔρχόμεναι μύσταις λυσιπήμονες εὐφροσι βουλή.

Sic enim plerumque in his carminibus fieri solet.

Suffim. LXII. vs. II. legitur:

Ἐν σοὶ γὰρ σοφίης ἀρετῆς τέλος ὄλλον ἰκάνει.

Mendum latet sub ὄλλον: geminationem enim literae λ, ut syllaba brevis natura producat, locum habere nullus crediderim. Maculam absterges legendo:

Ἐν σοὶ γὰρ σοφίης, ἀρετῆς τέλος ἐσθλὸν ἰκάνει.

Ita mox fere v. 13.

Ὡς ἂν ἰσορροπίασιν αἰεὶ βίος ἐσθλὸς ὀδεύει.

138 et longe propius Carm. LXIII. 7.

Ὡς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει.

Sic Carm. LXVI. 8.

Ἐλθὲ, μάκαρ σωτῆρ βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων.

et alibi saepius. Unde emendationem certissimam esse cognoscas.

Suffim. LXIV. 7.

Εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος κώμους τε λυαλους.

Olim scriptum puto: — κώμους τε λυαλου. Recte Scaliger:

Inque Venustatis divinae et Brumi otia dia.

Suffim. LXV. 2.

Ἦφαιστ' ὄβριμόθυμε, μεγασθενές, ἀνάματον πῦρ,

Λαμπόμενε φλογίαις ἀύραις φαεσίμβροτε δαῖμον.

Unica litera mutata scribendum:

Λαμπόμενε φλογίαις ἀύραις.

Ibid. v. 10.

Κλυῖθι μάκαρ, κλήζω πρὸς εὐιέρους ἐπὶ λοιβάς.

Versui et sensui succurre legendo:

—— κλήζω σε πρὸς εὐιέρους ἐπὶ λοιβάς.

Sic Carm. LX.

ὦ Νέμεσι, κλήζω σε θεὰ βασίλεια μεγίστη.

Carmine LXVI. v. 5. Aesculapium hisce compellat epithetis:

Ἀψιδθαλῆς κόρη, ἀπαλεξίκακ', ὀλβιόμοιρε.

Et sensus et metrum laborat: binae enim priores syllabae in ἀπαλεξίκακ' breves sunt. Praeterea non intelligo, quomodo Aesculapius medicus optimus ἀπαλεξίκακος dici queat, cum ἀπαλεξίκακον, interpretante Hesychio, sit ἀθεράπευτον. Secundum consuetum in hisce Hymnis scribendi morem legendum censuerim:

Ἀψιδθαλῆς κόρη, πᾶσιν ἀλεξίκακ', ὀλβιόμοιρε.

Sic Carmine XLIX. 8. πᾶσιν εὐφρων, et sic passim.

Suffimine LXIX. 9.

Λυσιμελεῖς ὄστρω βλοσυρονύχια πολύποτμοι,

Νυκτέρια κοῦραι, ὄφιοπλόκαμοι, φοβερωῶπες.

nullo modo commode explicari posse videtur illud ὄστρω βλοσυρονύχια. Quapropter ex una voce binas faciendo scribendum reor: ὄστρω βλοσυραι, μύχια. Posterius epitheton pro νύχια malo, propterea quod mox sequatur νυκτέρια. Ita Suffim. praecedente v. 3. coniunxit Poëta:

140 *Νυκτέραι, μύχαι, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι.*
Eandem vocum *νύχιοσ* et *μύχιοσ* permutationem vidimus supra Suffim. LVIII. 3.

Suffim. LXXII. 1.

Δαίμονα κικλήσκω μεγαλανηγήτορα φρικτόν.
Valde suspectum epitheton *μεγαλανηγήτορα*. Imo vix dubito, quin ad hunc fere modum dederit Poëta:

Δαίμονα κικλήσκω μέγαν ἢδ' ἡγήτορα φρικτόν.

Pergo iam ad Suffimen LXXXV. 6.

Σιγῶν σιγῶσαις ψυχαῖς μέλλοντα προφωνῶν,

Οἷσιν ἐπ' εὐσεβίησι θεῶν νόοσ ἐσθλὸσ ὀδεύει,

Ὡσ ἂν αἰετὸ καλὸν μάλλον γνώμησι προληφθὲν

Τερπωλαῖσ ὑπάγη βλον ἀνθρώπων προχαρέντων.

Legendum *ψυχαῖσ μέλλοντα προφαινῶν*. Similiter versu 18.

Μηδὲν ἐπ' ἄλλοκότοισι κακῶν σημεῖα προφαινῶν.

Confer etiam Carminē VII. 20.

— *ἠδὺν δὲ βλον μύστησι πρόφαινε.*

Praeterea mox pro τὸ καλὸν μάλλον γνώμησι προληφθὲν substituendum arbitror:

— τὸ καλὸν μέλλον γνώμησι προληφθὲν.

141 Per τὸ καλὸν μέλλον intelligit *bonum futurum*, quod ubi in somniis vident, homines oblectare solet. Simili fere modo paulo post vs. 13. dixit:

Τοῖσ δὲ κακοῖσ οὐδὲν φαίνει μέλλουσαν ἀνάγκην

Ὅφισ ὄνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων.

Atque haec hactenus de Hymnis illis *Orphicis*.

C A P U T III.

Homerus corrigitur. Mons Placus et Placium. Antiquissima urbs Thebe ad pedem Placi sita cur Ἰποπλακίη dicta fuerit. Dicaearchus apud Scholiastam Homeri emendatur.

Cum prae ceteris veterum scriptis, quae ad nostra usque tempora pervenere, singulari tam veterum quam recentiorum Criticorum diligentia et cura parum labis adhaeserit *Homero*, vulgatam huius poëtae scripturam absque Codicum MSS. subsidio temere sollicitandam non sine ratione negant eruditi. Quoniam vero et alii, etsi hisce adiumentis destituti, salutarem locis nonnullis mendosis, ut revera quaedam superesse omnes harum rerum gnari fatebuntur, admovere medicinam, ¹⁴² neminem paulo humaniorem aegre laturum confido, si et ego locum unum et alterum pro virili sanare adnitar. Legitur II. Z. 894.

Ἐνθ' ἄλοχος πολύδαρος ἐναντίη ἦλθε θεούσα

Ἄνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος·

Ἡετίων, ὃς ἔναιεν Ἰποπλάκῳ ὑληέσση,

Θήβη Ἰποπλακίη, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων.

Varie verba illa Ἰποπλάκῳ ὑληέσση interpretati sunt viri docti. Horum tamen sententia, qui de *planitie* cogitarunt, eo minus placet, quod ὑπόπλακος potius adiectivum videatur λείον (ut a quibusdam explicatur) denotans, quam nomen substantivum: quod si admittas, male duo adiectiva feminina absque substantivo iuncta ponerentur. Potior eorum sententia videtur, qui ὑποπλάκῳ vertunt ὑπὸ Πλακίῳ ὄρει τῆς Κιλικίας, ut ad hanc vocem interpretamenti loco habet vetus *Scholiasta*. Quo etiam spectat illud *Hesychii*: Ἰποπλάκῳ, ὑπὸ τῷ Πλάκει ὄρει Κιλικίας. Forsan dederat ὑπὸ τῷ Πλακίῳ. Ex horum itaque sententia non Ἰποπλάκῳ ὑληέσση, sed ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση scripserat *Homerus*, id est ad pedem Placi nemorosi, idque tum hoc tum binis aliis *Ho-*

meri locis reponendum, ubi eadem repetuntur verba, Il. Z. 425 et Il. X. 479. Ne dubites de nomine Πλάκος 143 pro Πλάκιον, en Hesychii verba, qui duplex montis nomen fuisse notat in v. Πλάκος, ὄρος τῆς Κιλικίας. τινὲς δὲ Πλακούσιον λέγουσι. Forte scribendum τινὲς δὲ Πλάκιον λέγουσι, quam formam supra iam vidimus. Unicus huic sententiae quodammodo obstare videri posset locus, quem iam antea innui, Il. Z. 425.

Μητέρα δ', ἣ βασίλευεν Ὑποπλάκῳ ὕληέσση,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄψ ὄγε τὴν ἀπέλυσε λαβῶν ἀπερείσι' ἄποινα.

ubi cum locum, ubi mater Andromaches regnavit, definire voluerit Poëta, non sufficit simpliciter dixisse, illam regnasse ὑπὸ Πλάκῳ ὕληέσση, sed proprium aliquod nomen, quod locum paulo accuratius designat, requiritur. Verum enim vero, cum praeter hoc ipsum alia mihi indicia reperisse videar, quibus evinci poterit, maculam et hoc loco irrepsisse, nihil inde de sententia nostra decedit. Quicumque enim aures habet purgatas, vix, nisi fallor, in Poëta feret repetitionem ingrati voculae τὴν vers. 426. et 427., quarum alterutra plane supervacanea est. Praeterea illud ἄρ' δεῦρ' quam durum sit ob repetitionem literae ρ, nemo non sentit. Quapropter eiecto ἄρ', forte ex sequente δεῦρ' 144 orto, forte a viro literato ad fulciendum versum addito, pro altero τὴν reponendum suspicor antiquissimae urbis nomen Θήβη hoc modo:

Μητέρα δ', ἣ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὕληέσση,
 Θήβη, ἐπεὶ δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄψ ὄγε τὴν ἀπέλυσε λαβῶν ἀπερείσι' ἄποινα.

Ad emendationem stabiliendam praeter locum *Homeri* supra iam memoratum adscribi merentur eiusdem poëtae verba Il. X. 477.

Ἐκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰὴ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
 Ἀμφοτέρου, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν, ὑπὸ Πλάκῳ ὕληέσση.

Iam ut pateat, quam apte Θήβη haec Ὑποπλακίη dicatur fuisse ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση, egregium *Dicaearchi* locum a *Scholiasta* ad Il. Z. 396. conservatum subiungam. Ἡρακλῆς δὲ κατ' ἐκείνο καιροῦ φανείς ἔλαβε τὴν Θήβην γυναιῖκα, καὶ κτίσας πόλιν ὑπὸ τὸ Πλάκιον καλούμενον ὄρος τῆς Κιλικίας Πλακίαν Θήβην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἐκάλεσεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Δικαιάρχῳ. *Dicaearchi* verba, ut hoc obiter moneam, paulo ante ibidem emendanda: Γρανικός, οἱ δὲ Ἀτράμυς, Πελασγὸς τὸ γένος, (sic legitur in antiquis editionibus, quod pessime a *Schrevelio* mutatum in Γρανικός ὁ Ἀτράμυς, ἡγοῦν Ἀτράμυτος, Πελασγὸς τὸ γένος) ἀφίκετο ποτὲ κ. τ. λ.: ubi pro Γρανικός, quod nullo modo stare potest, ad finis scripturae nomen Ἀδράμυτος reponendum. Vide 145 hac de re *Stephanum Byzantinum* v. Ἀδραμύττειον.

C A P U T IV.

Homerus emaculatur. Ὑπημύειν. Genae lapsae. Apuleius correctus.

• Ex *Homero* et hoc capite quaedam adiungam. Il. X. 473. sequentia de *Andromache* leguntur:

Ἄμφι δὲ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνότερες ἄλις ἔσταν,
Αἶ ἔ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.

Andromache, cum maritum suum *Hectora* ante muros raptatum ab equis cerneret, tristissimo spectaculo adeo stupefacta erat, ut dolori penitus succumberet. Quod his verbis modo ante describit divinus poeta:

Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεε δέσματα σιγαλόεντα,
Ἄμπνκα κεκρούφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην
Κρήδεμνόν θ'.

unde mox vers. 475.

Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέσθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρωῶσιν ἔειπεν.

- 146 Quis itaque feret, Andromachen dici ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, ac si tum adhuc mortem verebatur? aliam enim interpretationem admittere vix videntur haec verba. Posses forsitan succurrere legendo ἀτυζόμεναι ἀπολέσθαι, quod ad comites Andromaches referendum, quae illam inter se continentes verebantur, ne interiret.

Addam ex eodem libro *Homeri* vs. 490. et 491.

Ἡμεῶν δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι.

Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

Et olim et adhucdum Criticos exercuit verbum illud ὑπεμνήμυκε. Varias eruditorum sententias vid. in notis ad *Hesychium* v. Ἐμμέμυκεν (ubi hunc *Homeri* locum ante oculos habuit Lexicographus): unde merito suspicatur *Kusterus*, in quibusdam *Homeri* Codicibus non ὑπεμνήμυκε, sed ὑπεμμέμυκε fuisse. Imo non tantum ὑπεμμέμυκε olim exstitisse, sed binis vocibus veteres legisse ὑπ' ἐμμέμυκε tuto hinc concludi posse reor. Ex binis itaque his veterum Codicum lectionibus crediderim olim fuisse scriptum ΥΠΕΜΜΗΜΥΚΕ, quod corruptum pro ΥΠΟΜΜΗΜΥΚΕ; atque hinc voces tantum distinguendo hanc eruo scripturam:

Πάντα δ' ὑπ' ὄμυ' ἤμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.

- 147 Ubi πάντα adverbialiter sumendum pro πάντως. Quo sensu autem ὄμμα ὑπημύειν dicatur *Homero*, docebunt explicationes veterum Grammaticorum, ubi interpretantur κατεστύγνακε, et clarius *Hesychius* v. Ὑπεμνήμυκε, ὑπομέμυκε, κλαίει, στενάζει. Verbum ὑπημύειν de genis prae luctu marcescentibus adhibuit *Coluthus* noster vs. 332.

Οὐχ ὀράας; γοεραὶ μὲν ὑπημύουσι παρειαί,

Πυκνὰ δὲ μυρομένης θαλεραὶ μινύθουσιν ὀπωπαί.

quae verba in clara luce collocant illa *Homeri* *Odyss.* ©. 530.

Τῆς δ' ἐλεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί.

Apuleius Met. x. p. 210. lin. 24. *lapsas genas* vocat; ita enim recte emendavit *Pricaeus* in Not. p. 534. Praeterea autem, ut hoc verbo moneam, ibidem lin. 16. lego: *sed mulier illa, quamdiu primis elementis Cupido parvulus nutriebatur, inbecillis adhuc eius viribus, facile ardorem tenuem deprimens silentio resistebat. Male legitur ruborem: loquitur enim de amore, quem ardorem vocat, ut mox ignem vesanum ibidem. Ceterum hinc satis patet in Homérico nostro loco recte verbum ὑπημύειν poni de luminibus prae nimio fletu tabescentibus, qualia erant illa Astyanactis. Eodem modo, 148 ut *Homerus* ὄμμα et παρειάι, *Catullus* Carm. LX. 55. coniunxit:*

*Moesta neque assiduo tabescere lamina fletu
Cessarent tristique imbre maderē genae.*

Pergo iam ad alium *Homeri* locum *Odyss. H. 120.*

"Ὀρχνη ἐπ' ὄρχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλω.

Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ,

"Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλώῃ ἐρρίζωται.

Τῆς ἕτερον μὲν, θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῳ

Τέρεται ἡλίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγώσιν,

"Ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὄμφάκεις εἰσιν,

"Ἀνθὸς ἀφειῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι.

quae verba pessime distincta omnem fere elegantiam amisere. Primo versum 121. nullo modo cum praecedentibus coniungi posse facile senties, ubi ad animum revocaveris αὐτὰρ potissimum in initio periodi poni, quod secus sese haberet, si proba foret in vulgatis distinctio. Praeterea cum Poëta potissimum de uvarum multitudine loquatur, parum recte illa de vinea interponuntur. Imo difficultas quoque in eo est, quod voces ἑτέρας, ἄλλας etc. ad remotius σταφυλῇ referantur, cum tamen τῆς ἕτερον μὲν, θειλόπεδον etc., quae praecedunt, necessario pertineant ad vineam. Scrupulum removebis omnem hoc modo distinguendo.

"Ὀρχνη ἐπ' ὄρχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλω.

Αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ
 ("Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλωη ἐρρίζωται,
 Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον) λευρῶ ἐνὶ χώρῳ
 Τέρσεται ἡλίῳ, ἑτέρας δὲ κ. τ. λ.

Ordo est: Αὐτὰρ σταφυλῇ ἐπὶ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ
 σύκῳ ἡλίῳ τέρσεται λευρῶ ἐνὶ χώρῳ ("Ἐνθα δὲ οἱ κ. τ.
 λ.): quae eo, ut feci, modo parenthesi includenda sunt.

C A P U T V.

*Apollonius Rhodius emendatur. Ἀμύσσειν. Epigramma
 apud Pausaniam emaculatur. Messenen Magnae deo-
 rum Matris mysteria a Caucone didicisse observatur.*

Cum praecedente Capite, ubi de *Homeri* loco Il. X. agerem, verbi ἡμύειν mentio fuerit facta atque ea occasione in *Apollonii Rhodii* locum L. II. Argon. vs. 864., ubi compositum *κατημύειν* mendose legitur, inciderim, coniecturam de eo adposuisse non alienum fore existimavi. Legitur:

— οὔτε τι σίτου

Μνώοντ', οὔτε ποτοῖο· κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι

Θυμόν· ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νο-
 στος.

150 Eandem lectionem ante oculos habuit Grammaticus, qui, ut verbum *κατήμυσαν* interpretaretur, addidit: *ἔστύγνασαν ταῖς λύπαις. κατεκλίνθησαν, ὅτι ἀηλίπικεισαν τὴν σωτηρίαν παντάπασιν.* Vereor tamen, ut alibi ita active positum reperias. Prae vulgata adridet quam maxime haec scriptura:

— κατήμυξαν δ' ἀχέεσσι

Θυμόν.

Verbum *ἀμύσσειν* proprie *radere, vellicare* denotat, unde ad animum transfertur, metaphora desumpta a vestimentis, quae in summo luctu lacerabantur. Ita

Homerus, unde procul dubio *Apollonius* locutionem desumpsit, Π. Α. 243.

— σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις

Χωόμενος.

Plura huc spectantia dabit clarissimus *Alberti* ad *Hesychium* v. Ἀμύξεις, ubi loci *Homerici* etiam meminit.

Egregiam Epigrammatis partem, quam nobis reservavit *Pausanias* Lib. IV. Cap. I. p. 282., non leviter contaminatam subiungam:

Ἦγνισα δὲ Ἐρμοῖο δόμους * τε κέλευθα

Πατρὸς καὶ πρωτογόνου κούρας. ὅθι φασὶ

Μεσσήνην θεῖναι μεγάλαισι θεαῖσιν ἀγῶνα

Φλυάδεω κλεινοῖο γόνου Καυκωνιάδαο.

Θαύμασα δ', ὡς σύμπαντα Λύκος Πανδιόνιος φῶς 151

Ἀττίδος ἱερὰ ἔργα παρ' Ἀνδανίη θέτο κεδνῆ.

Recte in primo versu *Amasaeus* legit: Ἦγνισα δ' Ἐρμείαιο δόμους. Hoc tamen cum *Kuhnio* nolim interpretari de *Cerycum Atticorum* familia, qui a *Ceryce*, filio *Mercurii*, originem trahentes sacris *Eleusiniis* vocem commodabant. Verba sunt doctissimi *Kuhnii*. Quae interpretatio nimis longe petita sua sponte facile destruitur. Malim Ἐρμείαιο δόμους explicare de templo *Mercurii*, quod forte *Methapus*, cuius statuae Epigramma hoc erat inscriptum, lustraverat, licet hac de re certi quid adfirmare non ausim. Longe certior *Kuhnii* emendatio post δόμους inserentis μεγάλης. Mox tamen versu sequente eidem viro haud obsecundandum, dum corrigit Πατρὸς καὶ πρωτογόνου etc. Sic enim versus manco incederet pede, qui constabit, modo pro πατρὸς scribas Δήμητρος. In sequentibus facem prae ceteris accendit *Pausanias* paulo ante p. 281. his verbis: Πρῶτοι δ' οὖν βασιλεύουσιν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ Πολυκάων τε ὁ Λέλεγος καὶ Μεσσήνη γυνὴ τοῦ Πολυκάωνος. παρὰ ταύτην τὴν Μεσσήνην τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγάλων θεῶν Καύκων ἦλθεν ἐξ Ἐλευσίνοσ ὁ Κελαινοῦ τοῦ Φλυοῦ. Hinc disci poterit, *Messenen* mysteria ab

ipso Caucone Phlyi nepote didicisse. Quid si itaque pro *ΚΑΤΚΩΝΙΑΔΙΔΑΟ* scribamus *ΚΑΤΚΩΝΑΔΙΔΑΟ* et
 152 mutata terminatione *ΚΑΤΚΩΝΑ ΔΙΔΑΞΑΙ*? Hoc si admittas, facile patet, praeterea pro γόνου legendum esse γόνον. Verba itaque sic scribenda:

— ὅθι φασὶ

*Μεσσήνην, θεῖναι μεγάλαισι θεαῖσιν ἀγῶνα,
 Φλυάδεω κλεινοῖο γόνον Καύκωνα διδάξει.*

Ordo verborum est: ὅθι φασὶ, Καύκωνα Φλυάδεω κλεινοῖο γόνον διδάξει Μεσσήνην θεῖναι μεγάλαισι θεαῖσιν ἀγῶνα. Hac admissa coniectura intelligi potest, quid sibi voluerit *Pausanias* his verbis: Τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ μὲν, ὡς παρὰ τὴν Μεσσήνην ἀφίκοιτο ὁ Καύκων ἀπόγονος ᾧν Φλυοῦ. Sequentē versu pro Πανδιόνιος φῶς malim scribere Πανδίωνος υἱός, quo etiam ducunt *Pausaniae* verba paulo ante: Ὡς δὲ ὁ Πανδίωνος οὗτος ἦν Λύκος, δηλοῖ τὰ ἐπὶ τῇ εἰκόνι ἔπη τῇ Μεθάπου. Totum itaque locum sic commode scribi posse censuerim:

*Ἦγνισα δ' Ἐρμείῳ δόμους, μεγάλης τε κέλευθα
 Δήμητρος, καὶ πρωτογόνου κούρας. ὅθι φασὶ,
 Μεσσήνην, θεῖναι μεγάλαισι θεαῖσιν ἀγῶνα,
 Φλυάδεω κλεινοῖο γόνον Καύκωνα διδάξει.
 Θαύμασα δ', ὡς σύμπαντα Λύκος Πανδίωνος υἱός
 Ἄττίδος ἱερὰ ἔργα παρ' Ἀνδανίῃ θέτο κεδνῇ.*

C A P U T VI.

Ephippi Fragmentum apud Athenaeum variis liberatur mendis. Simon Philosophus. Ἄτμητος. Ἐπόξυλος.

Apud *Athenaeum* L. XI. p. 509. C. exstat *Ephippi*, mediae comoediae poëtae, e fabula, cui Naufrago nomen, insigne fragmentum, quo Platonem eiusque familiares quosdam comico sale perstringit, quod amore pecuniae adducti aliorum famam laederent eosque calu-

mniarent. Illud nonnullis mendis liberasse non pigebit:

Ἐπεὶ καταστάς εὐστοχος νεανίας,
 Τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις ὑπὸ Πλάτωνα, καὶ
 Βρύσων ὁ θρασυμαχειοληψικερμάτων
 Πληγὴς ἀνάγκη ληψιγομίσθῳ τέχνῃ,
 Συνῶν τις οὐκ ἄσκεπτα δυνάμενος λέγειν.
 Εὖ μὲν μαχαίρα ξύστ' ἔχων τριχώματα,
 Εὖ δ' ὑποκαθιῖσα τὰ μὰ πάγωνος βάρη,
 Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πολλὰ τιθεὶς ὑπὸ ξυρῶν
 Κνήμης ἱματίων ἰσομέτροις ἐλίγμασιν
 Ὅγκῳ τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος.
 Σχημ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ
 Ἄλλότριον οὐκ οἰκεῖον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
 Ἐλεξεν ἄνδρες τῆς Ἀθηναίων χθονός.

Prae ceteris elegans Grotii commentum in Excerptis 154 ex Trag. et Com. Graec. pag. 677., ubi priora ita emendat:

Ἐπεὶ καταστάς εὐστοχος νεανίας
 Τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις, ὑπὸ Πλάτωνα καὶ
 Βρύσωνα θρασυμαχειοληψικερμάτω,
 Πληγὴς ἀνάγκη λεπτολογουμέστου τέχνης.

Ab hac itaque scriptura non discedendum arbitror. Quod sequitur versu 5. *συνῶν τις οὐκ ἄ. δ. λ.*, sanum esse vix crediderim. Cum sententia alias perfecta videatur, sub voce *συνῶν* nomen proprium philosophi, quem hic potissimum ante oculos habuit Comicus, quaerendum suspicor. Pro *ΣΤΝΩΝ* itaque lego *ΣΙΜΩΝ*. Erat ille Simo Atheniensis coriarius Socratis discipulus, de quo vide *Diogen. Laert. Lib. II. Segm. 122.* Versu 7. prae *Casauboni* coniectura, quam in ipsius *Animadv.* vide, illa *Scaligeri*, cuius meminit magnus *Grotius*, arridet. Emendaverat scilicet: *εὖ δ' ὑποκαθιῖς ἄτομα π. β.* Verum pace tanti viri sensus quidem elegans evadit, at senarius altero pede claudicans incedit:

Εὖ δ' ὑπο | καθιῖς | ἄτο | μαπῶ | γωνος | βάρη

ubi quidem sex pedes habemus, at tertia sede, sectis ac oportebat, pyrrhichius est. Vel ego fallor, vel *Ephippus* scripserat:

Εὖ δ' ὑποκαθίεις ἄτμητα πώγωνος βάδη.

155 Intelligit barbam intonsam et promissam admodum. Simili modo Bacchi crines intonsi ἄτμητοι ἔθειραι audiunt *Apollonio Rhodio* L. II. 710.

Ἰλήκοις· αλεῖ τοι, ἄναξ, ἄτμητοι ἔθειραι,
Αἰὲν ἀδήλητοι.

Hunc *Ephippi* versum excipiant duo alii adeo mendosi, ut, quae Comici mens fuerit, vix intelligas. *Scaliger* et *Grotius* tentarunt hoc modo:

Εὖ δ' ἐν πεδίλω πόδα τιθεῖς ὑπόξυρον
Κνήμης, ἱματίων ἰσομέτροις εἰλίγμασιν,
Ὅγκω τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος.

partim quidem recte, partim secus. Quid enim erit ὑπόξυρον πόδα, quid πόδα κνήμης? An ποῦς pars erat κνήμης? Minime vero. Novi κνήμην aequae ac μηρὸν et πόδα ad σκέλος pertinere eiusque partes esse, alterum non item. Pro ὑπὸ ξυρὸν vel ὑπόξυρον alterum epitheton, pedi magis accommodatum, ὑπόξυλον substituere malo. Ἐπόξυλος vocabulum comicum est, quod de illis rebus adhibere solebant, quae externa specie pulchra, re vera tamen et interne deterioris notae erant. Verba *Scholiastae* ad *Hermogenem* a magno *Casaubono* ad *Athenaeum* Lib. IX. Cap. VIII. p. 664., ubi egregia

156 de hac voce notat, prolata adscribi merentur: Ἐπόξυλα κυρίως καλεῖται τὰ ἀγάλματα, οἷς ἐκ ξύλων κατεσκευασμένοις ἐπιπολῆς ἐπελήλαται ἄργυρος ἢ χρυσός· κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. καὶ Μένανδρος Περικτῆα φησὶν:

Οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος.

ἀντὶ τοῦ κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος. Ita recte hunc locum a viro magno emendatum opinor. Confer cum hisce *Scholiastae* verbis *Pollucem* Lib. III. 56. Σῶμα ὑπόξυλον *Alexis* in memorato *Athenaei* loco p. 385. dixit:

Ἀκρολίπαροι τὸ δ' ἄλλο σῶμ' ὑπόξυλον.

Vide itaque, quam lepide tumidis illis philosophis, qui-
que ad maiorem ostentationem sumtuoso vestitu sese
exornare solebant, πόδα ὑπόξυλον tribuat Comicus.
Versu sequente quod pro κνήμης reponam vix habeo,
nisi forte scriptum olim ΚΑΙΝΗΣ pro ΚΝΗΜΗΣ, id-
que mutata terminatione pro καινῶν, ut sic pertineat ad
ἱματίων. Nova vestimenta quam maxime in eiusmodi
delicati philosophi ornatu requirebantur. Totum iam
fragmentum ex nostra sententia sic scribendum:

Ἐπεὶ καταστάς εὐστοχος νεανίας
 Τῶν ἐξ Ἀκαδημίας τις, ὑπὸ Πλάτωνα καὶ
 Βρύσωνα θρασυαχρειοληψικερμάτω,
 Πληγείς ἀνάγκη λεπτολογομεστοῦ τέχνης,
 Σίμων τις οὐκ ἄσκεπτα θυνάμενος λέγειν,
 Εὖ μὲν μαχαίρα ξύστ' ἔχων τριχώματα,
 Εὖ δ' ὑποκαθίεις ἄτμητα πάγωνος βάθῃ,
 Εὖ δ' ἐν πεδίλω πόδα τιθεὶς ὑπόξυλον,
 Καινῶν ἱματίων ἰσομέτροις ἐλλίγμασιν,
 Ὅργω τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος,
 Σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ,
 Ἀλλότριον οὐκ οἰκείον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
 Ἐλέξεν ἄνδρες ὦ Ἀθηναίων χθονός.

157

CAPUT VII.

Aristophanes emendatur et explicatur.

Cum in praecedentibus in emendando Comici loco
fuerim, et hoc Capite locum unum et alterum et *Ari-*
stophanis Comoedia *Ecclesiazusis* examinare liceat.
Versu 615. senex Blepyrus animadvertens, si prius cum
turpioribus puellis res foret habenda, nunquam senes
ad formosas perventuros, ita Praxagoram adloquitur:

ΒΑ. Καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἦν ταῖς ἀ-
 σχαῖσι ξυνῶμεν,

Οὐκ ἐπιλείψει τὸ πῆος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ',
οἱ φῆς; ἀφικέσθαι;

ΠΡ. Οὐχὶ μαχοῦνται; ΒΛ. Περί του; ΠΡ. Τοῦ μὴ
ξυγκαταδαρθεῖν.

ΒΛ. Καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι.

158 ΠΡ. Τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τίν' ἔχει προβεβού-
λευται γὰρ, ὅπως ἂν

Μηδεμιᾶς ἢ τρύπημα κενόν.

Versu 3. animadvertens *Tanaquillus Faber*, vir acutissimus, tum iustum pedum numerum non obtinere, tum etiam sensum laborare, emendavit:

ΠΡ. Οὐχὶ μαχοῦνται. ΒΛ. Περί του; ΠΡ. Περί του;
τοῦ μὴ σοι ξυγκαταδαρθεῖν.

in qua lectione eleganti et comico sale minime destituta minus tamen probo, quod, ubi Blepyrus in genere de senibus locutus fuerat, hic Praxagora ad solum Blepyrum respiciat deque illo puellas pulchras non pugnaturas adfirmet, cum tamen mox vs. 618. rursus Blepyrus Praxagorae iocum excipiens in genere pro omnibus senibus respondet: eo enim necessario referendum περὶ τούτων postea dicemus. Malo itaque, repetito altero περὶ του, pro posteriori τοῦ scribere τούτοις hoc modo:

ΠΡ. Οὐχὶ μαχοῦνται. ΒΛ. Περί του; ΠΡ. Περί του;
τούτοις μὴ ξυγκαταδαρθεῖν.

Praxagora Blepyro salse respondens, *Non pugnabunt*, inquit, *puellae*. Hoc non capiens senex, *Qua de re*,
159 *rogat, non pugnabunt?* Respondet Praxagora: *Si cum illis* (senibus) *non congregiantur*. His auditis senex et se a vetula salso ioco rideri cernens, ut par pari referret, mox simili modo illam excipit his verbis: *Καί σοι τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι*. De his re prorsus desperemus, facit nonnullarum editionum scriptura, ubi pro καί σοι τὸ περὶ τ. δ. μ. legi testatur cl. *Kusterus*: *Καί σοι τοιοῦτου ὑπάρξει*. Quae bina si componamus, facile liquet, illud καί σοι in alterutro loco delendum, atque adeo probabile esse, in priori loco post σοι lacunam

ex posteriori ita partim supplendam: *Καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει τὸ περὶ τούτων δὴ μάχεσθαι.* Ut autem versus perfectus evadat, sic legendum suspicor:

ΒΛ. Καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. ΠΡ. Τὸ τί; ΒΛ. Περὶ τούτων δὴτα μάχεσθαι.

Salse respondet senex Blepyrus ad vetulae iocum: *Et tibi tale quid eveniet.* Hoc non intelligens Praxagora (eodem modo ut in praecedente versu Blepyrus *περὶ του;* dixerat) rogat: *Τὸ τί; Quid sibi eveniret?* Iam senex respondet: *Ut scilicet de illis (senibus) pugnaret.* Nota locutio Graecis est *ὑπάρξει μοι τοῦτο ποιεῖν*, quam ut multis illustremus, opus non est. Illud *τὸ τί Aristophani* in interrogationibus frequens. Totum locum iam, ut legendum censeo, subiungam:

*ΒΛ. Καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἦν ταῖς αἰ- 160
σχροῖσι ξυνῶμεν,*

*Οὐκ ἐπιλείπει τὸ πῆος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ',
οἱ φῆς, ἀφικέσθαι;*

*ΠΡ. Οὐχὶ μαχοῦνται. ΒΛ. Περὶ του; ΠΡ. Περὶ του;
τούτοις μὴ ξυγκαταδαρθεῖν.*

*ΒΛ. Καί σοι τοιοῦτον ὑπάρξει. ΠΡ. Τὸ τί; ΒΛ. Περὶ
τούτων δὴτα μάχεσθαι.*

Addam adhuc locum non ita multo post ibidem apud *Aristophanem* hac occasione emaculandum vs. 625.

— *οὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖς καλοῖς καταδαρθεῖν
Ταῖσι γυναιξί, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς
χαρίσωνται.*

Quinam per *τοῖς μικροῖς* intelligendi, mihi nondum exploratum satis est. Interea e loco parallelo suspicor legendum: *πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς σιμοῖς χαρίσωνται.* Locus, qui eo potissimum nos ducit, est in eodem dramate v. 701.

*Τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
Ἐψήφισται προτέροις βινεῖν.*

Et sic de puellis ibidem paulo ante v. 613.

Αἱ φανλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθε-
δοῦνται.

C A P U T VIII.

Hermesianactis Fragmentum insigne apud Athenaeum aliquoties emendatur. Charontis cymba κοινὴ ἄκετος dicta. Θοοῦσθαι. Musaeus Antiopes amore captus. Πολιὸς οὐδὸς, γήραος οὐδὸς. Mimnermus quanti fecerit amorem. Antimachus Lydes amore captus. Lydes patria. Σαρδιανός. Colonus Sophoclis patria. Euripides cur μισογόνης dictus.

Exstat apud *Athenaeum* L. XIII. p. 597, 598, 599. insigne Fragmentum *Hermesianactis Colophonii*, quo enumerat, quinam potissimum e veteribus amarunt. Hoc cum valde depravatum sit, nonnullis locis, ubi adhuc vestigia, quae ad veram scripturam ducere videntur, supersunt, in sequentibus succurrere fert animus. Neque tamen omnes maculas, quae plurimae insunt, a me abstergi posse, adeo ut nihil in posterum supersit, in quo veram Poëtae manum sollicitaremus, est existimandum. Insunt enim multa, quae vel plane incerta, vel in quibus a vulgari opinione recessit *Hermesianax*. Haec proinde intacta reliquisse, quam coniecturas nullo suffultas tibicine et plane incertas in medium protulisse satius duxi. In initio statim offerunt sese haec verba:

162 Οἴην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγοιο,
Ἄγριόπην Θρηῆσαν στειλάμενος κιδάρη;
Ἄιδοθεν, ἐπλευσε δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον,
Ἐνθα Χάρων· ἀκοήν ἔλκεται εἰς ἄκατον
Ψυχὰς οἰχομένων· λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν ἀὔτει
Ῥεῦμα δὲ ἐκ μεγάλων ὄνομένη δονάκων.

Levius est, attamen verbo monendum, versu 2. deleto signo interrogationis, ut vocant, sic verba coniungenda esse;

Οἴην μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν Οἰάγοιο,
 Ἄγριοπην Θρηῖσαν στείλαμενος κιθάρη
 Ἄιδοθεν, ἐπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον.

Pendent haec omnia a verbo γινώσκεις vel οἶσθα, quod forsitan in praecedentibus praecesserat, quemadmodum amat loqui Poëta. Ita postea vs. 85.

Οἴη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς

Πυθαγόρην, ἔλικων κομψὰ γεωμετρίας.

quae ad verbum Οἶσθα vs. 75. referri debent. Versu 4. quid sibi vellent verba ἀκοήν ἔλκεται εἰς ἄκατον, ignorans *Casaubonus* excogitavit varia epitheta, quae Charontis cymbae convenire videbantur. Cum tamen cuncta longius a vulgata abeant, mavelim:

Ἐνθα Χάρων κοινήν ἔλκεται εἰς ἄκατον

Ψυχὰς οἰχομένων.

Κοινήν ἄκατον appellasse videri posset Poëta propterea, 163 quod omnes homines sine discrimine post mortem hac cymba transvectet portitor Averni. Ob eandem causam certe εὐρεΐαν σχεδίαν, sive quae magnam hominum multitudinem simul capere poterat, Charontis cymbam vocat *Theocritus* Idyll. xxvi. 41.

Ἄλλ' οὐ σφιν τῶν ἠΐδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν

Θυμὸν ἐς εὐρεΐαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος.

Addam unicum *Sophoclis* locum in *Electra* vs. 137., ubi πάγκοιμος λίμνη lacus infernalis appellatur:

Ἄλλ' οὗτοι τόνγ' ἐξ αἵδα

Παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-

στάσεις.

Mox, cum φεῦμα ita absolute positum vix admitti possit, malo:

— λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν ἀϋτεῖ

Ῥεύματι ἐξ μεγάλων θυομένη δονάκων.

Sequuntur in Fragmento vs. 7. etc.

Ἄλλ' ἔτλη παρὰ κῆμα μονόζωστον κιθαρίζων

Ὀρφεύς· παντοίους δ' ἐξανέπεισε θεούς·

Κοκκυτὸν τ' ἀθέμιστον ἐπ' ὄφρῦσι μειδήσαντα,

Ἦδὲ καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνὸς,
 Ἐν πυρὶ μὲν φωνῇ τεθοωμένου, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα
 Σκληρὸν τριστοίχοις δεῖμα φέρων κεφαλαῖς.

164 Quid sit κῦμα μονόζωστον, iuxta cum ignarissimis ignorare me lubens fateor. Solus, quantum memini, Orpheus ab antiquis perhibetur, qui dulci citharae cantu aures deorum infernalium mulsit. Hinc est, ut suspicer, Poëtam scripsisse:

Ἄλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μόνος ζώντων κιθαρίζων
 Ὀρφεύς· παντοίους δ' ἐξανέπεισε θεούς.

In sequentibus etiam minus proba lectio. Participium enim φέρων sive ad Orpheum referas, sive ad Cerberum, structura manet aequè imperfecta. Ut tenebras discutiamus, sic legendum:

Ἦδὲ καὶ αἰνοτάτου βλέμμ' ὑπέμεινε κυνὸς,
 Ἐν πυρὶ μὲν φωνῇ τεθοωμένου, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα
 Σκληρὸν, τριστοίχου δεῖμα φέρων κεφαλῆς.

Structura, quae paululum intricatior, talis fere est: φέρων (Ὀρφεύς) δεῖμα τριστοίχου κεφαλῆς βλέμμ' ὑπέμεινε κυνὸς ἐν πυρὶ μὲν φωνῇ, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα σκληρὸν τεθοωμένον. Sensus verborum est: *Orpheus formidabilem faciem tergemini capitis ferens sustinuit adspectum canis horribili latratu atque oculis igne micantibus instantis.* Sub φωνῇ et ὄμμα more Graecis familiari tacite intelligi debet κατὰ. Verbi θοοῦσθαι usum elegantem illustrabit *Nicandri* locus Ther. vs. 228.

165

— αὐτὰρ ἐνωπῆς

Γλήνεα φοινίσσει τεθοωμένος.

Pergo ad versum 15. *Hermesianactis*, ubi de Musaeo:

Οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς μήνης ἀγέραςτον ἔθηκεν
 Μουσαῖος Χαρίτων ἤρανος Ἀντιόπην,
 Ὅστε πολυμνήστησιν Ἐλευσίνος παρὰ πέξαν
 Εὔοσμον κρυφίων ἐξεφόρει λογίων.
 Ῥάριον ὄργιων ἀνέμω διαποιπνύουσα,
 Δήμητρα, γνωστὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἰτῆ.

Difficultatem maximam in hisce versibus cernens magnus *Casaubonus* silentio locum praeteriit. Varia corruptae lectionis indicia tum sensus, qui nullus plane inest, tum alia praebent. Quid enim *πολυμνήστησιν*, aut quo referendum? quid *παρὰ πέξαν εὔσομον*? quid *κρυφίων ἐξεφόρει λογίων* absque addito nomine ab ἐξεφόρει recto? Praeterea *ὄργιων* mediam correptam habet, secus ac obtineret, si proba foret lectio. Imo, si vel *ὄργίων* recte sese haberet, nullo tamen modo intelligi poterit versus ille 19. Ut omnes difficultates simul removeantur, non inconcinne totum locum scriberes:

Οὐ μὴν οὐδ' υἱὸς μῆνης ἀγέραςτον ἔδηκεν
 Μουσαῖος Χαρίτων ἤρανος Ἀντιόπην,
 Ὅσγε πολυμνήστην ποτ' Ἐλευσίνοσ παρὰ πέξαν
 Εὔσημον κρυφίων ἐξεφόρει λογίων
 Ῥάριον, ὄργιῶν ἀνεμῶλια ποιπνύουσιν
 Δῆμητρα· γνωστὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἴδη.

Videntur, quam exigua sit differentia inter *ΟΡΓΙΩΝΑ* 166
ΝΕΜΩΔΙΑΠΟΙΠΝΤΟΥΣΑ et *ΟΡΓΙΑΩΝΑΝΕΜΩ-*
ΔΙΑΠΟΙΠΝΤΟΥΣΑΝ? Haec enim, si voces divides,
 illam, quam dedi, scripturam gignent. Quam recte
 cuncta quadrent in Musaeam, quippe qui Lycodrymidis
 Hymnum in Cererem composuit et ipse vates et *Χρη-*
σμῶν auctor perhibetur, aestima. Confer quae de Mu-
 saeo e veterum scriptis notavit *I. A. Fabricius* *Bibl.*
Graec. Vol. I. p. 102. Praeterea nota est locutio *ὄ-*
ργιάξιν vel *ὄργιῶν τὸν θεὸν* pro *deo sacra facere*. Reli-
 qua *γνωστὴ δ' ἐστὶ καὶ εἰν αἴδη* qui ad Cererem referunt,
 a mente Poëtae quam longissime aberrare mihi videntur:
 nihil enim ad rem faciebat, utrum Ceres apud inferos
 nota esset, nec ne, cum contra, si de Antiope inter-
 preteris, quam maxime Poëtae scopo convenient. Voluit,
 nisi fallor, Musaeum adeo magni fecisse Antio-
 pen, ut etiam apud inferos in honorem eius carmina
 cecinerit et hoc modo innotuerit Antiope nomen.

[Coniecturam super *Hermesianactis* vers. 25. etc.,

quam supra, ubi loca quaedam ex eius fragmento apud Athenaeum emendavi, de industria omiseram, quia paulo incertior videbatur, adposuisse nunc tamen satius duco. Verba prouti vulgo leguntur adpronam.

Φημι δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον
 Ἡσίοδον πάσης ἤρανον ἱστορίας
 Ἄσκραϊὸν ἐσικέσθαι, ἔχονθ' Ἐλικωνίδα κώμην.
 Ἐνθεν ὄγ' Ἡοίην μνώμενος Ἄσκραϊκὴν
 Πόλλ' ἔπαθεν, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βίβλους
 Ὕμνων, ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.

Videtur respexisse ad Hesiodi opus, vel saltem quod Hesiodo a multis adscribitur, *Magnas Eoeas*, atque in ea fuisse opinione, illud nomen traxisse ab amica quadam Hesiodi Eoea dicta, a cuius nomine libros hosce auspicatus est. Lego itaque:

Φημι δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον
 Ἡσίοδον πάσης ἤρανον ἱστορίας
 Ἄσκραϊὸν ἐσικέσθαι, ἔχειν θ' Ἐλικωνίδα κώμην.
 Ἐνθεν ὄγ' Ἡοίην μνώμενος Ἄσκραϊκὴν
 Πόλλ' ἀποθεν πάτρης Μεγάλων ἀνεγράψατο βίβλους
 Ἡοίων, ἐρατῆς παιδὸς ἐναρχόμενος.

Quantilla sit differentia inter ΠΟΛΛΕΠΙΘΕΝΠΙΑΣΗΣΔΕΑΘΓΩΝ et ΠΟΛΛΑΠΙΘΕΝΠΙΑΤΡΗΣΜΕΓΑΛΩΝ, aestimes. Mox versu 32. paulo aliter de Homero dixit:

Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος.

Si tamen illud ὕμνων, ut Casaubonus fecisse videtur, de hisce Magnarum Eoearum libris interpreteris, paululum minori mutatione posses scribere:

Πόλλ' ἀποθεν πάτρης Μεγάλων ἀνεγράψατο βίβλους
 Ὕμνων, ἐξ ἐρατῆς παιδὸς ἀνερχόμενος.

Ex Addendis.]

Pergo ad versum 35, ubi de Mimnermi amore ita canit:

Μίμνερος δὲ τὸν ἠδὺν ὃς εὔρετο πολλὸν ἀνατλαῖς
 Ἦχον, καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου,

Καίετο μὲν Ναννοῦς· πολιῶ δ' ἐπὶ πολλὰ κινώτω +
Κνημῶθεις κώμους σίχε συνδραμῆ.

Malo: καὶ μαλακοῦ πνεῦμα τὸ πενταμέτρου. In sequen- 167
tibus Καίετο μὲν Ναννοῦς docte tuetur summus *Hem-*
sterhusius Observ. Miscell. Vol. vi. pag. 302. adversus
Casaubonum, qui illud Graece dici non posse ratus con-
iecerat:

Καίετο μὲν Ναννοῦς ὕπο. τῶ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ
Κνημῶθεις κώμους ἔστιχεν ἀδρανῆ.

Verum potius hoc modo scripsisse Poëtam censuerim:

Καίετο μὲν Ναννοῦς· πολιῶ δ' ἐπὶ πολλάκις οὐδῶ
Κνημῶθεις κώμους στεῖχε σὺν ἀδρανῆ.

Homerus, quem noster forsitan imitatus erat, pro πολιῶν
οὐδῶν dixit γήραος οὐδῶν II. Q. 484.

— Ὅσπερ ἐγὼν ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.

Voluit itaque Poëta, *Mimnermum*, cum iam senior es-
set factus, saepius ad commessationes ivisse et volu-
ptatibus deditum fuisse. Quam egregie haec in *Mi-*
mnermum quadrent, senties facile, modo dicti eius me-
mineris apud *Stobaeum* in *Florileg.* Grot. Tit. LXIII.
p. 242.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτρε χρυσῆς Ἀφροδί-
της;

Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

Pergit ulterius vs. 41. Poëta in commemorandis
amatoribus:

Αυδῆς δ' Ἀντίμαχος Χρυσήϊδος ἐκ μὲν ἔρωτος 168

Πληγείς, Παιτωλοῦ θεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ.

Δαρδάνην δὲ θανούσαν, ὑπὸ ξηρῆν θέτο γαῖαν

Καλλίου ἕξαον, δῆθεν ἀποπρολιπῶν

Ἄκραν ἐς Κολοφῶνα γόων δ' ἀνεπλήσατο βίβλους

Ἴρᾶς ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου.

Dalecampius versu tertio difficultatem in vocabulo
Δαρδάνην cernens reddidit: in *Dardania terra arida*
sepultam etc., ac si legeretur *Δαρδανῆ δὲ θανούσαν κ.*
τ. λ. Verum in *Lydia* mortuam et sepultam fuisse *Ly-*

den satis liquet, dum Antimachus Lydés gratia ad Pactolum se contulisse et, ea mortua et sepulta, rursum Colophonem petiisse traditur. Praeterea nisi ad Lyden referas, ferri plane nequit *θανοῦσαν* ita nude positum. Lyden Sardibus, celeberrima Lydiae urbe, si non oriundam, (quod quis infitias ibit?) saltem ibi cum Antimacho vitam degisse, ex ipsis Poëtae verbis colligo, ubi Antimachum Lydes amore captum Pactoli fluentia petiisse tradit. Pactolus enim ex Tmolo per medium forum Sardium labitur, qua de re Geographi videndi. Iam Lyden ex Lydia ortam discas ex Epigrammate a *Berkelio* ad *Stephanum* v. *Λυδία* edito, quod cum nostro loco omnino conferri meretur:

*Λυδὴ καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὖνομα· τῶν δ' ἀπὸ Κό-
δρων*

Σεμνοτέρη πασῶν εἰμι δι' Ἀντιμάχου.

169 *Τίς γὰρ ἐμ' οὐκ ἤεισε, τίς οὐκ ἀνελέξατο Λυδὴν,*

Τὸ ξυνὸν Μουσῶν γράμμα καὶ Ἀντιμάχου;

Nulla itaque negotio veram detegere possumus scripturam: *Σαρδιανὴν δὲ θανοῦσαν. Stephanus Byzantinus: Σάρδις πόλις Λυδίας. Ὁ πολίτης Σαρδιανὸς καὶ Σαρδιανή.* In sequentibus iam eodem fundamento (quod nempe Lyde in Lydia, non vero in Dardania sepulta fuerit) nixus, cum nimis a vulgatae vestigiis abeat ὁ πάνυ, pro *ΚΑΛΛΙΟΝΙΞΑΟΝ* emendo: *ΚΑΙΛΥ-ΔΙΗΝΙΞΕΝ.* Lego itaque:

Σαρδιανὴν δὲ θανοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν

Καὶ Λυδίην ἔξεν δῆθεν ἀποπρολιπῶν

Ἄκραν ἐς Κολοφῶνα κ. τ. λ.

Nonnullis interiectis, vs. 57. sic de Sophocle canit:

Ἀὐτίς δ' οἶα μέλισσα πολυπρίωνα κοδάνην

Λείπουσ', ἐν τραγικαῖς ἤδε χοροστασίαις.

Βάνχον καὶ τὸν Ἔρωτ' ἀγεῖραιθ' ἄρειδος

..... Ζεὺς ἔπορευ Σοφοκλεῖ.

Priora πολυπρίωνα κοδάνην λείπουσ' non intelligo. Videtur nomen loci alicuius, quem Sophocles reliquerat,

desiderari: quod non difficile erit detegere, modo quis noverit, Sophoclem, natione Atheniensem, e Colono fuisse ortum. Qua de re vide *Meursium* in Reliq. Att. 170 Cap. VI. ubi multa de hoc Colono notavit. Scribo itaque:

Ἄνθις δ' οἶα μέλισσα πολυπρήωνα Κολωνὸν
 Λείπουσ' κ. τ. λ.

Quid in sequentibus sit reponendum, aut quomodo lacuna supplenda, alii, qui vel ab eruditione vel ab ingenio magis parati sunt, videant. Ego, donec meliores libros nanciscamur, ampliandum censeo. Videntur quidem vestigia quaedam superesse nominis Theoridis, quam iam senex amasse fertur Sophocles, ut notavit *Athenaeus* Lib. XIII. p. 592. A. Verum, ne nimis coniecturis indulgeamus, de hoc loco nihil adfirmasse satius erit.

Sequentia, in quibus etiam parum lucis adfulget, pleraque aliis relinquam, unicum tantum ex illis locum, quem coniectura non prorsus forsitan infelici restitui posse autumo, protulisse contentus. Versu 61. haec de Euripide prostant:

Φημι δὲ κἀκεῖνον τὸν αἰὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα,
 Καὶ πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν
 Πάσας ἀμφὶ γυναικας ὑπὸ σκολίοιο τυπέντα,
 Τόξον νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας.

Magnus *Casaubonus* pro ἐκ συνοχῶν legendum coniecerat ἐκ δακείων. Verum malim:

Καὶ πάντως μῖσος κτώμενον ἐξ ἀλόχων 171

Πάσας ἀμφὶ γυναικας κ. τ. λ.

Euripidem *μισογύνην* dictum, propterea quod mulieres cunctas odio fuerit persecutus, eiusque rei causam fuisse uxores, quas minus pudicas deprehenderat, memoriae prodidere veteres. Vide *Aulum Gellium* L. XV. Cap. XX. *Suidam* aliosque.

C A P U T IX.

Moschus, Bion et Hesiodus emendantur. "Ωροιος.

Præ ceteris *Moschi*, poetæ venustissimi, carminibus lima indigere videtur Idyll. II. vs. 20.

'Οψὲ δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνευέλκωτο παρθένος αὐδήν.
ubi prorsus abundant voculae δὴ μάλ' ἔπειτ'. *Europa* ob visum somnium ingenti percussa metu erat, quo pertinent præcedentia vs. 16.

'Η δ' ἀπὸ μὲν στρωτῶν λεχέωυ θόρε δειμαίνουσα,
Παλλομένη κραδίην.

Voce itaque timida sequentia pronuntianda erant: quapropter mutatione non magna pro ἔπειτ' scribo *ην*,
172 quando, si syllabas divulsas iungas, habebis corruptam vocem *δημαλίην*: unde quisque veram facile eruet scripturam:

'Οψὲ δὲ δειμαλίην ἀνευέλκωτο παρθένος αὐδήν.

Moschi loco ex *Bione*, qui *Moscho* plerumque adiungi solet, unum et alterum addam. Idyll. itaque I. versu 86. sic scribitur:

Αὐτὰν τῶν Κυθήρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Minus certe commodum obtinet locum αὐτὰν quare hoc modo legendum censeo:

Ἐὶ αἶ τῶν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Ἐὶ αἶ saepius hoc Idyllio repetitur. Imo totum huncce versiculum sic antea vs. 28. reperies scriptum:

Ἐὶ αἶ τῶν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.

Pergo ad Idyllii IV. versum postremum, ubi legitur:

Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτᾶ καὶ ἐς Λυκίδαυ τι με-
λίσδω,

Καὶ τόκα μοι χαίρωσα διὰ στόματος ῥέει ῥῥά.

Pro χαίρωσα substituendum opinor epitheton aptius legendo:

173 Καὶ τόκα μοι χαίρωσα διὰ στόματος ῥέει ῥῥά.

Idyll. VI. versu 10., ubi Myrson a Cleodamo inter-

rogatus, quamnam ex quatuor anni tempestatibus praeferendam existimaret, respondet:

Κρίνειν οὐκ ἐπέδικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι·

Πάντα γὰρ ἰερά ταῦτα καὶ ἀδέα.

minus, opinor, ad rem facit ἰερά et longe praeferendum videtur:

Πάντα γὰρ ὄρια ταῦτα καὶ ἀδέα.

Dixit Myrson, se propterea e quatuor anni tempestatibus nullam eligere velle, quod singulae suo tempore et tempestive venientes voluptatem adferant. Ita, ut alia loca mittam, *Hesiod. Oper. vs. 492.* voce ὄριος usus:

— μηδέ σε λήθοι

Μῆτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μήθ' ὄριος ὄμβρος.

Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην

᾿Ωρη χειμερῆ, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἶργον

Ἴσχάνει.

Locum eum in finem copiosius subiunxi, ut maculam, quae versu 494. latet, obiter abstergam. Pro ὁπότε κρύος ἀνέρας εἶργον Ἴσχάνει nullus dubito quin scripserit *Hesiodus* ὁπότε κρύος ἀνέρ' ἀεργὸν Ἴσχάνει. Opponitur ἀνήρ ἄκκος, de quo mox *Hesiodus*, et ἀεργὸς ἀνήρ. Quo 174 egregie facit paulo post versus 498.

Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνήρ κευεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμων.

Egregiam autem hanc emendationem debeo iuveni elegantissimo *Ioanni Pierson*, qui inter alias coniecturas et hanc nuper mecum communicavit.

C A P U T X.

Bionis Epithalamium Achillis et Deidamiae multis mendis liberatur. Ζηλοῦν. Φᾶρος. Ἄγαπατός.

Prae ceteris *Bionis* carminibus, quae ad nos pervenere, nullum adeo lacerum atque tot mendis referatum, quam ultimum illud, quod inscribitur *Epithalamium Achillis et Deidamiae*. Huius itaque loca quae-

dam, quae medicina indigere videbantur, hoc Capite sanare conabor. Versu quinto, postquam Lycidas Myrsonem interrogasset, quodnam carmen ab ipso cantari vellet, Myrson respondet:

Σκύριον Λυκίδα ζαλῶν μέλος, ἀδὺν ἔρωτα
 Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.

175 ubi tum metrum, tum sensus claudicat. Mendam fortassis non male abstergeres scribendo:

Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶ μέλος —

Sensus est: O Lycida, Scyrium carmen desidero. Ita ζηλοῦν apud Orpheum reperies Hymn. LXII. 9.

Ειρήνη χαιρουσα, βιον ζηλοῦσα βέβαιον.

Scaliger vertit:

Munia pacis amans, certae cupidissima vitae.

Sequitur vs. 7.

Πῶς παῖς ἔσσατο φᾶρος, ὅπως δὲ ἐγέυσατο μορφάν.

Quid illud φᾶρος? Id enim aequae virile quam muliebri vestimentum dicit, cum tamen, si ita absolute de Achillis vestitu ponatur, non nisi eximie de vestimento muliebri, quo indutus Achilles fuit, intelligi queat; quod nescio, an ullo idoneo veteris auctoris testimonio probari possit. Praeterea illud ἐγέυσατο plane ineptum et certissima corruptae scripturae indicia praebet. Totum versiculum sic longe rectius legeres:

Πῶς παῖς ἔσσατο, φάρει ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν.

176 ubi φᾶρος in genere vestimentum dicit, quo Achilles indutus formam mentitus est femineam.

Hunc versum excipiunt duo adeo luxati, ut absque meliorum librorum ope vix boni quid de illis sperare liceat. Quoad tamen potero, non equidem operam meam denegabo. Sunt illi:

Χῶπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
 Ἀηδῆνη τ' ἀπαστὸν Ἀχιλλεία Δηϊδάμεια.

Ex profligatissimis hisce ruderibus, ne aliorum coniecturas memorem, optima, quam hactenus eruere valui,

quaeque a vulgatae scripturae vestigiis parum abit, lectio videtur:

Χῶπως ἐν κώραις Λυκομηδίσειν ἄγ' ἀλέγριζεν

Πηλείδην ἀγαπατὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

ubi aestima, quantilla sit literarum differentia inter *ΑΠΑΛΕΓΟΙΣΑ* et *ΑΓΑΛΕΓΙΖΕΝ*, tum etiam inter *ΑΗΔΗΝΗΤΑΠΑΣΤΟΝ* et *ΠΗΛΕΙΔΗΝΑΓΑΠΑΤΟΝ*, modo addatur in principio syllaba, quae erasa forte erat, *ΠΗ*. Eandem formam Doricam ἀγαπατὸς vide Idyll. *Theocriti* XVIII. vs. 5.

Ἄνικα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν

Μναστήσας Ἐλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρεὺς υἱός.

et alibi. Ceterum post hunc versum nonnulla deesse suspicor ad Myrsonis verba pertinentia, quae, nisi hoc 177 statuas, nimis subito abrumperentur: nihil enim adhuc de nuptiis Achillis et Deidamiae dixerat, quarum tamen mentio necessaria admodum erat, propterea quod praecipuum Idyllii argumentum in eo situm fuerit, ut nuptiae Achillis celebrarentur. Eo enim unice ducit inscriptio, nisi et hanc falsam statuas; quod tamen temerarium et nullo suffultum tibicine admitti non potest.

Sequitur versus 14.

— οὐδέ τις Ἕλληνα

Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἥλιδος, οὔτε Λακόνων

Μεῖνευ ἐὼν κατὰ δῶμα, φέρων δίσσιν ἀνὰν ἄρνα.

Donec meliora proferant alii, malim:

Μεῖνευ ἐὼν κατὰ δῶμα· φέρον δύστανον Ἄρνα.

quod ad Graecos, quos modo enumeraverat quique Troianis bellum intulere, referendum.

Versu 17. non dubito quin veram et genuinam scripturam *Παρθευικὸν κόπον εἶχεν* Poëtae vindicaverit *Scaliger* pro *παρθευικὸν κόρον*.

Vers. 21. scribendum reor:

Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.

Pro eo vulgo male *Θυμὸν δ' Ἄρεος ε. ἀνέρος* legendum ex eleganti, quam hic facit Poëta, oppositione manife- 178

sto constat. Vult enim Achillem, femineis licet vestimentis indutus formam puellae referret et lanificio operam daret, nihilominus affectus animumque virilem habuisse.

Versu 22. corrupte etiam legitur:

Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα μαρξέτο Δηϊδαμεία.

μαρξέτο enim ne Graecum quidem est. Sensus unice postulat, scribamus:

Ἐξ ἀοῦς δ' ἐπὶ νύκτα παρξέτο Δηϊδαμεία.

Emendationem egregie firmat Statii locus Achill. vs. 570.

— *illam sequiturque premitque*

Improbis illam oculis, iterumque iterumque resumit.

Nunc nimius lateri non evitantis adhaeret.

Sequitur paulo post vs. 24.

— *πολλάκι δ' αὐτᾶς,*

Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπήνει.

ubi, quod ad priorem partem, lubens pedibus eo in Scalligeri sententiam emendantis Στάμονα καλὸν ἄειρε. In sequentibus vero eidem viro maximo pro δάκρυ' scribenti καίρε' nondum obtempero. Sed, quoniam illud 179 ἀδέα etiam depravatum videtur, et sensus commodius epitheton efflagitat, malo τὰ δαίδαλα δ' ἄτρι' ἐπήνει.

Quid sibi velint in sequentibus vs. 28.

Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις.

non intelligo. Nisi me omnia fallunt, Achilles queritur, quod, cum aliae virgines una dormiunt, ipse solus absque comite, aequae atque Deidamia sola, quiesceret. Hinc legendum suspicor:

Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις.

Simili modo Helenam permovere conatur dearum arbiter Paris apud Ovidium Epist. XVI. vs. 315.

Sola iaces viduo tam longa nocte cubili:

In viduo iaceo solus et ipse toro.

Versu 29. cum Graecum non sit vocabulum ὑπο-

παρθενικαὶ pro Αἰ δ' ὑποπαρθενικαὶ monitus scribo: αἱ
 δύο παρθενικαὶ.

In fine insignis huius Fragmenti corrupta sunt:

— ἃ δὲ πονηρὰ

Νύσσα γὰρ δόλλα με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.

Scaligeri coniectura νύσσα γὰρ ἀργαλέα vel eo nomine
 minus sese commendat, quod sic alterutrum, vel δὲ vel
 γὰρ, abundet. Praeterea illud νύσσα minus aptum huic 180
 loco: nox enim erat sola, quae Achillem et Deidamiam
 seiungeret, non paries aliquis ex ligneis metis composi-
 tus, quemadmodum vocem νύσσα explicat *Palmerius*
Exercit. p. 819. Legendum itaque existimo:

— ἃ δὲ πονηρὰ

Νύξ ἄγ' ἀργαλέα με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.

Hisce praemissis, totum Idyllium, ut emendandum, sub-
 iungere liceat:

Μ Τ Ρ Σ Ω Ν, Α Τ Κ Ι Δ Α Σ.

Ἀῆς νύ τί μοι, Λυκίδα, Σικελὸν μέλος ἀδὺ λι-
 γαίνειν

Ἰμερόεν, γλυκύνυμον, ἔρωτικόν, οἶον ὁ Κύκλωψ

Ἄεισεν Πολύφαιμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατεία;

Α. Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον. ἀλλὰ τί
 μέλπω;

Μ. Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ξαλῶ μέλος, ἀδὺν ἔρωτα,

Λάθρια Πηλείδαο φιλάματα, λάθριον εὐνάν.

Πῶς παῖς ἔσδατο, φάρει ὅπως ἐψεύδατο μορφάν,

Χῶπως ἐν κώραις Λυκομηδίσιν ἄγ' ἀλέγριζεν

Πηλείδην ἀραπατὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.

Α. Ἄρπασε τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ βωκόλος· ἄγε δ' ἐς
 Ἴδαν,

Οἰνώνη κακὸν ἄλγος. ἐχῶσατο ἃ Λακεδαίμων·

Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαικόν· οὐδέ τις Ἑλληνα,

Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἥλιδος, οὔτε Λακόνων

Μεῖνευ ἐὼν κατὰ δῶμα· φέρον δύστανον Ἄρηνα.

181

*Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μούνος Ἀχιλλεύς.
 Εἶρια δ' ἀνθ' ὄπλων ἐδιδάσκετο καὶ χερὶ λευκᾷ
 Παρθενικὸν κόπον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἥντε κώρα.
 Καὶ γὰρ ἴσον τήναις δηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
 Χιονέαις πόρφυρε παρειῆς· καὶ τὸ βᾶδισμα
 Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρη.
 Θυμὸν δ' ἀνέρος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα·
 Ἐξ αὐῶς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμεία.
 Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χεῖρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
 Στάμονα καλὸν ἄειρε, τὰ δαίδαλα δ' ἄτρι' ἐπήνει.
 Ἦσθιε δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὁμάλικι. πάντα δ' ἐποίει
 Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον· ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾶ·
 Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα, μούνα σὺ δὲ, νύμφα, καθεύδεις,
 Αἱ δύο παρθενικαὶ συνομάλικες, αἱ δύο καλαί.
 Ἄλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες· ἃ δὲ πονηρὰ
 Νυξ ἄγ' ἀργαλέα με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σεο.*

INDEX AUCTORUM,

QUI IN

HISCE ANIMADVERSIONUM

LIBRIS

E M E N D A N T U R.

(Numeri sunt paginarum editionis Leovardiensis.)

A ELIANI <i>Var. Hist.</i>	<i>pag.</i> 43.
— <i>Histor. Anim.</i>	88.
ACHILLES TATIUS.	72.
AFRANIUS <i>apud Nonium.</i>	112.
ALCIPHRON.	92.
ANACREON.	7, 8, 47, 48, 107.
ANTHOLOGIA <i>Graeca.</i>	77, 87, 89.
APOLLODORUS.	114, 115.
APOLLONIUS RHODIUS.	89, 149.
APULEII <i>Metam.</i>	147.
ARATUS.	64—67.
ARISTOPHANES <i>apud Athenaeum.</i>	13, 14.
— <i>Nub.</i>	58.
— <i>Acharn.</i>	17.
— <i>Vesp.</i>	18.
— <i>Pac.</i>	23, 60.
— <i>Eccles.</i>	157—160.
ASIUS <i>apud Athenaeum.</i>	54, 55.
BION.	172—181.
CALLIMAGHUS <i>apud Etymologum.</i>	62.
— <i>Epigr.</i>	21.

CATULLUS.	32—40.
COLUTHUS. 26, 29, 41. <i>et alibi saepius.</i>	
CONON.	45.
DICAEARCHUS <i>apud Scholiast. Homeri.</i>	144.
ENNIUS.	7, 121.
EPHIPPIUS <i>apud Athenaeum.</i>	153.
EPIGRAMMA <i>apud Pausaniam.</i>	87, 150—152.
ERATOSTHENES.	48, 49.
HERMESIANAX COLOPHONIUS <i>apud Athenaeum.</i>	161—171.
HESIODI <i>Theogon.</i>	2, 3, 50, 94.
— <i>Oper.</i>	173.
HESYCHIUS.	12, 28, 56, 142, 143.
HOMERI <i>Ilias.</i>	24, 141—148.
— <i>Odys.</i>	148, 149.
— <i>Hymni.</i>	95.
HORATIUS.	122.
HYGINUS.	113.
ISIDORUS.	55.
MANETHO.	96.
MOSCHUS.	171.
MUSAEUS.	79, 80, 81—85.
NONNI <i>Dionys.</i>	40, 103.
ORPHEI <i>Argonautica.</i>	3.
— <i>Hymni.</i>	34, 43, 127—141.
PAUSANIAS.	24, 41.
PLAUTUS.	105.
POLLUX.	13, 73.
PROPERTIUS.	51, 52, 72, 123, 125.
QUINTUS CALABER.	26.
SCHOLIASTA <i>Aristophanis.</i>	10, 19, 62.
— <i>Apollonii Rhodii.</i>	89.
— <i>Homeri.</i>	92, 115.
STATII <i>Theb.</i>	44.
STEPHANUS BYZANTINUS.	45, 47.
STRABO.	25.
SUIDAS.	19, 59, 115.
THEOCRITUS.	101.
TZETZES <i>ad Lycophr.</i>	71.
VALERIUS FLACCUS.	57.
VIRGILIUS <i>Aen.</i>	97, 98.

I N D E X
R E R U M E T V E R B O R U M.

A.

' <i>Ἀκαλανδῖς, canis.</i>	60.
' <i>Ἀκκαρικὸν τεῖχος.</i>	47.
Acra Iapygiae urbs alio nomine Hydrusa dicta.	45, 46.
— Libyae urbs.	46, 47.
— diversis urbibus commune nomen.	46, 47.
' <i>Ἀδίδακτος</i> cum genitivo.	78.
— <i>βοήν.</i>	75.
Adiectiva quaedam intellecto substantivo poni solent.	17.
Aesculapius medicus optimus male <i>ἀπαλεξίκακος</i> dictus.	139.
' <i>Ἀγλωσσοσ.</i>	77.
<i>Αἰ</i> diphthongus ante consonantem non facile corripienda.	3.
' <i>Ἄλμη.</i>	18.
— <i>Θασία.</i>	16, 18.
' <i>Ἄμπυξ.</i>	8.
' <i>Ἀμύητος</i> in amore.	80.
' <i>Ἀμύσσειν.</i>	150.
Anacreon <i>μέθης ἐραστῆς.</i>	47.
— Bacchum et Venerem coniungere solet.	47.
' <i>Ἀνακκιᾶν Θάσιαν ἄλμην.</i>	17.
' <i>Ἀνίη</i> et <i>ὑπνος</i> coniunguntur.	121.
' <i>Ἄντα.</i>	83.
Antheis Hyacinthi filia.	113.
Antimachus Lydes amore captus Pactoli fluentia petiit.	168.
' <i>Ἀπαλεξίκακος.</i>	139.
' <i>Ἀπανθρακίδες.</i>	18.
' <i>Ἀπείριτος.</i>	54.
' <i>Ἀπειρος. multus.</i>	53.
— et <i>ἀπείρατος</i> cum genitivo.	80.
Apollo <i>οἰοπόλος.</i>	31.

<i>Απυστος.</i>	80.
<i>Aræ</i> Italæ dicuntur saxa, quæ inter Africam, Siciliam, Sardiniam et Italiam sub undis latent.	93.
Argiope Thamyridis mater.	115.
' <i>Ασπαίρειν.</i>	93.
" <i>Ατμητος.</i>	155.
" <i>Αθυρμα.</i>	19.
' <i>Ατύζεσθαι.</i>	146.

B.

Litera β Vocibus præfigitur.	70.
— in medio vocum inseritur.	70.
<i>Bacchari.</i>	106.
Bacchus βοτρυοχαίτης.	43.
— βοτρυνόκοσμος.	43.
— crinibus flavis insignitus.	44.
— ξανθοκάρητος.	44.
— μηροῦ ῥαφής.	134, 135.
Βλοσυροννήχιος vox non Graeca.	139.
Βολαὶ ἡελίοιο.	5.
Βολίδες, βολαί.	5.
Βόστρυχοι.	42.
Βότρυς χαίτης.	42.
Βοτρυνόεις πλοχμός.	42.
Βράκαλον idem ac ῥόπαλον.	70.
— vocis origo.	70.

C.

<i>Καίεν</i> de vento positum.	57.
— cum genitivo in amore.	167.
<i>Καλάβροψ</i> , <i>pedum</i> .	69.
<i>Καλαύροψ</i> , idem.	69.
— vocis origo.	69.
Callimachi testimonium de Phalacra Idae promontorio apud Schol. Homeri MSS. Fragmentis a <i>Bentleio</i> collectis additur.	28.
<i>Canis festinans.</i> Proverb.	60.
Canobicum ostium.	45.
Canobus urbs.	45.
<i>Καρικὸν τεῖχος.</i>	47.
<i>Κατατίθεσθαι</i> de infantibus positum, qui cunis imponuntur.	67.

<i>Κελαδεῖν.</i>	23.
<i>Κελαδεινή</i> Dianae epitheton.	22.
<i>Κέλαδος.</i>	22.
<i>Κελάδων.</i>	22.
Celadon fluvius Homero memoratus.	24.
Celadus fluvius Pausaniae memoratus.	23.
<i>Κέλω.</i>	23.
<i>Κεραμεῖον</i> et <i>κεράμειον</i> differunt.	14.
<i>Κέρως.</i>	43.
<i>Χαῖον, pedum.</i>	70.
Charontis cymba <i>κοινή</i> dicta.	163.
— <i>εὐρεία σχεδία.</i>	163.
<i>Χροόκαρπος.</i>	132.
<i>Χορός.</i>	87.
<i>Χορεῖον μέλος.</i>	87.
<i>Χροόκαρπος</i> reiicitur tanquam vox parum Graeca in Orphei Hymnis.	132.
<i>Χθῶν εὐρεία.</i>	53.
Cicadae aureae.	55.
<i>Κλαδέος</i> vel <i>Κλαδάος</i> fluvius.	24.
<i>Κλύζεσθαι.</i>	110.
<i>Κλυδωνίζεσθαι.</i>	110.
<i>Κώδων.</i>	62.
Colonus Sophoclis patria.	170.
<i>Κόλπος γαίης.</i>	53.
— <i>θαλάσσης.</i>	53.
<i>Κορδύλα, pedum.</i>	70.
Corollarum usus in amore.	7.
<i>Κορύνα, pedum.</i>	70.
<i>Κουρίζειν.</i>	63.
<i>Κρήδεμνον, vitta.</i>	6.
— vocis origo.	8.
<i>Κυκῶν Θασίαν ἄλμην.</i>	17.
<i>Κῦμα πορφύρεον.</i>	38.
Cunis infantes imponendi mos.	67.
Cupidinis tela acuta in amore celebrantur.	82.

D.

Diana <i>ἀγροτέρα.</i>	133.
— <i>κελαδεινή.</i>	22.
<i>Διχθᾶς</i> vox nihili.	85.
Dictaeum antrum.	64.

Dictaeum ubi situm.	64.
<i>Dicte</i> non <i>Dictum</i> , ut nonnulli putant, Dictaei montis nomen fuit.	66.
<i>Domus ramosa</i> .	86.

E.

<i>Ἐχειν πέδον χθονός.</i>	54.
Echo.	76.
— eius sonus reciprocus.	77.
— ἔλλοψ dicta.	77.
<i>Ἐπανθρακίδες.</i>	18.
<i>Ἐπὶ τούτῳ.</i>	90.
<i>Ἔργον</i> cum Genitivo eleganter construi solet.	26.
<i>Ἔρνος</i> cum ἔθνος confusum.	101.
— cum εἶδος confunditur.	100.
<i>Ἡθάς χέρσος.</i>	85.
<i>Ἔθνος.</i>	101.
<i>Ἐύτερος.</i>	128.
<i>Ἐνώδιον.</i>	62.
<i>Ἐΰολβος.</i>	131.
Euripides cur <i>μισογύνης</i> dictus.	171.
<i>Ἐὐρυόδεια</i> terrae epitheton.	54.

F.

Feminarum sinum et mammas denudantium mos obiter notatur.	104.
Fistulae pastoralis descriptio.	72, 73.
Fufius non Ilionae sed Hecubae personam egit.	122.

G.

<i>Γαλήνη.</i>	108.
Gargara Idae promontorium.	27.
<i>Γηγενές φύσημα.</i>	58.
<i>Genae lapsae.</i>	147.

H.

Hecubam non fuisse Ilionam dictam ostenditur.	122.
Hyacinthi varii.	112 — 115.
Hyacinthus Thamyridis amasius.	114.
Hyginus Eratosthenem ad verbum saepe interpretatur.	49.

I.

Ida Homero <i>δικάρηνος.</i>	27.
— aliis <i>τρικάρηνος.</i>	29.

Ida εὐκρηνος.	30.
— πολυπίδαξ.	30.
— plurimis fontibus irrigata.	30.
Ἰδαίη pro Ἰδη.	29.
Ἰδαῖος.	29.
Indocilis.	76.
Ἰουλίδες piscium genus venenatum.	21.
Iupiter in antro Dictaeo cunis impositus.	68.

L.

Λάδων et κελάδων in Codicibus confunduntur nonnunquam.	24.
Ladon fluvius Arcadiae celeberrimus.	24.
Λαγώβολον, pedum.	70.
Lectum Idae promontorium.	27.
Λίκνον, cupae.	67.
Λιπαρός.	11.
Λυκαβάς.	70.
Ludicrum idem ac παλγιον.	19.
Lycus Pandionis filius.	152.
Lydes patria.	168.
Lyde Σαρδιανή.	169.

M.

Malaci, ὕγροι.	7.
Μαρίζεσθαι vox nullius pretii.	178.
Mars inarmatus.	40, 41.
— qualis ad Venerem tendere sit solitus.	40, 41.
Μεγαλανηγήτωρ vox spuria.	140.
Μειδιᾶν.	91.
Messene Magnae deorum Matris mysteria a Caucone Phlyi nepote didicit.	151.
Methapus Mercurii templum iustravit.	151.
Μιχθολόεις.	110.
Mimnermus versus pentametri inventor.	167.
— magni fecit amorem.	167.
Minotaurus taurus κατ' ἐξογήν dictus.	85.
Musaens Vates et Χρησμων auctor.	166.
— Antiope amore captus.	166.
Μυστιπόλος.	130.

N.

Νέειν.	96.
Nox ὑπνοδοτειρα dicta.	128.

Νύσσα.	179.
Νύχιος et μύχιος permutantur.	140.

O.

O in α mutatur Dorice.	69.
᾽Ωδίνειν in amore.	60.
Ολοπόλος.	30.
᾽Οργια ᾽Αφροδίτης.	80.
᾽Οργιᾶν et ὀργιάζειν Θεόν.	166.
᾽Οριος.	173.
᾽Οροφος, arborum tegmen.	86.
Orphei Hymni invocatione quadam finiuntur vulgo.	137.
᾽Ως ad celeritatem indicandam adhiberi solet.	118.
Οὐδὸς πολίος.	167.

P.

Παιᾶν et Παιῶν, medicus.	5.
Παίγνιον.	19.
Pan Echus socius et maritus.	78.
Pauli locus explicatur.	111.
Pedum pastorale.	71.
— eius usus et figura.	71.
Pergamum Idae promontorium Tzetzae memoratum.	27.
Phalacra vel Phalacrae Idae promontorium.	27, 28.
Phalacraeae nymphae.	28.
Φᾶρος.	175.
Φιλήνωρ.	112.
Φιτύσαι.	89.
Φυτὸν primam correptam habet.	89.
Πλάκος et Πλάκιον nomina montis.	142.
Pleiades ad Taurum pertinent.	48.
Poëtae Deos Deasve pro carminis materia invocare so- lent.	1.
— Carmina regibus et imperatoribus inscribebant ali- quando.	1.
— a Diis Carmina auspicabantur.	2.
Πορφύρειν de undis dicitur.	38.
Ποῦς κνήμης.	155.
Πρήθω de vento positum.	57.
Πρημαίνω.	57.
Πρηστήρ.	56.
— serpentis nomen.	56.

RERUM ET VERBORUM. 217

<i>Πικνὰ</i> adverbialiter positum.	17.
Pulchritudo feminis propria.	107.

R.

Reges divino olim honore adfecti.	50, 51.
-----------------------------------	---------

S.

<i>Σαρδιανός</i> .	169.
Simon Philosophus.	154.
<i>Σιμός</i> et <i>αίσχρός</i> iunguntur apud Aristophanem.	160.
<i>Sola</i> loca quaenam.	31.
Somnus <i>λυσιμελής</i> .	121.
— <i>λυσιμέριμος</i> .	121.
— quando subito excutitur.	124.
Sophoclis patria.	169.
Strabo, Arati corrupta scriptura deceptus, immerito illum erroris incusat.	64.
Substantivum a verbo vicino derivandum.	120.

T.

<i>Θασία</i> pro <i>Θασία ἄλμη</i> .	16, 18.
<i>Θήβη</i> <i>Ἰποπλακίη</i> memorata Homero.	144.
— ubi sita.	144.
Tempe.	32.
Templa pro quibusvis domiciliis.	32.
Theseus.	34.
— quibus armis usus fuerit.	35.
<i>Θεσμά</i> , <i>foedera</i> .	103.
<i>Θεσμός</i> et <i>δεσμός</i> confunduntur.	103.
<i>Τὸ τί</i> Aristophani in interrogationibus usitatum.	159.
<i>Θοοῦσθαι</i> .	164.
Transpositione verborum loca nonnulla sanantur.	44—52.
Tristitia adfecti alto saepe somno opprimuntur.	121.
Tzetis error, ubi de Idae promontoriis.	27.

V.

Varro Apollonii Rhodii verba expressit.	66.
<i>Ἴδωρ βαθύρροος</i> .	128.
Ventus ardens.	57.
Venus <i>φιλομμειδής</i> .	93.
— <i>Κυπρογένεια</i> .	44.
— eius natales.	109.
<i>Viere</i> .	6.

218 INDEX RERUM ET VERBORUM.

Vinum Thasium.	12, 13.
— Aristophanis tempore in magno pretio habitum.	12, etc.
— magni fecisse Athenienses ostenditur.	12, 13.
<i>Virosus.</i>	112.
Vites Thasiae.	12.
Vittae crinalis usus.	6.
— origo vocis.	6.
Undae purpureae.	88.
Ἐπάσχει μοι τοῦτο ποιεῖν.	159.
Ἐπεμνήμυκε, quod in Homero legitur, scribis imputan-	
dum.	146.
Ἐπημύειν.	147.
Ἐπόπλακος.	142.
Ἐπόξυλος.	155.
Ἐψάχην.	128.
X.	
Ἐννιέναι.	81.
Z.	
Ζηλοῦν.	175.
Zephyrus Apollinis aemulus ἀήτης dictus.	117.

A D L E C T O R E M.

Placuit hic, Benevole Lector, Collationem Codicis MSS. Hermanni Samuelis Reimari, cuius memini in Praefatione, totam praemittere, unde de bonitate eius quisque facile iudicium ferat.

Coluthus edente Stephano Ubelo Franekerac apud Aegid. Radaeum eum MSS. collatus.

	Editus.	MSS.	
Tit.	Κολούθου etc.	Κολλούθου ποιητοῦ ἀρπαγῆ ἐλένης.	
v. 5.	ἐπαντέλλεσθε	ἐπ' ἀντέλεσθε.	
v. 8.	τί δὲ χρέος	τί δ' ἂν χρέος	
		η	
v. 9.	ὀρίνη	ὀρίνει.	
v. 10.	βουκόλος,	del. comma.	
v. 15.	καὶ Πάριν -- θοακοῖς	καὶ πάλιν - θοάκοις.	
v. 19.	Ζῆνος	ζηνός.	
		ν	
v. 21.	Ἀμφιρότης	ἀμφιρότης.	
v. 25.	μεθωμάρτησε	μεθ' ὠμάρτησε.	
v. 30.	τριφάλειαν	τριφάλειαν.	
v. 32.	λητωῖας	λητωῶς.	
v. 34.	Κυανέην - ἔγχος	κυανέην - εὐχος.	
v. 40.	χαίτην	χαίτης.	
v. 42.	ἀλᾶται	ἀλᾶται.	
		οι	
v. 45.	ὀρίνος	ὀρινει.	
v. 42.	ἐφέζετο	ἐφέσετο.	
	post v. 51. οὐρανὸν ἠχῆεντα etc.	repetitus est v. 49. ἦθελε δ'	
		α	
v. 57.	δειμαίνοντες	δειμαίνοντες.	

Editus.	MSS.
v. 60. μῆλων, ἀριζ-	μῆλων ἀριζήλων.
v. 61. σκότου	μόθου.
v. 68. ἐφεδρήσοντα	ἐφεδρήσσοντα.
v. 73. κέκλεο	κέλεω.
v. 74. διακρινθεῖσα.	διακριθεῖσα.
v. 84. ἄγων	ἄγων.
v. 97. ἐφεσπομένη	ἐφεπομένη.
v. 99. φοιτητῆρες	φοιτῆρες.
v. 102. ποιμαίνων	ποιμαίνων δ'.
v. 105. καί τι	καί τις
	μ
v. 106. ἐκκρεμές	ἐκκριβές.
v. 107. ποιμενίη	ποιμανίη.
	S
v. 114. μνησάντο ταῦροι	μνησάντο ταῦροι
v. 115. μούνη	μουνην.
v. 119. ὑπένερθε	ὑπερθε.
	ει
v. 120. εἶδε	ἦδε.
v. 121. θεῶν δ'	θεῶν.
v. 125. τάρβον	τάρβος.
v. 132. ἐφράσσατο	ἐφράσατο.
v. 138. ἐπαινήσειας	ἐπαινήσειας.
v. 139. κοιρανέειν	κοιρανέην.
v. 141. ἐπιβρίσειεν	ἐπίβριεν.
v. 147. ἀθέρριζε - πολέων	ἀθέρριζε - πολέμων.
v. 148. ἀπολέμοισι	ἀπολέμοισι.
v. 149. αἶε	αἶει.
v. 152. γυμνώσασα	γυμνώσασα.
v. 154. δεσμὸν	θεσμὸν.
v. 157. δέξο	δέξομαι.
πτολέμων ἐπιλήθεο	πολέμων ἐπελήθετο
v. 162. λέκτρον	λέκτρον.
v. 163. ἀθρήσειε	ἀθρήσειε.
v. 165. Ἄφρογενείη	ἀφρογενίη.
v. 166. φοιταλήν	φοιταλήν.
v. 174. Ω σακέων	οὐ σακέων.
v. 177. κυδιάει	κυδιάεις.
v. 182. φεύγεις	φεύγοις.
v. 190. οἶδε	εἶδε.
v. 196. τεκτήνατο	τεκτείνατο.
v. 199. ἰλασκόμενος θυέεσιν	ἰλασσόμενος θυέεσιν.

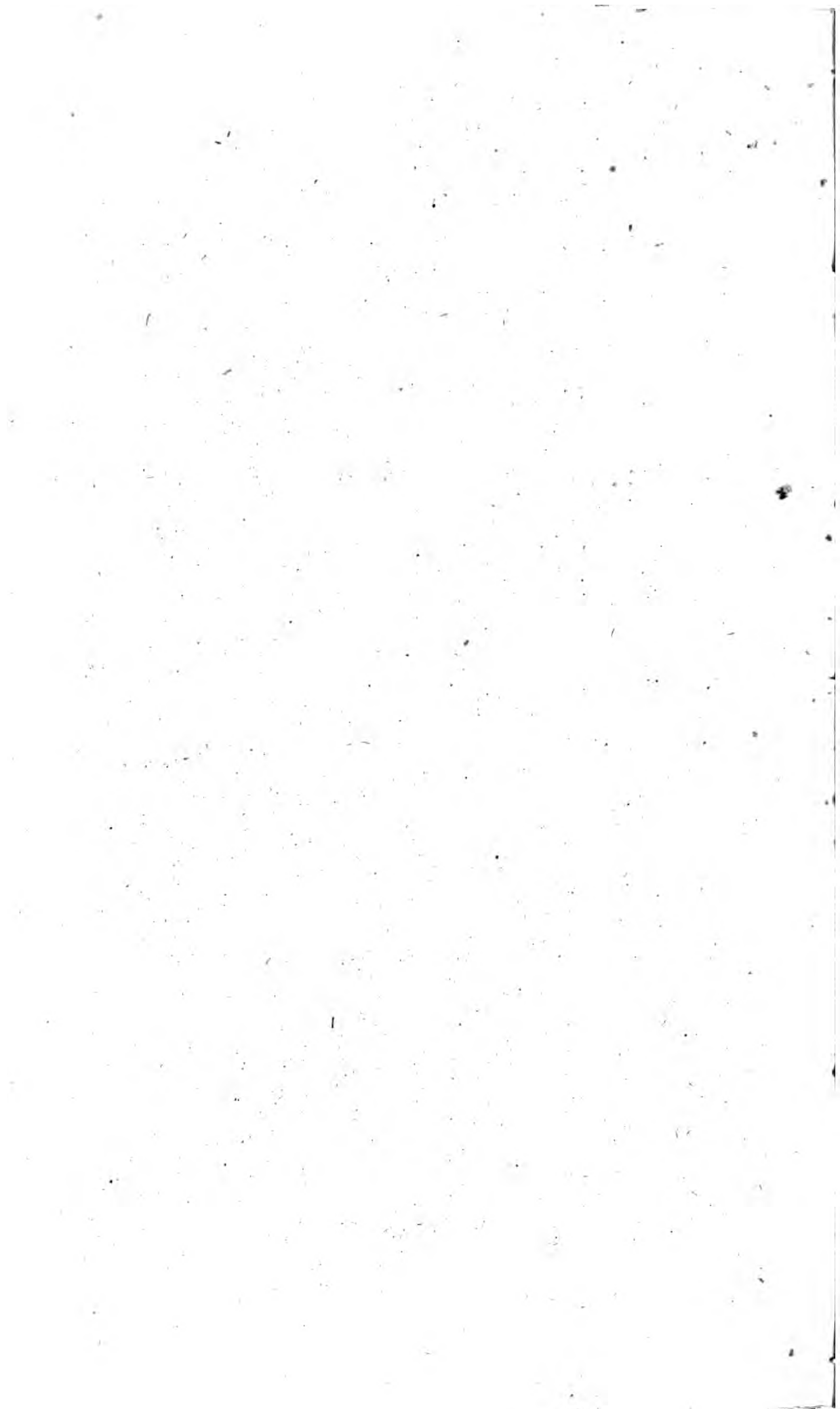
Editus.	MSS.
v. 203. ὄρφναίω	ὄρφναίων.
v. 204. μυχθαλόεντος ἐπ' ἀέ- ρος	μιχθαλόεντος ἐπήερος.
v. 206. τόφρα καὶ	τόφρα δὲ. οιο
v. 208. θρηϊκίλιο μεταρσία	θρηϊκίον μεταρσία.
v. 211. ἀμοίτην	ἀμοίτην.
v. 214. χθονὸς Αἴμον-	χθονὸς αἴμον- sequitur in MS. versus: ἑξαπίνης ἀντέλλεν, ἀγαῖδος ἀνθεα γαίης.
v. 216. βοτιάνειρα.	βοτιάνειρα.
v. 217. εἰαμένας	εἰαμενάς.
v. 220. et 221. ὑπὸ δάσκιον	inverso ordine positi, ὑποδά- σκιον. ο
v. 223. Δηρὸν - ξεσμῶν	δηρῶν - ξεριτμῶν.
v. 224. ἐν κόλποισιν	ἐνκόλποισιν.
v. 226. αὐτὰρ ὁ	αὐτὰρ ὁ.
v. 227. ἴγνεσσιν - ξερίδας	ἴγνεσιν - ξερίσας.
v. 228. ὑποχραίνονται	ὑπ' ἀχράντοιο.
v. 229. ἐπιβρύσαντες	ἐπιβρίσαντες.
v. 230. ἐπαντιτέλλοιεν ἀήταις	ἐπαντέλλοιεν ἀῆται.
v. 232. νηοῖς	νηοῖς.
v. 235. παραγνάψας	παραγνάψας.
v. 237. ἠγάσσατο, μὴ	ἠγάσσατο δη. ι
v. 239. Ζηλήμονα	ζηλήμονα.
v. 240. χαρισσαμένη	χαρισσαμένη.
v. 241. ἀνηέξησε	ἀνηέξησε.
v. 243. Ἀτρείδαο	ἀτείδαο.
v. 245. θυώνη	θυώνη.
v. 246. Πήκοις	ἠλίκοις.
v. 247. κακείνος	καὶ κείνος.
v. 252. ἐφεδρήσειν	ἐφεδρήσειν. ο
v. 255. ὀπιπτεύειν - ἂν ἔγνω	πιπτεύειν - ἀνέγνω.
v. 256. εἶχε	εἶδε. ο
v. 258. τὸν ἡμερίδων	τῶν ἡμερίδων.
v. 260. καὶ πάτρην	καὶ ἡμῖν.
v. 263. ἡμαθόδεσσαν	ἡμαθόδεσσαν.
v. 267. τελαμῶνας	τελαμῶνος.

Editus.	MSS.
v. 270. <i>μειλιχίην - γῆρυν</i>	<i>μειλιχείην - δῆρυν.</i>
v. 271. <i>τέρμασι</i>	<i>πείρασι.</i>
v. 274. <i>ἔλλυες εὐωδῖνος</i>	<i>ἔκλεες εὐώδινον.</i>
v. 278. <i>οὐλύμποιο</i>	<i>ὀλύμποιο.</i>
v. 279. <i>θητεύουσι</i>	<i>θηλεύουσι.</i>
v. 283. <i>ἀκηχημένησιν</i>	<i>ἀμηχημένησιν.</i>
v. 286. <i>ἡμερόεσσαν ἔμοι-πασ- σαι</i>	<i>ἡμερόεσσαν. ἔμοι - ὀπάσσας.</i>
ω	
v. 289. <i>κεράσωμεν</i>	<i>κεράσομεν.</i>
v. 294. <i>ἀεξόμεναι</i>	<i>ἀεζόμεναι.</i>
v. 298. <i>τόσσην</i>	<i>τόσσην.</i>
v. 300. <i>τὰ πρίν</i>	<i>τὸ πρίν.</i>
v. 302. <i>νόμον.</i>	<i>νομόν.</i>
πυ	
v. 303. <i>προβολῆσι</i>	<i>προμηλῆσι.</i>
v. 304. <i>ἐφέσπετο</i>	<i>ἔφέπετο.</i>
v. 305. <i>ἄγρεο νῦν</i>	<i>ἀγρεονῆν.</i>
v. 307. <i>ὄτ' ἐν Τροίῃ</i>	<i>ὄτε Τροίῃ.</i>
v. 311. <i>ἀρχομένην</i>	<i>ἀρχομένη.</i>
v. 312. <i>τὴν μὲν</i>	<i>τῆ μὲν.</i>
v. 318. <i>εἰς</i>	<i>εἰς.</i>
v. 320. <i>ἠριγενείης</i>	<i>ῆριγενείης.</i>
v. 321. <i>ἔκτοσθα</i>	<i>ἔκτοτε.</i>
v. 322. <i>βοάουσα</i>	<i>βοῶσα.</i>
v. 327. <i>προθύροισιν</i>	<i>προθύρησιν.</i>
v. 303. <i>παλίνορσος</i>	<i>παλίνορσον.</i>
v. 338. <i>εὐρώταο</i>	<i>ὑπὲρ εὐρώταο.</i>
v. 340. <i>εἶδεν bis</i>	<i>οἶδεν bis.</i>
v. 342. <i>et 343.</i>	<i>ordine inverso positi.</i>
v. 345. <i>θῆρές σε</i>	<i>θῆρές τε.</i>
v. 347. <i>Ἡριπες - χθαμαλῆς</i>	<i>ῆριπες δ' - χθαμαλοῆς.</i>
v. 351. <i>νεμεσίζομεν</i>	<i>νεμεσίζομαι.</i>
v. 357. <i>ὑπνωσ'</i>	<i>ὑπνος.</i>
v. 363. <i>μητέρα</i>	<i>μητέραν.</i>
v. 371. <i>μολῶν</i>	<i>μολῶν.</i>
v. 372. <i>τιθήνης</i>	<i>τιθήνην.</i>
v. 373. <i>πολὺ</i>	<i>πολλῆ.</i>
v. 377. <i>ἔων</i>	<i>ἔμων.</i>
v. 384. <i>πολέων</i>	<i>πυλέων.</i>

MSS. τέλος τῆς τοῦ ἑλένης ἀρπαγῆς.

CHRISTIANI FRIDERICI GRAEFII
OBSERVATIONES CRITICAE
IN
TRYPHIODORUM.

[Prodierunt Petropoli 1817.]

Ex quo de emendando Nonno meo cogitare coepi, partem studii huius critici iure sibi suo vindicarunt ii poëtarum Graecorum, qui Nonnum imitari impari quisque successu conati sunt. Pertinent ad hanc familiam Coluthus quoque et Tryphiodorus: quorum ille ut iniquiorem sortem in Codd. nostris expertus est, ita eam maiori sua sterilitate et infeliciori imitatione meruisse etiam videtur. Etsi enim post apparatus Lennepianum, collato in edit. Bekkeri Cod. Mutinensi et comparatis passim Nonni locis, egregia ad Coluthum emendandum subsidia accesserunt; tamen non pauca loca ita remanserunt mutila, ut vix coniunctis multorum studiis videantur persanari posse. Et imitationem illam Nonni quod attinet, cavendum est, ne Coluthum Nonno propiorem existimemus, quam re vera est, in primis in rebus metricis. Ita, si exemplis opus est, versus spondaicos, quos in Nonno frustra quaeras, et Coluthus et Tryphiodorus crebro admiserunt. Neque verum est de Colutho, *poëtas, Nonnum imitatos, non continuare spondeos*, quod, a Wernikio satis ambigue dictum, nimis facile credidit Bekkerus ad v. 14. cum vel v. 13. praecedens et mox plures vv. 21. 32. 59. 61. 83. 127. 137. 146. 205. 236. 241. 370. 389. duos continuos spondeos sine omni lectionis ambiguitate exhibeant, ut de versibus spondaicis iam nihil dicam. Idem valet de Tryphiodoro, qui duos spondeos saepissime coniunxit, ut, si recte numeravi, vv. 30. 57. 60. 70. 72. (f. emendand.) 86. 104. 126. 128. 129. 139. 147. 179. 185. 235. 239. 250. (f. emend.) 266. 295. 302. (e coniect.)

305. 309. 313. 323, 342. 352. 356. 367. 369. 388. 406. 410. 422. 435. 452. 468. 493. 500. 506. 520. 524. 526. 571. 574. 581. 590. 595. 610. 647. 651. imo v. 461. quatuor adeo continuare non dubitavit.

Cum itaque satis multa in Colutho aut emendanda aut rectius distinguenda restarent, perquam opportune accidit, ut nostrae disciplinae alumnus, V. Cl. DEMETRIUS POPOFF, AA. M. cum materiem scribendi pro obtinenda dignitate Adiuncti circumspiceret, felici sorte in Coluthum nostrum incideret. Cuius publicam disputationem de selectis Adnotationum locis cum ex auctoritate Instituti nostri programme indicare more in aliis Academiis recepto me iussisset, qui in his literis regnum tenet, SERGIUS UWAROFF, *Curator Sapientissimus*, equidem non alienum me facturum esse putavi, si, quae ad Tryphiodorum ipse adnotassem, hac occasione publici iuris facerem, proxime suppleturus, si quid in Colutho Popoffii mei diligentiam effugisset.

Et in Tryphiodoro quidem erat, cum una illa miserissima Neandri editione utens, in detegendis ibi lacunis et sanandis foedissimis erroribus non secus mihi placerem, ac si in antiquo quodam nondum edito codice primus incertam crisin tentare coepissem. Neque me poenituit studii huius, cum hoc demum anno elegantissimam Schaeferi a Tauchnitio exornatam editionem nactus, viderem, mihi in coniecturis meis plerumque satis felici esse, forte fortuna contigisse. Et suadeam sane adolescentibus, qui incertas in arte critica vires sine magistro tentare aut cupiant aut cogantur, ut, ubi Codd. MSS. et anecdota desint, in emendandis corruptissimis quibuscunque editionibus se exercent, mox e correctiori libro incorruptum de conatibus suis iudicium peturi. Et licet sic novitatis et inventionis publica gloriola in plurimis frustrentur, pauca tamen facile sibi superesse videbunt, reliquis non imparia, sed

propria atque nova, eo illa certiora, quo plura de suis iam ab aliis aut libris aut VV. DD. praeoccupata dolebant. Sic vel post Schaeferi acumen, cui Merrickii et Northmori editionibus, a me non usurpatis, uti licuit, non nullae non omni probabilitate destitutae coniecturae remanserunt mihi, qui alias fortasse non pauciores Wernikio, futuro, ut aiunt, Tryphiodori editori, inveniendas relicturus sum.

V. 14. Unice verum puto vulgatum *ἀεργηλῆς ἐπὶ φάτνης*, cum ionicis dativi in *ης* ab his poëtis non magis videantur admitti, quam a Nonno, probatis tantum formis in *αις* et in *ησιν*; Homericum autem *ἀεργηλῆ ἐπὶ φάτνη* propter incerta et pauca apud Tryphiodorum similis productionis exempla (vv. 231. 296. 302. 499. 564. 671. de monosyllabis vid. ad v. 132.) eo magis dubium sit, quo longius ab usu Nonni abhorreat. V. seq. emendabam *οὐκτὰ κάτω νεύοντες*, ut *κάτω νεύοντι καρήνω* saepius ap. Nonnum inveneram, vid. ad Hymn. et Nic. v. 33. p. 29. Verbum *κατημέειν*, ab his poëtis ita ut Apollon. II. 862. adhiberi, non meminerim. V. 26. cum ap. Neandr. esset *ἔς Τροίην πέμψεν μὲν ἀγαλ.* in mentem venit *μέγ' ἀγαλλομένη Δ. ε.* quod tum fortasse praeferendum, si positio particulae *μὲν* in omnibus libris eadem est. V. 28. qui e meliori Cod. accessit, Graeci sermonis elegantia et facilitas sententiae postulare videtur *αἵματι δακρύσασκε χυθεῖς πατρῴος ἀήρ.* Formas istas in *ασκον* saepe cum participio confusas esse, ad Coluthum docebo. V. 34. suspicabar *κοπτόμεναι περικυκλον ἀθληός ὄμφακα μαζοῦ*, ut fere Non. XLVIII. 365. 368. V. 36. offendit *πολυξείνοιο χορὸν πολέμοιο μολοῦσα*, etsi sciam, et *χορὸν πολέμου* decere poëtas, quibus, ut Nonno, Mars cum diis omnibus ubique *χορεύει*, et praepositionem post veniendi verba saepissime omitti. Sed *μολεῖν χορὸν* nullus horum poëtarum dixisset, et potuisset Tr.

ἦτ' ἐπ' εὐξείνοιο χορὸν πολέμοιο μολοῦσα,

sed scribendum *χάριν πολέμοιο μολούσα*. V. 43. ὕπ' ὀκνήσασα cum Schaefero non praeferrem. Malunt enim hi Nonni sectatores praepositiones cum verbis et vocabulis, vel novo exemplo, coniungere, quam eas casibus postponere, aut alio modo separatim addere. Unde mox v. 46. ἐπίξενος et v. 179. ἐνικτερέϊξαν quoque retinendum. Rarissima sunt exempla καὶ δέ οἱ, v. 228. ἀπὸ μὲν μεγάρων, v. 676. ἐπὶ φλόγα θωρήξαντες v. 680. V. 65. στήθεσφιν mutandum in στήθεσσιν; nam illa terminatio non est huius sectae. V. 72. Neandri γλαυκῶ φουνίσσοντο λίθων ἐλίκεσιν ὄπωπαί non in γλαυκῶν φ. mutari debebat, sed in:

γλαυκαὶ ἐφουνίσσοντο λίθων ἐλίκεσιν ὄπωπαί,

Sic demum quaesitae argutiae insunt. V. 77. corrigebam Neandri ἔπνεεν αὐτμη non, ut edi video, ἔπνε' αὐτμή, quia apostrophum delicatos hos poëtas fastidire noveram, (unum non facile tollendum exemplum est v. 501. vid. ad v. 265.) nec ἔπνει αὐτμή, quod alio modo offendit; sed ἔπνεεν αὐρη, quod verum esse videtur V. 93. Malim ἔμπεδος. V. 98. corruptum κλήσας ap. Neandr. emendabam κοσμήσας, neque aliter cum κολλήσας fecissem, si hoc habuisset. Quis enim dicat hoc κολλῶν, quod κοσμεῖν unice est. Sed haerebam in ἀργυροδινεῖ χαλκῶ; nam intelligo ποταμὸν ἀργυροδίνην vel ἀργυροδίνεα cf. Il. β. 753. φ. 8. et fortasse χρυσεοδίνην; sed χαλκὸν non intelligo. Quaerendum etiam de accentu. Sic infra v. 231. editur, rectius puto, ἐριδιπέα. Facillimum ἀργυροειδέϊ; etsi praeterea ἀργυρολαμαπέϊ, ἀργυροφεγγεῖ, alia, de aere, cui argentum superinductum, dicere poterat.

V. 107. Lex oppositionis necessario postulat δόλον δ' ἀνάπυστον ἐνίψη, non ἀνάψη, quod hic ne Graecum quidem. V. 113. acquiescendum fortasse in μελίχροϊ νέκταρι de nectare mellito, dulci. Videtur tamen sermo poëticus epitheton postulare, ad φωνήν referendum, unde μελίχροα — φωνήν suspicabar. Nam cum

χοῦς, νοῦς, χοῦς, tertiae etiam declinationis sint uti βοῦς, et comparari possint χνοῦς, θροῦς, πλοῦς et fort. πνοῦς, recte ab omnibus adiectiva quoque tertiae declinationis, uti ipsum illud μελλήχρους, videntur derivari posse. V. 115. Constanter scribendum εἰστήκει, ut supra erat. V. 128. legendum ἡμῖν δ' ἔλπωρὰ ἰ προφερέστεραι: particula enim adversativa omnino necessaria est, et de spe, non de solatio sermo esse debet. V. seq. Neandri ἀρχέιο δράκοντος ambigebam aliquando, utrum in ἀρχαίιο, an in ἀρχεκάκοιο, dactylo fortasse seductus, mutarem. Paradisi tamen serpens rectius ita diceretur. V. 132. si editur et iungitur:

εἰ δὲ θεοπροπίησι γέρων ἀνεβάλλετο Κάλχας,
ἀλλὰ καὶ ὡς Ἑλένοιο μετήλυδος ὀμφητῆρος
μαντοσύναι καλέουσιν ἐτοιματάτην ἐπὶ νίκηην.

videtur post Κάλχας versus excidisse. Deest enim id, quod ille vaticinatus sit, et, ut verba nunc iunguntur, videtur oppositio esse inter Calchantis et Heleni vaticinia, quasi Calchas victoriam negasset. Sed Calchantis mentio probabiliter ad antecedentia pertinet, et scribendum est:

εἰ μὴ που στρουθοῖο — — ἀπαλῶν τ' ἐλάθεσθε
νεοσῶν,

ἢ δ' ἄ θεοπροπίησι γέρων ἀνεβάλλετο Κάλχας.

vel ἢ δ' ὀ θ. adeoque ἢ ἄ θ. Nam in eiusmodi monosyllabis productionem in arsi ante vocalem admittunt hi poëtae, ut ipse Nonnus in ἦ, ἦ̄, τῆ̄, ῶ̄, τῶ̄, εἰ αῦ̄, εῦ̄, et Ζεῦ̄, nunquam tamen in καί, quia hic elisio cogitari potest. Sic noster εὔ̄ εἰδῶς v. 173. cf. ad v. 14. Et sic etiam hiatus est ap. Nonnum in uno πρὸ ἄστεος, ut ap. nostr. v. 356. eatenus sic recte edebatur. Vitiosa sunt δὲ ἔπειτα v. 184. δῶρα ἄνακτι v. 408. et τὰ ἕκαστα v. 665. V. s. ἀλλὰ καὶ ὡς Ἑλ. iam bene cohaeret. Si f. Calchantis obliti estis; at sic et Helenus victoriam praedixit. Dictum itaque illud pro vulgato ἀλλ' ὡς καὶ Ἑλ. quod propter metrum Tryphiodoro non magis pla-

cuit, quam placuisset Nonno. V. 140. Sanum *πῦρ ἴδιον*, et argute dictum: *Suum ipsi ignem subiecerunt*, quem *ipsi*, non hostes, incenderunt. Male *ὄλοόν* aliquando tentabam; *δήϊον* propter correptionem Tr. dicere non potuit. V. 162. Cum ap. Neand. esset *ἔσθηκεν Μεν.* et v. s. *δίξετο*, corrigebam *ἔσπευθεν Μεν.* — *ἀπηνεί δ' ἵκετο θυμῷ.* Et *εἰστήκει*, etsi accipi potest de *adstante* et *impatiente expectante*, nimis tamen propter seq. *ἄγεν δ. μ. ὀρμή* languere videtur; *ἔξετο* autem plane non congruit. Sed vereor, ne Schaeferiano *ἔξεε* palma sit deferenda. Et priori loco etiam *ἔσπετο καὶ Μεν.* ut v. 159. aut *ἔστειχεν Μεν.* tentari poterat. Defectus copulae bene Menelai mentionem a reliquis videtur distinguere. V. 174. F. *καδιππεύσουσιν.* V. 184. non tantum propter intolerabilem hiatus (cf. ad v. 132.) δὲ *ἔπειτα* offendit, sed sententia etiam, alieno loco posita. Nam hoc ante ingressos heroes sic quidem dicendum erat, non nunc demum. Hiatus multis motis evitari poterat ut *δ' ἐς ἔπειτα*, *δ' ἄρ' ἐπ.*, *μετέπειτα*; illud f. non tollendum, nisi legimus: *εὐξάμενοι μὲν* (vel *δὴ*) *πρῶτα* etc. V. 178. Scrip. *Ὀρτυγίδης τ' Ἀντικλος*; antiqua spiritus lenis forma extrusit lit. *τ.* Part. δὲ postulare verbum. In vv. 191 — 197. sententiae ap. Neandr. Steph. et Schaefer. hiant. Ibi aut duo verba finita *μένουσιν* et *ἐκδέχεται* aut *καταθρόσκουσιν* et *ἐκδέχεται* sine particula iunguntur, absente v. 196. hic *καταθρόσκουσιν* et *μένουσιν*. Iam pro *σιγῇ φρικ.* legi f. posset.

σῖγα δὲ φρικαλέησιν ἐπὶ πλευρῆσι μένουσιν, eiusmodi correptione ante mut. et liq. eo facilius ferenda, cum similes habeat Nonnus, et ipse Tryphiodorus deteriores in *ἀλλότριος*, et *ἀλλόθροος*, ut *ἀλλοπρόσ-αλλος* omitam. Sed displicet sententia in unum verbum contracta, quod non est verborum horum hominum. Superest adhuc duplex via: cum apud Neandr. sit *καταθρόσκοντες*, offert sese *καταθρόσκοντε κυβιστη-*

τῆρι κυδοιμῶ, modo dualem hi poëtae in omnibus frequentent. Cf. tamen v. 203. s. Et cum ap. Steph. legitur μένουτςς, sic quoque sententiae coëunt, nimis tamen hoc participium idque hoc loco positum ingratum est vel in poëta, quem participiorum abusu insanire scias. Sed f. ante v. 195. adhuc deest versus cum copula, uti deerat post illum, et sanum sic est μένουσιν. Caeterum v. 193. ὀριτρεφέος ex Nonni consuetudine praeferrem, si libris nostris fides est habenda. Similiter v. 223. V. 203. scribendum ὀφθαλμῶ σκοπέουτςς; subtilius esset σκοπέουτος, ut genit. interdum cum dat. οἱ iungitur. V. 216. ἀπὸ Ποιτιάδος ἀκτῆς sana est productio. Sic enim ipse Nonnus vocalem brevem finalem ante ρ saepius produxit, et secuti sunt, noster rursus v. 266. Coluth. v. 212. Mus. 310. etc. At vitiosum est ἐπὶ πεδίοιο, v. 307. Sed quaeritur de adiect. Ποιτιάς. Veteres Ποίτειον et Ποίτιον dicunt, vid. Cellar. Geogr. ant. T. II. p. 44. Inde adiectiva fiunt vulgaris dialecti Ποίτειος et Ποίτιος, Ποιτιάς et Ποιτιάς. Priori formae respondet Lat. *Rhoeteus*. Iam formae Ionicae oriuntur Ποιτέιος et Ποιτείας, Ποιτήιος *Rhoeteius* et Ποιτηιάς et Ποιτηῆς. Sic itaque Ionicum ἀπὸ Ποιτηῆδος ἀκτῆς et hic et ap. Apollon. I. 929. scribendum videtur, ut ἐπὶ Ποιτηῆσιν ἀκταῖς dixit Antip. Sid. ep. 65. II. 23. Sed ap. Steph. Byz. emendem καὶ Ποιτιάς, καὶ Ποιτιάς, διὰ τοῦ ι, pro Ποιτίς. V. 221. emendabam κρύπτων ἐν Τρώεσσι δόλον, καὶ πῆματα κεύθων, et praefero fere. V. 231. καπνὸν ἐρευγομένη ἐριδινα productio admodum suspecta, sed facillime sananda. Compositum ἐριδινῆς non immerito per se suspectum fuit Schneidero, in Lex. et ultro sese offert περιδινα (ut ep. ἀδесп. 128.), cuius Π. a praecedente simili H. facile absorberi potuit. V. 248. mira est κακοφωνία in ter repetito ντες:

θαύμασαν ἀμφικυθέντες, ἄτ' ἠχήμεντες, ἰδόν-

quae facile evitari potuisset, veluti: ἄτ' ἄσχετα κεκλήγοντες cf. v. 366. Sed v. s. minime erat, cur περικράζουσι mutaretur. Nam graculis, quos κραγέτας vocavit Pind. Nem. III. 43. κράζειν magis convenit, quam κλάζειν. V. 250. Cum in Neandro esset τοῖσι τε τροχηῖα et in id, quod vulgatum video, incidi, et in id, quod iam praefero: τοῖσι δὲ τετροχηυῖα. Cf. Heyn. Obs. ad II. II. 95. et VII. 346. Ubi, si multi Grammaticorum τετροχηῖ a ταράσσω derivabant, id non tam absurdum est, quam putabat Heynius l. priori. Uti enim aperte κέκληκα ortum est e κεκάληκα, et occurrunt sic κέκμηκα, τέτληκα, τέθνηκα, alia, cogitari etiam potest, accedente Ionismo, ut πρήσσω, πρήξω, e τετάραχα s. τετάρηχα fieri potuisse τέτροχηα. In oratione Sinonis v. 265.

"Ἄνδρα μὲν Ἀργελοῖσιν ὁμόπλοον, εἴ μ' ἑλεαίρεις,

Τρώων δὲ ὄντηρα καὶ ἄστεος, εἴ με σαώσεις,

aperte verbum deest. Schaeferi ἦ μὲ σαώσεις, non satisfacit; et vereor, ut ἦ, quod initio sententiae poni solet, ita recte verbis interponi et postponi omnino possit. Proximum esset: *"Ἄνδρα μὲν", Ἀργελοῖσιν ὁμόπλοον* etc. et fortasse verum; dubitationem tamen facit apostrophus, quem hi poëtae in paucissimis tantum et vulgatissimis admiserunt. Sanum tamen videtur ἔλκετ' ἔς v. 301. sed suspecta sunt ἔπνε' v. 77. ὑλάουσ' v. 421. et ἦδειθ' v. 638. Usitata est elisio in praepositis. particulis, pronominibus (vv. 104. 265. 273. 300. 337. 356. 362.) in aliquibus adverbis, et aliis eiusmodi minutis voculis, ut μάλ' v. 79. ἔτ' v. 284. ἄτ' v. 248. οἴ' ἐπί v. 429. Praeterea particula μὲν fere necessaria est. Sic praeferendum videtur: *"Ἄνδρα μὲν Ἀργείοις ἴδ' ὁμόπλοον*, ubi de apostropho certe non dubitandum: *expecta v. vide in me unum ex classe Argivorum, si me te miseret: sed vide simul Troianorum et urbis tuae servatorem, si me conservaturus es.* De productione in δὲ ante ὄντηρα dictum supra ad v. 216. Fieri tamen potuit, ut hic scriberet δ' αὖ ὄ. ut αὖ supplend. v. 294.

et δ' αὖ reponend. in Colutho v. 8. — V. 271. propter antecedens ὡς μὲν legend. ὡς δὲ Φιλ. V. 296. rursus molesta productio αὐτοῦ ἐνὶ χώρῳ. Poterat αὖ τῆδ' ἐνὶ χ. vel, quod malim, αὐτως ἐνὶ χ. Certior est emendatio v. 302. Ἀθηναίη ἔν σίπολις, cf. v. 612. et Heyn. Obs. ad ll. VI. 305. V. praeced. 301. offendit ἐς ἀκρόπολιν μεγάλην χρ. ἵππον. Aperte ἵππος diceretur μεγάλη, cf. 384. sed mox sequitur mascul. v. 308. et saepius; minus apte ἀκρόπολις, et illud λιν et λην vitii suspicionem auget. Scribendum videtur ἐς ἀκροπόλῃα μέγαν χρ. cf. 566. nisi hoc adiectivo lacunam infecerunt. V. 307. emendabam ὑπὲρ πεδίοιο. V. 311. πολλοί et mihi omnino necessarium videbatur, ut v. 319. σιδηρῶν δὲ καὶ αὐτοί. V. 322. λιγνύν ultimam producere invitum credo; credo tamen. Caeterum si σειρή sanum, sensus est: *quoties intendebatur catena*, cf. v. 300. *fumus propullulabat ardens a cylindris*. Ap. Apollon. I. 389. et 542. κήκιε scribend. V. 324. haereo in νυμφαίαις δρυσί, quae, ut explicari possunt, ita unico tamen exemplo dici videntur. Nondum poenitet coniecturae: ἔβρεμεν ὀμφαίησιν ἅμα δρυσί δ. Ἴ. vel ἔβρεμε δ' ὀμφ. V. 330. legend. ἔσπετο, ut v. 159. V. 333. legebam ὅς δὲ θ. V. 337. cum ap. Neandr. esset ἔδυσεν ἐπίδρομον ὄρμον ὁδοῖο, legebam;

ἀλλ' Ἥρη μὲν ἔλυσεν ἐπίδρομον οἶμον ὁδοῖο,
 πρόσθεν ἀναστειχούσα. Ποσειδάων δ' ὑπὸ πυργῶν

σταδμὸν ἀνοιγομένων πυλέων ἀνέκοπτε τριαίνη.

et sic etiam ἐπὶ δρόμον ferrem. In ed. recentiss. nec unde sit αὐθις, nec quid sibi velit, video. Non magis concoquo, quo sensu Minerva dicatur πρόσθεν ἀναστειλλούσα. Ad nostram emendat. facit v. 302. Ἀθην. ἡγεμονεῦοι; οἶμον vide v. 102. παραστείχω et περιστείχω vv. 409. 538. V. 343. s. loco fortasse difficillimo legendum :

ἄλλαι δὲ χνοόωσαν ἀμεργόμεναι χάριν ὄμβρου,
ὄλκῳ δουρατέῳ ῥοδέουσι στορέσαντο τάπητας.

substernerant lignae, quam trahebant, moli, i. e. equo (ὄλκῳ δ.) *tapetas*, quos poeta satis apte χνοόωσαν χάριν ὄμβρου, *divitis vitae mollem gratiam* vocat. Pluviae locus non est, nisi quis in alia omnia abiens, florum sparsorum pluviam f. velit, veluti: κροκόεσσα ἀμεργόμεναι χάριν ὄμβρου. Veram pluviam cogitare, plane absurdum; et si de tegendo aut abstergendo equo dicendum erat, iam omnia mutari debebant, veluti ἀχλυόεσσα ἀμεργόμεναι v. ἀμυνόμεναι χύσιν ὄμβρου, quibus omnibus iam facile carebimus. Inter ἀμέλγω et ἀμέργω Codd. ubique fluctuant, ut ap. Nicand. Th. 910. In ὄλκῳ δουρ. qui offendat, possit πώλῳ δουρ. ut ἵππον sequitur v. 346. sed sanum illud. V. 353. si rectum esset ἀμφίπολοι, grues dicerentur *hiemis famuli*, at εἶαρος potius sunt. Verum legendum videtur χείματος ἀρχιμόλου, *appropinquante hieme*. Argutius, non verius esset χείματος, (absolute) ἀμφὶ πύλου, vel χείματος ἀμφὶ πύλας. V. s. nescio, quomodo aut explicandum aut stabiliendum sit ἐποχμεύουσιν; an κύκλον ἐπικλονέουσιν, *orbes confundunt et conglobant*, v. ἐποιχνεύουσιν. V. 364. Nonni usus et me de voc. θεσμών cogitare fecit. Praeterea ἐξήλατο f. aptius esset. Quod in v. 248. offendebat, cadit etiam in v. 366.

πλαζομένη κραδίην, *λερὴν ἀνεσείετο δάφνην*. et κραδίην omnino hic suspectum. An κροτάφῳν *λερὴν ἀν. δ.* vel κεφαλής, cf. v. 372. et Non. Hymn. et Nic. p. 32. V. 372. Legend. ἐπισσείουσα vel f. ὑποσσείουσα, V. 374: *χαίτην κοπτομένη καὶ στέρονον* sanum non est. Nemo *χαίτην κόπτεσθαι* dixit. F. *θρυπτομένη* et de evulsis capillis et de pectore lacerato dicendum erat; vel *χαίτην* mutandum in *νηδύν*, uti *femora* certe in luctu pulsabant. Sed f. versus excidit aut duo hemistichia confusa sunt:

πυκνά δὲ χαλτην

διπτομένη, καὶ στέρνον ἀμοιβαίαις ὑπὸ χερσὶν
κοπτομένη πάνλευκον, ἀνίαχε μαινάδι φωνῇ.

V. 387. Neandri νέφη στήσουσι mutabam in *τικτομένοισι*
βοηθήσουσι γυν. aptiori, nisi fallor, verbo, ut f. et
v. 389. *βοηθεῖ* pro *βοήσει* reponendum. V. 392. poë-
ticus sermo postulat *ἐκχυμένου*. V. 395. Fortasse scri-
bendum:

ὦ μοι, ἐμῶν ἀχέων, ὦ μοι, πατρώϊον ἄστν,
αὐτίκα μοι λεπτή κόνις ἔσσειαι.

V. 402. Praeferendum ἐπὶ *παισί*, quia *πᾶσι* nimis lan-
guet, et quodammodo ἀριστοτόκεια v. praec. illud po-
stulat. Alibi *πᾶσι* et *πάλι* confusa, ut in ep. Hedyli
Anth. nov. T. II. p. 763. n. 28. pro monstroso nomine
Πασισωκλήης legend. *πάλι Σωκλήης*, de quo alibi. V.
408. Certum est, hiatum δῶρα ἄν. ferri non posse,
quem elegans Hermanni coniectura tollit. Sed probum
illud *πότμον ὕφ.* v. s. fecit, ut, verbis cum antecedd.
iunctis, aliquando coniicerem:

οἶον ἐμοὶ δέσποινα καὶ αὐτῷ ἄωρον ἄνακτι
ἀντὶ τόσων καμάτων Ἀγαμέμνονι πότμον ὑφαίνει;

Nam pro arctius pronom. *αὐτῷ* cum nom. *ἄνακτι* co-
haeret, eo magis excusari putabam caesuram trochai-
cam in quarto pede. Sed hoc non unicum est, quo
haec coniunctura laboret. Corripit Tryph. non omnes
vocales longas et diphth. ante vocalem; sed fere unice
diphth. *αι* et *οι*, quae in doctrina de accentu brevibus
vocalibus quodammodo aequiparantur. Sic καὶ saepis-
sime, et alibi *αι* vv. 128. 197. 279. 281. 286. etc. *οι* vv.
120. 124. 175. 202. 608. etc. Praeterea *ποῦ* semel v. 379.
ἐπεὶ v. 535. ubi *ὁπότε* οὖν poterat, etsi in eiusmodi
indeclinabilibus, et imprimis in encliticis maior libertas
concedenda est. Sed unicum *σακῆσπάλω Αἰγ.* v. 161.
in *σακῆσπαλον* muta, hic vero lege *οἶον* — *δῶρον*
— *πότμον*. V. 410. malim *τά γε γνώσεσθε παθόντες*,
vel *τά τε γν.* V. 421. Nescio, qua auctoritate nitatur

lectio *ύλάουσ' άπερύκεις*; sed id scio, apostrophum hunc non multis exemplis (cf. ad v. 265.) probari posse. Et sic fort. praefendum, quod ex antiqua lectione elici potest: *μάτην δ' έχρας, άπερ έχρας, frustra vaticinata es.* — V. 436. coniciebam *αύτως* et *μελώντων*. V. 452. f. *έδύσετο*. V. 479. Propius videbatur *λύσειν*. V. 490. Non ferend. *καμάτω άδδηκότες*; sed aut antiquum *βεβαρηότες* restituendum, aut salt. *καμάτοις*. V. s. fort. *καί δελπνον φόρμιγξ άνεπ.* V. 505. malim *φόνου πν.* V. 516. Lege *αίγλήεντι* — *προσώφω*. V. 516. displicet *ύπό*, quod e v. s. male huc illatum videtur. Sed tentari possunt multa: *ούχ όπότε γλ.* vel *ότ' έτι γλ.* vel *ότε ποϋ γλ.* quod postremum Schaefero quoque in mentem venit. V. 521. *όνοπα πήχυν* vitiosum puto; neque *ήνοπα* vel *νώροπα* rem mutat. Desiderem *ήνοπα λύχνον άνειχε*, nisi f. *πηδου* de *pricea face*, subest. Cf. Schn. Lex. V. 530. F. *ένέλειφθεν*, etsi et hoc habet, quod reprehendas, vel *άφ' έλειφθ.* corruptum in *άλ' έλ*, unde *έλέλειφθ.* V. 533. mire a recentissima lectione discrepat antiqua, illa non deterior. Nam si alii, *κοϊλον λόχον* equum Troi. dixerunt, potuit etiam *γλαφυρός ξύλοχος* dici, et *θορεϊν*, verbum de partu proprium, hic satis est argutum, cum in *λόχος* ad eundem alludi videatur. Neque denique partic. *θορόντες* constructionem turbat. Si par est auctoritas utriusque lectionis, de duplici recensione cogitem. V. 537. ut male olim *άνθεσιν* edebatur, ita erratum circa hoc voc. in elegantissimo epigr. Macedon. Anth. Pal. I. p. 152. n. 231. ubi duabus literis mutatis legendum:

Τό στόμα ταϊς Χαρίτεσσι, προσώπατα δ' άνθεσο

Κάλλει,

όμματα τη Παφίη, την χέρα τη κιδάρη.

et similiter in ep. Agath. ib. p. 15. n. 35. ubi scribendum:

άνθεσαν εις σε, μάκαρ, την σφετέρον γραφίδα.

V. 545. Inter multa alia $\xi\xi\epsilon\omicron\nu$ et mihi in mentem venit; sed illud neque cum $\kappa\omicron\lambda\omicron\sigma\upsilon\rho\tau\tilde{\omega}$ neque cum seq. $\xi\nu\theta\alpha\ \kappa.$ $\xi\nu\theta\alpha$ satis convenit. An $\zeta\theta\nu\omicron\nu$? V. 551. pro $\nu\acute{\epsilon}\eta$, quod sic minus usurpatur, malim $\nu\acute{\upsilon}\omicron\varsigma$ vel $\kappa\acute{\omicron}\rho\eta$. V. 664. Lege $\mu\omicron\lambda\acute{\epsilon}\mu\omega\nu\ \acute{\epsilon}\tau\epsilon\rho$. nisi totum vocab. coniectura nititur: nam ap. Neandr. lacuna est, quam et ego sic explebam. An $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\mu\eta\varsigma$? Sed cf. v. 671. V. 568. potius $\gamma\alpha\iota\alpha\ \beta\alpha\theta\epsilon\iota\alpha$. V. 577. s. Locus difficillimus, in quo versus videtur periisse. Desidero tale quid:

$\kappa\alpha\iota\ \tau\iota\varsigma\ \acute{\upsilon}\pi\omicron\ \sigma\kappa\iota\omicron\acute{\epsilon}\nu\tau\iota\ \delta\omicron\mu\omega\ \kappa\epsilon\kappa\rho\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma\ \acute{\alpha}\nu\eta\rho,$
 $\kappa\omicron\mu\tau\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta\varsigma\ \acute{\alpha}\tau\omega\nu\ \theta\upsilon\rho\acute{\iota}\delta\omicron\varsigma,\ \mu\epsilon\tau\grave{\alpha}\ \nu\upsilon\kappa\tau\omicron\delta\omicron\varsigma$
 $\acute{\alpha}\nu\alpha\sigma\tau\acute{\alpha}\varsigma,$

$\xi\acute{\epsilon}\iota\nu\omicron\nu,\ \lambda\acute{\omega}\nu,\ \acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\lambda\epsilon\sigma\sigma\epsilon\nu,\ \delta\acute{\iota}\omicron\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma\ \phi\acute{\iota}\lambda\omicron\nu\ \acute{\epsilon}\acute{\iota}\nu\alpha\iota,$ —
 vel, simili cum sequente versu initio, facilius excidit versus eiusmodi:

$\xi\acute{\epsilon}\iota\nu\omicron\nu\ \acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\ \mu\mu\omicron\theta\acute{\upsilon}\rho\omicron\iota\varsigma\ \delta\omicron\kappa\acute{\epsilon}\omega\nu\ \tau\acute{\alpha}\chi\alpha\ \delta\omicron\upsilon\text{-}$
 $\mu\omicron\nu\ \acute{\alpha}\rho\acute{\alpha}\xi\alpha\iota.$

V. 582. suspectum $\acute{\alpha}\lambda\gamma\eta\rho\tilde{\omega}$, f. $\acute{\alpha}\kappa\rho\acute{\eta}\tau\omega$. V. 586. videtur voluisse $\acute{\omicron}\mu\omicron\upsilon\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \acute{\alpha}\sigma\tau\rho\alpha\gamma\acute{\alpha}\lambda\omicron\iota\varsigma\ \acute{\epsilon}\xi\acute{\eta}\rho\upsilon\gamma\omicron\nu\ \omicron\acute{\iota}\nu\omicron\nu$; miror tamen, nisi versus excidit: nam eiusmodi imago, Nonno dignissima, ulterius exornari merebatur. Si saltem dixisset:

$\acute{\alpha}\sigma\tau\rho\alpha\gamma\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon\varsigma\ \xi\acute{\alpha}\gamma\epsilon\nu\ \beta\iota\omicron\tau\tilde{\omega}\ \delta\grave{\epsilon}\ \sigma\upsilon\nu\acute{\eta}\rho\upsilon\gamma\omicron\nu\ \omicron\acute{\iota}\nu\omicron\nu.$

V. seq. voluit f. $\acute{\epsilon}\sigma\tau\acute{\epsilon}\iota\nu\omicron\nu\tau\omicron$. V. 596. Malim $\omicron\upsilon\ \kappa\acute{\epsilon}\tau\iota\ \phi\epsilon\iota\delta$. paulo ante, v. 592. necessarium $\tau\epsilon\ \kappa\alpha\iota$. V. 602. Nonnus dixisset $\kappa\alpha\rho\acute{\eta}\nu\omicron\iota\varsigma$ et f. $\kappa\alpha\tau\alpha\iota\sigma\chi\acute{\upsilon}\nu\omicron\nu\tau\omicron$. Sed cf. v. 622. V. 612. F. $\acute{\rho}\acute{\upsilon}\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$, cf. ad v. 302. etsi mutatio hic non necessaria. V. 617. F. $\xi\rho\chi\omicron\nu\tau\alpha\iota$. V. 625. ex antiqua editione tentabam:

$\delta\epsilon\iota\mu\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omicron\upsilon\varsigma\ \acute{\alpha}\tau\epsilon\ \theta\acute{\eta}\rho\alpha\varsigma\ \acute{\epsilon}\lambda\eta\tau\acute{\iota}\zeta\epsilon\sigma\kappa\epsilon\nu\ \omicron\delta\upsilon\sigma\sigma\acute{\epsilon}\upsilon\varsigma,$

Si $\acute{\epsilon}\lambda\acute{\alpha}\omega\nu$ e Codd. est, corrigerem fere cum Schaefero:

$\kappa\alpha\iota\ \acute{\alpha}\nu\tau\iota\beta\acute{\iota}\omega\nu\ \mu\acute{\epsilon}\nu\ \theta\mu\iota\lambda\omicron\nu,$

$\theta\acute{\eta}\rho\ \acute{\alpha}\tau\epsilon\ \delta\epsilon\iota\mu\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omicron\upsilon\varsigma\ \acute{\epsilon}\lambda\acute{\alpha}\phi\omega\nu,\ \acute{\epsilon}\delta\acute{\alpha}\acute{\iota}\zeta\epsilon\nu\ \omicron\delta\upsilon\sigma\sigma\acute{\epsilon}\upsilon\varsigma.$

V. 627. lege $\mu\acute{\epsilon}\sigma\eta\nu\ \delta\prime\ \acute{\alpha}\nu\grave{\alpha}\ \gamma\alpha\sigma\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha\ \sigma$. V. 638. Pro duriori elisione $\acute{\eta}\delta\epsilon\acute{\iota}\theta\prime\ \acute{\eta}\varsigma$, cf. ad 265. poterat $\acute{\alpha}\lambda\delta\epsilon\tau\omicron\ \nu$. $\acute{\eta}\delta\epsilon\tau\omicron$, $\tau\acute{\eta}\varsigma$ cf. v. 632. forma Homericæ, imo et $\acute{\alpha}\zeta\epsilon\tau\omicron$,

τῆς. Neque plane inepta est Stephani lectio. V. 645. pro intolerabili productione χειρὸς Ὀδυσσῆος ὀλοὸν βέλλος scribe χειρὸς Ὀδυσσεύης ὀλ. V. 664. Malim φόνου χύσιν, vel μόθου λύσιν. V. seq. leg. καθ' ἕκαστα, quia hiatus certe non ferendus. Addo locum omissum v. 115. φωτὶ ἔοικώς, ab Herm. defensum. Sed e vulgata ἀνδρὶ ἔοικώς scribend. f. κινεόφρονος ἀνέρος εἰκῶν, quod interpretatio corruptit. V. 669. aliquando in mentem venit κατέγραφεν ἠέρα πῶλοις; sentio tamen, quomodo illud defendi possit. V. 671. Offendit eadem productio, ac v. 564. f. eodem modo tollenda, πολέμων vel adeo παλαμῶν, quamquam pro ὑπερανχέϊ etiam μεγαλανχέϊ ut supra f. κρατεραλκία suppeteret. V. 688. languidissimum ἄλλα τε πάντα mutandum f. in ἄλλοτε δ' αὐτε χρ. Denique v. 691. cum ap. Neandr. esset ἀνώροντο, ap. Steph. ἀνόροντο, postremum hoc non deterius, imo exquisitius videtur, quam ἀνάγοντο. Cum enim ὄρονται, Odyss. ξ. 104. ὄρετο, Il. μ. 279. ὄροντο, Od. γ. 471. et ἀνώροτο, Apollon. I. 698. dicantur, sanum etiam ἀνόροντο videri debet. Scribi etiam αὖ ὄροντο posset, si correptum αὖ placeret. Si quid mutandum, praesto erat ὠρμῶντο et f. ἄραντο.

CHRISTIANI FRIDERICI GRAEFII
OBSERVATIONES CRITICAE
IN
COLUTHUM ET MUSAEUM.

[Prodierunt Petropoli 1818.]

OBSERVATIONES CRITICAE

IN

C O L U T H U M.

Si in Tryphiodoro multa probabiliter restitui possunt coniectura, res aliter sese habet in Colutho, ubi haec emendandi via multo est difficilior et magis lubrica, ut id ad Tryphiodorum iam observavimus. Mutilatum autem hoc carmen est ita, ut sub finem non tam carmen ipsum, quam carminis epitome ad nos pervenisse videatur. Et qui in multis egregiam operam praestat, Cod. Mutinensis, a Bekkero collatus, in aliis tantum abest, ut iudicium iuvet, ut magis impedire censendus sit. Accedit, Bekkerum in eo ad Theognidem describendo brevior esse, quam cupiat is, qui de omni eius pretio accuratius iudicaturus est. Et cum interdum longius recedat a vulgata scriptura, fieri potest, ut non tantum de diversis Codd. familiis, sed de duplici adeo poëtae recensione cogitandum sit, cuius insigne vestigium deprehendi videtur vv. 108. 109. cum vv. 112. 113. comparatis.

Ab auctoritate Cod. Mut. pendet iudicium de verbo, quod v. 4. legendum est. Nam *ἐπαντέλλεσθε* poëtica imagine se commendat, neque dubius est usus medii *τέλλομαι*, Arat. Ph. 285. 382.; *ἐπεντύνεσθε* s. *ἐπεντύνασθε* Cod. tuetur. Callimachi similis locus nihil evincit. Multa enim a multis similiter dici potuerunt, ut *ἐς γορὸν ὀτρύνεσθε* v. 415. a Tryphiodoro dictum. Difficul-

Q

tas augetur mire coniunctis vocc. χορός et χορεῖαι, quae res simul ad verbum constituendum facit. Prius de saltatione, alterum de carminibus argutius quam verius accipiebat ΡΟΡΟΦΦ noster, felicius v. 3. ἐνὶ defendens. Si utrumque voc. sanum, χορείας interpretor de ipsis in Ida monte saltantibus sive Nymphis sive virginibus, quibus se fluvii Nymphae ad communes instituendos choros miscent, quasi esset Ἰδαίησι — κόρησιν, aut, si masculinum ferendum, Ἰδαίοισι — χορευταῖς. Sic ἐπαντέλλεσθε necessarium est. Sed f. χορός et χορεῖαι hic non rectius iunguntur, quam v. 83. πλόκαμοι et χείτη. Elegans sed non nimis probabile esset ἔσπερος Ἰδ. ἐπαντέλλεσθε χ. ut ἔσπερος habet Paul. Sil. ep. 25. 28. Minus placet εἰς ὄρος, v. ὡς κόρηαι, aut si quis in fine v. πορείαις tentaret, etsi Nonnus hoc v. frequentat, et sic utrumque verbum conveniret. — V. 8. Bekkeri δαί non est horum poëtarum. Lege τί δ' αὖ, quo et altera lectio δ' αὖ ducit. V. 14. Falso Lennepii εὐκρηνον propter spondeorum continuitatem a Bekkero damnari, ad Tryphiodorum monuimus. Fallitur etiam censor Bekkeri Halensis (a 1816. n. 173. p. 585. ss.) εὐκρηνον proponens. E Cod. Mut. Ἰδαίησι κάρηνον eliciendum f. Ἰδαίης ἀκάρηνον, si e geographis probandum, cacumen hoc caeteris obtusius fuisse. Si τρικάρηνον, praefertur, Phalacrae nomen poëtice de toto monte Ida accipi debet. V. praec. recte ΡΟΡΟΦΦ meus μολούσαι constantem librorum lectionem defendit, quam sine omni causa deseruit Bekkerus, eo peius faciens, quo minus commemoratis, vv. 15. 16. Paridi et Veneri convenit accusat. foem. μολούσας, qui ne addita quidem post v. 16. Iunonis et Minervae mentione, propter praecedens et proximum Paridis nomen, satis aptus fuisset. Neque vero necesse est, de omissis eiusmodi versibus cogitare, quia satis erat, iudicem commemorasse et de Deabus eam, quae palmam reportaverat. In antecedentibus autem, ut in communi sententia, ita communi etiam genere de ἀθανάτοις v. 11.

non ἀθανάταις, recte locutus est poëta, ut neque huc foem. μολούσας referre liceat. Post v. 24. collocandi videntur duo vv. 39. 40. sic scripti:

χρυσείης δ' ἐκάεσθε τινασσομένης πλοκαμίδος,
βότρους ἀκροσεκόμης Ζεφύρω στυφαλίξετο χάλιης.

de intonsa Apollinis coma. Sic demum apti sunt. V. 25. Lēge μεθ' ὠμάσθησε κ. V. 26. Locum impeditissimum, qui hyperbaton amant, fortasse satis expeditum putabunt, iunctis verbis, οὐ δὲ καὶ αὐτῆ βασι. Ἄρμ. Ἄφρ. quibus non invidemus. E coniecturis facillima est Lemepii καθ' Αἰμονίης, versu 17. facile stabi- lienda; habet etiam, quod placeat, Dorvillii μεθ' Ἄρμ- ονίης, probandum f. v. 375. modo nexus ibi sanior esset. Literarum apicibus insistens censor Hal. I. c. eliciebat Ἀπάτης βασίλεια καὶ Ἄρμονίης: ita posses et ἄκτης βασι. ut nota est Venus, in litoribus culta, cf. v. 202. s. et faceret eiusmodi Venus litorum ad Thetidem mari- nam; sed utrumque non minus alienum est ab ἄρμονία, quam si quis Ἄτης scriberet. Sed hac via offerret se etiam ἀγάπης βασι. aptum ad sensum, modo idonea poëtae auctoritate haec vox confirmari posset. Verbum ἀγαπᾶν sane sic occurrit, et ἀγαπώμενοι sunt τὰ παιδικά, Lucian. Nigr. 7. et videtur ἀγαπησμόν sic dixisse Menan- der ap. Suid:

γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν οἶος ἦν.

verum ἀγάπη me legere, non memini. Cf. tamen Zonar. s. h. voc. An igitur audacioribus esse licebit? Iam con- iecturis latus patet campus: οὐ δ' Ἐρατοῦς β. οὐ δὲ Πόθου β. οὐ Χαρίτων β. οὐ δὲ γάμου β. οὐ κοι- τῆς β. aut denique οὐ δ' εὐνῆς β. in quod et Dem. Popoff incidit, omnium f. optimum; cf. 202. Et ut nihil intentatum relinquamus, fortasse Ἄφροδίτη est in- terpretamentum, cum poëta dedisset:

οὐ δ' αὐτῆ βασίλεια καὶ Ἄρμονίης γενέτειρα,
si quidem et mater et regina Harmoniae Venus dici po- terat. Ad v. 35. male sollicitant Nonni 35, 112. ubi

sanum *δτι*. V. 48. Lennepii coniecturam edidit Bekkerus, non ita certam. E Cod. M. οὐδ' ἀκόλπος ἀρ. exsculpi posset iisdem paene literis οὐδας ἀνοπλος ἄραξε κ. si f. facili errore scriptum ἀνόλπος; sed numeri sic corrumpuntur: ο — ο | ο — ο | neque simile quid alibi Tryphiod. aut Coluthus commiserunt. Itaque, reliquis Codd. comparatis, proximum fuerit: οὐδας ἀκόλπον ἄραξε κ. cf. v. 55. aut χειρὶ δὲ γαίης θυάδι κόλπον ἄραξε κ. Ante πασάων v. 66. excidit de Pallade distichon, fortasse propter simile initium:

Παλλὰς δ', οἷα Διὸς θυγάτηρ Κρόνιωνος ἀμήτωρ,
νίκη τερπομένη, πρεσβήϊον ἦτε νίκης.

V. 69. si negatur ἐφεδρήσσειν *assidendi* sensu, quod fieri nolim, legendum fortasse ὑφεδρήσσουντα de Mercurio, in inferiori loco, ut ministrum decebat, sedente. Idem alio verbo volebat Lennep. Ap. Non. Paraphr. VI. 61. legend. λαὸς ὑποδρήσσεσκεν ἐταίρων. V. 75. Μαῖμ ἢ δὲ διακρινθεῖσα φέρει περιπ. ὀπώρην, κ. V. 82. Coluthum ex allato Nonni loco emendare debebat Wernikius. Admodum enim suspectus genit. κομάων, ante πλοκάμους v. s. et χαίτην, et qui v. 134. acute emendabat, κόσμον ἐθείρης, (et acutius f. cens. Hal. κόσμια χαίτης), non videbat, ineptum χαίτην v. 83. e v. 133. emendandum esse? Quis enim sic iungat πλοκάμους et χαίτην, etsi Io. Gaz. v. 224. non multo melius πλοκάμους et κόρσην iunxit. Iam πλοκάμους facile mutes in παλάμας; sed l. l. 133. s. una cum Nonno monstrat, scribendum esse:

καὶ περὶ νη θυόεντα διαστήσασα χιτῶνα,
χρυσῶ μὲν πλοκάμους, χρυσῶ δ' ἐτέψατο δειρήν.

Verba KOMAΩN et XITΩNA, XAITHN et ΔEIPHN non magis discrepant, quam quae infra v. 374. confusa vides γυναῖκας et κολώνας. Et sic in extremis vocabulis ap. Nonnum saepissime peccatum. Hic in l. l. Nonni scribe: συντέργεν ἐοῦ κ. V. 104. legend. ποιμαίνων δ' ἔκατ. distinctione maiori ante ποιμ. posita. Sequitur

locus impeditissimus, ubi duo sibi simillima disticha brevi intervallo repetuntur v. 110. s. et v. 114. s.

τοῖος ἐών, σύριγγος ἐς ἦθεα βαιὸν ὀδεύων
ἀγροτέραν καλάμων λιγυρὴν ἐδίωκεν ἀοιδὴν, —
ἐνθεν ἔχων σύριγγα κατ' ἦθεα καλὰ νομῶν,
Πανὶ καὶ Ἐρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπήν.

Hic primum v. 110. nihil videtur nisi corruptio versus 114. Mirandum tamen, utrimque similem versum subsequi, 111. et 115. et variari etiam vv. 110. et 114. in nonnullis ita, ut de duplici poëtae recensione non temere cogitare possis. Quod si negatur, alterum de duobus distichis aliunde irrepsisse censendum erit. Tueri utrumque is demum poterit, qui v. 110. ita immutaverit, ut a v. 114. satis recedat, sed et sui satis similis maneat: in quo Wernikius praeivit, non tamen suspectum βαιὸν vel βαιός emendans. Et sane mutari omnia possunt, ut: σπήλυγγος (v. σήραγγος) ἐς ἠθάδα θῶκον (v. βάρρον) ὀδεύων, vel: σπήλυγγος ἐς ἐνδιον ἀβρός (v. οἶος) ὀδεύων, vel: σύριγγος ἐς ἠδέα ἐνθῦμὸν ὀδεύων v. σύριγγος ἀήθεος ἦχον ἀμελβων, alia; sed his nullus probabilitatis color inest, etsi σπήλυγγος mentionem facerent plura veterum loca, laud. ap. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 252. et artis adeo monumenta, in quibus Paridis iudicium expressum est. Superest, ut videas, an integriore versu 114. in locum corrupti v. 110. recepto, et servato versu 111. versum 115. post v. 112. collocare liceat. Verum partim operosum hoc est, partim nondum satisfacit, quia sic ante v. 116. desideratur versus huiusmodi:

σιγῇ δ' ἦν ἀν' ὄρος, σιγῆσατο πῶεα μῆ-
λων,

οὐκ ἄνευ ἀρούοντο, καὶ οὐκ ἀνκήσατο ταῦρος.

Sed his omnibus medetur id, quod priori loco suspicati sumus, si praeterea illa Cod. Mut. lectio, quae ad v. 110. affertur, ad v. 114. transfertur, ut iam post v. 9. sequantur vv. 112. 113. et deinde sic legatur:

τοῖος ἐπ εἰ σύριγγι, κατ' ἦθεα καλὰ νομῶν,

*Πανὶ καὶ Ἐρμάωνι φίλην ἀνεβάλλετο μολπήν,
 οὐ κύνες ὠρούοντο, καὶ οὐ μυκήσατο ταῦρος.*
 nisi pro ἐπι malis ὄπov. Eadem coniunctio cum seqq.
 locum habet, admissa Lennepii coniectura *ἔνθα δ'
 ἔχων σύριγγα, κατ' ἡθ.* quae et ipsa ex parte Cod. niti-
 tur (v. 114.) ita ut *ἔνθα* sit *ubi* aut *quando*, etsi id Len-
 nepius non videtur voluisse. Similem coniunctionem
 duobus duris et a Colutho alienis apostrophis *εὐθ' ὄγ'
 ἔχων* infeliciter tentabat Censor Hal. l. l. Iam si poni-
 mus, v. 110. verum esse *τοῖος ἐπέε*, et v. 114. *ἔνθα
 δ' ἔχων*, videmus, utrumque distichon coire cum v.
 116. ut sic quoque illa suspicio de duplicis recensio-
 nis vestigio augeri videatur. Sed simul ambiguum est,
 utrum v. 115. an v. 111. pro novissima recensione reci-
 pere praestet. Posteriores qui praeferat, ei ἀγροτέ-
 ρων καλάμων ut scribat, suadeam. V. 127. lege *μεθή-
 κας*, fidem facit v. 374. cf. Matthiae Gr. gr. p. 271. Si-
 militer ap. Thucyd. VII. 32. pro *διαφήσωσι* leg. *δια-
 φήσουσιν*. V. 135. verum videtur *πτέρνας* ap. cens.
 Hal. certe accusativus necessarius est. V. s. 136. Pri-
 mum copula deest, deinde particip. *μειδιόωντα* hic non
 nimis aptum est; accedit, in Cod. M. aliam f. lectionem
 latere. Simplicissimum esset: *καὶ χειρῶν μέλλοντα
 δια.* sed e divulsis literis Cod. M. elicias *χειρῶν δ' ἐλ-
 λινύοντα* v. *ἐλλινύοντα*, si obloqui licet Viris do-
 ctis qui in h. v. produci contenderunt; nam *χειρὶ δ'
 ἐλλινύοντα*, vel *χειρὶ δὲ δεικλὸν ἰόντα* v. *δει-
 μαίνοντα* ut v. 123. et 126. iam longius recedit. V.
 147. legend. *ὀπάσσεις*, ut simile vitium aliquoties in
 Nonno sustulimus. V. 184. scio, *ἡμετέρης* defendi posse;
 verius tamen esset *ὑμετέρης*, quam Paris incolebat.
 Nunc nimis anguste de Iunone Idaea cogitandum. Prae-
 terea offendit ter recurrens *ης*; etsi conferri potest v.
 198. Poterat tamen:

Ἄσιδος ὑμετέρης πάσης σ' ἡγήτορα θήσω.
 cf. v. 160. V. 171. *καὶ ἀγλαΐη με διώκει*, *subsequitur-
 que decor*. Tibul. IV. 2. 8. V. 181. *σιδηραΐη τομή* quid

hic sit, ex Luciano notum; ῥίξα σιδήρου quid sibi velit, nisi fere idem est, non video. Nam ῥίξα σιδήρου est σίδηρος, qui Palladi ῥίξα erat, unde propullulavit. Si argutandum, f. chalybs sic dici poterat. Fortasse captavit aliquam concinnitatem cum v. antec. et ut ibi expressa est notio patris et matris, ita hic duo posuit, ad idem alludens. Infeliciter. Nam illa est ἀμήτωρ, a ferro in lucem edita. Emendationem locus videtur respuere. De transitivo usu verbi ἀναβλαστέω v. seq. cf. interpp. ad Aiac. 40. V. 186 — 188. Quod priori versu olim edebatur Ἀθήνη, neque nominativo neque vocativo sententiae convenit; neque ferendum, quod coniecit Len. ἐκείναι, quia sic v. 188. sensum non habet. Itaque omnino verum est Ἀθῆναι, non de Minervis pluribus, quod in hac ad Minervam oratione absurdissimum, (etsi aliquando eiusmodi nomina propria plurali numero dicuntur); sed de urbe Athenarum. Urbs autem cum dicitur, intelliguntur incolae. Vellicat itaque Minervam Venus ita, ut Athenienses, quibus illa superbit, tamquam homines imbelles et ignavos rideat. Tu, inquit, fortis et victrix videri cupis; at neque tu fortis es, neque tua illa urbs inclyta. Et quia urbis nomen plurale est et foemininum, Ἀθῆναι, si personam induunt, mulieres videri possunt; at non sunt verae mulieres! quid igitur? mares? neque mares, neque foeminae, etsi membris a natura in utrumque sexum distiguuntur Athenienses. Totum est Nonni acumen, qui illud κεραιμένον multis modis usurpavit in Dionysiis: locus Paraphr. male laudatus, est Cap. XIX. v. 36. Totum est epigrammaticum, quemadmodum Dea Roma, propter summam Romanorum, qua barbaris succumbebant, mollitiem et ignaviam, Iusu peti poterat simili:

Πῆ μοι ἔβης, Ῥώμη, δύγατερ πρεσβίστη Ἄρης,
 ἀντιάνειρα κόρη, πῆ σὺ φυγοῦσ' ἀπέβης;
 δίζημαί σε μάτην θνητῶν ἐν ὀμηγύρει ἀνδρῶν,
 ἐν τε θεῶν μακάρων πρὶν κρατεροῖσι χοροῖς.

φεῦ φεῦ, καὶ σὸν ἕδος, πότε ἐπὶ χθονὸς αἰὲν
ἄθραυστον,

ἔθραύσθη, Ῥώμης ἐπιταλόφοιο πόλις.

κεκρυμμένων δ' ἔτι μὲν μελέων, οὐκ ἔστιν ἰδέσθαι,
εἰ γύνη, εἴ οἱ ἀνήρ· οὐδέτερον γὰρ ὄλον.

Haec de sententia loci. Sed expedienda est lectio v. 187., ubi τοῖαι, quod Cod. Mut. obtulit, fateor, me non intelligere; καὶ οὔ, quod vulgo edebatur, metricis rationibus damnandum est, neque negatio propter seq. ἀγαλλόμεναι, satis videtur probabilis. Nunquam καὶ ante vocalem ab his poëtis productum reperitur, ut id ad Tryphiod. v. 132. observavimus. Itaque, nisi Cod. Mut. unice audiendus est, verum censendum est id, quod pari probabilitate et in καὶ οὔ et in τοῖαι depravari potuit. Legendum itaque videtur:

ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάγκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,
εἰ καὶ κυδαλμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισιν,

licet superbientes gloriosis bellis, imbelles potius sunt.

Et εἰ καὶ, ut corrumpi potuit in οἶαι et τοῖαι, sequente imprimis simili syllaba κυ, (vid. talem errorem C. Mut. v. 397.) ita transpositum καὶ εἴ facile depravandum erat in καὶ οὔ, ut οὔ et εἴ confusa sunt infra v. 300. qui locus levem cum nostro similitudinem spirat; sed, quod doleas, eo non integrior ad nos pervenit. Si vulgatae praeferenda est auctoritas Cod. Mut. proxime offert se:

ἀγνώσσεις, ὅτι μᾶλλον ἀνάγκιδές εἰσιν Ἀθῆναι,
αἰ τε αἰ, εἰδαλμοισιν ἀγαλλόμεναι πολέμοισιν.

speciosis bellis, ut fere εἰδάλμος est apud Mnasalc. ep. 17. et origo vocabuli postulare videtur; vel οὐδαμινοῖσιν, aut οὐτιδανοῖσιν, epitheto, quod Nonno in deliciis est. V. 200. Male repetitum νῆας aut e fine v. praeced. aut initio v. 198. corruptionem loci videtur effecisse, cum poëta dedisset: κάμε νῆας, οἷας οὐκ ἐν. etc. alludens f. ad Argus navem, ab Argo quidem extractam, excogitatam tamen a Minerva, cf. Apollon. l. 19. aut ad equum Troianum, similiter ortum, cf. Tryphiod. v. 57. Infelix acumen, Colutho tamen nou

indignum. Quod qui negat, per me duos versus, a Cod. Mut. suppeditados, aliunde desumptos et male hic insertos putet. Sic Argo describi potuit huiusmodi versu:

νηα μὲν οὖν ἐνόησε καὶ οὐκ ἤσκησεν Ἀθήνη.

V. 204. F. *τιθήνης* proximum versum claudebat, ad quem librarii oculus cum aberrasset, factum est, ut verba interposita omitterentur. Ita cogitari certe potest, mare *τιθήνην* a Venere marina vocari, veluti:

ἔπλεεν Ἑλλήσποντον ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

*οὐ δ' ἄλως οἶδε θεὰ λειαινέμεν οἶδμα τι-
θήνης.*

relate ad v. 202. s. Sed f. *τιθήνης* ortum est ex male repetita syllaba postrema voc. *νῶτα* et genitivo *θαλάσ-*

σης, per compend. *θαλασ* scripto. Post v. 208. versum excidisse, nullis argutiis negari poterit. Etsi enim physicis rationibus demonstrari potest *θάλασσα*, ἀπ' ἠέρος ὄμβρον ἰεῖσα, cf. Non. II. 499. ss. uti *ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησιν*, Odyss. δ. 568. et extorqueri fortasse *λαβρὸν* vel *πικρὸν ἀμιχθ.* ἀπ' ἠέρ. ὄμβρον ἰεῖσα, adeoque *θάλασσα* v. 202. mutari in *θύελλα*; omne tamen eiusmodi artificium ab hoc quidem loco alienum videtur, praesertim cum propter praecedens v. 202. *μὲν*, illud ἢ δ' ἄρα aptam oppositionem incipere videatur. Suspicio itaque, propter simile fortasse initium excidisse versum huiusmodi:

*ἢ δ' ἄρ, ἀμιχθαλόεντος ἀπ' ἠέρος ὄμβρον ἰεῖσα,
ἦμαρ ὀμίχλη νυκτὸς ἀπεκρύψεν μέσον
Ἥρη.*

cf. Heyn. ad II. ω. 753. vel *ἦμαρ ἀκηγεμένοις* (cf. v. 290.) *Ἥρη πάλι κρύψατο ναύταις*, et quidquid hac via excogitari potest. Certe Iuno, *ὄμβρων μήτηρ*, Orph. hymn. XVI. 4. habebat, cur Paridi irasceretur. Et similia initia duorum versuum vv. 262. 264. *παπταλνεῖν* et *πεπταμένην* fecerunt, ut liberarius, scripto priorī versu, putans, se posteriorem scripsisse, omissis vv. 263. 264. ab uno Cod. Mut. servatis, ad v. 265. festina-

ret in eo Cod. unde vulgata lectio fluxit. Vicissim Cod. Mut. de duobus vv. 283. 284. ab *εἰμὶ* incipientibus, alterum omisit, similiter omittens v. 349. propter v. 350. Pari modo propter eundem cum v. praeced. exitum perit v. 269. Ruhnkenii coniectura, *μυδαλέου ἐξ ἠέρος*, ut audax et minime necessaria est, ita productione impingit, qualem nunquam admisit Coluthus, vid. ad Tryph. v. 14. Lennepii, quem supplet, versus caesura laborat. Caeterum *ὄρφναλους ἕλικας* *nubes conglobatas, nubium nigrarum turbines* interpretor; *ἕλικας στεροπῆς ξαπύρους* dixit Aeschyl. Prom. v. 1083. V. 212. de productione *μετὰ θία* dictum ad Tryph. v. 216. V. 221. Coluthi geographiam damnant omnes. Sed cum vel in desperatissimis causis defensorem accusato concedat humanitas, videamus, quid susceptis patroni partibus praestari possit. Achaiam v. 219. de universa Graecia accipi posse, concedunt, puto. Iam non sine arte a poëta institutum, ut Phthiam tantum et Mycenae v. 220. commemoraret Paris, quasi praesagens, illas mox Achillis et Agamemnonis nomine prae caeteris claras fore. Mox vero importunus est Erymanthus cum Eurota et urbe Sparta coniunctus. Eurotas et Alpheus, cui Erymanthus miscetur, communes fere fontes habent, cf. Pausan. VIII. 44. §. 3. unde conicias, Erymanthum cum Alpheo a poëta confundi, aut referri adeo poëtice ad illum id, quod proxime ad hunc pertinebat. Verum etsi sic huic Coluthi geographiae veri species subiici videtur; constructio tamen impeditissima manet. Suspicio itaque, latere in nomine Erymanthi aut nomen proprium loci, non nimis remoti ab Eurotae ostio, veluti *Ψαμαθοῦντος*, aut, quod facilius videtur, epitheton praecedentis substantivi exquisitius, ut versu transposito, scribatur:

ἔνθεν, ἀνερχομένοιο παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς

κεκλιμένην ἐνόησεν ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθροις

Σπάρτην καλλιγύναικα, φίλην πόλιν Ἀτρείωνος.

Adiect. *ἐριανθεῖς* analogiae convenit ut *ἐριδαλῆς*, et

ἔριθλῆς ap. Hesych. (Sed ap. Plutarch. Thes. 17. *πρίνου ἀνθι ἐριθάλλον*, in postremo vocabulo interpretamentum primi, cui *ἐρυθροδάνου* adscriptum, latere videtur.) Nolim itaque formas usitatiores *εὐανθεῖς* aut *πολυανθεῖς* hic inferre. Iam Eurotas dicitur *ἀνέρχεσθαι*, *παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς*, quatenus Paris ab ostio fluminis versus urbem ascendit, *ἀνέρχεται*, et sic ei fluvius adversus sensim se sensimque usque ad urbem aperit. Recte vero *εἰαμεναί* sunt loca illa depressiora et fere paludosa ad Eurotam, quae longe lateque floridis pratis vestita fuisse, probabile est. Ita haec ferenda videntur, etsi malim, e Cod. offerri: *ἔνθα κατερχομένοιο π.* Efficere enim, ut participium de Paride dicatur, veluti: *ἔνθεν, ἀνερχόμενος Πάρις εἰαμενὰς ἐριανθεῖς*, i. e. *ἐρχόμενος ἀπὸ εἰαμενὰς ἐρ.* id aliis difficultatibus premitur; quod autem in antiquiori poëta facillimum esset:

ἔνθεν, ἀνερχόμενος ὁ παρ' εἰαμενὰς ἐριανθεῖς, Coluthi versus non permitit. V. 226. aut recipiendā lectio Cod. Laur. *γαλήνης δηρὸν ἐρεσσομένης*, aut, quod concinnius videtur, scribendum *γαληνὸς — δοῦπος ἐρετμῶν* de *tranquilla* in fluvio navigatione. Caeterum absurdissima sunt quae Lennepius ad v. 224. suae edit. somniavit.

Vv. 233. 34. eadem fere difficultate laboramus, qua v. 5. Nam Cod. M. offert *ἀναστέλλοιεν*, reliqui in *ἐπαντέλλοιεν* conveniunt. Haec est summa discrepantia, unde reliqua magis minusve pendent. Praeterea vim habet probum illud *κυνέηθεν*, et ex altera parte, *κυνέησιν*, id quidem aperte non sanum, sed bonae, et f. discrepantis lectionis vestigium continens. Plures praeterea terminationes vocc. leviter variari, praetermitto. Iam locus ita est comparatus, ut eadem sententia, iisdem vocabulis, eadem et elegantia et probabilitate pluribus modis variari possit, prouti sive verb. *ἐπαντέλλω*, sive *ἀναστέλλω* praefertur. Ita e vulgata elici potest:

μὴ πλόκαμοι, κυνέηθεν ὑποβύσαντες, ἐδαίρης,

ὄξύτερον σπεύδοντος, ἐπαντέλλοιεν ἀήταις.
ne cincinni, sub galea propullulantes, ventis appareant. Vel:

μὴ πλοκάμων ξανθῆσιν ἐπιβρίσαντες ἐθείραις,
 ὄξύτερον σπεύδοντος, ἐπαντέλλοιεν ἀῆται.
ne venti, flavis ingruentes comis, surgant. Altera lectio ducit ad haec fere:

μὴ πλοκάμους κυνέηθεν ὑποβρύσαντας ἐθείρας,
 ὄξύτερον σπεύδοντος, ἀναστέλλοιεν ἀῆται.
ne cincinnos, sub galea propullulantes, distrahant venti. Vel:

μὴ πλοκάμους, ξανθῆσιν ἐπιβρίσαντες ἐθεί-
 ραίς,
 ὄξύτερον σπεύδοντος, ἀναστέλλοιεν ἀῆται.

ne cincinnos venti distrahant, flavis ingruentes comis. Et ut in illo κυνέησιν alibi et de κυάνοισιν ἐθείραις cogitari posset, ita fortasse hic rarius vocab. ξυνοχῆσιν, infra v. 264. f. similiter usurpatum, exsculpi potest hoc modo:

μὴ πλοκάμων ξυνοχῆσιν ἐπιβρίσαντες ἀῆται
 ὄξύτερον σπεύδοντος ἀναστέλλοιεν ἐθείρας.
ne cincinnorum iuncturis ingruentes venti, comas distrahant. E quibus omnibus, quis dicat, quid unice certum sit; unum hoc certum, neque Lennepii, neque Bekkeri lectionem sanam esse posse. In Nonni loco XVI. 116. a Bek. ad v. 233. laudato, legendum πυρόεντες — ἀῆται. V. 239. Leve est et facile emendandum id, in quo Len. haesit, Hyacinthus Carneus. Difficultas est in particip. παραγνάμψας; Bekkeri παραγνάμψας sensu plane destituitur. Verbum παραγνάμπτω, suspectum Schneidero i. Lex. hic non nisi intransitive capi potest, ut περιγνάμπτειν, Odyss. IX. 80. et cognatum παρακάμπτειν, ὑποκάμπτειν etc. Hoc per se non incredibile; sed sic post Ἰακίνθου quaedam deesse videntur, ut miratus Minervae statuam, mox transgressus Hyacinthi signum, alio iter inflectens, nescio quo se contulisse dicatur Alexander. Verum relativum, quod

sequitur, ὄν ποτε etc. de versu huius sensus omisso cogitare vix patitur. Et uti verbum διεμέτρειν v. 237. per ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ duobus participiis iungi potest, ita tamen aptum non est παραγνάψας, quia et absolute positum est, et pro aoristo sic praesens desideratur. Neque enim ab Apollinis signo ad Hyacinthi imaginem, aut vice versa deflectere:

ἔνθα δὲ Καρνείοιο (sc. εἶδος θητεύμενος), παραγνάψας Ῥάκινθον, facile potuit, iunctis potius, ut probabile est, utriusque signis, cf. Pausan. III. 19.; neque mori horum poetarum convenit, multa ex antecedd. supplere. Neque vero hoc coniectura videtur evitari posse, etsi e lect. Cod. Mut. παραγνάψας, duabus literis, Ν in Δ et Ψ in ζ, satis probabiliter mutatis, effingi potest lectio non inelegans haec:

ἔνθα δὲ Καρνείοιο, παρ' ἀγλαίας Ῥάκινθον, propter commemoratam mox Hyacinthi pulchritudinem praeferranda huic:

ἔνθα δὲ Καρνείοιο παρ' ἀγλαίας, Ῥάκινθον, nisi sic malis: Καρνείοιο παρ' ἀγκολναις, Ῥάκινθον. Sed hoc magis recedit et multus est Coluthus in usurpando voc. ἀγλαία, vid. indic. Lennep. Verum vel sio importuna est illa ellipsis, ita demum evitanda, si participium praesens verbi in μι, videndi, admirandi, laudandi aut dolendi sensu ante Ῥάκινθον, pro παραγνάψας, inveniri potest, id quod equidem frustra quae-sivi. Sed certa emendatione v. 241. s. scribendum est:

δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσασατο, μὴ Διὶ Διτῷ
κυσσαμένη καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν.

Hyacinthi pulchritudinem ita admirabantur Amiclaei, ut eum, non secus ac Apollinem, Iovis et Latonae filium putarent. Itaque ἀνήγαγεν hic est εἰς φῶς ἤγαγεν, ἔτεκεν. Participio κυσσαμένη apte additus est dativus, (Διτῷ) ap. Hom. ad ὑποκυσσαμένη subintelligendus, II. ζ. 26. v. 225. Od. λ. 235. Hym. XXXII. 15. Simplex κυσσαμένη vid. ap. Hesiod. Theogon. 125. 405. Et sic ὑπο-

κυσσαμένη cum dat. dixit Orph. Arg. 189. Caeterum v. produci natura sua Heynio ad l. Hom. prior. non crediderim. V. 247. Verum videtur ἀρχιδόμοισιν, et potuit μέλαθρον ἀρχίδομον, de vicinis aedibus eodem iure dici, quo paulo ante v. 235. ἀλπίδμητα δώματα de altis, cf. v. 391. Sed Cod. Mut. f. ἀρχιπύροισιν eo sensu voluit, quo ἀρχικέλευθος dicitur. V. 251. Praeferend. καὶ ἐκεῖνος. V. 254. F. θαλερῶν mutandum in σταθερῶν, aut θαλάμων, cf. 252. aut σταθμῶν, cf. Theocr. Id. XXIV. 15. Tryphiod. v. 339. nisi tutius est, recipere lect. Cod. Mut. θαλερόν, etsi vix substantivum sic omittendum erat. V. 264. Haereo in ξυνοχῆσι καρήνων, quibus nulla lux affunditur βλεφάρων ξυνοχῆ v. 74. incerta, e coniectura, ad v. 233. proposita. Si prius voc. sanum, succurrit ἐνὶ ξυνοχῆσι κορύμβου, quod ambigo, utrum de iunctura κρωβύλου, an de pampini commissura accipiam. Alius f. praeferet ἐνὶ πλοκαμῦσι καρήνων. V. 266. Si εἰπέ καὶ ἡμῖν ex Od. α. 10. ductum est, fatendum, Coluthum illo loco abusum esse. Nam quod ibi in oratione poëtae ad Musam rectum est, hic ad Paridem ab Helena male dicitur. Mihi olim in mentem venit εἰπέ τε φύτλην. V. 376. Fieri potuit, ut lect. Cod. Mut. Πάριν ποθέουσα, initio participii bis per errorem scripto, in vulgatum πόθῳ ποθέουσα transmutaretur; sed fieri non minus potuit, ut vulgata a sciolo ita interpolaretur. Equidem accusativo hoc lubens carerem; sed mutarem vulgatam in πόθῳ πονέουσα, ubi erroris causa aperta. Verb. ποθεῖν postulabat, puto, accusativum, πόθον, unde vulgatam corruptam esse patet. V. 287. Aptius foret οἷα μὲν ἡμ. V. seq. pendet ab auctoritate Cod. M. an μαρμαίροντα vulgatae praeferri mereatur. Caeterum quid post hunc versum exciderit, intelligitur e v. 310. s. nimirum distichon huiusmodi:

πολλάκι δ' ἐν σύριγγι λυγύπνοον ἄσθμα τιταίνων,
 εἰς νομὸν εἰλιπόδεσσιν ἐφέσπετο βουσὶν Ἀπόλλων,
 ubi repetitum Ἀπόλλων errorem peperit, cf. ad γ. 208.

V. 297. Fortasse Cod. Mut. idem vult, ac vulgata lectio, et excidit *καλ* ante *Κύπριν*; sed simili modo excidere etiam potuit *μή* post *ἐμὴν*, ut esset *ἐμὴν μή Κύπριν ἐλέγξαις*, quae optativi forma non damnanda est. Verum cum Cod. habeat *ἐμὴν Κυπριν ἐλεγξας*, fortasse adeo rescribendum:

μή με κατασχύνειας, ἐμὴν ἢ Κύπριν ἐλέγξαις,
Rursus haereo in vv. 300. ss. ut iam ad v. 186. significavi. Vereor, ne prius illud *γυναῖκες* v. 302. male huc translatum sit. Praeterea totus locus, de mulieribus dictus, multis difficultatibus premitur. Nullae essent, si ita legeretur:

*οὐκ ἐρέω, (τί δὲ τόσσον ἐπισταμένην σὲ διδάξω;
οἶσθα γάρ·) ὡς Μενέλαος ἀνάκτιδος ἐστὶ γενέθλης,
οὐδ', οἷοι γεγάσι ἐν Ἀργείοισιν ἄνακτες·
καὶ γὰρ ἀκιδνοτέροισιν ἀεξόμενοι μελέεσθιν,
ἀνδρῶν εἶδος ἔχουσι, νόθοι δ' ἐγένοντο γυναῖκες.*

Cohaerent iam haec: *οὐκ ἐρέω, ὡς Μεν.* etc. et *οὐτ' ἐρέω, οἷοι γεγάσι ἐ. Ἀργ. ἄνακτες.* Lectionem Cod. M. *εἰ τοῖαι* si quis urget, praesto ἢ *ποῖοι* v. ἢ *οἷοι* eodem fere sensu. Sic apta sunt omnia. V. 317. Admodum ieiunum est *νὺξ ὄπασεν ἡῶ*, vel Colutho indignum; paulo melius esset *ὦπλισεν*. Verum lectio Cod. M. cum antiquis edd. cōparata, fecit, ut legendum suspicarer:

*νὺξ δὲ, πόνων ἄμπαυμα μετ' ἡέλλιοι κελεύθους,
ὑπνον ἐλαφρίζεσκε παρήγορον· αὔγασε δ' ἠώς
ἀρχομένη.*

Exquisitam lect. Cod. M. *ὑπνον παρήγορον*, somnum, noctis *levem* et *veluti lascivientem comitem*, omnino praeferendam existimo. V. 319. lege *κεράων δ' ἀπελάμπετο*, particula necessaria. V. 338. Malim *θαλάμων ἔκτοσθε σοβοῦσα*, cf. Eurip. Hec. 175. V. 338. Etsi *γοεραὶ* dici potuit pro *σοὶ γοερῇ*, concinnius tamen foret *ρόδεται*, cf. seqq. V. 341. Scribendum *παραπλαγχθῆσαι*, ut recte passivum occurrit v. 352. et 386. V. 348. Malim *ἐς δρόσον*, ut suadere videntur vv. 342. 343.

V. 359. Legendum *μη διερωων* — *φείθρων*, vid. ad Non. Hymn. et Nic. p. 87. s. ad v. 202. nam *μη* interrogativum non solet cum part. *δε* dici. Mox recipiendum e Cod. M. *στονόεντος*, nunc, ubi de suffocata in aquis Helena suspicio est, aptius altero. Nonnus hic nihil ad rem facit, ipse f. corrigendus Dionys. I. v. 8. vid. Ill. UWAROFF *Nonnus v. Panopolis* p. 13. et sic *γοήμο-υος* *Ἡριδανοῖω*, scrib. Dionys. II. 152. Praeterea si Bekkerus e Cod. M. *φείθροις* recipere et *εν* pro inepta *επι* legere suadet, non consideravit, sic adiectivi quoque casum contra omnes Codd. mutandum esse. Sed totus locus sic est scribendus:

*μη διερωων στονόεντος ὑπ' Εὐρώταο φείθρων
νηχομένην ἐκάλυψεν ὑποβρυχίην σε γαλήνη.*

neque praepositio pendet a part. *νηχομένη*, sed a verb. *ἐκάλυψεν*. V. 362. Oppositio omnino postulat *σώξουσε* *καὶ οὐ πείνουσι γ*. Mox vv. 363. ss. locus, a multis infeliciter tentatus, certa emendatione sic scribendus est:

*ὡς ἡ μὲν στενάχεσκεν· ἀνακλίνασκε δὲ δειρήν
ὑπνος, ἐπεὶ, θανάτοιο συνέμπορος εἴπερ ἐτύχθη,
ἀμφίς, ἀναγκαίη, ξυνήϊα πάντα λαχόντα,
ἔργα παλαιότεροιο κασιγνήτοιο διώκειν.*

*reclinabat eius collum Somnus: nam, si ille comes est Mortis, necesse est, ut, communem cum morte naturam nactus, seorsim (ἀμφίς) quoque (solus per se) idem ac frater natu maior efficere possit. Ut itaque Mors moribundi caput inclinat, ita idem facit Somnus. Sensus certissimus est. Sed de formis quibusdam levem dubitationem facit Cod. Mut. ex quo, erunt fortasse, qui praeferant: *στονάχιζεν· ἀνακλίνεσκε* δὲ δ. Mihi tamen tutius videtur, vulgatum *ἀνακλίνασα* fundam putare verioris lectionis. Et dici vix potest, quam saepe formae istae ionicae in *ασκον* in participia aor. 1. depravata sint. Ita illustri exemplo *εἴξασκ' ex εἴξας* Homero restituit Bentleius, II. ω. 43. Et sic in Aleman. fr. 51. Welk. pro ineptis Heynii coniecturis *Κλοκῆ ἐπήλειψεν*, aut adeo *Κλοκ' ἐπαλείψασα*, probabilius tentari po-*

terat ἐπηλείψασκε, si nimirum in eiusmodi fragmento negari posset, participium habuisse in seqq. unde penderet. Superest in Colutho dubium de adverbio ἀμφίς, cum tentari etiam potuisset: ἀμφάδ' ἀναγκαίη sc. ἐστίν, *aperte necesse est*. Importunus tamen apostrophus, etsi tolerabilior illo, qui ὕπνωσ' in vulgata lectione obsidet. Sed ἀμφω ἀναγκ. neque sensus admittit, neque correptio vocalis ω alio Coluthi exemplo adstrui potest. Vide ad Tryphiod. v. 408. Atque ita Dorvillii quoque coniectura corrui. Mox inde a v. 372. mera tantum fragmenta sequuntur. Certe post v. 373. aperte id deest, Hermionen quaesivisse (cf. v. 386.) matrem ubique ita, ut nullum montem, nullum collem praetermitteret, ut v. 374. dicitur. Sed hic rursus videtur lacuna esse; certe post v. 375. sententia aperte imperfecta est: id enim, quod Lennepius vertit, Hermionae in mentem venire non potuit. Paulo probabilius versum 375. post versum 377. idem Lennepius transponebat. Sed sic Hermiones oratio non integrior est, et illud οὕτω v. 375. suadere potius videtur, ut de comparatione cogitemus, veluti:

οὕτω καλλικόμοιο μεθ' Ἀρμονίης πρὶν ὀδίτης
ἄστατος ἦϊε Κάδμος, ἔην δ' οὐχ εὖρεν
ἀδελφῆν:

Cogitari etiam posset, latere οὕπω in οὕτω, ut Hermione se ante contractas nuptias a matre solam deseri doleret:

οὕπω, καλλικόμοιο μεθ' ἀρμονίην Ἀφροδίτης,
μητέρος ἀντὶ φίλης, μοι ἀνὴρ φίλος
ἐστὶν ἀρωγός.

Verum ridendus sum, qui his somniis tempus perdam. Sed videndum, ne in lect. Cod. Mut. καλλιμόροιο vestigium melioris lectionis lateat; ut et ad illud attendendum est, quod v. 374. id. Cod. transpositis duobus verbis, προλέλοιπα γυναικας offert, quasi voluisset:

ποῖον ὄρος μεθέηκα; τίνα προλέλοιπα τὴν ἄγκρα;
Synizesin tamen, qualis in ἄγκρα esset, evitarunt hi Nonni sectatores; contractum autem ἄγκη nimis a Cod.

M. recedit. Neque repetitum illud *τινα* satis apte positum. An fortasse *σύναγος* dictum, uti *συνάγκεια*? Praeterea initio huius orationis v. 372. desidero interrogationem huiusmodi:

χθιζὸν ὀδυρομένην τί δόμων μ' ἔκτοσθε φυγοῦσα,
κάλλιπες —;

V. 377. Cod. Mut. voluit: *μη μέμφο, δεῖνὰ παθοῦσα*. Cum forte scriptum esset *ΔΙΝΑ*, id facile in *ΑΙΝΑ* mutari potuit. Quod Bekkerus edidit, *τόσσα παθοῦση*, coniectura videtur niti, et *τόσσα* fortassis errore. Caeterum, nisi nefas est, cum Coluthi lacunosa sterilitate comparasse abunde grandem Aeschyli copiam, Hermiones querelae in mentem revocant locum Agamemnonis, ubi prophetae voces Menelaum a coniuge desertum luxisse dicuntur, locus vix satis recte lectus et expositus. Certe parum apta mihi videtur illa *κολοσσῶν* mentio, v. 424. ed. Sch. mai. et plane ridiculum illud de signis, oculorum vitali gratia destitutis, commentum. Hoc enim desidero:

εὐμόρφων γὰρ κατ' ὄσσων
ἔρχεται χάρις ἀνδρῶν.
ὀμμάτων δ' ἐν ἀγνύταις
ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα.

Ita elegans haec oppositio oritur: *a pulchris oculis* (praesentis coniugis) *gratia venit viro*; *oculorum vero defectu* (absente coniuge) *perit omnis amor*. — Redeo ad Coluthum, ubi, si in describendo Paridis itinere brevitati studuit poeta ita, ut extremam tantum partem commemoraret, post v. 386. fortasse nihil deest, etsi Bekkerus lacunae signa posuit, ponenda necessario post vers. seq., ubi apertum est, versiculum saltem cum participio et, si ante hunc versum nihil excidit, fortasse cum particula *ἤδη* desiderari. Ita haec ad describendum Paridis iter, Colutho certe, sufficere poterant:

καὶ Κικόνων πολίεθρα καὶ Αἰολίδος πόρον Ἑλλης
ἤδη ποντοπόροισι παραλλάξας ἐνὶ νηυσίν,
Δαρδανίης λιμένεσσιν ὁ νυμφίος ἤγαγε νύμφην.

Atque haec hactenus de Colutho. Sed ne charta vacua pereat, addamus.

CONIECTANEA IN MUSAEUM.

Praeter Passowium meum unam Moebii editionem inspicere nunc vacat. Musaeus est alter Nonnus, et in rebus metricis. Ita corripit non tantum *αι* et *οι*, v. 161. sed et *ει* 193. 246. *η*, 138. 139. *ου*, 334, ante vocalem; producit monosyllaba in arsi, ut *ῶ̄ ἔνι*, 188. *εἰ ἔτεδὸν δ'ἔθ*. 219. non mutandum propter positionem part. *δέ*, quae post duas arcte cohaerentes similes voculas Nonno eadem est, ut *οὐκ ἀθελὶ δέ*, VII. 177. alia, de quibus alibi. Vid. ad Tryphiod. Sed vitiosa sunt *Ἰλασκομένη Ἀφροδίτην*, 38. et *ἔμοι ἔνα*, 210. Productionem ante *ρ*, 320. iam novimus. Rarus tandem apostrophus ita, ut suspectum sit *ταῦτ' εἶπεν*, 272. minime vero ferendae coniecturae *οὐ σ' ἱέρεια*, 141. et *δύνητ' ὄψομαι*, 213. V. 17. malim *ἄμα* pro *ἀνά*, quia tmésis rara; cf. tamen v. 339. In vv. 32. s. impugnanda mihi thesis Lingii mei, post *hiatus Plautinos* magno hiatu prolata. Displicet *γονέων*, quia synizesin hi poëtae non amant; placet sublata distinctio v. s. sed displicet rursus *εἶδει*. Pugnât pro *αἰδοῖ* Christod. 146. Iam v. 34. leg. *οὐ δέ ποτ' ἄ*. V. 37. Musaeo vix dignus. V. 38. Cum productio in *Ἰλασκομένη Ἀφρ.* ferri nequeat, aut in *Ἀφροδ.* alia latet lectio, f.

ἀλλ' αἰεὶ καθαρῶσιν Ἰλασκομένη φρεσὶ Κύπριν, vel propius *Κυθέρειαν Ἰλ. φρεσὶν αὐτήν*, aut *φρενὶ λυτῆ*, mente vel *simplici*, vel *λιτανευτικῆ*; aut pertinet nomen *Ἀφροδ.* ad v. seq. et desunt post *Ἰλασκομένη* quaedam. V. 48. vereor, ut aut huc pertineat, aut sanus sit. V. 49. malim *δῆμος*, ut mox *ναέτης* et *ἀστὺς*; illud nimis huc languet. Vv. 64 — 66. minus apti sunt in ore poëtae; Nonnus eos interlocutori dedisset, ut post v. 77. bene se haberent. Sed v. 63. non facile eiciendus, turbat rem. Caeterum v. 65. leg. *τέθηλεν*. Vv. 107. 136. nolim Passowium meum attrectasse. V.

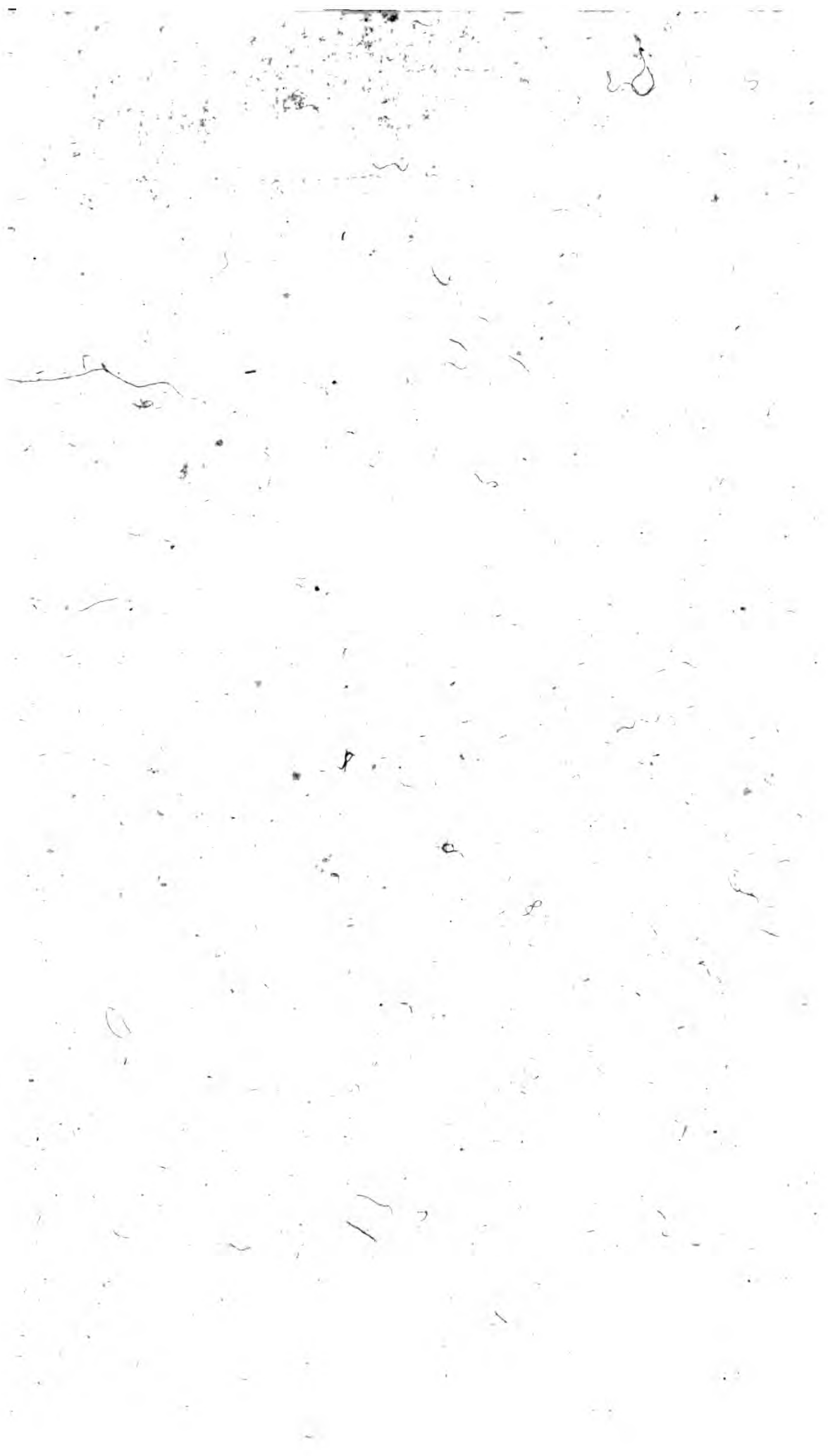
111. Propter κατήϊεν v. praec. malim κατέβαινε β. V. 125. ἀπόειπε interpretor: *revoca iram parentum meorum*, i. e. revoca id, quod dixisti, quo tibi iram eorum contracturus es; deprecare eorum iram. V. 148. debebat νόμιζε: certe *ικέτης* non *κομίζεται*, ut f. servus, quem nobiscum abducimus, cf. 151. V. 198. verum f. *δαμάξει* et v. s. *ἀκείεται*, ut Od. ξ. 383. et f. Il. π. 29. etsi hic *ἀκείαμενος* recte ab *ἀκείομαι*, derivatur: *ἀκείω*, *ἀκεῶ*, *ἡκεία*, *ἡκείαμην*, ut a *καίω* ἔκηα. V. 205. lege *χεῖμα*. V. 210. leg. *ἐμοί τινα λ.* ut saepe peccatum in paraphr. Nonni. V. 213. Verissime Lennep. emend. οὐκ ὄψομαι ἄντα B. Simillima *ANTA* et *ATNTA* imo f. *ANTA*. Simul praecedens *AI* spectandum. Qui verbum ὄψομαι deleverunt, vid. Moebium, oppositionem inter encliticum *μὲν* et seqq. nomina corruperunt. Necessarium itaque duplex verbum. V. 215. non cohaeret, nisi legas *ἐκάνων*; sed f. vitium est in v. *πατρὶδος*, mire posito. V. 217. s. non tam constructionem a poeta quam hemistichia a librariis confusa puto:

μή μιν ἀποσβέσσωσι, φασεφόρον ἡγεμονῆα,
 λύχρον ἐμοῦ βιότοιο, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω.

V. 243. f. ἀγείρας, cf. Christod. v. 7. V. 247. legendum ἄξεο πῦρ, κρ. V. 264. f. ἔχρισεν. V. 276. leg. *σέλας θαλαμηπόλου εὐνῆ*, cf. Non. D. I. 3. Post v. 280. revocandus versus, temere eiectus. V. 285. leg. *λήθεσκε τοκ.* nisi versus excidit. V. 293. potius *κλονέουσα*. V. 297. etsi *ἐπήλασε* conieci ipse, verum tamen non magis puto, quam *ἀνέκλυσε*. V. 309. ἀῆται e v. praeced. immigravit; verbum *ἀκοντίζειν* postulat accusativum. Lege *χειμερίας πνοιῆσιν ἀκοντίζοντες ἀπειλάς*. Elegans esset:

χειμερίας ναύτησιν ἀκοντίζοντες ἀπειλάς

cf. v. 316. Leonid. T. 94. Similiter v. 323. s. non potuit bis poni ὄρμη. F. *κύματος ὄργῆ*, vel *ἄκλασε ῥώμη*, a. *ἀλκή*. V. 325. necessarium *ἀνόνητον*; alterum contrarium est sententiae. V. 334. F. *ἄλωόμενον παρ.* Certe ὄς pro *έός* rarum est in his poetis. Tantum!

79. 6

21

